

[Thanh Vũ] Nhất Kiến Ghi Tâm

Contents

[Thanh Vũ] Nhất Kiến Ghi Tâm	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	26
12. Chương 12	29
13. Chương 13	31
14. Chương 14	34
15. Chương 15	36
16. Chương 16	39
17. Chương 17	42
18. Chương 18	44
19. Chương 19	47
20. Chương 20	49
21. Chương 21	51
22. Chương 22	54
23. Chương 23	56
24. Chương 24	59
25. Chương 25	61
26. Chương 26	64
27. Chương 27	66
28. Chương 28	69
29. Chương 29	73
30. Chương 30	75
31. Chương 31	77
32. Chương 32	80
33. Chương 33	82
34. Chương 34	84
35. Chương 35	87
36. Chương 36	89
37. Chương 37	91
38. Chương 38	94
39. Chương 39	95
40. Chương 40	98

41. Chương 41	101
42. Chương 42	104
43. Chương 43	106
44. Chương 44	109
45. Chương 45	111
46. Chương 46	114
47. Chương 47	117
48. Chương 48	119
49. Chương 49	122
50. Chương 50	125
51. Chương 51	128
52. Chương 52	131
53. Chương 53	133
54. Chương 54	137
55. Chương 55	140
56. Chương 56	143
57. Chương 57	145
58. Chương 58	148
59. Chương 59	150
60. Chương 60	154
61. Chương 60-2: Phiên Ngoại 1	157
62. Chương 61	160
63. Chương 62	163
64. Chương 63	166
65. Chương 64	168
66. Chương 65	171
67. Chương 66	174
68. Chương 67	176
69. Chương 68	179
70. Chương 69	183
71. Chương 70	186
72. Chương 71	189
73. Chương 72	192
74. Chương 73: Phiên Ngoại 2	195
75. Chương 74: Phiên Ngoại 3	198
76. Chương 75: Phiên Ngoại 4	202
77. Chương 76: Phiên Ngoại 5	205

[Thanh Vũ] Nhất Kiến Ghi Tâm

Giới thiệu

Tựa gốc: Nhất kiến chung tình của ai mà không khắc cốt ghi tâm (Ai vừa gặp đã yêu mà không sâu đậm trong lòng)Edi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-vu-nhat-kien-ghi-tam>

1. Chương 1

Ngắm nhìn cảnh đêm của thành phố, đèn đường rực rỡ vừa mới phát sáng, bóng đen cường ngạnh, xe cộ như nước chảy. Dừng sự phồn hoa, thần bí để nói về thành phố này một chút cũng không sai biệt, nhưng

mà ấn tượng cuối cùng của cả thành phố này dành cho Vương Thanh lại là một mảnh hoang vu sâu đậm trong tận đáy lòng.

Cả căn phòng không có mở đèn, phản chiếu trên cửa sổ là một thân ảnh hòa lẫn vào ánh đèn phía bên ngoài mờ mờ ảo ảo, sừng sững như đao khắc, không một chút biểu tình nhìn về phía bên ngoài, trong tay nắm chặt điện thoại di động, trong màn đêm màn hình tỏa ra thứ ánh sáng mờ nhạt, xương ngón tay bởi vì dùng sức mà trở nên trắng bệch. Chiến đấu mấy chục năm trong ngành giải trí, Vương Thanh đã từng cho là bản thân đã trở nên đao thương bất nhập, bách độc bất xâm, chưa từng một lần nghĩ rằng bản thân sẽ bởi vì một cái tin tức truyền thông mà làm cho tim mình nhói đau như vậy. Cúi đầu liếc nhìn màn hình điện thoại, đáy mắt hần toát ra một loại thống khổ, phản ánh trong lòng vẫn cảm nhận được một loại nỗi đau chân thật nhất.

“Ngôi sao điện ảnh đang nổi Phùng Kiến Vũ trong buổi họp báo phim mới nhất của mình tuyên bố sẽ trở về nước phát triển, sẽ là làm nên đại sự hay là mò kim đáy bể.”

“Ngôi sao điện ảnh Phùng Kiến Vũ bí mật ở trong nước thành lập studio cá nhân là muốn nhảy qua giới ca hát, hay là do kỹ thuật diễn xuất không tốt cuối cùng đã bị bại lộ.”

“Ngôi sao điện ảnh đang rất hot Phùng Kiến Vũ năm nay ...”

“ ... ”

Cách biệt tám năm, Phùng Kiến Vũ thân yêu của anh.

Hoan nghênh em trở lại.

// Mùa hè năm 2016.

Thời gian mơ hồ trôi qua, sự mập mờ của Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ đã gần đạt đến thời điểm chuẩn bị sắp nổ tung, hai người cũng không ai nói gì, không ai làm gì, chỉ quan tâm hưởng thụ cùng nhau thứ tình cảm mà khó có thể nói thành lời, yêu.

Đúng vậy, là yêu, là thứ tình cảm khi chung một chỗ sẽ vui vẻ, không cùng nhau thì sẽ nhớ, chỉ hận cả ngày được dính lại với nhau.

Vương Thanh cùng Phùng Kiến Vũ cũng khắc sâu rất rõ ràng, đó chính là yêu.

Nhưng ở trong hoàn cảnh cái vòng giải trí to lớn như vậy, làm sao có thể quang minh chính đại nói Vương Thanh thích Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ thích Vương Thanh đây?

Vì vậy, dựa vào sự bảo vệ của mối quan hệ anh em tốt, hai người đã chân chân chính chính mà yêu nhau.

Khi đó Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ thường bị truyền thông hoặc là người chủ trì nói về quan hệ tình cảm cùng với đối phương.

Vương Thanh: $1+1=-2$.

Đại Vũ: “Đối với một người đang theo đuổi tôi mà nói...”

Người hâm mộ của hai người ngày ngày ở weibo của đôi bên kêu gào cửa tử đã không còn chặn được.

Mỗi lần như vậy Vương Thanh luôn là rất đặc ý mà nói khuê nữ của mình có bao nhiêu thông minh, mà Phùng Kiến Vũ luôn luôn bình tĩnh mà cho hắn một cái tát miệng, sau đó nói ai cho anh biểu lộ nhiều như vậy.

Mỗi lần hai người ở trước ống kính đều thừa nhận chẳng qua là bạn tốt, anh em tốt, bạn cùng phòng, không hề có bất kỳ quan hệ nào khác. Vương Thanh luôn là trong lòng yên lặng bủ môi, các người tin sao? Khuê nữ sẽ tin sao?

Sau đó lại nhìn Đại Vũ một cái, lòng tràn đầy vui mừng.

Công khai hay không, không quan trọng, quan trọng chính là người mình yêu ở bên cạnh mình, như vậy là tốt rồi.

Vương Thanh lúc ấy đặc ý cho rằng hành vi của mình, chính là cho Đại Vũ sự bảo vệ tốt nhất.

Nhưng hần lại quên mất, ánh mắt chính là không lừa được người.

Từ ra dấu tay “wo eye ni” mà bắt đầu.

Từ sự an toàn trên hết của Đại Vũ mà bắt đầu.

Từ người chủ trì không được tiếp xúc thân thể quá mức thân mật với Đại Vũ mà bắt đầu.

Từ bất kể là trước màn ảnh hay sau màn ảnh, ánh mắt thâm tình chưa từng dành cho người khác mà bắt đầu.

Vương Thanh thích Phùng Kiến Vũ.

Toàn thế giới này đều biết.

2. Chương 2

Khi nghe được cuộc nói chuyện của hai người phụ tá, Phùng Kiến Vũ xin thề, cậu thật sự chỉ là vô tình.

Đó là vào một ngày trước hôm sinh nhật của cậu, chuyến bay của Vương Thanh bị chậm trễ, người phụ tá của hần đến trước để an bài nhiều việc khác nhau cho tiệc sinh nhật. Đại Vũ ở trong phòng luyện tập đang tính muốn đi đến phòng hóa trang để nghỉ ngơi một chút. Một khắc khi chuẩn bị đẩy cửa ra, lại vô tình nghe được những thứ khiến cho cuộc nói chuyện sau này của cậu và Vương Thanh bị phá hủy hoàn toàn.

“Thanh ca đối với Đại Vũ thật sự là ... vì sinh nhật của Đại Vũ mà đẩy lùi rất nhiều lịch trình cùng với cả buổi chủ trì của một tiết mục điện ảnh, còn có lời mời của chương trình thực tế mới nhất đang rất hot nữa. Vừa nghe nói là sáng ngày mốt thì ngay cả một câu cũng không nói đã trực tiếp từ chối rồi.” Người phụ tá của Vương Thanh vừa kéo màn hình di động, vừa nhìn nhìn vào bảng lịch trình của Vương Thanh, oán hận mà than thở.

“Trời ạ, Đại Vũ cũng không có cùng tôi nhắc qua chuyện này.” Phụ tá của Đại Vũ kinh ngạc.

“Cậu ấy làm sao mà biết được những thứ lòng vòng này chứ, cậu ấy là nằm trên con đường ca sĩ thì cần gì những cái lịch trình cùng tài nguyên này. Nhưng Vương Thanh thì cần a, anh ấy có năng lực lại có bối cảnh, lại càng không có tay mắt che trời để muốn vui chơi định đoạt như thế nào cũng được trong cái vòng giải trí này, thật sự giống như là tổ tiên sống của tôi vậy.” Người phụ tá Vương Thanh khoát khoát tay.

“Hiện tại phần lớn người hâm mộ của hai người họ đều là CP fan, hai người họ cứ chung một chỗ cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt.” Người phụ tá Đại Vũ an ủi nài.

“Chưa chắc? Căn bản thì đây không phải là chuyện tốt, hai người bọn họ có thể buộc chặt với nhau cả đời sao? Đề tài nam nhân đồng tính vốn là rất ít, sự tiếp nhận của xã hội lại là vô cùng thấp, hai người bọn họ cứ tiếp tục như vậy thì về sau phải phát triển như thế nào đây?” Phụ tá Vương Thanh vừa nói vừa không khỏi nghĩ đến chuyện đã xảy ra gần đây, âm điệu không tự chủ cao lên, hù dọa luôn cả Đại Vũ đang đứng phía ngoài cửa không khỏi khiến tâm mình run lên “Tôi xa không nói, liền nói chuyện gần đây nhất, tiết mục lần trước của Thanh ca bị xóa xóa cắt cắt đi rất nhiều, nếu không phải chủ trì là một người tốt lại giao thiệp rộng với rất nhiều người, cô nghĩ hình ảnh của Thanh ca sẽ sống được trong mắt của đại chúng sao? Thời hạn của mình tinh bản chất là vô cùng ngắn ngủi, nếu anh ấy không nắm chặt thì con đường sau này phải đi như thế nào đây?”

“Đúng vậy ...”

Đại Vũ ở phía ngoài cửa bị câu chất vấn này làm cho cả kinh.

Tay đặt ở trên nắm cửa vốn tính toán đẩy ra giờ lại vô lực rũ xuống, im lặng xoay người.

Tinh thần hoảng hốt lau lau đi mồ hôi trên trán, lại kinh ngạc phát hiện thì ra tay cũng bị toát mồ hôi lạnh.

Thật là buồn cười a.

Bất quá chỉ với mấy câu nói ngắn ngủi, đã thành công làm cho Phùng Kiến Vũ sau khi tập nhảy ra một đầu đầy mồ hôi nóng trở thành một thân đầy mồ hôi lạnh.

Đại Vũ lê bước chân đi từ từ, hành lang gấp khúc u ám, cậu từng bước từng bước đi không oán không hận.

Thì ra hậu quả của việc ràng buộc nhau chính là có hình dáng như vậy a. Thì ra là cậu, Phùng Kiến Vũ đem lại cho Vương Thanh phiền toái lớn như vậy a.

Phùng Kiến Vũ biết rất rõ ràng, nếu như không phải ban đầu là Vương Thanh kéo cậu vào bộ phim kia, một mình cậu cơ bản là không có quyền lực gì để chống chọi ở trong cái vòng giải trí đầy phức tạp này dù chỉ một ngày.

Thật sự là quá khó khăn rồi.

Tựa như lúc ban đầu, Vương Thanh dường như đã từng lơ đãng hỏi qua cậu sau này muốn phát triển từ phương diện nào, cậu không nghĩ ngợi nhiều liền trả lời là gia nhập giới showbiz, còn đỉnh đặc lớn tiếng nói là cho dù chỉ làm phía sau hậu trường cũng cam tâm tình nguyện.

Nhưng cậu nào biết được Vương Thanh sẽ cứ như vậy đem từng lời nói của cậu đặt ở trong lòng.

Một câu nói anh sẽ giúp em.

Sau đó liền đem kịch bản Nghịch Tập đưa đến cho cậu. Dem nhân vật chính đóng cặp cùng Vương Thanh một mực đưa cho cậu.

Vương Thanh nói, nếu như diễn viên đóng Ngô Sở Ủy không phải là Phùng Kiến Vũ, vậy hẳn sẽ không diễn nữa.

Vương Thanh nói, Phùng Kiến Vũ chính là không có diễn, Phùng Kiến Vũ cậu chính là Ngô Sở Ủy.

Vương Thanh nói, Trì Sính yêu Ngô Sở Ủy là một chuyện vô cùng hiển nhiên.

Vương Thanh nói rất nhiều rất nhiều điều, Phùng Kiến Vũ nhất nhất đều ghi nhớ.

Trong một lần quay tiết mục phỏng vấn, Phùng Kiến Vũ nói một câu tôi thích ca hát, nếu như có thể sẽ ra bài hát hoặc là album.

Vương Thanh lại nói một câu anh sẽ giúp em.

Sau đó thì Mùa Hạ Năm Nay ra mắt rồi.

Vương Thanh nói ít lắm nhiều.

Chỉ cần hẳn vui vẻ là được rồi.

Thật ra thì, chỉ cần Phùng Kiến Vũ vui vẻ, hẳn sẽ vui vẻ.

Nhưng là Vương Thanh quên mất, Phùng Kiến Vũ cùng hẳn không giống nhau.

Bối cảnh của Vương Thanh chính là thứ khiến cho Phùng Kiến Vũ chỉ có thể nhìn, chứ không thể mong.

Tất cả mọi việc Vương Thanh làm, Phùng Kiến Vũ không phải là không biết, không phải là không cảm động.

Giống như bây giờ, Phùng Kiến Vũ cảm thấy rất hèn yếu. Phùng Kiến Vũ muốn rút lui.

Thanh nhi, anh để cho em làm thế nào để hồi đáp anh đây, em làm cho anh mệt mỏi đủ lâu rồi. Cùng em chung một chỗ, anh nhất định sẽ không bay cao được.

Tiếng chuông điện thoại chói tai tiếng phá vỡ suy nghĩ của Đại Vũ, chính là Vương Thanh gọi đến.

“Ừ?”

“Ừ. Đại Vũ, anh xuống máy bay rồi, khuê nữ đến đón anh trên tay đều cầm cờ Thanh Vũ ...”

“Anh đừng đến nữa.” Đại Vũ lạnh lùng cắt đứt giọng nói hưng phấn của Vương Thanh.

“Cái ... gì? Đại Vũ, em đang nói gì vậy?”

“Em nói anh đừng đến nữa.”

“...” Vương Thanh trầm mặc. “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Em đã đồng ý ký hợp đồng với một đạo diễn người Mỹ, ngày mai em sẽ bay qua Mỹ.” Đại Vũ cứng rắn ngăn chặn đầy mắt ướt át, thanh âm không có chút nào dao động, “Vương Thanh, em buông tha cho anh rồi.”

Yên lặng giống như một sự chết chóc.

Ha.

Vương Thanh cười lạnh một tiếng.

“Em được lắm.”

//

Tách tách, hai giọt nước mắt rơi xuống nền đất.

Đại Vũ hai tay ôm đầu gối ngồi xổm xuống, điện thoại di động tắt màn hình hiện lên đôi mắt mơ hồ của Đại Vũ.

Dù là đang cố mở to mắt, nhưng vẫn là không ngăn cản được nước mắt cứ mãnh liệt trào ra.

Thanh nhi,

Anh nói xem kĩ năng diễn xuất của em có phải càng ngày càng tốt đúng không?

Đến cả anh cũng bị lừa.

Đây cũng có thể là không tốt phải không?

Ngày mai là sinh nhật em rồi, nhưng mà năm nay, thật đáng tiếc là không thể cùng anh cùng nhau trải qua.

Sợ rằng sau này cũng không thể bên nhau được nữa rồi.

Thanh nhi,

Nếu như em ở cùng anh sẽ làm cho tương lai của anh càng thêm gian nan, vậy thì hãy để cho em rời xa anh đi.

Em biết lòng tốt của anh, anh chính là sinh ra là vì sân khấu này. Từ hôm nay trở đi, rốt cục anh đã có thể không chút nào cố kỵ mà hướng về phía trước được rồi.

Mà em, cho dù phía trước là bụi gai đầy rẫy, không có anh, em cũng chỉ có thể lấy huyết nhục của mình mà chống chọi.

Thanh nhi,

Nếu như điều này không được xem là yêu.

Vậy thì em cũng không còn gì để bi ai nữa rồi.

// Lại thêm một năm 827.

Bầu bạn cùng Phùng Kiến Vũ không phải là Vương Thanh.

Phùng Kiến Vũ chỉ để lại trên weibo một tấm vé máy bay sang Mỹ và một câu.

Tạm biệt.

Cứ như vậy, Phùng Kiến Vũ tuyệt nhiên dứt bỏ đi Vương Thanh của cậu, một Vương Thanh vì cậu mà tổn thương sâu sắc.

3. Chương 3

Phùng Kiến Vũ đi ngày đó, Vương Thanh thật sự không có đến tiễn cậu. Weibo ngày đó thật sự là muốn nổ tung.

Vô số khuê nữ cá mẫn đều trở nên điên cuồng mà tag tên Vương Thanh.

“Ba ba, vợ của ba muốn bỏ chạy rồi kìa! ”

“Ba ba, ba cũng đăng vé máy bay của ba lên đi, đừng giấu nữa có được không! ”

“Ba ba, ba yên tâm để cho Đại Vũ chạy đến nước Mỹ sao, ba còn không mau đuổi theo! ”

“Ba ba ...”

Đuổi theo?

Trong làn khói thuốc dày đặc, Vương Thanh cười khẽ ra tiếng.

Một người muốn vứt bỏ hần thì làm thế nào để mà đuổi a?

Em ấy muốn có một tương lai tốt hơn, thì hần lấy tư cách gì mà trói buộc em ấy lại đây?

Thật là vậy, năng lực của đạo diễn Tư Đế Văn quá rõ ràng, Phùng Kiến Vũ chính là một viên ngọc thô chưa được mài dũa, nếu qua tay vị này nhất định sẽ ngày càng phát sáng hơn.

Nhưng là, trong lòng hần giống như bị đục khoét một lỗ hổng lớn, gió rét cứ như vậy mà lùa vào bên trong.

Rõ ràng đã là giữa hè, nhưng lại có cảm giác gió rất là rét lạnh.

Vương Thanh nhìn đôi nhẫn tình nhân bạch kim đang cầm ở trong tay, phản chiếu ánh sáng soi vào phía bên trong của chiếc nhẫn, nơi đó có khắc hai kí tự.

Q Y

Vốn tính là hôm nay sẽ đưa em ấy như quà sinh nhật, thuận tiện phá luôn tầng quan hệ mập mờ mỏng manh kia của hai người.

Ha.

Phùng Kiến Vũ, em tại sao lại có thể nhẹ nhàng như vậy mà buông tay anh chứ?

Làm sao có thể như vậy?

Ho khan một cái ... bị khói thuốc làm sặc đến trào ra nước mắt.

Trên weibo bình luận cực kì náo nhiệt.

“Phùng Kiến Vũ cái loại háo sắc này đi rồi là tốt nhất, ở Trung quốc cũng chỉ có thể liên lụy đến Vương Thanh, nên rút nhanh lên cho rồi.”

Vương Thanh nhú mi, tay so với não còn nhanh hơn.

“Đi con mẹ người.”

Tin nhắn cá nhân gửi đi.

Trong hoảng hốt, phảng phất như trở lại khi đó của mấy năm trước. Người sản xuất từng hỏi hần:

Nếu như có người mang vợ cậu thì làm sao đây?

Thao con mẹ nó.

Vương thanh cười khẽ.

Đại Vũ a, bảo hộ em, hình như đã trở thành bản năng của anh mất rồi.

Em đi Mỹ rồi, sẽ không có anh bảo hộ cho em nữa đâu.

Phảng phất ý nghĩ như vậy khiến cho Vương Thanh đau lòng đến không cách nào hô hấp được.

Đại Vũ, cầu xin em.

Vương Thanh rốt cục không kiềm chế được nữa mà che mặt, nước mắt chảy ra xuyên qua các ngón tay.

Cầu xin em, quay lại đi, trở lại bên cạnh anh, bất kể như thế nào anh cũng sẽ tha thứ cho em. Anh chỉ cần em trở lại mà thôi.

//

Phùng Kiến Vũ cũng không có trở về nữa, cậu bước lên máy bay một đường bay sang Mỹ.

Khi chiếc máy bay ly biệt cách mặt đất ba mươi ngàn mét.

Đại Vũ mới phát hiện, cậu vô cùng nhớ Vương Thanh.

Nhớ đến không có cách nào kiềm chế được.

Cậu không sợ ở Mỹ không ai quen biết, không sợ ở Mỹ gặp phải chèn ép, cậu cũng không sợ ngôn ngữ bất đồng mà sau đó cần phải dần lòng chua xót mà bắt đầu lại từ đầu. Nhưng cậu lại có chút sợ, không có Vương Thanh, cậu cố gắng như vậy còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Phải làm sao bây giờ đây?

Tiếp sau đó, ai sẽ là người chiêu cố Đại Vũ của Vương Thanh đây a?

Mở ra album trên điện thoại di động, từng hình một từng hình một, đều là hình của Vương Thanh hoặc cậu cùng hẳn chụp chung.

Ngày trước cậu luôn cười nhạo Vương Thanh là thần biến mặt.

Mỗi ngày đều không giống nhau, nhưng mà vì cái gì ngũ quan của hắn, nét mặt của hắn lại khắc sâu trong lòng cậu như vậy?

“Tiên sinh, hiện giờ chưa phải là thời gian cho phép sử dụng thiết bị điện tử, xin ngài hãy tắt điện thoại di động.” Nữ tiếp viên hàng không ngũ quan tinh xảo đứng ở bên người Đại Vũ nhẹ nhàng nhắc nhở.

“Được, làm phiền cô giúp tôi đem cái điện thoại này vứt bỏ.” Phùng Kiến Vũ suy nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng đưa ra điện thoại di động. Nếu không muốn tính toán nhiều hơn nữa thì còn dấy đưa làm gì mà lưu giữ bên mình kỷ niệm của hai người. Nữ tiếp viên hàng không mặc dù có hơi ngờ vực nhưng vẫn là gật đầu đáp ứng. Khi đang muốn xoay người rời đi thì lại bị Đại Vũ gọi lại.

“Chờ một chút, thật xin lỗi, vẫn là trả lại di động cho tôi đi.”

Đôi mắt xinh đẹp của Đại Vũ lóe lên sự áy náy.

Nữ tiếp viên hàng không như bị điện giật một cái, sau đó vẫn là mỉm cười trả lại.

Đại Vũ đem di động đặt ở trong ngực.

Thanh nhi, nếu đã như vậy rồi, thì những tấm hình này xem như là cho em làm kỷ niệm cuối cùng đi.

Hơn nữa, nếu muốn vứt bỏ, đồ cần vứt bỏ cũng là quá nhiều.

Vòng tay, hình, kỷ niệm.

Còn có, con người Phùng Kiến Vũ này.

Phùng Kiến Vũ cũng thuộc về Vương Thanh.

Nếu muốn hoàn toàn dứt bỏ, Phùng Kiến Vũ cũng cần đem cả người mình vứt bỏ đi luôn.

Thanh nhi,

Em thật sự là rất vô dụng,

Em ngay cả quên anh cũng không làm được.

Bộ dáng em như vậy thì anh làm sao có thể chịu đựng được đây?

Đeo lên đồ che mắt, mơ mơ màng màng buồn ngủ, giọng nói từ tính của Vương Thanh đột nhiên lượn quanh bên tai Đại Vũ.

“Thật ra thì em ấy là một người đặc biệt cần được người khác chiều chuộng, trên cơ bản là tôi không có gì là không thể nhận được.”

Đại Vũ trong nháy mắt kéo xuống đồ che mắt, nhưng xung quanh đều là những người xa lạ không quen biết.

Cư nhiên.

Lại xuất hiện ảo giác.

Thanh nhi a, anh cùng em nói qua nhiều lời như vậy.

Tại sao ngay giờ phút này,

Lại trở nên rõ ràng như thế?

4. Chương 4

Phùng Kiến Vũ không nghĩ tới đạo diễn Tư Đế Văn lại coi trọng mình như vậy, cư nhiên để cho phụ tá riêng của ông nhận điện thoại đến trước. Đại Vũ vốn cũng không có nhiều hành lý mang theo, chỉ đơn giản xếp vào một cái va li.

Thời điểm sắp xếp hành lý, tựa hồ nhớ lại mỗi món đồ vật đều có liên quan cùng Vương Thanh, nên cậu dứt khoát cái gì cũng không mang, không có vương bạn mà đi. Nhưng Vương Thanh đã thâm sâu hoắm vào trong sinh mạng của Đại Vũ, làm sao có thể nói bỏ là bỏ.

“Mr. Phùng?” Một tiếng nói mang theo âm cuốn lưỡi phá vỡ hồi ức của Đại Vũ.

“Xin chào, tôi là Phùng Kiến Vũ.” Đại Vũ sắp xếp lại suy nghĩ, cuống quýt dùng tiếng Anh lưu loát trả lời lại. Đại Vũ ngược mắt nhìn hai người kia, một người đàn ông trung niên một thân tây trang màu đen, một người con trai trẻ tuổi một thân quần áo thể thao đơn giản, nhìn tuổi tác dường như chỉ so với Đại Vũ cách khoảng một hai tuổi, một đầu tóc quần màu vàng.

“Xin chào tôi là người phụ trách của đạo diễn Tư Đế Văn,” người mặt tây trang đáp “Vị này là người Mỹ gốc Hoa Leo, là phụ tá mà đạo diễn Tư Đế Văn an bài cho cậu, đối với thị trường điện ảnh nội địa Trung Quốc vô cùng quen thuộc. Sau này cậu ở Mỹ luyện tập và phát triển đều do cậu ta phụ trách.” Ông mỉm cười ý chỉ đầu tóc vàng cùng Phùng Kiến Vũ chào hỏi.

“Xin chào tôi là Leo, tên tiếng trung là Trịnh Tề.” Đầu tóc vàng cười một tiếng để lộ ra hai cái răng khểnh, Đại Vũ hoảng hốt một chút, nụ cười này, thật giống một người bạn cũ.

“Xin chào” Đại Vũ khom lưng đại ý bày tỏ cảm tạ “Cảm ơn cậu đã tới đón tôi.”

Có thể là do ánh mắt của Đại Vũ ánh quá mức chân thành, hoặc giả là sự chu đáo của Đại Vũ rất có phép tắc.

Người phụ trách của Tư Đế Văn khẽ gật đầu, lúc đầu một mực không hiểu tại sao đạo diễn Tư Đế Văn lại chọn một cái tên của một diễn viên nhỏ không nhận được nhiều quảng bá tham gia huấn luyện dành cho phim điện ảnh lớn của Hollywood chứ, bây giờ nhìn lại, loại diễn viên tính tình khiêm tốn lễ phép này so với một số minh tinh một đường nổi tiếng của Trung Quốc còn muốn thích hợp hơn.

Một khắc chính mắt thấy được đạo diễn Tư Đế Văn kia, Phùng Kiến Vũ phảng phất thấy được đường số mạng của mình dường như chuyển biến rồi.

Đạo diễn Tư Đế Văn là một người trung niên khá lớn tuổi có râu quai nón, gương mặt hòa ái, nói chuyện cũng rất hòa khí.

“Đạo diễn Tư Đế Văn, tôi...” Cảm giác được Đại Vũ muốn nói lại thôi, đạo diễn Tư Đế Văn đưa tay mỉm cười ý bảo Đại Vũ cứ nói tiếp, “Tôi không hiểu, Trung quốc có nhiều nam diễn viên như vậy, tại sao ông lại muốn chọn tôi?”

Trước khi đến Mỹ, Phùng Kiến Vũ đã từng một lần bị cái hợp đồng này cho là đang nằm mơ, danh thiếp đạo diễn Hollywood, làm qua phim đoạt cả giải Oscar, cư nhiên... lại mời một diễn viên nhỏ không có tiếng tăm gì như cậu, nghĩ như thế nào cũng thấy rất kinh hoàng. Điều kiện là trong vòng ba năm không được phép trở về nước, ký hợp đồng trở thành diễn viên trực thuộc, ở xưởng phim miền nam California mà học tập và rèn luyện.

Thời điểm cậu nói cho Vương Thanh nghe, Vương Thanh một mặt xụ xuống.

Một mực liền: “Em từ chối đi, không cho phép em đi! ”

“Em cho anh một cái tát, dựa vào cái gì mà không cho em đi.” Phùng Kiến Vũ không hài lòng kêu la, “đây đúng thật là một cơ hội rất tốt đó! ”

“Anh mặc kệ em cho là cơ hội tốt hay không, chính là không cho phép em đi! ”

Suy nghĩ lúc ấy của Vương Thanh thật sự rất đơn giản, nếu Đại Vũ thật sự ký hợp đồng đi Mỹ tập huấn ba năm không được về nước, vậy hẳn phải làm sao bây giờ? Không có tiền, hẳn có thể kiếm về nuôi Đại Vũ, không có người thì hẳn biết đi tìm ai đây?

Chuyện này ban đầu vì sự phản đối của Vương Thanh nên cũng không còn nhắc đến nữa, ban đầu Đại Vũ cũng chỉ cảm thấy đây chẳng qua chỉ là một lần cơ hội, mất thì mất. Bây giờ nghĩ lại, trong tiềm thức của cậu Vương Thanh mới là quan trọng nhất.

Ký ức lại mãnh liệt đến, thanh âm của đạo diễn Tư Đế Văn cắt đứt mạch suy nghĩ của Đại Vũ.

“Mr Phùng, cậu rất có năng lực. Ánh mắt của cậu vô cùng đẹp, tôi tin tưởng sau này cậu sẽ trở thành một nhân tài.” đạo diễn Tư Đế Văn bắt đầu than thở, lúc đầu ở Trung Quốc tuyển chọn, từ một đến hai ba lần, gặp qua khá nhiều thí sinh có tài. Ông cũng nghĩ đến Pháp để tuyển chọn tiếp thì kỳ tích thấy được phim điện ảnh của Phùng Kiến Vũ. Một nhân tố có cá tính mạnh mẽ, kỹ thuật diễn xuất rất có nội hàm lại không khoa trương, dù còn nhỏ tuổi nhưng lại tạo nên ấn tượng rất mạnh, quan trọng hơn chính là ánh mắt của cậu. Đạo diễn Tư Đế Văn khê thờ dài, kỹ thuật diễn xuất của một diễn viên chân chính không phải là biểu hiện ở nét mặt, mà chính là ánh mắt, diễn bằng ánh mắt. Lúc này đạo diễn Tư Đế Văn vừa cười vừa nói “Mr Phùng cậu phải tự tin lên.”

Phùng Kiến Vũ gật đầu.

Ánh mắt đẹp sao?

Đúng a, lúc ban đầu Vương Thanh cũng đã từng nói ánh mắt của cậu rất đẹp.

Trong một lần phỏng vấn, người chủ trì đã từng hỏi cậu có phải là đi phẫu thuật thẩm mỹ cắt mắt không. Phùng Kiến Vũ lúc ấy còn chưa có phản ứng kịp nhưng Vương Thanh trong nháy mắt liền trở nên nóng nảy.

Cắt cái gì mà cắt, chúng tôi đây là trời sinh.

Trong giọng nói mang theo kiêu ngạo, ý tứ giống như là hẳn đang tự nói về chính mình vậy.

Phùng Kiến Vũ cả kinh, sau đó cười khỏ, tại sao lại nhớ tới anh ấy nữa rồi?

Đại Vũ, chính mình đã từng nói qua rồi, sau này, đừng nhớ đến anh ấy nữa.

Thích nghi mới giờ chênh lệch, ký hợp đồng, tập luyện, diễn tập ở phim trường.

Hết thấy mọi thứ đều đầu vào đấy.

Đại Vũ rất có phép tắc, lễ phép với tất cả mọi người, từ đạo diễn hành động, cho tới nhân viên ánh sáng, cậu một mực nói cảm ơn, hoàn toàn lấy tư thái của một người mới mà đi học tập, đi thích ứng, bỏ ra rất

nhiều nỗ lực mới nhận được nhiều lời khen ngợi đồng lòng. Ngắn ngủi ba tháng, cả phim trường ai cũng đều biết đạo diễn Tư Đế Văn đang đào tạo một nhân tài trẻ đến từ Trung Quốc.

Đạo diễn Tư Đế Văn quả thật nói rất đúng, diễn xuất bằng ánh mắt mới chính là thứ đạt được công nhận nhất trí của tất cả nhân viên.

Cũng may mọi người ở phim trường đối đãi với Đại Vũ tốt lắm. Ngoài ra còn có hai vị đạo diễn người Hoa, thậm chí nói rằng sau này cũng muốn cùng Đại Vũ trở về nước. Trịnh Tề tại Mỹ cũng dốc toàn lực phối hợp với công việc của cậu, an bài thỏa đáng cho cuộc sống của cậu.

Ghi hình ở Mỹ khác với ở Trung Quốc, người Mỹ rất chuyên nghiệp cẩn thận, nhất là các vấn đề chi tiết, cho nên luôn cần phải tắt điện thoại để tập trung ghi hình.

Có đôi lúc Đại Vũ cũng sẽ phát weibo, nhưng do thời gian quá ngắn ngủi, nên cậu thường xuyên không kịp xem bình luận hoặc là bài đăng của những người khác.

Cậu cũng bỏ lỡ bài đăng kia của Vương Thanh: Bị ủy khuất thì lập tức mua vé trở về.

Dần dần, các cá mẫn khi biết được Đại Vũ đăng nhập weibo thì càng nỗ lực để lại tin nhắn nhiều hơn.

Dần dần, CP fan cũng cảm giác được Ba ba cùng Đại Vũ càng lúc càng xa nhau.

Dần dần, số lượng tag đối phương ở phía dưới bình luận của Vương Thanh hoặc Phùng Kiến Vũ cũng dần ít đi.

Dần dần, ước hẹn mười năm giống như bị mọi người quên lãng.

Dần dần, câu hát “Trời xanh đang chờ đợi mưa phùn” cũng không còn liên tưởng đến Thanh Vũ nữa.

Dần dần, Phùng Kiến Vũ cũng cho là mình quên mất con người tên Vương Thanh.

Nhưng người nói quên là có thể quên sao, như vậy cũng quá xem thường cái gọi là tình yêu rồi.

5. Chương 5

Đó là một cảnh phải cưỡi ngựa.

Phùng Kiến Vũ diễn một vai sát thủ gián điệp đến ám sát tại một trang trại ngựa, có thể là do một màn diễn này khiến cho con ngựa bị hoảng sợ, Phùng Kiến Vũ không khống chế kịp, lập tức rơi từ trên ngựa xuống.

Cổ chân bị trầy cùng trật khớp, máu cứ như vậy mà ồ ạt chảy ra.

Tạm băng bó vết thương rồi chờ Trịnh Tề đến dẫn cậu đi bệnh viện, đạo diễn hành động tìm một chỗ cho cậu ngồi xuống, sau đó tìm người diễn những cảnh khác.

Đại Vũ cúi đầu kéo ánh mắt nhìn xuống chỗ máu đỏ tươi chói mắt. Thời gian bốn năm vèo một cái quay trở về.

Một hình ảnh cũ kỹ trong trí nhớ, cậu khi đó không cẩn thận để bị dập một ngón chân, vết thương thật rất nhỏ, nhưng Vương Thanh lại xem như bị trọng thương mà dùng các loại thử trùng cùng băng bó, một mực la hét muốn đem Đại Vũ đi bệnh viện.

Đại Vũ lúc ấy dở khóc dở cười muốn nói Vương Thanh thật kiêu cách, nhưng lại nhìn thấy bộ dáng muốn giết người của Vương Thanh nên cuối cùng đành phải nuốt lại hết những lời muốn nói xuống.

Băng cá nhân đâu? Mau đem một miếng băng cá nhân mới lại đây!

Anh cho em biết đợi lát nữa nếu như vẫn ra máu, anh bất kể là quay phim cái gì, trực tiếp đi với anh tới bệnh viện băng bó ngay lập tức.

Âm thanh của Vương Thanh lại trở về ở bên tai. Một khắc kia, Đại Vũ cảm thấy cái gì điện ảnh, cái gì tập luyện, cái gì ước mơ, cái gì tương lai cũng dứt hết mười vạn tám ngàn dặm đi.

Chỉ cần Vương Thanh ở bên cạnh cậu, là tốt rồi.

Thương thế này có thể nói so với lần đó nghiêm trọng hơn nhiều, nhưng cái người xem tính mạng của cậu so với mình còn nặng hơn kia đã không còn ở đây nữa rồi.

Hô.

Đôi mắt mông lung đắm lệt, Đại Vũ đột nhiên thở dài, sau đó lại đột nhiên mỉm cười.

May mắn cái người Vương Thanh nói chuyện theo kiểu ép buộc kia không có ở đây, nếu không, còn không biết hấn sẽ như thế nào mà mắng cậu.

Giống như ... chuối băng lạnh luôn ngự ở trong lòng một khắc đột nhiên bị đánh vỡ.

Thanh ca, em rất nhớ anh.

Thanh ca, Đại Vũ của anh rất nhớ anh.

Thanh ca, em thật thích anh.

Thanh ca, Đại Vũ của anh thật sự rất thích anh.

Nước mắt của Đại Vũ tách tách mà rơi xuống miếng vải băng bó tạm thời, mang theo độ mặn của nước mắt mà thấm vào đến vết thương, kèm theo đau nhức lên người.

Lúc mới đến không quen với nước Mỹ, Phùng Kiến Vũ không khóc.

Lúc ký hợp đồng ba năm không được trở về nước, Phùng Kiến Vũ cũng không khóc.

Lúc Tết đến cực kỳ nhớ nhà, Phùng Kiến Vũ cũng không khóc.

Lúc mới vào tổ kịch bị người khác chèn ép, Phùng Kiến Vũ cũng không khóc.

Nhưng ngay tại giờ phút này, chỉ vì một cảnh tượng tương tự.

Chỉ vì một người mà cậu không có cách nào chạm đến.

Làm cho Phùng Kiến Vũ lệ rơi đầy mặt.

Vương Thanh, anh chính là một tên cướp.

Anh cướp đi điểm yếu của em, nhưng tuyệt không trả lại cho em một bộ áo giáp.

“Đại Vũ” Trịnh Tề ngồi xổm xuống, vẻ mặt gấp gáp rơi vào trong mắt Đại Vũ “Đau lắm hả? Tôi dẫn cậu đi bệnh viện, để tôi cố gắng cậu.”

“Được.” Đại Vũ do dự một chút, sau đó cười cười nắm lấy vai Trịnh Tề đứng lên.

Một ánh mắt sáng rực chiếu thẳng vào người Đại Vũ. Quả nhiên là có ảo giác, nếu không làm sao trong thoáng chốc Đại Vũ lại phảng phất nhìn thấy được cái người mà mình ngày nhớ đêm mong kia chứ.

Một bộ áo khoác màu đen, giày trắng, còn có sườn nhan luôn được khen là **mỹ nhan thịnh thế.

Lắc đầu một cái, Đại Vũ nhận định mình bị hoa mắt rồi, sau đó bèn leo lên lưng Trịnh Tề.

//

Vương Thanh chưa bao giờ nghĩ đến, mình từ phương xa vạn dặm bốn ba đến đây, cái mà bản thân nhìn thấy được lại chính là một hình ảnh như vậy.

Ánh mặt trời ở miền nam California quả thật rất chói mắt, chiếu đến lòng Vương Thanh cũng đau nhức.

Rốt cuộc cũng đã gặp được người mà mình ngày nhớ đêm mong,

Em ấy trắng hơn, lại trở nên gầy hơn.

Hai năm qua rốt cuộc em ấy sống có tốt không? Hay là sống không được tốt đây?

Vương Thanh nhéo một cái vào lòng bàn tay, không phải là đến tìm em ấy sao?

Dù là chính Đại Vũ đã vứt bỏ hắn, nhưng mà hắn chưa từng nghĩ sẽ bỏ lỡ Đại Vũ có phải không?

Thật là muốn đem Đại Vũ ôm thật chặt vào trong ngực, nói cho em ấy biết, anh đã thành lập studio Q&Y, khi em trở về nước có thể vô ưu vô lo hát bài hát mà em thích, ra album mà em muốn thực hiện rồi.

Nói cho em ấy biết, trải qua hai năm nỗ lực, anh đã có năng lực để cho em một tương lai vui vẻ.

Nói cho em ấy biết, nhà tam hoàn mà em bấy lâu mơ ước anh đã có năng lực mua được cho em.

Nói cho em ấy biết, cho dù chính là em không còn yêu anh nữa, nhưng anh vẫn còn thật lòng yêu thương em.

Nhưng lúc Vương Thanh muốn đi đến bên Đại Vũ, một khắc kia hắn nhìn thấy một người đàn ông thân mật cùng Đại Vũ tựa vào nhau.

Đại Vũ hình như có nhìn thấy hắn, nhưng chỉ liếc mắt một cái rồi không còn để ý đến nữa, sau đó còn leo lên lưng người nam nhân kia.

Đuổi theo a Vương Thanh, mau đuổi theo a.

Mày tới Mỹ không phải là vì đoạt Đại Vũ về rồi sau đó nói cho em ấy biết mày yêu em ấy nhiều bao nhiêu sao?

Trong lòng vang lên thanh âm một mực thúc giục, Vương Thanh tiến lên một bước, nhìn bóng lưng Đại Vũ cùng Trịnh Tề, rồi lại vô vọng bước một bước dài lui về phía sau.

Vương Thanh không biết, chỉ một bước này, lại khiến cho bọn họ xa nhau những sáu năm trời.

Chỉ một bước này, khiến cho tình yêu của bọn họ trở nên vô vọng trong nhiều năm sau.

Điều Vương Thanh không có nhìn thấy, chính là một mặt bên chân của Đại Vũ đang bị thương.

Một câu nói, khiến cho đôi bên tổn thương hai năm.

Một sự hiểu lầm, khiến cho đôi bên yêu lầm sáu năm.

Nhưng ngay bây giờ, Vương Thanh chỉ cười khẽ một tiếng, trong mắt đều là băng hàn.

Siết chặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, xoay người rời đi.

Vừa quyết tuyệt, vừa đau khổ.

****mỹ nhan thịnh thế:** ý chỉ một người lớn lên trông rất đẹp mắt, là một lời khen dùng cho cả trai lẫn gái đều được.

6. Chương 6

Cách biệt tám năm.

Phùng Kiến Vũ đang đi trên quốc lộ, trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ, Trần Khải Hi tại sao lại không đến đón cậu!

Đã nói là sẽ mang theo địa tam tiên tới đón cậu mà?!

Bây giờ thì sao? Người đâu? Người đâu a!

Được lắm, rõ ràng tối hôm qua còn gửi tin nhắn nói hay lắm mà!

/

Mặc dù bắt đắ dĩ phải mang nụ cười tươi rói ở trên mặt nhưng trong nội tâm lại là dầu sôi lửa bỏng chẳng ai biết.

“Phùng Kiến Vũ tiên sinh, trong buổi họp báo phim điện ảnh mới nhất cậu đã nói dự định về nước phát triển, vậy lần này trở về là để tuyên truyền phim hay là sẽ định cư lại?”

“Phùng Kiến Vũ tiên sinh, nghe nói cậu đã chuẩn một studio riêng ở trung tâm thành phố, có thể trả lời là thật hay giả không?”

“Xin chào Đại Vũ, em là người hâm mộ của anh, cũng là ký giả, xin hỏi lần này về nước vì sao anh không đi cùng người phụ tá Leo vậy?”

“Phùng Kiến Vũ, xin hỏi scandal của anh và nữ minh tinh Hollywood Anna là thật hay giả?”

Ai ui thật như là muốn lấy mạng mà.

Nụ cười trên mặt Đại Vũ cứng ngắt.

Tin tức truyền thông tin trong nước thật là phi phàm, tin tức cậu trở về nước vốn là bí mật tiến hành, cậu chỉ nói với Khải Hi và mấy người bạn thân, ngay cả phụ tá cũng không mang theo, cũng không tiết lộ cho người hâm mộ, thế nhưng làm sao mà vừa ra khỏi lối đi an toàn thì lại bị một đồng lớn ký giả chặn lại rồi?

“Xin lỗi, bây giờ tôi rất mệt, chỉ muốn nghỉ ngơi, thật xin lỗi.” Đại Vũ mặc dù trong lòng rất muốn phun tào nhưng vẫn là bắt đắ dĩ treo lên nụ cười.

Đẩy ra các máy chụp hình đang lần lượt chĩa về phía mình, Phùng Kiến Vũ kéo lấy va li nhanh chóng chạy trốn.

/

Trời quang mây tạnh rồi.

Hô.

Không khí của thành phố so với mấy năm trước có vẻ tốt hơn một chút.

Một chiếc **Cayenne màu đen hung hăng thẳng gấp lại, dừng ở bên người Đại Vũ, bánh xe cùng mặt đất kịch liệt ma sát phát ra tiếng vang đến nỗi dọa Đại Vũ giật mình.

Mà cái người bước xuống xe kia, vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, ở khoảng cách gần như vậy, lại phảng phất như đã cách mấy thế kỷ.

Giống như cách cả một đời người.

“Đã lâu không gặp.”

Đôi mắt màu đen như muốn đem người trước mắt hút vào.

“Đã lâu không gặp.”

Đại Vũ cười rạng rỡ, nước mắt bao phủ làm cho ánh mắt của cậu trở nên phát sáng hơn bình thường. Cậu biết Vương Thanh ở Trung quốc chính là một tiểu sinh rất nổi, một đường thành công. Cậu không có ở trong nước không có nghĩa là cậu không biết đến tin tức của Vương Thanh ở Trung Quốc, một ca sĩ trẻ thành công ở mọi lĩnh vực.

Vương Thanh tự nhiên cầm lấy hành lý của Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ cũng không cảm thấy tức giận, cực kỳ tự nhiên mà ngồi lên ghế phó lái, ngay cả sự xuất hiện đột ngột của Vương Thanh cũng không cảm thấy kinh ngạc. Tám năm đi trên con đường diễn xuất cậu đã sớm luyện được cá tính gặp phải chuyện gì cũng không được tỏ ra sợ hãi, nhưng động tác nhỏ khi ngồi trên ghế đã bán đứng tâm tình khẩn trương của cậu.

Phát hiện được cậu tám năm qua chưa từng sửa đổi thói quen nhỏ quen thuộc kia, Vương Thanh vừa cảm thấy buồn cười lại vừa cảm thấy ngọt ngào. Thật là tốt, Đại Vũ của hắn rất cuộc đã trở lại rồi!

Sau khi Vương Thanh lên xe nhìn nhìn Đại Vũ, rồi lại đột nhiên tiến đến gần.

“Anh...” Đại Vũ trợn to hai mắt, ngay cả nói cũng không rõ ràng “Anh làm gì thế?! ” Trong lòng ngoại trừ kinh sợ, còn có mang theo một tia mong đợi. “Em cho anh một cái tát bây giờ! ” Vừa nói vừa lập tức đưa tay đánh một cái rất nhẹ lên gò má của Vương Thanh.

Vương Thanh bởi vì động tác này mà bật cười. Nhiệt khí phun lên mặt của Đại Vũ, vẫn y như tám năm trước, nụ cười cứng chiều như vậy chỉ dành cho một mình cậu.

Cảnh tượng này ... thật quen thuộc a.

Quen thuộc đến mức làm cho người ta bị mơ hồ.

Lúc đầu Vương Thanh đối với cậu là yêu thương chu toàn, kiêu ngạo vì cậu.

Vương Thanh nhất cử nhất động vì cậu mà vui vẻ, nhất cử nhất động vì cậu mà cứng chiu.

Vương Thanh thích Trần Dịch Tấn cũng xem như là vì một câu hát như thế này đi.

**Kẻ được yêu thì còn gì phải sợ hãi.

(lời bài hát Hoa Hồng Đỏ - Trần Dịch Tấn)

Mà Phùng Kiến Vũ lúc ban đầu là một chứng nhận tuyệt đối cho câu hát này.

Một động tác ra lệnh cũng sẽ khiến cho Vương Thanh ngoan ngoãn nghe lời.

Người hâm mộ đều nói Vương Thanh là kinh sợ.

Nhưng Vương Thanh lại nói, đó là cứng chiu.

“Toàn thế giới chỉ có em mới dám đánh anh như vậy.”

Vương Thanh sâu kín nói ra một câu, sau đó đưa tay cài lại dây an toàn cho Đại Vũ, vươn tay xoa xoa tóc Đại Vũ rồi lùi về vị trí lái khởi động xe, nếu không đợi lát nữa ký giả đến thì bọn họ sẽ không đi được nữa.

Xe chạy qua cầu rồi tiến vào hầm vượt.

Vương Thanh và Đại Vũ một mực không lên tiếng. Vương Thanh thật sự cũng không cảm thấy gì. Ngược lại thì Đại Vũ, tay cũng muốn xé rách cả da bọc ghế rồi, da bọc ghế ngồi làm từ da thật tổn hơn mấy vạn, cũng chỉ có mình Đại Vũ Vương Thanh mới để cho cậu làm như vậy.

Nhưng là cái gì nên trao đổi thì vẫn phải nên trao đổi.

“Ghế ngồi này của anh cũng tổn hết mấy vạn.” Vương Thanh sâu kín nói một câu, ánh mắt hẩn giống như là đang nhìn đường, nhưng thực tế thì một mực nhìn vào kiếng chiếu hậu quan sát Đại Vũ, giống như bị ma ám vậy.

“Gì?” Đại Vũ cả kinh nhìn chỗ ngồi bên dưới người mình bị rách mất một mảng da ghế, là làm bằng da thật đó, khóc không ra nước mắt “Cho anh một cái tát, sao anh không nói sớm! ” Xem như là bây giờ tiền thù lao một bộ phim của Đại Vũ là mấy trăm vạn đi, nhưng cậu vẫn không có thay đổi bản tính, trừ đi số tiền phải gửi về cho người nhà dùng thì đại đa số cũng đều dùng vào việc từ thiện ở Trung Quốc.

“Cho em tiêu tiền anh cũng không cảm thấy đau lòng.”

Lời nói này như thế nào lại quen thuộc như vậy?

Đại Vũ trầm mặc.

Năm ấy tại fanmeeting, hai người ứng theo yêu cầu chơi một trò chơi, bất kể đối phương nói gì đều phải trả lời là đương nhiên rồi, nếu không thì xem như là thua.

Con người của Đại Vũ đảo một vòng, kể đến một việc.

“Cùng em đi xem phim, lúc anh đi mua bắp rang cùng cola, có phải là anh cảm thấy rất đau lòng đúng không? ”

Một câu hỏi khiến cho Vương Thanh dở khóc dở cười đến hít thở không cũng không thông. Suy nghĩ muốn thắng, nhưng lại khê cần rằng, vẫn là muốn thuận theo nội tâm của mình.

“Vì em mà tiêu tiền anh không cảm thấy đau lòng đâu! ” Lúc người chủ trì thông báo Vương Thanh thua, hần còn đặc biệt kiên định “Thua? Cho dù là thua anh vẫn vui lòng, anh chính là vui lòng để em tiêu tiền của anh mà, đúng không? ”

Thời gian vội vã qua đi.

Đại Vũ không khỏi trầm mặc.

Tám năm này, bọn họ có thay đổi sao?

**Cayenne: một dòng xe cực nổi tiếng của hãng Porsche.

7. Chương 7

Ánh mắt Đại Vũ nhìn về Vương Thanh tương đối phức tạp, trước khi trở về nước cậu không phải là chưa từng nghĩ qua sẽ gặp phải Vương Thanh, chẳng qua là không nghĩ tới việc hần ngay lúc này lại tới đón cậu.

Từ đại học đến lúc bắt đầu sự nghiệp rồi đến khi rời khỏi nước rồi trở về nước.

Đại Vũ vẫn không biết rõ mối quan hệ của bọn họ là gì? Người yêu? Không phải, giữa bọn họ vẫn còn một tầng mập mờ mà chưa bao giờ được phá hủy.

Anh em tốt? Hình như cũng không phải, dù sao thì vẫn quá mức mập mờ, dù sao Đại Vũ vẫn biết cậu thích hần.

Vương Thanh vươn tay ra mở nhạc, hồi ức âm thanh dạo đầu vô cùng quen thuộc.

Là bài Mùa Hạ Năm Nay.

Ca khúc kia là lần duy nhất mà bọn họ hợp tác.

Anh nói gặp nhau chính là duyên phận

Là một phần không thể tách rời nhau

Từ nay về sau, thế giới của em lại có thêm một người

Anh muốn bay xa hơn nữa

Chỉ cần có em ở bên cạnh anh

Từng câu hát thấm sâu vào trong tim.

Đại Vũ nghiêng ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đến tận cùng cậu trở về đây là muốn như thế nào, sự nghiệp của cậu, giao thiệp bạn bè của cậu, tất cả đều ở Mỹ.

Vậy trở về nước, là vì người nào sao?

Suy nghĩ vạn điều, hần không hỏi, cậu cũng không nói.

Suy nghĩ tám năm, nhớ nhung tám năm, Đại Vũ đột nhiên hé miệng cảm thấy có chút buồn cười. Cũng đã tám năm qua đi, cậu vẫn là không hề có dũng khí nhìn thẳng vào phần tình cảm này.

Điện thoại di động vang lên, Đại vũ cúi đầu, là Leo.

“Trịnh Tề?”

“Đại vũ cậu đã tới chưa? Không phải đã dặn cậu xuống máy bay thì lập tức nói một tiếng với tôi sao? Bây giờ cậu đang ở chỗ nào? Ở Trung Quốc cậu đã sắp xếp người nào an bài chỗ ở cho cậu chưa? Buổi tối cậu ngủ ở đâu a?” Trịnh Tề liên mồm luyên thoắng nói.

Nói đến mức mặt Đại Vũ cũng nghếch ra luôn.

“Àn, tôi đến Trung Quốc rồi, là...” Đại Vũ dừng một chút liếc nhìn Vương Thanh sau đó hướng điện thoại nói “Là một người bạn học cũ đến đón tôi.”

Vương Thanh siết chặt tay lái, hung tợn hé miệng,

Bạn học cũ? Hay cho cậu nói một người bạn học cũ, thì ra vị trí của anh ở trong lòng Phùng Kiến Vũ em chỉ còn là một bạn học cũ thôi sao?

Chịu đựng xung động muốn giết người, kiềm chế cảm giác muốn giật lấy điện thoại của Phùng Kiến Vũ rồi sau đó hung hãn đè em ấy dưới thân mà mãnh liệt hôn, trong lòng Vương Thanh cứ như vậy mà hoang mang.

Tám năm qua đã hình thành cá tính không sợ sóng to mưa lớn, nhưng bây giờ chỉ vì nhất cử nhất động của Đại Vũ, lại phảng phất như trở về khoảng thời gian thanh xuân mười năm trước của hai người. Trong mắt lần trong lòng đều là đối phương, không hề có một người thứ hai, còn bây giờ thì sao? Cảnh vật vẫn vậy nhưng lòng người lại thay đổi, Đại Vũ, em nói em còn có thể nào tiếp nhận tâm ý của anh không?

Bên này Vương Thanh nội tâm cuồng loạn như tê dại, bên kia Đại Vũ thì lại là dở khóc dở cười.

“Leo tôi cảnh cáo cậu, cậu với Anna đi du lịch thì xin làm ơn đừng nhắc gì về tôi có được không? Ngay cả truyền thông Trung Quốc cũng biết về việc lần này tôi trở về nước thì đừng cho là tôi không khiển trách cậu?” Tình cảm giữa Trịnh Tề cùng nữ minh tinh Hollywood Anna đã được ba năm, nhưng mà Anna lại bị giới truyền thông đồn thổi là đang yêu đương với Phùng Kiến Vũ, ai mà biết được mỗi lần đều là Đại Vũ bị đưa ra làm bình phong. “Không khác biệt lắm thì phải, Anna người ta ở cùng cậu cũng không phải là một hai ngày, cũng không phải một hai năm, chính là ba năm rồi đó, nên cậu mau mau kết hôn với người ta đi.”

“Đã biết đã biết,” Trịnh Tề cười cười đáp ứng “Tôi đã đặt cho cậu một phòng khách sạn, chỉ sợ cậu buổi tối không có chỗ ở, là tôi đã quá lo lắng rồi ha, Trung Quốc vẫn là địa bàn của cậu mà. ”

“Cái gì mà là địa bàn của tôi.” Đại Vũ xem như bên cạnh không người mà thoải mái kêu la “Cậu đặt rồi sao không nói sớm, nếu tôi đến chỗ khác đặt nữa chẳng phải là thật lãng phí sao... dịch vụ đặt phòng rất là đắt cậu biết không! ”

Vương Thanh rốt cuộc bị một tiếng này kéo trở lại tinh thần,

Đặt phòng? Phùng Kiến Vũ em cảm thấy em đang ở chỗ của anh thì anh sẽ dễ dàng mà để cho em đi sao?

Điện thoại đường dài quốc tế rất mắc tiền, khi Đại Vũ dư quang nhìn thấy được vẻ mặt hung ác của Vương Thanh thì mới đột nhiên ý thức được vấn đề này. Trở về Trung Quốc rồi lại nhận điện thoại từ Mỹ, thật là tiện nghi cho tổng đài quá đi, số tiền này cậu có thể ăn biết bao nhiêu địa tam tiên a!

“Khụ khụ...” Đại Vũ cúp điện thoại, có chút lúng túng hắng giọng, tay lại bắt đầu không tự chủ mà móc móc xé xé da bọc ghế. Cậu không biết tám năm trôi qua này Vương Thanh thay đổi bao nhiêu. Cậu chỉ biết là bây giờ Vương Thanh ở Trung Quốc chính là nhân vật không dễ dàng đụng tới, cũng là một nam thần vô cùng cao lãnh, “Phụ tá đã đặt phòng khách sạn cho em rồi, hay là anh cho em xuống để em tự mình bắt xe đến đó đi.”

Vương Thanh cười lạnh, không nói một lời, nhưng vận tốc lái xe càng nhanh hơn. Đại Vũ nhú mi, cậu ghét nhất chính là bộ dáng này của Vương Thanh, làm như người xa lạ không tốt sao?

Tại sao lại còn phải sống chung đây?

Ban đầu cậu đã nói gì hần không hiểu sao?

Cậu là hướng tới vinh dự cùng hào quang mà bỏ hần đi Mỹ.

Bộ dáng cậu như vậy, Vương Thanh vẫn không thể... buông tay sao?

Cậu đoạt lấy tay lái, Vương Thanh bị dọa sợ hết hồn hết vía, cấp tốc thắng xe lại.

Vương Thanh không sợ xe hấn bị trầy xước hay bị tổn hại, cho dù chiếc xe này có bị bỏ đi thì hấn cũng không để tâm.

Hấn sợ nhất chính là Đại Vũ bị thương.

Sự an toàn của Đại Vũ luôn thủy chung nằm ở vị trí thứ nhất trong lòng hấn, như một thói quen vậy.

Đại Vũ bất mãn muốn giơ tay lên đẩy cửa, lại bị Vương Thanh khóa cửa xe lại, “cách” một tiếng làm Đại Vũ hoảng hốt, sau đó hấn cứ như vậy đem Đại Vũ vây hãm bên trong xe.

Trong nháy mắt, không khí như bị cô đặc làm người ta hít thở không thông.

“Đại Vũ, chúng ta đã từng nói muốn cùng đi bên nhau mười năm, em quên rồi sao?” Vương Thanh quay lưng về phía Đại Vũ, trong giây phút đó hấn cảm thấy bản thân như bị mù quáng.

Phảng phất tất cả đều có câu trả lời.

Rõ ràng ở Mỹ sự nghiệp sẽ tốt hơn nhiều.

Rõ ràng ở Mỹ so Trung Quốc tự do hơn nhiều.

Rõ ràng ở Mỹ có tài nguyên và giao thiệp rộng hơn nhiều.

Rõ ràng công tác tuyên truyền phim điện ảnh mới còn phải bay đi rất nhiều nơi.

Nhưng Đại Vũ vẫn dứt khoát quyết định trở về nước.

Đại Vũ đưa tay nắm chặt tay vịn.

Khớp xương đẹp mắt hiện lên rõ ràng không huyết sắc.

Đúng vậy, năm nay là năm 2025.

Vương Thanh, mười năm ước hẹn của chúng ta, em chưa từng bỏ lỡ.

8. Chương 8

Nhìn thấy được nét cương trực cùng bối rối nhưng vẫn cố tỏ ra cứng rắn của Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh không phải là không cảm thấy thất bại.

Trong tám năm này, hấn tức, hấn giận, hấn hận, hấn đau. Có thể có vô số tâm tình chồng chất lên có đếm cũng không xuể, nhưng là tình yêu của hấn vẫn càng ngày càng cắm rễ sâu hoắm vào trong tim.

Không phải là hấn chưa từng tự đấu tranh với chính mình, cũng không phải là chưa từng nghĩ qua buông tay.

Mấy tháng sau khi Đại Vũ rời đi, Vương Thanh một mực đem chính mình chìm đắm trong rượu cồn, từ chối tất cả lời mời biểu diễn, còn hủy luôn tất cả lịch trình của mình.

Ngày ngày đêm đêm đều trong tình trạng say khướt. Bởi vì hấn cho rằng chỉ những lúc thế kia, hấn mới có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt đơn thuần của Đại Vũ trong thoáng chốc.

Đem bộ dáng của mình biến thành như vậy, nhưng hấn vẫn là không có cách nào kiềm chế được nỗi đau trong tim, nỗi hận trong lòng... còn là tình yêu sâu đậm.

Phùng Kiến Vũ, em nói anh nên làm sao bây giờ, cứ xem như em đã làm anh tổn thương đau đến muốn chết, nhưng anh vẫn là một mực yêu em như vậy.

Khi Trần Khải Hi cùng Thái Hàn phá cửa xông vào, Vương Thanh đã lâm vào hôn mê.

Gọi 120.

Cấp cứu.

Súc dạ dày.

Vô nước biển.

Rồi lại quay về an ổn.

Nhưng Trần Khải Hi cùng Thái Hàn lại nghe rất rõ ràng.

Từng tiếng mà Vương Thanh lẩm bầm trong miệng, rõ ràng chính là tên của người kia.

Đại Vũ. Đại Vũ. Đại Vũ.

Hai người bọn họ đã từng sống vai bên nhau vui vẻ cười đùa, thế nhưng cuối cùng lại rơi vào hoàn cảnh một người tha hương, một người say như chết, hai người cùng chống đối lại cuộc sống của chính mình.

Cuối cùng vẫn là Trần Khải Hi nhìn thấy bộ dáng mê mang của Vương Thanh mà chịu không nổi, buộc phải hung hăng lay động mắng cho hắn tỉnh.

“Tại sao Đại Vũ lại bỏ đi? Còn không phải là bởi vì anh không đủ cường đại sao? Thứ mà Đại Vũ muốn, anh đã cho cậu ấy được rồi sao? Không cho được thì cũng đừng làm ra cái dáng vẻ muốn chết này cho mọi người xem!”

Đem Vương Thanh mắng cho một trận đến hoảng hốt.

Đúng vậy, Đại Vũ chính là nghĩ muốn cái gì đây?

Chỉ cần là em ấy muốn, hắn sẽ dốc toàn lực có thể mà cho em ấy.

Vẫn là Thái Hàn ngăn lại Trần Khải Hi đang mất bình tĩnh, giọng nói trầm ổn như thường lệ, hung hăng thức tỉnh Vương Thanh.

“Ngô Sở Ủy nói cảm giác an toàn của cậu ta chỉ có Trì Sính là có thể mang đến, mà cảm giác an toàn của Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh bây giờ lại không cho được.”

Nói xong lời kéo Trần Khải Hi rời đi.

“Anh để anh ấy ở lại trong phòng bệnh một mình lỡ như anh ấy tìm đến cái chết thì làm sao bây giờ?” Trần Khải Hi lớn tiếng kêu la một hơi muốn chạy lại vào bên trong.

“Em đừng vội,” Thái Hàn giam lại Khải Hi trong ngực mình “Vương Thanh không ngốc, cậu ấy chính là vẫn chưa suy nghĩ thông suốt thôi.”

“Nếu như anh ấy suy nghĩ thông suốt thì cũng sẽ không uống nhiều rượu như vậy.” Khải Hi trợn to cặp mắt phía dưới lớp kính, hung hăng muốn quay trở vào phòng bệnh.

“Nếu như cậu ấy ở đây sa ngã như vậy, thì cậu ấy cũng không có tư cách để bảo vệ Đại Vũ.” Thái Hàn xoa xoa đỉnh đầu Khải Hi, rồi lời kéo cậu rời đi.

“Nhưng em vẫn là không yên lòng a... ai ui anh đừng kéo em mạnh tay như vậy ...”

“...”

Thanh âm của hai người dần dần biến mất ở hành lang bệnh viện.

Vương Thanh ở trong phòng cũng dần dần suy nghĩ thông suốt.

Em ấy thích đóng phim, vậy Vương Thanh hẳn sẽ không đi ngăn cản.

Em ấy thích ca hát, vậy Vương Thanh hẳn ở Trung Quốc sẽ dốc hết toàn mạng đi giao thiệp, để thành lập một studio chỉ dành riêng cho Phùng Kiến Vũ.

Em ấy hiếu thuận với trưởng bối, vậy Vương Thanh hẳn mỗi dịp lễ Tết sẽ đến nhà thăm hỏi cha mẹ của Phùng Kiến Vũ, dù là lịch trình kín mít cũng đều vội vàng trở về, chưa từng bỏ lỡ một lần nào. Có người

từng nói làm diễn viên thì không thể trải qua được một kì nghỉ nào, nhưng Vương Thanh nghiêm nhiên đã trở thành đứa con thứ hai của Phùng Gia.

Căn bản mà nói bản thân Vương Thanh không phải đi theo con đường nghệ sĩ này.

Hắn là vì Đại Vũ nên mới bước vào cái thế giới đầy phức tạp như thế. Hắn nghĩ chỉ cần duy trì bản thân vui vẻ là được, hắn vẫn là không cầu không mong gì hơn.

Là vì Đại Vũ, hắn mới có được nhiều người hâm mộ như vậy, cùng với ước hẹn mười năm với Đại Vũ.

Hắn là thật sự muốn cùng Đại Vũ đi tiếp cuộc đời này.

Hắn lặng lẽ phát triển sự nghiệp thứ hai của mình.

Dùng bản thân cùng tiền bạc liều mạng đánh đổi hai năm, thành lập nên studio làm việc Q&Y, cũng mua luôn cả nhà tam hoàn mà ban đầu hắn đáp ứng sẽ tặng cho Đại Vũ.

Nhưng giờ thì sao đây, người kia chung quy vẫn là ở Mỹ cách xa ngàn dặm, không có ở bên cạnh hắn.

Cho nên hắn quyết tâm cầm chặt chiếc nhẫn mà lúc ban đầu vốn định tặng cho Đại Vũ, lên máy bay một đường sang Mỹ.

Ngày đó chính là sinh nhật lần thứ 27 của Đại Vũ.

Hắn nhìn thấy hình ảnh mà khiến bản thân mình hàng đêm đều gặp ác mộng đến lệ rơi đầy mặt.

Hắn nhìn thấy Phùng Kiến Vũ tựa ở trên lưng một người nam nhân khác.

Xem ra em ấy trải qua rất tốt.

Xem ra cuộc sống của em ấy đã không cần một người mang tên Vương Thanh này nữa rồi.

Thật buồn cười, một người từng mê ngủ như Vương Thanh lại vì Phùng Kiến Vũ con người này

Mất ngủ.

Chính xác, hắn không ngủ được. Trần trọc trở mình đến như thế nào, hắn đều nhớ lại kỉ niệm của hai người.

Càng về sau này,

Liều lượng thuốc ngủ được sử dụng nhiều đến mức dọa người.

Đột nhiên hắn hiểu được tại sao khi xưa **Lưu Diệp lại bị mất ngủ.

Yêu phải một người mà mình không nên yêu.

Làm sao mà không bị mất ngủ.

Nhưng Vương Thanh không phải là Lưu Diệp, người có thể khiến hắn an tâm mà ngủ, chỉ có duy nhất Phùng Kiến Vũ.

Không có một ai khác.

//

“Là em bỏ lỡ anh.” Đại Vũ không dám quay đầu lại. Cậu sợ hãi khi mình quay đầu lại thì đôi mắt đỏ hoe của cậu sẽ bại lộ hết thảy, sợ bản thân sẽ nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy bi thương của Vương Thanh, rồi sau đó sẽ bỏ mặc hết thảy lao vào lòng ngực hắn.

Vương Thanh bây giờ đang trải qua rất tốt, này không phải là điều mà cậu luôn mong muốn sao. Nếu như ban đầu cậu không đi Mỹ, Vương Thanh chắc chắn sẽ ở trước mặt bảo vệ cậu mà không màng thế tục chống lại truyền thông trong nước.

Bởi vì hắn yêu cậu.

Đúng vậy.

Phùng Kiến Vũ luôn biết, Vương Thanh yêu cậu.

Nhưng chính là bởi vì Vương Thanh cứ như vậy móc tim móc phổi ra mà yêu cậu, cậu mới không thể không tim không phổi hưởng thụ hết thảy mọi thứ mà Vương Thanh cho. Cùng cậu chung một chỗ, Vương Thanh mãi mãi sẽ không bay xa được.

Khi có Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh dùng mọi kỹ thuật tránh đi diễn viên nữ, ở chương trình sóng truyền hình thì tận lực giữ khoảng cách với nữ đồng nghiệp.

Trong vòng giải trí có không ít người là gay, nhưng dám can đảm thừa nhận thì thật chẳng có mấy người.

Con đường nghệ sĩ rất khó đi, Phùng Kiến Vũ cậu làm sao có thể làm cản bước Vương Thanh được.

Vương Thanh cho dù không chính miệng nói nhưng là hấn dùng hành động mà thể hiện. Hấn đã rất rõ ràng nói cho toàn thể giới này biết.

Vương Thanh tôi chính là có hai tiêu chuẩn: Vương Thanh tôi ngoại trừ Phùng Kiến Vũ ra, không ai có thể chạm vào. Vương Thanh tôi ngoại trừ Phùng Kiến Vũ ra, sẽ không đụng dằm với bất kỳ người nào.

Phùng Kiến Vũ luôn một mực giả vờ ngốc, nhưng là cậu thật sự không ngốc a. Cậu biết Vương Thanh từ bỏ biết bao nhiêu tài nguyên. Cậu biết bộ dáng Vương Thanh như vậy, nhất định sẽ bị cục truyền hình phong sát.

Sau đó Phùng Kiến Vũ tại Mỹ thấy được phim truyền hình và điện ảnh của Vương Thanh đều đạt được đỉnh cao, các giải thưởng lớn đều có mặt tên của hấn.

Một khắc đó Phùng Kiến Vũ đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm.

Vương Thanh, yêu thương cuối cùng của em dành cho anh

Chính là buông tay.

****Lưu Diệp:** nổi tiếng với bộ phim về đề tài đồng tính “Lam Vũ” được công chiếu vào năm 2001. Bộ phim đã gây nên tiếng vang khắp Châu Á và giúp Lưu Diệp đoạt giải thưởng Ảnh Đế tại Liên Hoan Phim Kim Mã cùng năm.

Bởi vì cảnh quan hệ khóa thân 100% của mình và bạn diễn Hồ Quân, nên cả hai đã liên tục dính scandal tình ái liên tiếp những năm sau đó.

9. Chương 9

“Em cùng Leo, người phụ tá của em có quan hệ gì?” Sau khi Đại Vũ nói ra câu bỏ lỡ, không khí giữa hai người bắt đầu trở nên ngột ngạt, Vương Thanh lên tiếng đánh vỡ sự trầm mặc.

Trịnh Tề đã trở thành một cái gai trong mắt của Vương Thanh, kể từ sau khi về nước, hấn đã một mực đi điều tra về Trịnh Tề.

Trịnh Tề là người Mỹ gốc Hoa, tên tiếng Anh là Leo, sinh năm 1990, là con bài chủ chốt trong dàn nhân viên của đạo diễn Tư Đế Văn, là phụ tá bên người của Phùng Kiến Vũ, phụ trách toàn bộ công việc và an bài cuộc sống cho Phùng Kiến Vũ.

Chính bởi vì là phụ tá thân cận, cho nên tình cảm mới có thể tốt như vậy đi.

“Hà?”

Phùng Kiến Vũ đang đưa lưng về phía Vương Thanh đột nhiên có chút dở khóc dở cười, cậu đã nghĩ tới vô số phản ứng của Vương Thanh, duy nhất không có nghĩ đến điều này.

“Trịnh Tề, em cùng cậu ta rốt cuộc có quan hệ như thế nào?” Vương Thanh thấy Đại Vũ không có trả lời lại tiếp tục không lạnh không nhạt mà buông thêm một câu.

“Dù sao cũng không phải là loại quan hệ như anh nghĩ.” Đại Vũ vẫn không quay đầu lại, thở dài, vẫn chính là Vương Thanh đó, một chút cũng không thay đổi, phàm là những người đến gần cậu một chút, hẳn đều phải truy cứu tới cùng mới bằng lòng bỏ qua.

Vương Thanh quay đầu lại không tiếp tục nhìn bóng lưng cương trực của Đại Vũ nữa, ngón tay thon dài đặt trên tay lái nhấp nháy vài cái, phát ra vài âm thanh “cách cách” nho nhỏ.

Máy phát tự động chuyển đến bài hát tiếp theo.

Tiêu Dao.

Đầu mùa hè năm 2016, Vương Thanh đã ra mắt ca khúc cổ phong này.

Trong MV Vương Thanh còn mặc đồ cổ trang, tay áo phiêu phiêu chuyển động trong những phân cảnh đánh võ công.

Vương Thanh tựa hồ cũng chưa từng cùng bất luận người nào nói qua,

Ban đầu là do hắn cố ý lựa chọn đề tài cổ phong này.

Hắn cho đến bây giờ vẫn không hề quên Đại Vũ thích nhất là thể loại phim võ hiệp cổ phong như vậy.

Một đôi tình nhân chung tình tiêu dao.

Đây cũng là nguyện vọng của Vương Thanh năm ấy.

“Bài hát này chính là hát cho em nghe.” Một lúc lâu, Vương Thanh mới cong ánh mắt cười cười, nhẹ giọng nói.

“Gi?” Bởi vì thanh âm của Vương Thanh quá nhỏ, Đại Vũ thật sự không nghe được rõ. Đợi đến lúc Đại Vũ đang suy nghĩ có nên hỏi lại hay không, thì Vương Thanh đã mở khóa cửa xe để cậu bước xuống.

Từ đầu đến cuối hai người cũng chưa hề nhìn vào mắt đối phương một lần nào.

Giống như một phần kích động lúc ban nãy dành cho đối phương đều là ảo giác.

Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ chẳng qua chỉ là bạn bè hợp tác nhiều năm về trước mà thôi.

Cầm lại hành lý rồi nhìn Vương Thanh dần dần rời đi.

Đại Vũ cứng rắn bức lui sự ướm ắt ở đáy mắt.

Lấy điện thoại ra.

“Khải Hi, cậu đến đón tôi đi.”

//

“Một lần đi liền tám năm, cậu thật giỏi.” Trần Khải Hi tức giận hung tợn ném hành lý của Đại Vũ lên ghế sa lông bên cạnh cầu thang, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện rõ vẻ tức giận, hai tay chống nạnh “Nếu tôi không phải hề có chuyện gì cũng gửi *weixin cho cậu, cậu có phải cũng không có tính toán quay trở lại, đúng không?”

(*chính là Wechat)

“Vậy cũng có thể.” Đại Vũ khoát khoát tay, vẽ một mội hoàn toàn viết lên trên mặt. Bay một quãng đường dài, bị truyền thông chặn đường, cùng Vương Thanh tranh chấp, cậu cũng không còn khí lực cùng Trần Khải Hi ở đây cãi vã nữa đâu “Tôi vừa mới hút thuốc, cậu làm ơn mau lấy cho tôi ly nước.”

“Cậu không phải là anh em đến đây làm khách đâu nha, tôi đơn giản chỉ nhận đón cậu về, bây giờ tiểu tổ tổng sống cậu còn bắt tôi phải phục vụ luôn sao?! ” Trần Khải Hi trợn to hai mắt, vén tay áo sơ mi lên cao, bắt đầu kêu la.

Đại Vũ cũng không có khách khí, đặt mông ngồi lên ghế sa lông.

“Đại Vũ tới à...” Thái Hàn mang theo thanh âm có chút lười biếng cầm ly nước bước ra từ thư phòng.

“Hai người...”

Đại Vũ lúc này có khát đến mấy cũng không quan tâm nữa rồi, có thể là do cậu ở nước ngoài quá lâu, trừ bỏ tin tức về Vương Thanh ra, cậu bỏ qua hết tất cả tin tức của những người khác, bao gồm luôn hai người này.

“Thế nào, có phải bị tác động mạnh rồi không?” Khải Hi vô cùng đặc ý thổi thổi tóc mái trên trán. Có thể khiến cho Đại Vũ kinh ngạc như vậy thật quá là có ý nghĩa, lâu rồi không được nhìn thấy hai con mắt to như hạt châu đó nha.

“Tôi *thao, hai người còn ổn hay không đó?” Đại Vũ khoát khoát tay, đoạt lấy ly nước trên tay Thái Hàn mà uống. Khoảnh khắc khi dòng chất lỏng lạnh lạnh kích thích khoang miệng cùng yết hầu chảy vào, Đại Vũ mới cảm nhận được một cảm giác chân thật.

(thao = fuck)

Àn, cậu trở lại rồi.

“Cậu cũng đã để cho Vương Thanh chờ đợi tám năm rồi.” Thái Hàn xoa xoa đầu Khải Hi, ngồi xuống ghế sa lông đối diện Đại Vũ, “Tám năm qua tiểu tử Khải Hi đã bị tôi thu phục rồi, Vương Thanh vẫn còn chưa vươn cờ hạ pháo tấn công cậu sao a?”

“Hắc hắc hắc, Thái Hàn anh không biết thì đừng có nói bậy, tính thêm mấy năm đại học nữa thì hai người này cũng dây dưa được mười ba năm rồi.” Khải Hi vẽ mặt chê cười.

Mười ba năm... sao?

Ngày tháng trôi qua thật là nhanh a.

“Đại Vũ, đời người không có bao nhiêu cái mười ba năm.” Khải Hi nhìn bộ dạng hoảng hốt của Đại Vũ, cuối cùng không đành lòng mở miệng.

“Mặc kệ mấy người cái gì mười ba năm, tôi cùng anh ấy cuối cùng vẫn là không thể nào.” Đại Vũ cúi đầu nghịch nghịch ly thủy tinh trong tay, sâu kín nói.

Hai người các cậu muốn tôi phải làm sao bây giờ đây?

Ở lại trong nước làm liên lụy đến Vương Thanh sao?

Hay là cho rằng cậu có thể đồng cam nhưng không thể cộng khổ?

Toàn thế giới này có thể xem cậu là một người như vậy, nhưng hai người không thể xem cậu như vậy.

Không có Vương Thanh, ngọt cũng thành đắng.

10. Chương 10

Năm đó thời điểm ra mắt Nghịch Tập đã gây nên xôn xao trong dư luận. Lúc ấy, đề tài đồng tính nam vẫn chưa có được cái nhìn trong mắt cộng đồng. Cho nên đủ các thể loại anti cũng bắt đầu xuất hiện, cuối cùng còn phát hiện ra được bạn gái của Đại Vũ.

Sau đó thì dần dần nghiêm trọng, trên weibo có đủ mọi loại bình luận mắng hai người là bán hủ, lừa gạt tiền của người hâm mộ.

Lúc ấy Vương Thanh cùng Đại Vũ không phải là không phản biện lại. Đúng, bọn họ là xuất thân từ thể loại phim đam mỹ, nhưng như vậy cũng không thể chứng minh được bọn họ bán hủ để lừa gạt người hâm mộ.

Dù là sau đó trên mạng bắt đầu xuất hiện những bài diễn văn phân tích chứng thực về đề tài này, khi bị phỏng vấn Vương Thanh cũng sẽ cự tuyệt không trả lời, cũng nói rằng bản thân sẽ không tham gia bất kỳ bộ phim nào có đề tài tương tự như vậy lần nào nữa.

Có người nói Vương Thanh và Đại Vũ biến đổi quá nhanh, rõ ràng chính là trực nam bán hủ.

Đó là lần đầu tiên Vương Thanh và Đại Vũ biết được cái gì gọi là vô vọng, cái gì gọi là sức mạnh của internet.

Cho dù ở trong khoảnh khắc tăm tối nhất của cuộc sống, Đại Vũ cũng chưa từng có ý nghĩ tiêu cực. Khi bị công kích trên mạng, cậu cố gắng biến chuyển thành năng lực, mỗi ngày đều nỗ lực hướng đến mặt tích cực mà sống. Nửa đêm sẽ vào *Changba ca hát an ủi người hâm mộ, thậm chí khi nói về điều này ở các tiết mục chương trình cậu cũng chỉ mỉm cười, còn nói dù sao antifan thì cũng là fan mà.

(*Changba: 1 app ca hát của Trung Quốc)

Nhưng Vương Thanh lại để chuyện này ở trong lòng rất lâu. Thời điểm lúc mới vào tổ phim, có người đã nói hần chính là thuê cả đoàn phim để theo đuổi vợ. Hần cũng không có phủ nhận, chẳng qua chỉ là cười một tiếng cho qua. Hần cho đến tận bây giờ cũng không phải là cong, hần là một thẳng nam.

Mà Đại Vũ lại càng là một thẳng nam, hướng chi, khi đó Đại Vũ khi đã có bạn gái.

Đúng vậy, khi đó chuyện Đại Vũ có bạn gái bị lan truyền.

Đại Vũ cũng chưa từng thẳng mặt đáp trả.

Chuyện tình cảm, không phải là người nói như thế nào thì sẽ giống như thế ấy.

Hai người tiến triển đến như bây giờ, có thể là do thời gian trôi qua khi ở bên nhau thật đẹp đẽ, đôi bên đều mỹ mãn, dần dần đều không muốn cách xa đối phương nữa.

Đem những hồi ức cũ kỹ nhất nhất loại bỏ đi hết.

Vương Thanh không mục tiêu mà tiếp tục lái xe, ngay cả chính hần cũng không biết nơi này là nơi nào. Con đường này dẫn đến một thị trấn vắng vẻ ít người, Vương Thanh hạ cửa xe xuống, rồi lại nhấn mạnh ga một lần nữa phóng nhanh, trước mắt là con đường đơn điệu trải dài bất tận, nơi đây mắt hần hiện lên đầy vẻ ảm đạm.

Cuối cùng, khi màn đêm buông xuống, Vương Thanh rốt cuộc mới mở cửa bước xuống xe.

Đã bao lâu hần đã không có tâm tình như thế này rồi. Ngay cả khi ra đường mua một viên kẹo cao su, hần cũng cần phải đeo khẩu trang, đội nón, mặc áo khoác che kín. Thế nhưng ngay bây giờ, Vương Thanh lại có thể ung dung tự tại mà ngắm cảnh đêm ở ngoại ô.

Bầu trời ở thành phố thì cũng không thể nhìn thấy được sao, bởi vì do không khí bị ô nhiễm nghiêm trọng, hoặc là vì, trong mấy năm này, hần cũng chưa từng nghĩ đến bản thân sẽ có tâm tình mà ngắm nhìn trời sao.

Một điều rồi một điều thuốc, không cần lo lắng truyền thông viết loạn, cũng không cần suy nghĩ đến ký giả sẽ bôi đen hình tượng mình, Vương Thanh đơn giản chỉ là không chút kiêng kỵ mà tỏ ra ương ngạnh.

“Khụ...” Vương Thanh bị khói thuốc làm sặc ho ra tiếng.

Lần trước đây hần từng hút thuốc dữ dội giống như bây giờ là vì chuyện gì?

À, đúng rồi,

Chính là vào ngày sinh nhật năm đó Đại Vũ nói muốn buông tay hần.

Lúc đó là vào mùa hè, nhưng trái tim hần lại vô vọng như bị rơi vào hầm băng.

Cũng bắt đầu từ năm đó, những năm tháng Đại Vũ không có ở đây, Vương Thanh trở nên ghét mỗi một mùa hè.

Vương Thanh mở camera điện thoại di động, nhìn hình ảnh chính mình phản chiếu trên màn hình, ánh mắt đầy tia máu hần lên sự ảm đạm cùng bi thương, khuôn mặt góc cạnh mấy năm qua đều đeo lên mặt nạ không cảm xúc, nhưng lần này gặp lại Đại Vũ, trong nháy mắt toàn bộ lớp mặt nạ vốn có đều bị phá vỡ.

Đột nhiên có một tin nhắn được gửi đến.

Trần Khải Hi: “Đại Vũ đang ở nhà của em, anh yên tâm đi.”

Lên tiếng cười khẽ, đúng a, thành phố này to như vậy nhưng ngoại trừ hẳn ra, Phùng Kiến Vũ cũng chỉ thân thiết mỗi mình Trần Khải Hi.

Nghĩ nghĩ, Vương Thanh trực tiếp gọi lại.

“Khải Hi, em có thể giúp anh một việc không?”

//

Khi Phùng Kiến Vũ tắm xong mặc áo ngủ tính toán chuẩn bị nằm xuống nhắm mắt đi ngủ, thì lại phát hiện bên cạnh xuất hiện thêm một người, thật là giật cả mình.

Vừa nhấc chân lên đã nhìn thấy Trần Khải Hi ôm gối, một bộ bán manh nhìn chằm chằm Đại Vũ.

“Tôi thật sự là phục cậu luôn, cậu muốn tôi nói tốt cái gì đây?” Đại Vũ vốn không muốn phí tiền, bắt đầu suy nghĩ bản thân không cần đi khách sạn mà có thể ẩn nấu ở chỗ của Trần Khải Hi, quả thật là một sự lựa chọn vô cùng chính xác.

“Tám năm người ta không được nhìn thấy cậu, nhớ cậu muốn chết, không được à! ” Khải Hi dừng lại sự bán manh của mình, cổ họng cứ vậy la hét, còn thuận tay giơ gối ném vào người Đại Vũ. “Cậu là cái đồ không có lương tâm! ”

“...” Đại Vũ tự biết đuối lý, yên lặng nhặt lên gối rồi chen lên giường “... Nhưng là, Khải Hi a, giường này là giường đơn, hai người chúng ta chen nhau có phải sẽ có chút khó chịu hay không? Hơn nữa khẳng định Thái Hàn sẽ không đồng ý đâu...”

“...” Anh ta dĩ nhiên sẽ không đồng ý. Khải Hi yên lặng ở trong lòng nói một câu.

Nhưng Khải Hi không có quên đi mục đích chân thật của cậu khi chen vào căn phòng này a.

“Đại Vũ,” Khải Hi nghiêm nghị ngồi dậy, xếp chân lại sau đó hướng Đại Vũ kéo dậy “Cậu mau ngồi dậy, tôi có việc muốn nói với cậu.”

“Chuyện gì vậy, tôi mệt muốn chết đi được, có chuyện gì ngày mai hẳn nói có được không?” Đại Vũ ảo não cào loạn tóc mình. Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện khiến cậu cần thời gian để yên tĩnh một chút “Cậu cứ ở đây chơi đùa cho đã, tối nay tôi ra khách sạn ở.”

“Đại Vũ,” Khải Hi đột nhiên bình tĩnh mở miệng “Tám năm trước cậu bỏ đi không lời từ biệt rốt cuộc là vì cái gì? Tôi mới không tin là cậu vì danh lợi mà vứt bỏ Thanh ca của cậu đâu.”

Đại Vũ cứng đờ, sau đó cúi đầu cười khẽ.

A.

Vẫn là hỏi đến rồi a.

“Cậu cũng đã biết tình cảm của Thanh ca đối với cậu rồi đi.”

Khải Hi thận trọng quan sát thần tình của Đại Vũ.

Ở phía sau lưng Khải Hi, nơi mà Đại Vũ không nhìn thấy đặt một chiếc điện thoại di động, màn hình nhấp nháy sáng lên rồi lại chột tối đi.

Mà màn hình ánh sáng chợt lóe lên kia hiển thị.

—— Thanh ca 1:36 giây

Đang kết nối.

“Tôi biết thì có thể như thế nào, tình hình trong nước cậu không phải là không biết, mỗi một vòng đều có một quy tắc riêng, cậu không tuân thủ theo quy tắc thì chỉ có thể bị loại bỏ. Trong hoàn cảnh như vậy, cậu còn muốn để cho Thanh nhi cùng tôi chung một chỗ? Vậy anh ấy làm sao có thể đạt được thành tựu như ngày hôm nay?”

Tại thời điểm Khải Hi thật sự cho là Đại Vũ vẫn muốn một mực trầm mặc, thì Đại Vũ đột nhiên mở miệng, nên cậu phảng phất dường như không nghe được rõ.

“Có ý gì? Cậu rời Thanh ca đi Mỹ là vì muốn tạo nên anh ấy của ngày hôm nay?” Khải Hi kinh ngạc tròn to hai mắt, sau đó liên tục thở dài. Hai người này tại sao không thể hảo hảo nói cho nhau nghe chứ, chỉ vì một chuyện hiểu lầm mà cách xa nhau đến tận tám năm. “Cậu là người biết rất rõ ràng Thanh ca căn bản không quan tâm đến những thứ này mà!”

“Phải, anh ấy không quan tâm, nhưng mà tôi quan tâm. Tôi không thể để cho những năm tháng tươi đẹp nhất của anh ấy bị bỏ lỡ trên người tôi, tôi sợ...” Sợ có một ngày anh ấy sẽ hối hận. Anh ấy sẽ nói Đại Vũ anh hối hận, anh hối hận cùng em bên nhau, hối hận bởi vì em đã làm anh bỏ lỡ một hành trình tốt đẹp. “Dù sao tất cả đều đã qua rồi, cậu xem Thanh nhi bây giờ được bồi dưỡng thật tốt, một minh tinh tỏa sáng, một người chủ trì lớn, làm một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng. Nếu như có tôi ở bên, anh ấy có thể có được những thứ này sao?”

“Đại Vũ cậu...”

“Đừng nói nữa Khải Hi, việc đã đến nước này, nói những điều này cũng vô dụng. Cậu cũng không phải là không biết lúc ban đầu Thanh nhi bị cực truyền hình phong sát.” Đại Vũ kéo khóe miệng, không cảm xúc mà cười “Bây giờ thật tốt, anh ấy cách xa tôi rồi cuộc cũng đã bay lên được rồi.”

Khải Hi ánh mắt phức tạp nhìn Đại Vũ.

Thì ra, bọn họ cũng đã trách lầm Đại Vũ.

Thì ra, tình yêu của cậu so với Vương Thanh không hề ít hơn.

Thì ra, ở sự lựa chọn khó khăn đó, cậu vẫn thà chấp nhận lựa chọn cho Vương Thanh một con đường huy hoàng.

11. Chương 11

Nhiều năm như vậy, dưới sự sủng ái của Thái Hàn và sự bảo hộ của người hâm mộ mà Khải Hi dần dần trưởng thành.

Cho nên nếu để cho Trần Khải Hi thực sự phải lựa chọn, một bên là cùng Thái Hàn an an ổn ổn **vững chắc bên nhau, một bên là phải rời đi vì lo cho con đường thành tựu của anh ta.

(*Từ nguyên bản là “tê thủy trường lưu”: Nghĩa là dòng suối nhỏ nhưng liên tục chảy dài. Ý nói một tình yêu không thuộc dạng chớp nhoáng, cả thềm chóng chán mà dần nảy nở theo thời gian từng chút từng chút âm thầm đến khắc cốt ghi tâm.)

Nhưng cậu vẫn là chọn điều thứ nhất, giống như hiện trạng của bây giờ vậy.

Khải Hi nhún vai, có thể là do chính cậu ích kỷ đi.

Hai người yêu nhau nhưng lại không thể ở chung một chỗ,

Vậy cuộc sống kia còn có ý nghĩa gì đây?

“Đại Vũ, thật ra thì...” Khải Hi từ từ khôi phục lời nói “Vào hôm sinh nhật cậu 27 tuổi, Thanh ca đã từng đi tìm cậu.”

Sau khi anh ấy trở lại thì tiếp tục lâm vào tình trạng thất hồn lạc phách.

Dĩ nhiên những lời này Khải Hi cũng không nói ra.

Cậu rõ ràng biết lúc này Vương Thanh đang lắng nghe cuộc đối thoại giữa cậu và Đại Vũ qua điện thoại, vậy nhất cậu nói xấu anh ấy, Thái Hàn cũng không thể bảo vệ được cậu đâu a... T^T

Một câu làm Đại Vũ hóa ngốc. Sinh nhật? Sinh nhật 27 tuổi?

Nhiều năm như vậy, thực ra Đại Vũ cũng không biết làm sao qua sinh nhật. Tiệc sinh nhật chẳng qua là chỉ là một hình thức, hơn nữa vào sinh nhật ngày đó, còn phải thời thời khắc khắc nhắc nhở chính mình rằng người kia đã không còn ở bên cạnh cậu nữa rồi.

Không. Không đúng!

Dường như nghĩ đến điều gì, thân ảnh ngày đó rất giống Vương Thanh!

Mình còn cho là bản thân xuất hiện ảo giác!

Vậy ra đó không phải là ảo giác, anh ấy thật sự có tới!

Ngày đó đã xảy ra chuyện gì? Đúng rồi, ngày hôm đó cậu bị ngã từ trên ngựa xuống bị thương, sau đó Trịnh Tề đã lái xe đưa cậu đến bệnh viện.

“Khi đó tôi phải quay một cảnh cưỡi ngựa, sau đó ngã từ trên ngựa xuống bị thương ở chân, phụ tá thân cận đã công tôi đi bệnh viện, rất có thể lúc đó đã bị anh ấy nhìn thấy rồi đi...”

“Phùng Kiến Vũ em là cái đồ đại ngốc! ”

Khải Hi chưa kịp nói chuyện, điện thoại từ sau lưng vang lên một câu trách mắng, mang theo một loại âm thanh khàn đặc.

Khi nghe thấy Đại Vũ phải rời đi bởi vì tiền đồ của hắn, hắn hận.

Khi nghe thấy Đại Vũ không tin tưởng hắn có thể tự bảo vệ chính mình mà phải rời đi nước khác, hắn hận.

Nhưng nhiều loại tâm tình xen lẫn cùng một chỗ, khiến cho nội tâm của Vương Thanh đang bị kích động cũng không bằng một câu đả kích “ngã ngựa bị thương” kia, một câu đánh trí mạng khiến cho lòng hắn đau tới cực đại.

Sau đó không nhịn được tức giận mở miệng mắng to. Mới vừa rồi do hút thuốc quá độ khiến cho cổ họng hắn khàn đặc, xuyên thấu qua điện thoại tiến vào lỗ tai của Đại Vũ.

Đại Vũ kinh hoảng thất thố nhìn chằm chằm vào Khải Hi.

“Ha... Ha... Ha...” Khải Hi cười ha ha ba tiếng, cái miệng từng chút từng chút nhích đến mép giường “Có thể là do tôi không cẩn thận ngồi trúng điện thoại đang phát cuộc gọi. Đại Vũ cậu vẫn là tốt nhất nên cùng Thanh ca trò chuyện đi ha.”

Khải Hi đoán chừng ở khoảng cách này Đại Vũ sẽ không bắt được cậu, một phát leo xuống giường xoay người bỏ chạy. Chạy đến cửa còn không quên đóng cửa lại.

Lưu lại trên giường điện thoại đang lóe sáng cùng với Đại Vũ ở trong phòng. Đại Vũ nhìn nhìn điện thoại, vừa cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy thật đáng buồn.

Cuối cùng vẫn là thở dài cảm lên.

” Uy? ”

Một tiếng uy này, cách tận tám năm.

“Phùng Kiến Vũ, anh cho em giúp anh lựa chọn sao?” Vương Thanh gần từng chữ hỏi.

“...” Đại Vũ im lặng.

“Tự cho là đúng.” Vương Thanh cười lạnh.

“...” Đại Vũ vẫn duy trì im lặng không lên tiếng, đột nhiên nghe được bên kia một tiếng nổ ầm vang rít lên, điện thoại trực tiếp chuyển qua máy bận.

Thanh nhi,

Đừng trách em, nếu như lúc ấy em không lựa chọn.

Sụp đổ không chỉ riêng mình chúng ta.

Vào lúc đó, em chỉ có thể lựa chọn như vậy.

Đây là sự lựa chọn tốt nhất.

Đại Vũ đôi mắt đắm lệ mông lung, ôm chặt hai đầu gối.

Thanh nhi,

Em không có làm sai.

//

Tâm tình hoảng hốt.

Trái tim như bị giày vò đến đau vô cùng.

Vương Thanh tựa ở trên cửa xe, tay trái hung hăng đè ép tim mình.

Bên chân là mảnh vỡ của điện thoại di động vì tức giận mà bị ném nát vụn.

Cả trái tim giống như là bị một dây thép trói lại, hung hăng siết chặt, đem những vết thương vừa mới được chữa lành kia hung hăng xé rách ra lần nữa.

Huyết áp tăng cao, đau đớn lan vào tận xương tủy, truyền đi khắp toàn thân.

Phùng Kiến Vũ, rốt cuộc em có bao nhiêu chuyện đang gặm nhấm anh?

Anh đau, anh oán, anh hận.

Hận em.

Hận chính mình.

Hận em rời bỏ anh mà đi, hận em không chịu bảo vệ tốt chính mình.

Nhưng anh lại càng hận chính mình, hận mình tại sao ban đầu lại không đuổi theo em.

Hận mình tại sao lại đi tin tưởng câu nói em muốn buông tay anh, cái loại chuyện hoang đường như vậy.

Hận mình tại sao lại không ở bên cạnh em lúc em cần anh nhất.

Em chắc chắn là rất sợ hãi, rất bất lực.

Anh chỉ cần nghĩ đến như vậy thôi cũng đã cảm thấy tâm mình như cuồng loạn tê dại.

Anh thậm chí... còn không dám nghĩ tới.

Chạy xe về nhà.

Vương Thanh bây giờ chỉ có một ý niệm duy nhất là phải về nhà uống rượu.

Bởi vì chỉ có rượu mới có thể khiến chuốc mê khiến hấn quên đi nỗi đau khắc sâu trong lòng này.

Dựa người vào bên cạnh tủ rượu, trong tay cầm chiếc ly thủy tinh, chất lỏng đỏ thắm dưới ánh đèn mà trở nên lấp lánh, trông rất đẹp mắt.

Ha.

Vương Thanh trong ngà ngà say cười ra một tiếng.

Đại Vũ, đến bây giờ anh không thể không thừa nhận, anh vẫn là một mực yêu em như lúc ban đầu.

Cho đến bây giờ cũng chưa từng dừng lại.

12. Chương 12

Nhìn hành lý của mình không chút lưu tình bị ném ra khỏi cửa, Đại Vũ mơ mơ màng màng xuất hiện vài tia hắc tuyến trên đầu.

“Trần Khải Hi, Thái Hàn, hai người có phải không có lương tâm hay không...” Đại Vũ vừa định mở miệng mắng thì “bành” một tiếng, âm thanh khóa cửa vang lên, cậu chính thức bị nhốt ở ngoài.

Bạn bè không thân thiết. mặt cười vấy tay tạm biệt

Đại Vũ bị tức giận làm cho hít thở nặng nề giống như bị thiếu dưỡng khí.

Tối hôm qua tâm tình cậu cứ bị chập chờn nhiều lần, vừa sợ Vương Thanh trong cơn tức giận sẽ xách dao tới đây chém cậu, vừa nghĩ xem mình có nên chạy về Mỹ ẩn nấp hay không, phải trở mình trần trọc rất lâu mới ngủ được.

Bây giờ vẫn còn chưa tỉnh ngủ hẳn, ngay cả mặt cũng chưa kịp rửa thì đã bị Trần Khải Hi cứng rắn lôi dậy đẩy ra ngoài cửa, ngay cả nút áo đều là do Khải Hi qua loa gài giúp.

Hai người Thái Hàn cùng Trần Khải Hi chặt vật đem cậu ném ra ngoài là vì cái gì Đại Vũ cũng không có thời gian để suy nghĩ.

Thật là, không ở trong nước nhiều năm, gặp lại thì trở nên lạnh nhạt như vậy. Tình người lúc lạnh lúc ấm a, Đại Vũ bĩu môi, bước kế tiếp là bắt đầu đập cửa.

“Tôi thao, hai người các người cho dù không cho tôi ăn điểm tâm thì ít nhất cũng phải để cho tôi tắm rửa trước a...”

“Dù gì tôi cũng là Phùng Kiến Vũ thần tượng trong lòng của vô vàn thiếu nữ, hai người để cho tôi quần áo xộc xệch, bộ dáng trông ngốc nghếch như vậy thì làm sao được a?”

Đại Vũ ở ngoài cửa thì lớn tiếng la hét, Khải Hi bên trong thì rơm rớm nước mắt.

“Anh nói ... sau này Đại Vũ có thể sẽ đuổi giết chúng ta hay không? ”

Khải Hi run rẩy kéo kéo vạt áo Thái Hàn.

Thái Hàn liền cấp cho cậu ánh mắt an ủi, rồi kiên định trả lời.

“Anh chỉ biết nếu như bây giờ không đem Đại Vũ ném ra ngoài, Vương Thanh sẽ ngay lập tức đuổi giết hai chúng ta.”

“...” Khải Hi im lặng gật đầu một cái.

Thanh ca và Thái Hàn mới thực sự là bạn bè không thân có được không. Chúng tôi biết Vương Thanh anh thật vất vả tám năm mới đem được vợ trở về nên tâm tình giống như lửa đốt, nhưng mà anh có thể đừng đùa giỡn hai chúng tôi, có được không??

Ba giờ sáng liền gọi điện thoại thúc giục đem Đại Vũ trả lại cho hắn. Sau khi mơ mơ màng màng đáp ứng thì sau đó cứ cách mười phút là điện thoại reo, cách mười phút là tiếng điện thoại thúc giục.

Chúng tôi biết hiểu lầm đã được giải quyết nên anh rất vui vẻ, nhưng là anh không muốn ngủ mà chúng tôi thì rất muốn ngủ a!!!

Khải Hi xoa xoa bọng mắt đen sì, tâm tình kích động ở trong lòng mắng chửi.

Sau đó ngẩng đầu lên thì thấy được Thái Hàn đang nhìn cậu không chớp mắt.

Tôi thao, chuyện này không có tình thú gì hết!!

“Anh làm công của em chẳng lẽ bây giờ không phải là nên ôm em đi ngủ sao! ”

“...”

Được rồi, Thái Hàn không nhịn được cười khế, các người trở về nhà của các người, ôm vợ của các người đi a.

Thanh ca, chúng tôi chỉ có thể giúp anh được đến đây.

Cũng xem như là, công đức viên mãn.

Sau này hai người phải cùng nhau thật mãnh liệt, thật hạnh phúc nha.

//

Không có động tĩnh.

Hoàn toàn không có động tĩnh.

Đại Vũ ủ rũ cúi đầu xuống.

Không kêu la nữa, cũng không thềm đập cửa nữa.

“Em mới vừa nói em là thần tượng trong lòng của ai a? ”

Một thanh âm quen thuộc chui vào trong lỗ tai Đại Vũ.

Đại Vũ cả người cứng đờ.

Hốc mắt nóng lên.

Siết chặt cán đẩy cửa va li trong tay.

“Cửa hàng vắng thiếu nữ a.”

Đại Vũ cố gắng kềm chế mình âm lượng.

Sau một khắc liền bị kéo vào một cái ôm ấm áp trong ngực.

Nhiệt độ cùng mùi hương quen thuộc khiến cho Đại Vũ trong nháy mắt ngẩn lẹ.

Lại nghe được thanh âm từ tính phát ra từ trên đỉnh đầu một câu nói bá đạo.

“Là người của Vương Thanh anh, ai cũng không được mơ tưởng.”

Trong nháy mắt, Đại Vũ bị chọc cười ra nước mắt.

Đã chờ đợi giờ khắc này, tựa hồ là quá lâu đi.

//

“Hắc hắc hắc, này quả thật là rất phù hợp với tính cách lãnh đạm của anh nha.”

Dù sao Đại Vũ cũng không phải là một cô gái nên cũng không cần kiểu cách làm gì. Vương Thanh đến đón mình thì ngay lập tức nghe lời chạy theo. Khi biết được Vương Thanh từ sáu năm trước đã chuẩn bị xong cho bọn họ nhà tam hoàn ở trung tâm thành phố, về mặt Đại Vũ liền tỏ ra ghét bỏ.

Kiểu nhà penthouse nằm ở tầng cao nhất, có thang máy dẫn thẳng một đường đến trước cửa. Có thể để cho một đại minh tinh như Vương Thanh an an ổn ổn mà sống, an ninh ở đây nhất định không tệ, điều này khiến cho Đại Vũ cảm thấy rất yên tâm.

Nhưng tất cả mọi thiết kế bên trong nhà đều chủ yếu là ba màu tối giản đen trắng xám, vô cùng phù hợp với phong cách đơn giản mà Vương Thanh yêu thích.

Vương Thanh chỉ cười mà không đáp lại.

Tay kéo lấy hành lý đặt bên trong phòng ngủ.

“Em nên ở chỗ nào đây a?” Sau khi tham quan nhà hết một vòng, Đại Vũ đột nhiên hỏi một câu.

Ba gian phòng chính và một phòng giải trí. Bên trong phòng giải trí còn được chia ra thành hai phòng, một bên là dành cho các loại trò chơi công nghệ cao, bên còn lại là dành cho các thiết bị tập thể dục. Vô cùng tốt luôn.

Vừa rộng rãi lại thoáng đãng. Hơn nữa, cho dù Vương Thanh không nói thì Đại Vũ cũng thừa biết, một nửa gian phòng chứa đầy trò chơi kia, nhất định là chuẩn bị cho cậu.

Có một phòng thay đồ, Đại Vũ thốn thức không thôi. Hắc hắc hắc, Vương Thanh cái tên hao tiền phí của này làm gì mà lại mua nhiều quần áo, giày dép, kính mắt, phụ kiện, nhiều tới như vậy a....

Còn có phòng ngủ, trong phòng còn có một.... giường lớn, mang phong cách Châu Âu

Tham quan xong, Đại Vũ lại bắt đầu cho điểm căn nhà, Vương Thanh dựa người vào cửa phòng ngủ mỉm cười nhìn Đại Vũ đi qua đi lại trong phòng lăm bầm không thôi.

“Không đúng nha! ” Đại Vũ đột nhiên có cảm giác mình đang bước lên thuyền giặc. Nhà tổng cộng chỉ có ba phòng, một phòng giải trí, một phòng thay đồ, vậy chỉ còn dư duy nhất một phòng ngủ này thôi! “...”

Cảm giác được mắt đao của Đại Vũ phóng qua, Vương Thanh không nóng không vội đề Đại Vũ lên tường.

Tôi thao, sao anh ấy cao quá vậy!!

Tôi thao, thân hình áp đảo quá đi!!

Đại Vũ trong lòng yên lặng nhỏ hai hàng lệ.

“Đã vào phòng của anh rồi, em còn muốn ở đâu nữa đây?”

Thấy ánh mắt Đại Vũ hoảng hốt không có đáp lại.

Vương Thanh nheo mắt kéo cong khóe miệng.

“ Hửm? ”

“ ... ”

Loại cảm giác giống như thiếu nữ trong phim Hàn Quốc này là cái quỷ gì?

Nhắm mắt dọn dẹp lại suy nghĩ.

“Em cho anh một cái tát bây giờ.”

Vừa nói vừa giơ tay lên, còn chưa đụng được tới mặt Vương Thanh, Vương Thanh tựa hồ như đã biết trước hành động này liền cầm lấy tay của cậu, áp thân cường hôn.

Cứ như vậy làm liền một mạch.

Phùng Kiến Vũ,

Anh chờ đợi khoảnh khắc này đến tám năm.

Rất cuộc cũng đợi được em rồi.

Thật may là anh chưa từng bỏ cuộc.

13. Chương 13

Đang lúc cùng người mình thương nhớ tám năm khó khăn lắm mới gặp lại triền miên hôn môi đột nhiên bị gián đoạn, thì phải nên làm thế nào đây, vẫn là phải nên giữ vững tâm trạng ổn định.

Người khác phản ứng như thế nào thì không biết, nhưng sắc mặt của Vương Thanh trong nháy mắt trở nên âm trầm đến khó coi, bộ dáng giống hệt như muốn ăn thịt người.

“...” Đại Vũ gò má ửng đỏ đang cố gắng giữ nhịp hơi thở, cúi đầu nhìn xuống con mèo nhỏ đang đứng ở bên chân cậu và Vương Thanh, trái tim nhất thời mềm nhũn như nước.

“Đáng yêu quá đi, nó tên gì vậy, là anh nuôi sao?”

Đại Vũ ngồi xổm xuống đưa tay vuốt ve lớp lông nhẵn nhụi của mèo nhỏ. Đôi mắt to ngập nước long lanh, muốn bao nhiêu dễ thương thì có bấy nhiêu dễ thương, đặc biệt mở to mắt nhìn chăm chăm Đại Vũ, bộ dáng như đang nói, “Ánh mắt của Vũ Vũ cũng rất là đẹp nha”

~“Nó gọi là Đồ Phá Đám.”

Vương Thanh hậm hực phán ra một câu.

Thật ra thì Vương Thanh cảm thấy rất ủy khuất. Tám năm qua bị tổn thương tinh thần mà phải ảm đạm sống, Đại Vũ trở về nước thì lập tức hiểu lầm được xóa bỏ, tâm trạng vừa được hứng khởi một chút lại bị làm cho xáo trộn. Một khắc kia khi ôm được người thương vào trong ngực, vẻ mặt động tình của Đại Vũ khi ngẩn đầu nhìn vào mắt Vương Thanh vẫn giống y như tám năm về trước, làm sao mà không khiến hấn động tâm cho được, vậy mà cuối cùng lại bị con mèo này quấy rầy.

“...” Thật ngây thơ, Đại Vũ mang theo vẻ mặt ghét bỏ, động thân một cái, nhìn cũng không cần nhìn mà trực tiếp đá thẳng vào bắp chân Vương Thanh.

Có thể do vẻ mặt vui mừng của Đại Vũ trông quá mức dễ thương, khiến Vương Thanh chợt nhận ra có lẽ lúc ban đầu khi quyết định nhận nuôi mèo nhỏ này, chính là do bị ánh mắt to tròn giống hệt như Đại Vũ kia đánh thẳng vào trong tim hấn đi.

Mèo nhỏ này là do Vương Thanh vô tình phát hiện sắp bị đông lạnh chết ở phim trường, sau đó hấn quyết định ôm trở về, tỉ mỉ bảo hộ, tỉ mỉ chăm sóc.

Mèo nhỏ chỉ mới được vài tháng tuổi lúc ban đầu ôm về trông giống hệt như con mèo quay trong MV Hạ Hạ, đều là giống mèo Scotland tai cụp.

Ánh mắt long lanh giống hệt như Đại Vũ.

Cũng giống hệt như nhau đánh trúng vào nơi mềm mại nhất ở đáy lòng Vương Thanh.

Thời gian ngỡ như cũng đã quay về..

“Ban đầu trong MV Hạ Hạ vốn dĩ muốn quay một chó, nhưng là khi đạo diễn đem đến hình con mèo nhỏ kia cho tôi xem, tôi liền quyết định chọn nó. Cặp mắt kia đánh trúng vào lòng tôi rồi.”

Thật ra tất cả mọi người cũng không ngốc, đều biết được điểm khiến cho ai cũng phải động lòng với Đại Vũ chính là ánh mắt to tròn trong veo như nước hồ kia.

Một năm trước khi Vương Thanh đang quay phim ngoại cảnh, ngày đó thời tiết rất lạnh, chỉ nhớ mang máng hình như là vào mùa lập đông, mỗi lần hô hấp, hơi thở đều là tỏa ra toàn là khói trắng.

Lúc Vương Thanh đi tới một bụi cây rậm nằm ở một góc khuất, lấy ra điện thoại di động để tìm xem tin tức của Đại Vũ, lại vô tình nhìn thấy một con mèo con mới sinh ra được tầm hai tháng bị đông cứng đến sắp chết, trông vô cùng yếu đuối.

Nhìn thấy hấn lại tỏ ra xen lẫn chút hi vọng, xen lẫn chút nhút nhát.

Con người trong suốt cực kỳ giống với người kia.

Tâm Vương Thanh run lên một cái, vội vàng ôm lấy nó đặt ở trong ngực truyền hơi ấm. Bởi vì trang phục diễn được cung cấp quá mức đơn bạc, nên hấn vội vàng vàng kêu phụ tá đem đến một chiếc áo khoác dày khác rồi bao bọc nó lại.

Thận trọng đến mức lông mày nhíu chặt.

“Hôm nay không quay nữa.”

“Không ... Không quay nữa?”

Phụ tá còn chưa hết kinh ngạc hoàn toàn thì đã nhìn thấy Vương Thanh nghênh ngang rời đi.

Chỉ vì một con mèo sao?

Mặt phụ tá cũng nghếch ra luôn.

Mở máy sưởi trong xe lên, Vương Thanh nhấn chân ga, chạy thẳng đến bệnh viện thú y gần nhất.

Mi phải kiên cường một chút nha.

Vương Thanh gắt gao nắm chặt tay lái.

Sau khi Đại Vũ rời đi, loại tâm tình này của hắn rất ít xuất hiện. Vương Thanh trong ngoài đều nổi tiếng là ít nói lạnh lùng, nhưng khả năng làm việc của hắn luôn rất ưu tú, rất ít khi nào bỏ quay giữa chừng, dù là bị sốt cao vẫn kiên trì cố gắng hoàn thành công việc. Thế nhưng hôm nay hắn lại vì một con mèo mà bỏ dở công việc quay phim.

Ai có thể biết được, đây không phải là một con mèo bình thường.

Đây là một con mèo giống hệt như Đại Vũ.

Đến bệnh viện, kiểm tra toàn thân, chích thuốc ngừa, mua đủ các loại đồ dùng cần thiết cùng với thức ăn cho mèo.

Vương Thanh đem mèo nhỏ đã khôi phục sức sống giờ lên thật cao nhìn thẳng vào mắt.

Sóc nhỏ, sau này, đi theo anh đi!

“Meo ~”

Mèo nhỏ giống như là xem hiểu được nội tâm của hắn đáp một tiếng.

Vương Thanh nhất thời nở một nụ cười ấm áp.

Nhưng mà hôm nay,

Vương Thanh lại ghét bỏ nhìn về con mèo nhỏ đang tỏ vẻ dễ thương nằm ở trong ngực Đại Vũ kia.

Làm sao bây giờ, thật là muốn đem nó ném ra ngoài!!

Thật xin lỗi, Vương Thanh hắn chính là một kẻ hai mặt, cho dù là đối với một con mèo.

Ở trong mắt tôi, chỉ có một mình Đại Vũ là tồn tại.

Tôi chính là một kẻ hai mặt như vậy đó!!

Nhưng mà Đại Vũ cùng mèo nhỏ chơi đùa thật là vui vẻ, thật là ấm áp.

Nhìn dáng vẻ Đại Vũ không cần đề phòng mà ôn nhu vui vẻ, nhất thời Vương Thanh cũng cảm thấy mềm lòng.

“Tên của nó là Sóc Nhỏ.”

Nó chính là ấm áp duy nhất mà anh kỳ thác khi em không có ở đây.

Lời tỏ tình này, Đại Vũ, em có nghe thấy không?!

“Em thao a, Vương Thanh anh là một tên **không có hiểu biết, này rõ ràng là con mèo, không phải là con sóc. Còn gọi cái gì là sóc nhỏ, anh nghĩ xem loài sóc với loài mèo sẽ có suy nghĩ như thế nào đây?! ”

(thật ra từ gốc là “ ” có nghĩa là thất học, nhưng mà cảm thấy quá ủy khuất cho lão Vương nên thôi dùng từ “thiếu hiểu biết” cho nó nhẹ nhàng hơn ())

Đại Vũ đã sát phong cảnh còn lớn tiếng kêu la, sau đó còn ngẩng đầu liếc Vương Thanh một cái.

Vương Thanh cảm thấy thật buồn cười.

Bỏ đi, Đại Vũ vui vẻ là được.

Anh cái gì cũng không cùng em so đo, chỉ cần em ngoan ngoãn ở bên cạnh anh là tốt rồi.

14. Chương 14

Phùng Kiến Vũ vẫn luôn cảm thấy mình và bạn đồng trang lứa không giống nhau.

Sinh vào năm 1992, xác thực là sau năm 90 nhưng lại đặc biệt yêu thích thần tượng ở những năm 80 là Tô Hữu Bằng.

Yêu thích đến cực kỳ cực kỳ lâu, đó là lần duy nhất mà Đại Vũ theo đuổi thần tượng.

Các ca khúc nhạc phim mà Tô Hữu Bằng thể hiện đã lấp đầy thời niên thiếu tươi sáng của một Đại Vũ đơn thuần như vậy.

Ước mơ lúc còn trẻ của Đại Vũ chính là, sau này muốn làm một diễn viên nổi tiếng hoặc là một ca sĩ xuất sắc.

Cậu rất kiên trì, rất ngây thơ, lại rất kiên định. Cậu cho rằng, chỉ có như vậy thì bản thân mới có thể được gần thêm một chút xíu với thần tượng mà mình bấy lâu tín ngưỡng.

Lúc sau này có một lần Vương Thanh từng hỏi cậu thích mình tinh nào, cậu lập tức không ngừng ngại mà trả lời là Tô Hữu Bằng.

Thần tượng là Tô Hữu Bằng.

Thích thể loại phim cổ trang võ hiệp.

Thích nhất là hình tượng của Tô Hữu Bằng trong Ý thiên đồ long ký, trong vai Trương Vô Kỵ.

Mỗi lần nói đến Tô Hữu Bằng, ánh mắt của Đại Vũ đều trở nên sáng rực, phảng phất còn hiện lên vài tia lấp lánh.

Điều này đã khiến cho Vương Thanh ngây thơ ghen tuông một thời gian dài.

“Đại Vũ,” Vương Thanh muốn nói lại thôi.

“Đừng có làm phiền đại gia!” Đại Vũ liếc Vương Thanh một cái “Có chuyện gì nói thẳng!”

“Anh với Tô Hữu Bằng em sẽ chọn người nào?” Vương Thanh do dự hồi lâu rồi không nhận được hỏi ra miệng. Ở giai đoạn tình yêu nồng nhiệt, bất kỳ một người nào đang yêu sâu đậm cũng hi vọng đối phương quan tâm nhất là mình đi? Vương Thanh cũng không phải là ngoại lệ.

“...” Đại vũ lập tức cho hắn một cái nhìn xem thường.

Sau đó quyết định không để ý tới hắn nữa.

Không phải là cậu không quan tâm Vương Thanh, mà là cậu cảm thấy loại vấn đề này không có chút ý nghĩa gì hết.

Tô Hữu Bằng đối với Phùng Kiến Vũ mà nói, chính là thần tượng, là ước mơ, là một thời thanh xuân cuồng nhiệt.

Mà Vương Thanh đối với Phùng Kiến Vũ mà nói, thì chính là người yêu, là hy vọng, là một tương lai tươi sáng tốt đẹp.

Không có cách nào lựa chọn.

Không có cách nào thảo luận.

Sống ở Mỹ nhiều năm, đã từng hợp tác với không ít đạo diễn lớn nhỏ trong ngoài nước, thậm chí sau này còn được đề cử giải nam diễn viên mới ở Oscar khiến cho danh tiếng vang xa, nhưng Đại Vũ vẫn chưa từng quên đi sơ tâm. Cậu vẫn sẽ giống như những người hâm mộ bình thường, vẫn có một loại vui mừng kích động khi đọc được tin tức liên quan đến Tô Hữu Bằng.

Có một lần tham gia thăm dò tại liên hoan phim quốc tế Rome, Phùng Kiến Vũ đã từng chạm mặt Tô Hữu Bằng.

Năm đó thần tượng mà bản thân mình luôn tín ngưỡng từ thuở nhỏ chân chân thật thật xuất hiện ngay trước mắt mình như vậy, Đại Vũ kinh ngạc đến không thốt thành lời, thiên ngôn vạn ngữ bỗng chốc hóa tĩnh lặng.

Phía trong hậu trường rất là loạn, tất cả mọi người đều bề bộn rất nhiều việc, gặt đầu xã giao đã là một chuyện không dễ dàng. Vì vậy sau này có đoạn thời gian Đại Vũ cảm thấy rất đau lòng vì không xin được chữ ký của Tô Hữu Bằng.

Đại Vũ thích chính là hình tượng của Tô Hữu Bằng, có chút nghiêm túc, lại vừa có thêm một chút hoạt bát, rất đặc biệt.

“Đây là một cái hợp đồng phim, cho em xem nè.” Vương Thanh tay cầm laptop bước ra từ phòng thay đồ, ngồi xuống bên cạnh Đại Vũ, đưa tay ôm cả người Đại Vũ đặt nằm lên đùi mình.

“Hợp đồng phim gì? Em vừa mới trở về nước anh liền nhận phim cho em. Số tiền trong tài khoản ngân hàng hiện tại của em cũng không phải không nuôi nổi được mình!” Đại Vũ uốn éo người, tìm một tư thế thoải mái trên đùi của Vương Thanh, trong ngực vẫn còn đang ôm mèo con tên Sóc Nhỏ kia. “Em không nhận chắc chắn sẽ hối hận.” Vương Thanh thuận tay đem màn hình laptop đưa đến bên mặt Đại Vũ

Ỗ thiên đồ long ký bản điện ảnh. Tô Hữu Bằng đạo diễn. Xin chân thành mời Phùng Kiến Vũ đảm nhận vai chính Trương Vô Kỵ.

Đại Vũ chính thức bị thất kinh.

“A a a a —— tôi thao a!” Trong nháy mắt lập tức ngồi thẳng dậy, khó tin nhìn vào màn hình, kích động đến không thể nói được mạch lạc. Bởi vì quá mức kích động mà ngón tay không ngừng chọt chọt vào bản hợp đồng hiện trên màn hình, “Cái này, cái này, cái này ...”

“...” Mặc dù là đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng mà có thể nhìn thấy Đại Vũ kích động đến thành cái bộ dáng thế này vẫn khiến cho Vương Thanh trong lòng không nhịn được ăn giấm chua, mặt không biểu tình nắm lấy cảm của Đại Vũ “Trước hết đem miệng của em khép lại rồi hãy cùng anh nói chuyện!”

“Cái này là có Tô Hữu Bằng a! Là Tô Hữu Bằng đạo diễn a!!!” Đại Vũ đơn giản là không thể ngồi yên được. Đại Vũ đem Sóc Nhỏ (chính là con mèo) bị mình làm cho hoảng sợ đặt xuống sàn nhà, rồi bắt đầu điên cuồng hét chói tai “Lại còn là Trương Vô Kỵ! Thanh nhi! Đây là vai diễn em thích nhất a a a a a!!!”

“...” Trong nháy mắt cảm nhận được sự lãnh đạm của Vương Thanh, Đại Vũ lập tức cảm giác được có điều gì đó hình như không đúng ở đây nha...

“Cám ơn anh vì em mà tranh vai diễn này!” Đại Vũ không ngốc. Cậu biết phim do Tô Hữu Bằng đạo diễn phải tranh giành khó khăn vất vả đến mức nào. Nhưng khi cậu nhìn thấy sắc mặt thâm trầm, lạnh nhạt của Vương Thanh, Đại Vũ biết Thanh ba tuổi lại nổi khí ghen tuông nữa rồi chứ gì...

Suy suy nghĩ nghĩ, Đại Vũ liền hung hăng hôn một hớp lên môi Vương Thanh.

“Thưởng cho anh!”

Vương Thanh đột nhiên bị hôn nên xuất hiện chút bối rối.

Số lần Đại Vũ chủ động, cho dù là tám năm về trước, cũng thuộc loại là ít lại càng ít, hơn nữa đừng nhắc tới lúc cách biệt đến tám năm.

Nhưng Vương Thanh là người như thế nào a, đối với nụ hôn bất chợt của Đại Vũ, đơn giản chỉ là phản xạ bất ngờ tự nhiên.

Sau đó liền cười tà ôm Đại Vũ té nhào lên ghế sa lông, nhìn nhìn lỗ tai Đại Vũ từ từ biến đỏ.

“Chỉ thưởng có vậy cũng không đủ a...”

“...”

//

Tô Hữu Bằng nhìn nhìn con sói đuôi lớn Vương Thanh. Ngoài mặt thì mỉm cười nhưng trong lòng chỉ muốn đem hấn đập ra ngoài.

“Hữu Bằng ca, nghe nói anh muốn làm Ý thiên đồ long ký bản điện ảnh, đúng không?”

“...”

“Vai Trương Vô Kỵ giao cho Đại Vũ nhà em đi.”

“...”

“Còn vai Tống Thanh Thư thì giao cho em đi.”

“...”

Sói đuôi to suy nghĩ một chút, rồi lại vui sướng đặt câu hỏi.

“Có thể xóa bỏ toàn bộ vai diễn tình cảm của Trương Vô Kỵ hay không? Chỉ nên chừa lại vai của diễn viên nam thôi a?”

Tô Hữu Bằng cảm thấy cho dù anh không có lên tiếng nói gì về bộ phim này, thiết nghĩ anh làm đạo diễn cũng không cần thiết nữa rồi.

“Cậu cút ra ngoài cho tôi!”

15. Chương 15

Tô Hữu Bằng từng ở một buổi talkshow khuyên người hâm mộ của mình, ngàn vạn đừng nên làm thần tượng.

Anh lúc ấy còn chưa biết đến Vương Thanh, cũng chưa biết đến Phùng Kiến Vũ.

Lại càng không biết có một Phùng Kiến Vũ luôn tâm tâm niệm niệm sùng bái mình đến như vậy.

Cho đến khi, anh biết được Vương Thanh.

Một cậu trai trong một chương trình thực tế.

Trong cái vòng làm việc này, Tô Hữu Bằng gặp qua quá nhiều người dựa vào quan hệ, dựa vào quy tắc ngầm. Nên ban đầu khi anh biết đến Vương Thanh, anh không phải không nhìn ra được sự nỗ lực của thiếu niên này.

Không vì bị phong sát cùng chỉ trích mà sợ hãi lùi bước.

Không vì khen ngợi cùng vinh dự mà kiêu ngạo nghênh ngang.

Không sợ khổ cực, không quên sơ tâm.

Dĩ nhiên những đánh giá này là lúc Tô Hữu Bằng vẫn chưa quen biết với Vương Thanh mà đối với hấn đánh giá.

Mấy năm trước, Tô Hữu Bằng từng đạo diễn một bộ phim. Vai nam thứ là một cao thủ võ lâm mang trên người huyết hải thâm cừ. Cảnh diễn cũng không nhiều lắm nhưng vẫn rất cần khảo nghiệm kĩ năng diễn xuất. Đùng một cái, nam diễn viên diễn vai này lại bỏ vai không chịu diễn nữa, tạm thời anh biết tìm một diễn viên khác thích hợp ở đâu chứ? Bối cảnh, địa điểm, diễn viên quần chúng, cái nào mà không cần tiền? Dựng cảnh một ngày lại hao phí một phần tiền, Tô Hữu Bằng buồn bực đến mất ngủ, tạo đủ các loại quan hệ tìm người phù hợp, rồi lại bàn bạc thù lao.

Vương Thanh cứ như vậy mà chủ động tìm đến.

“Nếu như anh cảm thấy em thích hợp thì chọn em đi. Em cũng không cần tiền thù lao, em chỉ là muốn giúp anh.”

“Tại sao lại muốn giúp tôi?” Tô Hữu Bằng kinh ngạc.

“Bởi vì người yêu của em thích anh.” Vương Thanh cười ôn nhu, đáy mắt phảng phất chút ảm áp, làm cho ngày đông thời tiết lạnh lẽo tựa như là đang nở hoa.

Tô Hữu Bằng buồn cười.

Ý niệm của Vương Thanh thật ra rất đơn giản, bộ phim mà Tô Hữu Bằng làm đạo diễn, Đại Vũ nhất định sẽ đi xem, cho dù là bị lộ mặt cũng nhất định sẽ xem.

Vương Thanh quả thật không thua thiệt khi được gọi là vua biển mặt, Tô Hữu Bằng có đôi lúc nhìn vẻ mặt thay đổi của Vương Thanh mà cũng tưởng bản thân đã nhận lầm người.

Nhưng kỹ thuật diễn xuất của Vương Thanh quả là rõ ràng, rất xứng đáng cho một tràn pháo tay.

Sau khi bộ quay đóng máy, về sau này Tô Hữu Bằng thường tìm đến Vương Thanh diễn cho phim mình. Dù là Vương Thanh đang trong lệnh cấm diễn, hắn cũng sẽ tận lực đến giúp Tô Hữu Bằng.

Nhưng một Vương Thanh nghe lời như thế cũng có lúc khiến cho Tô Hữu Bằng cảm thấy nhức đầu.

“Vương Thanh, An Ninh sẽ đeo dây treo bay xuống từ nóc nhà, cậu đứng ở đây trên đất ôm lấy cô ấy là được rồi.”

“Vương Thanh, cậu không chịu đưa tay ra thì làm sao cô ấy có thể xuống a! ”

NG mấy chục lần, Tô Hữu Bằng rốt cuộc không thể nhịn được nữa mà hô to.

Vương Thanh là một người rất chuyên nghiệp, bất kể vai diễn có hình tượng gì cũng có thể nhiệt huyết mà diễn đến hoàn mỹ, nhưng chỉ khi có tiếp xúc thân thể với diễn viên nữ thì sẽ khiến cho hắn cứng người mất tự nhiên.

“Bằng đạo, cảnh này không thể tìm thế thân được sao?”

Vương Thanh cau mày, một thân phòng bị.

“...” Tô Hữu Bằng cho Vương Thanh một ánh mắt xem thường thật lớn. Một người theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ như anh thì làm sao sẽ để cho Vương Thanh dùng thế thân, huống chi đây cũng không phải là dùng thân thể đánh nhau, nguy hiểm đến tính mạng, chẳng qua chỉ là để bạn diễn nữ An Ninh dựa vào ngực cậu ta một lúc thôi mà!

“Em để cô ấy dựa trên người, em sẽ không sống được.” Một lát sau, Vương Thanh thở dài cho Tô Hữu Bằng một câu giải thích.

“...” Có gì mà không sống được? An Ninh người ta nước da trắng trẻo, dung mạo đứng trong hàng ngũ top mình tinh, mặc đồ cổ trang thì toát lên khí chất thoát tục, còn được gọi là vô lâm đệ nhất mỹ nhân. Vừa nghe cậu nhận diễn phim của tôi thì lập tức chủ động liên lạc đến thử vai, vậy Vương Thanh cậu ủy khuất ở chỗ nào chứ? “Cậu không chịu giúp đem cô ấy xuống thì sẽ trông không tốt lắm đâu?”

“Em sợ cô ấy đập vào người em.”

“...”

Vương Thanh cậu thật quá đáng, cậu xem khuôn mặt nhỏ nhắn của An Ninh người ta bị cậu nói đến thành lúc đỏ lúc trắng.

Người ta có thể nặng bao nhiêu a? Bị cậu nói tới giống như là một người có thân hình khổng lồ vậy.

Người ta là nữ thần hâm mộ cậu lâu như vậy, không kêu cậu lấy lòng theo đuổi người ta mà cậu còn ở đây la ó, đủ loại chê bai, đủ loại xa cách, đủ loại mặt lạnh không chịu để ý đến người ta.

Nội tâm Tô Hữu Bằng có một loại cảm giác muốn phun tào.

Mà Vương Thanh lại nhớ đến một màn kia của nhiều năm trước đây.

Nhà sản xuất từng hỏi hần.

“Tại sao chỉ có mình Đại Vũ là có thể vững vàng ở trên người cậu, trong khi những người khác lại không thể?”

“Bởi vì người khác không giữ vững được tôi liền ném họ xuống, còn em ấy không giữ vững được, đập trúng người tôi, tôi cũng không dám làm em ấy ngã, hiểu không?”

Đại Vũ, người anh có thể ôm ở trong ngực chỉ có thể là em.

Cho nên, em phải mau quay trở lại, để cho anh ôm em một cái có được hay không?

Dù sao nhắc tới cũng cảm thấy kỳ quái, quan hệ giữa Tô Hữu Bằng cùng Vương Thanh ngày càng khấn khít đến không có rào cản, bởi vì họ lại hợp tác chung một lần nữa. Lúc đầu còn tưởng rằng Vương Thanh ở độ tuổi thành niên như vậy lại có thể có được bộ dáng thành thực trầm ổn. Càng về sau càng thân thuộc nhau mới biết được, thì ra Vương Thanh chỉ là một tiểu quỷ ngây thơ vô cùng trẻ con.

Nhất là sau này khi Phùng Kiến Vũ đã trở về nước.

Đúng nha, Tô Hữu Bằng có biết đến đứa trẻ tên Phùng Kiến Vũ này.

Mặc dù Phùng Kiến Vũ một mực ở nước ngoài phát triển chưa có lần nào trở về nước đóng phim, nhưng danh tiếng của cậu ở thị trường phim ảnh không phải là không có ảnh hưởng đến Tô Hữu Bằng.

Tô Hữu Bằng từng xem qua rất nhiều phim của Phùng Kiến Vũ, cũng đọc qua rất nhiều bài báo truyền thông đưa tin nói rằng mình chính là thần tượng của Phùng Kiến Vũ.

Tô Hữu Bằng lúc ấy liền yên lặng suy nghĩ, sớm muộn sẽ có một ngày, anh sẽ để cho Phùng Kiến Vũ đảm nhiệm vai nam chính trong phim điện ảnh của mình.

Sau đó lúc Vương Thanh tự mình tìm đến muốn giúp Phùng Kiến Vũ giành được vai trong phim Ý thiên đồ long ký, mang theo một loại ánh mắt cấp bách cùng hi vọng, bản thân tựa hồ kinh hỷ nghĩ đến điều gì đó, liền lập tức đem “Vương Thanh Phùng Kiến Vũ” cùng nhau lên mạng tìm kiếm, phảng phất hết thảy đều có câu trả lời.

Tại sao Vương Thanh lại chấp nhận diễn phim điện ảnh của anh mà không cầu hỏi báo.

Tại sao lại không chịu cùng diễn viên nữ diễn cảnh mập mờ.

Tại sao lại rất ghét cùng nữ minh tinh tiếp xúc thân thể.

Tại sao đối với mình lại rất kính trọng, vô cùng thích mình lựa chọn kịch bản đề tài võ hiệp.

Chính là bởi vì một người.

Phùng Kiến Vũ.

Tô Hữu Bằng thở dài.

Thế giới không thể lại có thêm một **Trương Quốc Vinh.

Nguyện hai người sẽ không có kết quả giống như **Ca Ca.

(Ca Ca chính là tên mọi người thường hay gọi Trương Quốc Vinh)

Nguyện hai người sẽ không vì thế tục mà chùn bước.

Nguyện hai người cuối cùng sẽ có được hạnh phúc.

//

Phòng diễn tập.

“Hô ... hô ... hô ...”

Phùng Kiến Vũ đang nhắm mắt điều chỉnh hô hấp, cảm giác tim mình như sắp nhảy lên đập tới cổ họng rồi.

Vương Thanh liền mặt cứng chịu ở một bên nhìn Đại Vũ khẩn trương đến không thể kiềm chế lại được.

“Nhìn em giống như là đang rất sợ hãi nha! ”

Vương Thanh đưa nước qua cho Đại Vũ, vừa đùa giỡn cười nói.

Ngay lúc này Tô Hữu Bằng cũng vừa lúc cầm kịch bản đẩy cửa đi vào.

“Em cho anh ăn tát bây giờ! ” Phùng Kiến Vũ vẫn không có mở mắt ra, cực kỳ thuận tay mà tát nhẹ cảnh cáo Vương Thanh.

“...” Tô Hữu Bằng lúc đầu có chút sững sốt rồi sau đó không nói gì, cuối cùng lại bị phương thức sống chung của Đại Vũ cùng Vương Thanh chọc cười “Phùng Kiến Vũ, xin chào, tôi là Tô Hữu Bằng. ”

Nghe thấy nam thần mang theo nụ cười mở miệng nói với mình, Phùng Kiến Vũ trong nháy mắt liền hoảng sợ đến trợn to mắt.

“Tô Tô Tô Tô ...” Đại Vũ đột nhiên biến thành cà lăm.

“Hữu Bằng” Vương Thanh sắc mặt thâm trầm tiếp lời.

Làm sao bây giờ, vợ mình ngay trước mắt mình đối mặt với một người đàn ông khác mà si mê.

Đứng ở một bên.

Lo lắng đến sôi ruột.

Trương Quốc Vinh là nam diễn viên, ca sĩ, nhạc sĩ nổi tiếng của Hồng Kông. Không chỉ sở hữu một sự nghiệp âm nhạc và điện ảnh thành công rực rỡ, Trương Quốc Vinh còn được biết đến như một trong những ngôi sao được yêu thích và có ảnh hưởng nhất tại châu Á. Anh đã bất chấp dư luận mà công khai mối tình đồng tính của mình với người bạn thân Đường Hạo Đức (Đường Đường). Vào ngày 01 tháng 04 năm 2003, không thể chịu được sức ép và chỉ trích từ dư luận, anh đã nhảy từ tầng 24 của khách sạn Mandarin, Hồng Kông tự sát.

16. Chương 16

Diễn tập rất thành công.

Tô Hữu Bằng vô cùng hài lòng.

Phùng Kiến Vũ siêu hạnh phúc.

Vương Thanh đặc biệt muốn ăn thịt người.

Nhân vật Trương Vô Kỵ này thật sự là quá ...

Phong phú.

Tiểu Chiêu.

Triệu Mẫn.

Chu Chỉ Nhược.

Á à.

Trương Vô Kỵ người lấy ở đâu ra nhiều như tình cảm dây dưa tới như vậy? Loạn thành một đoàn rối rắm như thế muốn cho Đại Vũ nhà tôi phải cùng bao nhiêu nữ diễn viên dây dưa mờ ám đây hả?

Sau khi diễn tập kết thúc Phùng Kiến Vũ cùng Tô Hữu Bằng ngồi ở trên ghế sa lông cùng nhau bàn luận tham khảo chi tiết trong kịch bản.

“Khụ...” Vương Thanh hắng giọng ho khan một cái cắt đứt cuộc nói chuyện sôi động của hai người hận không thể gặp được nhau từ sớm, bất động thanh sắc chen vào ngồi giữa cả hai trên ghế sa lông.

“ ... ”

“ ... ”

Tô Hữu Bằng và Phùng Kiến Vũ phảng phất cảm thấy không khí ở giữa giống như bị đông đặc lại rồi, đồng thời ở trong lòng cùng nói một câu.

Ai mau đến đây đem cái tên Thanh ba tuổi này ném ra ngoài đi?

“Hữu Bằng ca, anh có thể cho em weixin của anh không? Nếu có vấn đề gì em sẽ có thể tìm anh thỉnh giáo? Nếu anh cảm thấy không tiện thì cũng không quan trọng đâu.” Đại Vũ mong đợi ve ve vạt áo mình, khẩn trương lo sợ bản thân sẽ để lại ấn tượng xấu cho Tô Hữu Bằng, nên một mực đè nén lại kích động trong lòng.

“Có thể a, có vấn đề gì cậu cứ hỏi, không có gì là không tiện hết.” Tô Hữu Bằng tự nhiên lấy điện thoại đi động ra, mỉm cười ôn hòa trả lời. Lúc đang định muốn nói thêm gì đó thì bị Vương Thanh cắt ngang.

“Anh cùng Hữu Bằng ca quan hệ tốt vô cùng. Anh cũng có weixin của anh ấy, có vấn đề gì em cứ lấy điện thoại của anh nhắn hỏi anh ấy là được rồi.”

“ ... ”

“ ... ”

Lại lâm vào tình trạng lúng túng.

Đại Vũ có cảm giác mặt của mình cũng bị vứt sạch đi rồi.

Tô Hữu Bằng có cảm giác mình khi mình ở giữa người này trông giống như là một bóng đèn hoạt động công suất quá lớn.

Vương Thanh lại không có cảm giác gì, tỏ vẻ vô cùng tự nhiên tựa như những điều mình vừa nói là vô cùng đúng sự thật.

Nhưng cuối cùng vẫn phải cần trao đổi phương thức liên lạc, dù sao có rất nhiều chi tiết trong phim phim cần phải liên lạc bàn bạc kĩ hơn, Vương Thanh cũng không phải thật sự muốn ngăn cản hai người.

“Ca, lần trước em cùng anh nói những vấn đề đó, anh đã suy nghĩ chưa?” Vương Thanh mở miệng lần nữa, không hề để sự tồn tại của Đại Vũ ở trong mắt mình một chút xíu nào, cũng bởi vì hẳn thật sự là không muốn để cho Đại Vũ cùng mấy nữ diễn viên kia diễn quá mức thân mật mà thôi.

Đại Vũ vẫn là rất nghe lời. Nhiều năm ở Mỹ cũng chỉ diễn những phim hành động là chính, cũng chưa từng cùng diễn viên nữ nào diễn cảnh tình cảm.

“Không! Thề! Nào! ” Tô Hữu Bằng nhớ đến yêu cầu ngày đó của Vương Thanh ngay cả khí lực muốn trợn trắng mắt cũng không có. Không thể để cho Trương Vô Kỵ cùng những nữ nhân nầy sinh tình cảm, chẳng lẽ muốn cùng tình địch Tống Thanh Thư diễn cảnh yêu đương sao? Vậy làm sao mà xem đây!

“Vậy ...” Vương Thanh lại một bộ suy suy nghĩ nghĩ “Vậy những diễn viên nữ có thể cho em quyết định không? Đều phải là loại kết hôn hết rồi đi! ”

“ ... ”

“ ... ”

Tô Hữu Bằng không nói nên lời là bởi vì không chế cùng chiếm hữu muốn làm của riêng của Vương Thanh đối với Đại Vũ thật sự là quá rõ ràng. Chính mình lại tự biến thành một lão già hồ đồ tự lừa mình dối người, còn tự nói với chính mình cái gì mà hai người này chẳng qua chỉ là quan hệ anh em tốt, thật sự làm khó bản thân quá rồi.

Đại Vũ vẫn im lặng là vì cậu căn bản không hiểu hai người bọn họ đang nói về cái gì. Lúc Vương Thanh cùng Tô Hữu Bằng ký hợp đồng, bản thân cậu cũng không có mặt, cho nên cậu căn bản không thể biết được yêu cầu của Vương Thanh rồi.

“Vậy tại sao cậu lại muốn diễn tình địch Tổng Thanh Thư của Trương Vô Kỵ?” Tô Hữu Bằng trực tiếp đổi chủ đề, sau đó im lặng suy nghĩ nữ diễn viên đã kết hôn nào phù hợp các vai diễn trong phim đây.

“Bởi vì em muốn diễn người xấu để làm nổi bật sự tốt đẹp của Đại Vũ của chúng ta a.” Vương Thanh thật tâm cười híp đến không thấy mắt.

Một câu nói cứ như vậy làm cho Đại Vũ trong nháy mắt bị động tâm.

Nhiều năm về trước, cũng có một người chủ trì hỏi Vương Thanh một câu tương tự, sau này muốn diễn những vai như thế nào.

Wương Thanh cũng trả lời một câu y như vậy.

Tôi muốn diễn vai người xấu, như vậy mới có thể làm nổi bật hết sự tốt đẹp của Đại Vũ.

Thì ra Vương Thanh vẫn là không có thay đổi, hần nói được, cũng sẽ làm được.

Thanh nhi, anh nói, chúng ta có phải hay không đã bỏ lỡ thật nhiều năm?

Cũng may, anh vẫn như vậy ở tại một chỗ chờ đợi em.

“...” Một tuồng tú ân ái trắng trợn như vậy đơn giản là nhanh chóng làm chói mù mắt Tô Hữu Bằng. Bỏ đi, không hỏi nữa, Vương Thanh cái tên này đập cửa tử thật sự là quá giỏi.

Ngay cả Tô Hữu bằng cũng không nhận được mà vỗ tay khen hay.

Wương Thanh, cậu đúng là cao thủ ghẹo gái!

Không đúng, phải là cao thủ ghẹo Vũ!

“Khụ...” Tô Hữu Bằng ho khan một tiếng, không chế biểu lộ không nhận được cười của mình “Wương Thanh, An Ninh đã liên lạc trước với anh nói là muốn thử diễn nhân vật Chu Chỉ Nhược.”

Lòng của An Ninh, cả người đi đường cũng đều biết.

Cũng không biết là ai nói với cô ta Vương Thanh muốn diễn Tổng Thanh Thư, nên hết lần này tới lần khác một mực muốn diễn vai Chu Chỉ Nhược mà Tổng Thanh Thư si tình.

Nhưng mà Tô Hữu Bằng thấy được, xem ra có Phùng Kiến Vũ ở đây, tiểu tâm tình của An Ninh chắc chắn sẽ không có cách nào đơn hoa kết quả được rồi.

“Không được!” Vương Thanh vừa nghe thấy xong sắc mặt liền âm trầm xuống, dứt khoát không cho Tô Hữu Bằng một sự lựa chọn nào “Ca, em không đồng ý.”

//

Ấn tượng của Vương Thanh đối với An Ninh chính là rất ghét bỏ.

Nếu gọi là vô lâm đệ nhất mỹ nhân thì tâm tư quá phận rồi.

Bất quá chỉ có hợp tác cùng nhau một bộ phim mà thôi, còn không phải là diễn cặp.

Đoàn đội của An Ninh liền dùng kinh tế làm ra đủ loại tin đồn, nói rằng An Ninh chính là bạn gái chính thức trong vòng giải trí của Vương Thanh.

Hai người tình chàng ý thiếp chính là được rất nhiều người trong giới công nhận là kim đồng ngọc nữ.

Ban đầu khi Vương Thanh thấy được tin tức này liền trực tiếp mở họp báo với ký giả.

“Wương Thanh tôi vào giới giải trí này cũng đã được nhiều năm, cũng chưa từng có bạn gái. Đừng nói trong giới, ngay cả ngoài giới tôi cũng không có. Tôi cũng không biết tin đồn của tôi cùng vị nữ minh tinh kia từ đâu mà ra. Chúng tôi cũng không thân thuộc với nhau, ngay cả phương thức liên lạc của đôi bên đều

không có. Tôi xin các đơn vị truyền thông, bạn bè ký giả phóng viên hãy hạ thủ lưu tình, đừng gán ghép tôi có bạn gái nữa, tôi vẫn là thích một cuộc sống độc thân hơn.”

Việc này chẳng khác nào là ở trước mặt mọi người cho An Ninh một cái tát.

Thời điểm An Ninh nhìn thấy được tin tức kia, thiếu chút nữa cắn nát cả hàm răng, bộ dáng dữ tợn nghiêng răng nghiêng lợi.

Hay cho Vương Thanh anh, dám không cho tôi mặt mũi như vậy.

Anh cho rằng An Ninh tôi rất dễ trêu chọc sao?

Điện thoại di động ở trên bàn một trận chấn động, cắt đứt suy nghĩ của An Ninh.

“Triết ca, em là thật sự rất thích Vương Thanh, em rất muốn cùng anh ta ở chung một chỗ.”

“... Được rồi, Ninh Ninh, em muốn thế nào anh cũng sẽ giúp em.” Người quản lý Tôn Triết bị kinh kỷ thoáng chốc rồi lại tịch mịch trả lời.

Vốn tưởng rằng An Ninh bất quá chỉ muốn mượn danh tiếng ngôi sao của Vương Thanh mà thôi. Thế nhưng lại bị Vương Thanh trực tiếp đánh một đòn phủ nhận như vậy, sợ rằng An Ninh sẽ đau lòng nên muốn gọi điện an ủi, ai ngờ lại nhận được một kết quả như vậy.

Cúp điện thoại xong, An Ninh đứng dưới ánh đèn nở một nụ cười.

Vương Thanh, anh là của em.

Đừng trách lòng dạ tôi ác độc, người nào cùng tôi cướp đoạt thì người đó nên xuống địa ngục đi!

17. Chương 17

Cuối cùng An Ninh vẫn không thể diễn được Chu Chỉ Nhược.

Dù sao quan hệ giữa Tô Hữu Bằng và Vương Thanh lúc này đã là rất tốt rất thân, có thể giúp là giúp. Nhìn cái người mà mình xem như là em trai thật vất vả mới khôi phục lại thành người bình thường đầy đủ cảm xúc hỉ nộ ái ố, Tô Hữu Bằng không phải là không cảm thấy vui mừng.

Tất nhiên trừ những lúc tăng động phát ngôn vô cùng ngây thơ làm cho người khác không thể nào đỡ được.

“Thế nào, hóa trang xong chưa?”

“.....”

Vừa vào phòng hóa trang thì đã nhìn thấy Vương Thanh cầm cọ trang điểm hóa trang cho Đại Vũ.

Cậu tô thì tô đi, làm sao mà lại còn trộm nhéo má trộm hôn trán của người ta là loại chuyện gì đây a? Hôn xong còn cười đến vô tâm vô phể, nếu không phải là có hai cái lỗ tai ngăn lại, có phải miệng của cậu sẽ chạy ngoác ra đến tận sau ót luôn rồi phải không? Tô Hữu Bằng có cảm giác như mình hỏi quá dư thừa rồi.

Cách trước thời điểm dành cho hóa trang không sai biệt lắm, Vương Thanh liền đem thợ trang điểm cùng phụ tá đuổi hết ra ngoài, nói là mình tự hóa trang cũng được.

Tô Hữu Bằng vừa nghe xong liền cảm thấy có chút gì đó không đúng, lập tức vội vàng đi tới đây.

Sau đó thì nhìn thấy một màn như vậy.

Tôi già rồi, tuổi trẻ các người có thể ở trước mặt tôi mà thu liễm một chút có được hay không?

Tô Hữu Bằng cảm giác bản thân mình rất ủy khuất.

“A Hữu Bằng ca! ” Đại Vũ vừa nghe có động tĩnh thì lập tức đẩy Vương Thanh ra, vội vã đứng lên. “Em xong rồi, đợi em thay trang phục ra là có thể bắt đầu chụp ảnh được rồi.”

“...” Vương Thanh bị đẩy ra hung hăng trừng mắt về hướng Tô Hữu Bằng.

“Vậy đi thôi Đại Vũ, nhiếp ảnh gia và thợ trang điểm đều đang chờ ở ngoài.” Tô Hữu Bằng làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt của Vương Thanh, lôi kéo Đại Vũ vội vã rời đi.

Khả năng diễn xuất của Phùng Kiến Vũ mọi người quá rõ ràng, nhân vật này nhất định sẽ được diễn đến vô cùng xuất sắc.

Về phần Vương Thanh ... thời điểm không có Đại Vũ khả năng diễn cũng không tệ, cũng rất chuyên nghiệp ...

Còn khi có Đại Vũ ...

Tô Hữu Bằng cảm thấy run người.

Bắt đầu hối hận để cho Vương Thanh đảm nhiệm vai Tống Thanh Thư này rồi nha!

//

Khi cùng Vương Thanh đang trên đường trở về khách sạn, Đại Vũ vẫn cảm thấy nên mở miệng hỏi một chút.

“Phần diễn của Chu Chỉ Nhược và Triệu Mẫn, còn có Tiểu Chiêu, còn có ...”

“Đều là những người đã kết hôn, em đừng suy nghĩ nữa.”

Đại Vũ còn chưa nói hết đã bị Vương Thanh cắt đứt.

“...”

Không biết nên nói Thanh ba tuổi là ngây thơ hay không, nếu em muốn vượt tường thì đã vượt từ lâu rồi, còn để cho anh phát hiện được sao?

Đại Vũ liếc Vương Thanh một cái.

Bởi vì phim điện ảnh cần phải di chuyển quay ở rất nhiều nơi, nên khi về đến khách sạn lại phải đối mặt với một vấn đề, diễn viên chính được mấy phòng đây?

“Phòng giường lớn! Nhất định phải là phòng có giường lớn! ” Vương Thanh lớn thanh quyết định “Tôi cùng Đại Vũ chỉ cần phòng giường lớn! ”

“...” May là trong phòng chỉ còn có Tô Hữu Bằng cùng Vương Thanh và Đại Vũ, nếu không cái cửa tử này thật lòng là vô phương ngăn được.

“Diễn viên diễn Trương Vô Kỵ và Tống Thanh Thư ở chung một phòng, hơn nữa lại còn là phòng giường lớn. Nếu để cho truyền thông loan tin ra ngoài, thì cậu nghĩ người hâm mộ sẽ nghĩ như thế nào đây a? Huống chi bây giờ danh tiếng của cậu cùng Đại Vũ cũng không phải là nhỏ!!! ” Tô Hữu Bằng thực sự là muốn bùng nổ.

“Đầu óc là một thứ tốt mà con người được ban cho, anh không có cũng không có nghĩa là em không có.” Đại Vũ đưa tay đập cho Vương Thanh một phát, sau đó yên lặng khinh bỉ trong lòng.

“Dù sao anh cũng mặc kệ, không để cho truyền thông biết là được rồi mà!” Vương Thanh bất mãn bất lớn tiếng kêu la.

Dù sao phòng giường lớn là thứ mà hắn luôn luôn chấp niệm.

“Đã biết, đã biết, anh để cho phụ tá giúp hai cậu an bài là được chứ gì.” Tô Hữu Bằng thật phục Vương Thanh, trước cùng chúng tôi nói lảm lờ như vậy đều là bịa ra phải không?!

“Không cần đâu, Hữu Bằng ca, ” Đại Vũ mở miệng ngăn cản, dù sao vẫn là muốn cùng nam thần có một khoảng thời gian chung sống cần phải lưu lại ấn tượng thật tốt mới được “Không cần phiền phức như vậy. Anh cảm thấy an bài như thế nào là tốt thì cứ như vậy mà an bài đi, em không có ý kiến gì hết.”

“...” Vương Thanh nhìn thấy Đại Vũ một bộ thánh thiện chỉ cần anh không bất mãn thì em liền vui vẻ, nhiệt độ lại bắt đầu kịch liệt giảm xuống.

Đúng vậy, đông á tiểu dấm Vương lại tới rồi.

Ngay cả tôi mà cậu cũng dám ăn dấm.

Vương Thanh cậu thật sự là không thể cứu được nữa rồi.

Tô Hữu Bằng yên lặng trong lòng mà khinh bỉ.

Nhưng vẫn là như Vương Thanh mong muốn, cho hai người an bài một phòng giường lớn.

Đạo diễn thấu hiểu lòng người như vậy trên thế gian này chỉ có một mình tôi thôi, có đúng hay không!

Tô Hữu Bằng yên lặng cho mình một phiếu người tốt thật to.

Vừa nghĩ đến kế tiếp là nghĩ thức khai mạc phim, suy đi nghĩ lại vẫn nên cảnh cáo Vương Thanh một chút.

“Cậu để tôi an tâm một chút, đừng có mà để lộ quá nhiều!” Nói như vậy là cũng đủ rõ ràng rồi đi! Tô Hữu Bằng mím môi mắt liếc Vương Thanh.

“Lộ cái gì nha?” Vương Thanh hỏi lại một câu.

“Cậu xem chừng cậu ta, lời không nên nói thì không cho nói.” Tô Hữu Bằng cự tuyệt đáp lời Vương Thanh, xoay người dẫn dò Đại Vũ.

“Àn, em hiểu rồi Hữu Bằng ca, anh yên tâm đi.” Đại Vũ phát lời tuyên thệ cùng cứng rắn bảo đảm, sau đó còn hung hăng liếc Vương Thanh một cái.

Àn. Vẫn là thích cùng người có hiểu biết nói chuyện hơn.

“Àn.” Tô Hữu Bằng vui mừng muốn vỗ vỗ bả vai Đại Vũ, nhưng chưa kịp đụng đến thì Đại Vũ đã bị Vương Thanh kéo ra sau lưng.

“Được rồi Bằng ca, anh nên về nghỉ ngơi đi, nghi thức khai mạc em nhất định sẽ chú ý! ”

Lúc trước người hâm mộ gọi Vương Thanh là gì nhỉ?

Nãi Thanh?

Các người thử đụng đến Đại Vũ của hần một chút xem,

Thoắt một cái toàn thân như biến hình thành rồng phun lửa trong phim hoạt hình vậy.

Thật là một đứa trẻ ngây thơ.

Tô Hữu Bằng cười lạnh.

18. Chương 18

Nói thật thì Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ đối với các đại truyền thông đều không xa lạ, nhưng hai người bây giờ lại có mặt chung trong một bộ phim cũng không khỏi dấy lên nghi ngờ.

Sự việc bị đóng mác ở tám năm trước sớm đã bị nhiều người quên mất.

Thật quá tốt, Vương Thanh trong lòng mặc niệm.

Nhiều lúc quyết định không công khai mới là cách tốt nhất để bảo vệ người mình yêu.

Ngày đó Tô Hữu Bằng ở phim trường ý vị thâm thường nói ra một câu như vậy rồi rời đi.

Mấy ngày nay Vương Thanh cũng suy nghĩ thật kỹ. Vẫn là không nên công khai đi, đối với Đại Vũ tương đối cũng là một điều tốt. Dù sao cậu vẫn còn rất trẻ, vẫn còn muốn nhiều năm đóng phim, ca hát, nghĩ nghĩ vẫn là muốn chơi đùa thêm mấy năm nữa đi.

Nếu mà như vậy, Vương Thanh hẳn cũng sẽ nguyện ý bồi cậu.

Có một câu nói như thế nào nhỉ?

Anh là của em, em là của tự do.

Vốn Vương Thanh vẫn đang đắm chìm trong thâm tình, còn cảm thấy vô cùng cảm động với sự thông tình đạt lý của chính mình, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một đồng nữ ký giả hưng phấn quơ tay múa chân hướng về phía Đại Vũ, chính xác mà nói thì chính là một đám fan cuồng nhiệt.

Nhú mi.

Vương Thanh ngay lập tức thu hồi câu nói vừa rồi.

Anh là của em, em ở trong thế giới của anh mới là tự do.

Em ở bên ngoài trêu hoa ghẹo bướm chính là điều không thể.

Suy nghĩ đi qua.

“Thật thất lễ, đạo diễn có việc đang muốn tìm Đại Vũ.” Vương Thanh đi về hướng ký giả mỉm cười nói một câu, sắc mặt cũng không hề hiện lên một chút áy náy nào.

“Nga nga nga....Vậy, Đại Vũ anh đi đi, chữ ký này của anh em sẽ bảo vệ tốt thật tốt!” Ánh mắt nữ ký giả tràn đầy sao sáng blingbling, thiếu chút nữa chỉ muốn công Đại Vũ lên mà bỏ chạy.

“Được thôi, hôm nay mọi người cực khổ rồi.” Đại Vũ thoải mái cùng ký giả nói lời tạm biệt, tính toán đi tìm Tô Hữu Bằng.

Sau đó còn quay đầu lại hướng mấy nàng vẫy vẫy tay, cười đến là ấm áp.

Sắc mặt Vương Thanh tái xanh, tiến lên ngăn lại Đại Vũ.

“Chỉ cần anh không nhìn em một chút em liền bắt đầu trêu hoa ghẹo nguyệt có phải không?” Đại Vũ đơn giản chỉ là không có biện pháp cùng Thanh ba tuổi đối đáp, dùng sức tránh ra ghọng kiếm của Vương Thanh. Không cần hỏi cũng biết cái việc Hữu Bằng ca đang muốn tìm mình cũng là giả đi.

“Ngay cả ký giả mà anh cũng có thể ăn dấm, Thanh nhi, em thật lòng hỏi anh một câu, anh có phải ”bất lực” rồi không a?”

“Em...” Vương Thanh còn chưa kịp giáo huấn cậu thì đã bị phụ tá vội vã cắt đứt.

“Thanh ca Thanh ca, ký giả vây ở bên ngoài muốn phỏng vấn anh đó, nhanh đi! Nhanh đi!”

“Em đợi đó cho anh!” Vương Thanh cảnh cáo liếc Đại Vũ một cái, xoa xoa đầu cậu rồi nhanh chóng theo phụ tá rời đi.

Làm sao bây giờ, anh ấy giống như càng ngày càng ngày thơ.

Đại Vũ dở khóc dở cười.

Quả là không có cách nào sống qua được những ngày tháng đơn giản.

//

“Xin hỏi Vương Thanh trước cũng đã rất nhiều lần tham gia tác phẩm của Tô Hữu Bằng đạo diễn rồi đúng không?”

Đúng vậy đúng vậy, nhưng mà những bộ phim trước, tôi cũng chỉ là khách mời, không có đảm nhiệm tuyến nhân vật quan trọng như lần này.

“Như vậy chẳng lẽ anh muốn hoàn toàn chuyển từ diễn mảng truyền hình sang mảng điện ảnh sao?”

Nếu Đại Vũ nhà tôi muốn làm thì tôi sẽ theo a, em ấy làm cái gì thì tôi làm cái đó.

“Vậy xem ra trong phim điện ảnh lần này không phải là nam chính, anh có cảm thấy thất vọng không?”

Thất vọng cái gì, nam chính là do tôi nhìn trúng, còn là do tôi tranh thủ kịch bản cho nữa kia.

“Nghe nói nam chính là minh tinh Hollywood Phùng Kiến Vũ, diễn cùng cậu ấy có cảm thấy áp lực không?”

Áp lực? Cũng không hẳn, em ấy cùng những người khác cười đùa mới khiến tôi cảm thấy áp lực.

Vương Thanh sắc mặt không đổi, nhưng lại không ngừng phỉ báng trong lòng.

Tại sao hắn chỉ nuốt những lời muốn nói xuống hết trong bụng mà không thể trả lời? Là bởi vì Đại Vũ nhà hắn đã cảnh cáo, ít nói làm nhiều, giữ vững sắc mặt tươi tắn cười đùa là được rồi!!!

“Vương Thanh anh không muốn nói một chút cảm nghĩ gì hay sao?”

Ký giả truyền thông cái gì cũng hỏi không ra, nên bắt đầu có chút vội vàng càng đưa micro càng lại gần thêm nữa.

“Được tham gia hợp tác cùng đạo diễn Tô Hữu Bằng là niềm vinh hạnh của tôi. Dựa vào kỹ năng diễn xuất quá rõ ràng của Phùng Kiến Vũ nên việc cậu ấy trở thành nam chính là một việc vô cùng hiển nhiên, có thể cùng cậu ấy làm việc tôi cảm thấy vô cùng vui vẻ, vô cùng vinh hạnh.”

Mỉm cười hài lòng.

“Vậy suy nghĩ của anh đối với Phùng Kiến Vũ chính là như vậy sao?”

Em ấy là vợ tôi, tôi đồng ý cho em ấy diễn thì em ấy diễn, mấy người có ý kiến nhiều như vậy làm cái gì?

“Hay là còn cần phải thêm chi tiết sâu sắc hơn nữa.” Vương Thanh làm vẻ mặt mập mờ. Mỗi lần nói đến Đại Vũ, hắn lại không có biện pháp không chế được biểu lộ của mình.

“...”

Phỏng vấn thật vất vả mới kết thúc. Vương Thanh vừa trở lại phim trường liền nhận được một tin sét đánh.

“Không phải chứ Bằng đạo, chỉ mới cảnh đầu tiên mà anh đã bắt em treo dây cáp sao á? ” Bên này Vương Thanh mới vừa kinh ngạc cảm thán một câu thì bên kia Đại Vũ liền “phốc” một tiếng cười như điên.

Năm 2016 hai người bọn họ từng diễn qua một phim điện ảnh gọi là Vô Hạn Đấu Giới , có một cảnh là nhảy từ một kịch viện xuống đường lớn, ước chừng độ cao ở khoảng ba tầng lầu, Vương Thanh bị dọa sợ đến ngay cả chân cũng đứng không vững, nhịn không được mà liên tục kêu rên.

“Anh lớn lên cao như vậy mà còn sợ độ cao! ” Đại Vũ cười híp mắt nói Vương Thanh, chính mình nhảy tới nhảy lui nhịn không được mà sung sướng trong lòng.

Thật muốn đem Đại Vũ đang đắc ý như vậy dạy dỗ một trận nhưng bản thân bởi vì quá sợ nên không dám làm ra động tác mạnh nào.

Nhìn nhìn còn phát hiện ra được rất nhiều nhân viên đoàn phim cũng dần tụ tập về phía này hòa nhau cùng xem kịch vui.

“Các người không có việc gì để làm sao? Có gì mà lại có nhiều người đi lại đây vậy a! ”

“...”

Đại Vũ đơn giản là muốn cười điên rồi.

Xem ra cho dù đã qua tám năm, nhưng chứng sợ độ cao của Vương Thanh vẫn chưa được chữa khỏi.

“...” Tô Hữu Bằng cảm thấy khi Vương Thanh có Đại Vũ bên cạnh thật là ngại thẹn, ngay cả khí lực để anh khinh bỉ cũng không có. “Vậy để cho Đại Vũ treo lên trước là được rồi. Bảo hiểm cũng đã mua xong, cậu yên tâm đi.”

“Có em ở đây mà anh còn dám để cho em ấy đu dây treo cao như vậy, còn mua cả bảo hiểm, Bằng ca anh đang trêu chọc em sao? Anh...” Vương Thanh vẫn chưa nói hết liền bị Đại Vũ vội vã cắt đứt.

“Bằng ca em không sợ độ cao, em không sợ treo dây đâu! ”

“...”

Tô Hữu Bằng đơn giản có cảm giác là mình đang hẹn hai tiểu tổ tông đến quay phim rồi.

“Đoàn phim của tôi không có kém đến nỗi ngay cả treo dây an toàn cũng không thể bảo đảm!!! ”

“ ... ”

19. Chương 19

Ngày ngày quay phim thật sự là quá lúng túng.

“Vương Thanh, tay của cậu chớ đụng lung tung người Đại Vũ! ”

“Vương Thanh, cậu không được đối với Đại Vũ cười vui vẻ như vậy! ”

“Vương Thanh, đối mặt với cậu là tình địch chứ không phải là người yêu! ”

“Vương Thanh, mặt của cậu không được kề vào mặt Đại Vũ gần như vậy, có phải cậu không nhận được muốn hôn môi có phải không! ”

“Vương Thanh, cậu ...”

Ở phim trường, lúc nào cũng có thể nghe được tiếng quát tháo như phát điên của Tô Hữu Bằng.

Này cũng được tính là sự thật đi, dù sao phân diễn của Tống Thanh Thư cũng không phải là nhiều, nhưng Vương Thanh sợ nhất chính là khi Đại Vũ cùng người khác diễn cặp, hắn liền quả quyết đứng trực ở một bên quan sát, còn mang theo một bộ mặt tê liệt rất dọa người.

Chỉ cần người nào cùng Đại Vũ vô cùng thân mật, hắn nhất định lại bắt đầu làm ra một chút động tĩnh gì đó.

Cho dù là buồng tim cường đại của Đại Vũ cũng không thể chịu đựng được ánh nhìn chăm chăm hung ác như sói của Vương Thanh.

“Bằng đạo, những người không có phận sự có phải không được ở phim trường hay không?” Đại Vũ thật sự là không thể nhận được nữa mới nói lên ý kiến.

Tất cả nhân viên làm việc trong đoàn phim đồng lòng lệ rơi đầy mặt.

Đại ca, cậu bây giờ mới chịu biết chủ động để cho Vương Thanh đi a?

Trong khoảng thời gian này bất kể nhân viên đảm nhận công việc gì chỉ cần đề xuất muốn Vương Thanh đi, Vương Thanh cũng không hề nói một câu từ chối, chỉ duy nhất trưng ra một bộ mặt tê liệt nhìn chăm chăm vào người đó, một mực nhìn.

Hắn cho dù không nói thì cũng như là nói rồi.

Cái chân khí lạnh lẽo kia, thời gian lâu dần, ai còn dám tới gần mà khuyên can nữa chứ.

Cũng may chuyện như vậy ở trong vòng giải trí cũng không phải là hiếm thấy, hướng chỉ phần lớn đều là tâm phúc của Tô Hữu Bằng, cho nên đối với chuyện của Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ, tất cả mọi người đều là không quá đặt ở trong lòng.

Nhưng thời điểm Vương Thanh tiếp nhận phỏng vấn đã không tiếc mà để lộ đôi chút thông tin, rốt đường a! Khi một số ký giả không nhận được mà dò hỏi độ tương tác của Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh bắt đầu trở nên vô cùng kích động.

“Thanh ca Thanh ca, xin hỏi quan hệ giữa anh và Đại Vũ lúc nào thì đã trở nên tốt đến như vậy?”

Cái gì gọi là lúc nào, mười năm trước em ấy chính là vợ tôi rồi. Hơn nữa quan hệ của hai người chúng tôi thì có liên quan gì tới các người. Đừng có mà lúc nào cũng Đại Vũ Đại Vũ, Đại Vũ nhà tôi cùng mấy người không quen thân đâu.

“Ân ... Trong mắt tôi, Đại Vũ chính là một đứa trẻ rất đơn thuần, tương đối cần được chiều chuộng.”

“...” Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, so với anh còn lớn hơn tới mấy tháng mà vẫn còn ví như đứa trẻ? Còn cần được anh chiếu cố? Thanh ca, hiện tại anh đang trêu chọc chúng tôi sao?

Gương mặt các cánh ký giả đồng loạt trở nên vô cùng đáng thương.

“Vậy bộ phim đang tiến triển rất thuận lợi có phải không?”

Không có tốt gì hết, cũng may tôi đã yêu cầu Bằng ca không được phép có cảnh hôn, nếu không phim điện ảnh này khỏi cần quay nữa đi.

“Tốt vô cùng, Bằng đạo diễn đối đãi với chúng tôi rất tốt, yêu cầu gì cũng có thể đáp ứng được, anh ấy quả thật là một đạo diễn rất tốt.”

Thời điểm khi Tô Hữu Bằng xem được đoạn phỏng vấn này thiếu chút nữa đã đập luôn điện thoại di động.

Cậu bây giờ còn dám rêu rao về tôi ở bên ngoài!

Ban đầu là do con sói đuôi to nào không biết xấu hổ ở lì bên cạnh tôi thời gian dài như vậy, không đáp ứng sẽ không chịu trở về phòng mình, hoàn toàn không để cho tôi ngủ!

Cuối cùng khiến tôi phải đem cảnh hôn duy nhất đẹp đẻ của Trương Vô Kỵ và Triệu Mẫn cứng rắn bỏ đi.

Lại còn dám ở bên ngoài nói tôi đáp ứng yêu cầu của cậu!

Tôi có thể không đáp ứng sao!!!

//

“Đại Vũ! Vương Thanh nói cảm thấy anh đặc biệt cần được chiếu cố, vậy anh có cảm thấy vương Thanh đối với anh có tình cảm đặc biệt nào hay không?”

Vị ký giả này, cô cũng thật biết hỏi a!

Đại Vũ ở trong lòng muốn hung hăng đấm cho Vương Thanh một phát, đã dặn anh là ít nói một chút, đến cuối cùng thiếu chút nữa bị anh làm cho lộ tẩy!

“Ha ha” Đại Vũ cười vài tiếng “Con người của Vương Thanh chính là ngoài lạnh trong nóng, anh ấy cũng chẳng phân biệt người nào, đối với ai cũng đều rất chiếu cố, rất tốt.”

“Vậy tại sao trong toàn bộ đoàn phim đối với anh lại là tốt nhất?” Ký giả này vẫn rất là kiên trì hỏi tới.

Cô nương, bộ dáng này của cô một chút cũng không đáng yêu cô có biết không?!!

“Có thể là bởi vì tôi mới vừa trở về nước, đây lại là tác phẩm trong nước đầu tiên tôi góp mặt sau khi trở về, cho nên Vương Thanh mới đặc biệt chiếu cố tôi hơn, không đại biểu ý gì cả.”

“Nga... chính là như vậy sao...” Ký giả đều tin tưởng là thật đồng lòng ở trong lòng thầm nghĩ, nam nhân ôn nhu Vương Thanh bởi vì Đại Vũ là người mới trở về nước nên chiếu cố nhiều hơn, thật là một người hiền lành ấm áp!

Các ký giả nữ đều là mắt sao blingbling.

May mà Đại Vũ không biết ý nghĩ chân thật của các ký giả nữ, nếu không cậu nhất định sẽ học máu mà thắng thiên.

Thế quái nào mà vấn đề gì do Vương Thanh gây ra đều bắt cậu là người đi thu xếp tàn cục.

Ai ... mệt chết bảo bảo rồi, nhưng xem như là ổn thỏa rồi đi.

“Vậy anh cảm thấy Vương Thanh đối với anh có cảm giác khác biệt nào không?”

Một ký giả nữ khác lại cầm micro hỏi.

Tôi cũng không phải là con sâu trong bụng anh ấy thì làm sao mà tôi biết được!

“Việc này ... tôi cũng không phải là anh ấy, cô phải hỏi anh ấy mới đúng a.” Đại Vũ không kiểm soát mà thốt lên, sau đó trong nháy mắt liền hối hận ngập trời.

Ký giả là ai chứ? Chính là bạn kêu người ta đi hỏi một người khác thì người ta nhất định phải hỏi cho ra lẽ. Vương Thanh dễ dàng để lộ như vậy, cậu còn không biết nên làm thế nào để dàn xếp ổn thỏa lại nữa đây. Còn không bằng chính mình phải tự gánh chịu trách nhiệm!

Phùng Kiến Vũ có cảm giác đầu óc của mình kể từ khi trở về cũng không còn dùng được nữa rồi. Thôi xong, bị Thanh ba tuổi lấy bệnh mất rồi.

Tối nay nhất định phải để anh ấy ngủ ghế sa lông.

Còn phải cho anh ấy mấy cái tát miệng.

Cứ như vậy mà quyết định đi!!!

20. Chương 20

Trong khoảng thời gian này, nhân viên làm việc tại đoàn phim ngày ngày ngóng, ngày ngày trông. Giống như trông ngóng trăng sao mà mong đợi tiền quách Vương Thanh đi.

Hôm nay chính là phân diễn cuối cùng của Vương Thanh, sau đó xem như toàn bộ công việc của Vương Thanh cũng kết thúc, chính thức tạm biệt.

Tại phim trường.

Thực đơn của đoàn phim cho dù là tốt đến mấy thì cũng chỉ là cơm hộp. Nhất là phim võ hiệp còn cần phải quay ở những địa điểm hoang dã, cũng không có nơi nào bán thức ăn bổ dưỡng gì. Cho dù Tô Hữu Bằng đối với mọi người có tốt hơn đi nữa, thì cũng chỉ có thể là cơm hộp hai món mặn một món canh.

Vương Thanh cùng Đại Vũ ngồi trên một băng ghế dựa, Vương Thanh đặc biệt tình nguyện đem hết thịt ở hộp cơm của mình toàn bộ gấp sang cho Đại Vũ, lại đem hết rau cải từ hộp cơm của Đại Vũ gấp hết sang phía bên mình.

Đại Vũ theo thói quen vùi đầu vào ăn cơm, không chút nào có cảm giác có gì đó không ổn.

Quen được hần chiếu cố là một chuyện đặc biệt dễ dàng a.

Thấy bộ dáng như vậy của hai người, Tô Hữu Bằng lại yên lặng xuất hiện.

“Càng cùng hai người chung một chỗ tôi càng có cảm giác ngay cả thịt trong hộp cơm của mình cũng đều không có.” Tô Hữu Bằng không nhịn được mà phun tào “Tôi cảm thấy đoàn phim của tôi cung cấp thực đơn cũng không tệ, hai người làm như vậy ở nơi này khiến tôi thật hoài nghi đoàn phim của tôi hình như rất nghèo a!”

“Không có không có Bằng ca! Khụ ...” Đại Vũ đang nhai cơm ngẩng đầu lên cố gắng giải thích liền bị sặc. Vương Thanh vội vội vàng vàng để hộp cơm xuống, mở nắp một chai nước suối rồi đưa tới bên miệng Đại Vũ.

Tôi thật sự là quá phát sáng rồi ...

Kỳ đà cản mũi Tô Hữu Bằng rất tự biết rõ suy nghĩ.

“Đại Vũ nhà em không thích ăn rau.” Vương Thanh ánh mắt long lanh nhẹ giọng nói với Tô Hữu Bằng “Em không thích ăn thịt, cho nên không phải là thực đơn cung cấp không tốt.”

“...” Thật là, lại một đường rơi đường.

Vương Thanh đôi lúc rất ghen tỵ nhưng cũng rất hâm mộ Đại Vũ. Đại Vũ chính là cái dạng thể chất ăn cực nhiều mà lại không thể mập. Cũng không giống như mình, không thể không đến phòng thể dục, còn phải vì duy trì vóc dáng mà suốt ngày giảm cân.

Lúc trước có một lần Vương Thanh bắt buộc phải ép cân, trước một ngày phải bắt đầu ăn kiêng hẳn liền phát một cái weibo, đăng là: Giảm cân vì cái gì?

Sau đó Đại Vũ liền tựa như cố ý cùng Vương Thanh đối nghịch. Ngày thứ hai liền phát hình một bàn thức ăn ngon cùng dòng trạng thái: Nghe nói trời mưa cùng mỹ thực rất là hợp nha...

Năm đó, hai người mặt ngoài là mỗi người vì sự nghiệp riêng mà phấn đấu, nhưng trên thực tế vẫn là ngày ngày liên lạc.

Có lúc Đại Vũ bận rộn đến không kịp báo cáo nhưng vẫn có người không nhịn được ngày ngày nhắn tin.

Có một lần hai người đang video trực tiếp thì bị nhân viên làm việc phát hiện hỏi tới, là cùng Vương Thanh sao?

Đại Vũ bị dọa sợ hết hồn, vội vàng lớn tiếng đổi chủ đề, sau đó lập tức chuyển qua chế độ tai nghe.

Đây không phải là lời vô nghĩa sao?

Đeo tai nghe, cho dù bị nhân viên làm việc hay người hâm mộ có nghe lén cũng sẽ nghe không được.

Đại Vũ rất đặc ý với cơ trí của chính mình.

Nhưng những người hâm mộ giống như là Sherlock Holmes vậy a.

Phụ kiện phối hợp tương xứng.

Trang phục cùng nhãn hiệu.

Weibo tràn ngập trong đường.

Đại Vũ cùng Vương Thanh có một lần bị choáng ngợp khi biết được thậm chí có một người hâm mộ đứng chặn trước cửa nhà stylist của họ cầu xác minh. Vì vậy khiến cho người stylist này cũng phải hoảng hồn luôn, sau đó tìm cách giúp bọn họ che giấu.

Àn, tư thế chặn cửa của khuê nữ thật là đúng tiêu chuẩn!

Hai người trong lòng yên lặng không ngừng tặng cho người hâm mộ like.

Đã nhiều năm như vậy, thói quen hẳn chiếu cổ cậu, đem toàn bộ thịt gấp hết sang cho cậu vẫn là làm cực kỳ thuận tay.

Vương Thanh lau đi khước miệng còn dính chút nước của Đại Vũ, cười tươi như một đóa hoa cúc.

Làm sao bây giờ, thật là muốn hôn em ấy một cái.

Dáo dạt bốn phía, nhìn thấy bóng lưng Bằng đạo đang rời đi, nhân viên làm việc cũng đang trong tư thế vùi đầu ăn cơm, Vương Thanh từ từ thâm lặng thuận theo ý nghĩ trong lòng mình mà cúi đầu hung hăng hôn lên miệng Đại Vũ một cái.

Mặc dù sau đó liền bị Đại Vũ tặng cho một cái tát miệng, nhưng nụ cười trên mặt Vương Thanh cũng không hề giảm đi.

Liếm liếm môi mình, bật cười ra tiếng.

Thật đúng là vô cùng ... hài lòng.

//

“Thanh ca, cảnh quay của anh đã kết thúc hết rồi sao?” Người hâm mộ của Vương Thanh không ngừng dò hỏi, cầm trong tay đủ các loại quà tặng “Đây là quà của chúng em tặng cho anh! ”

“Được.” Vương Thanh cười âm áp vươn tay nhận lấy.

Trong lòng thì lại yên lặng tính toán.

Àn, cái này Đại Vũ thích ăn nè.

Àn, đây là mùi hương mà Đại Vũ thích nhất.

Àn, vật này hẳn là Đại Vũ sẽ không thích, vậy thì lát nữa đưa cho Hữu Bằng ca cũng được ...

“Thanh ca sau khi hoàn thành công việc thì sẽ rời đoàn phim sao?” Người hâm mộ nháy nháy ánh mắt, trong tay vẫn đang cầm điện thoại di động một mực ghi hình Vương Thanh.

Ngô, Thanh ca thật là rất rất rất đẹp trai a!!!

“Việc này ... sẽ không đi, dù sao anh vẫn còn muốn ở lại đoàn phim nhiều hơn một chút để học hỏi thêm.” Vương Thanh mang theo nét vui vẻ trả lời.

Đây không phải là nói nhảm sao, vợ tôi vẫn còn trong đoàn phim đùa giỡn, tôi có thể không đến quan sát sao!

Mà động tác của toàn bộ nhân viên trong đoàn phim ngay khi vừa nghe xong câu nói này lập tức trở nên cứng ngắc, sau đó tất cả đều âm thầm rơi lệ trong lòng.

Đại ca, cậu cũng đã xong hết việc rồi, sao lại còn không chịu đi đây?!

Trước kia lúc Bằng đạo tìm cậu diễn đều là vừa quay xong một phút sau cậu liền bỏ đi ngay, một chút lưu luyến cũng không có. Thế nào khi Đại Vũ đến đây diễn thì cậu lại nằng nặc không chịu đi?

Cậu là lưu lại để theo dõi học tập hay là lưu lại để hành hạ chúng tôi a?

Có cậu ở đây thì NG thường xuyên a!

Không phải chỉ có mình cậu là có vợ đâu!

Chúng tôi cũng muốn về nhà ân ân ái ái với vợ và con nhỏ đó!

Cậu ở đoàn phim chỉ để ngày ngày xem chừng Đại Vũ!

Còn chúng tôi thì sao?!

Nhân viên ánh sáng, nhân viên ghi âm, đến cả nhân viên tạp vụ cũng chỉ muốn ôm đầu khóc rống.

Làm sao bây giờ, thật là muốn phát một cái đề tài lên weibo ngay và lập tức.

Chính là: Cuộc sống hộ thê của tiểu sinh siêu nổi Vương Thanh ở đoàn phim!!!

21. Chương 21

Trong một lần fanmeeting Vương Thanh đã từng nói “Nếu như có phát sinh bất kỳ nguy hiểm nào, tôi nhất định sẽ đứng chắn ở trước mặt Phùng Kiến Vũ.”

Vương Thanh vẫn chưa từng quên.

Cho nên khi hắn đi cất quà tặng quay trở lại, đúng lúc thấy Đại Vũ mặc đồ cổ trang đang cùng nam minh tinh khác là Tống Nhất Phàm diễn cảnh đu dây đánh nhau siêu đẹp trai. Đại Vũ rất lưu loát xoay một vòng trong không trung, rồi vũng vàng chạm đất, mà Tống Nhất Phàm lại từ giữa không trung giáng kiếm bay xuống. Nhưng hình như trong kịch bản không hề có cảnh này a!

Trong đáy mắt Vương Thanh xẹt lên một tia lửa, lập tức ném hết lễ vật trong tay xuống, nhào lên phía trước Đại Vũ gắt gao ôm lấy cậu, cứng rắn quay lưng lại đối mặt với thanh kiếm đồng sắc bén kia.

Cũng may thời điểm hắn nhào qua khiến cho vị trí có chút sai lệch.

Trong nháy mắt, cánh tay trái của Vương Thanh chảy máu không ngừng.

Lúc ban đầu, Tô Hữu Bằng vì muốn đạt được hiệu quả chân thật nên kiếm được dùng đều là kiếm thật được sử dụng bởi các võ sư.

Trong nháy mắt vang lên tiếng kinh hô của các nhân viên làm việc.

Tổng Nhất Phàm sững sờ tại chỗ, giống như căn bản không có dự liệu đến phát sinh một màn như thế này, thế nhưng trong đáy mắt hiện lên một tia đắc ý thoáng qua rồi biến mất.

Bởi vì phần lưng đau đớn, cộng thêm mới vừa rồi dùng hết sức lực cố gắng nhào lên, khiến cho Vương Thanh đứng không vững mà té quỵ xuống đất, thế nhưng hắn vẫn vững vàng bảo hộ Đại Vũ trong lòng ngực.

Đại Vũ đối mặt với biến cố đột nhiên xuất hiện bị làm cho hù dọa đến mặt trắng bệch, mà Vương Thanh lại không ngừng lo lắng vuốt ve khuôn mặt bằng hoàng của Đại Vũ, lại còn hướng Đại Vũ khẽ cười một tiếng.

“Thật may là em không sao.”

Mới vừa rồi hắn sợ đến mức tim gan phèo phổi bị loạn thành một đoàn, chỉ kém có một chút xiu, thật chỉ kém một chút xiu mà thôi.

Nếu như hắn đi vào trễ hơn một chút, Đại Vũ có phải hay không sẽ bị thương?

Loại hậu quả này Vương Thanh thực sự không dám tưởng tượng.

“Anh có phải là ngốc hay không! ” Hốc mắt Đại Vũ nóng lên, giúp Vương Thanh đứng dậy rồi không ngừng xem xét vết thương, máu đỏ đã sớm thấm ướt áo sơ mi trắng.

“...” Vương Thanh cười không đáp. Nếu để cho Đại Vũ bị thương, hắn mới thật sự là ngu ngốc.

“Mau lên, hai người mau lên xe, đi bệnh viện! ” Tô Hữu Bằng vẻ mặt nghiêm túc kêu phụ tá mau chóng chở hai người bọn họ lập tức đi bệnh viện, sau đó mang theo ý vị mà nhìn sang nam nhân vừa dùng kiếm đâm thương người Tổng Nhất Phàm kia.

//

Sát trùng.

Bôi thuốc.

Băng bó.

Nhìn bộ dáng không ngừng căng thẳng của Đại Vũ, Vương Thanh có cảm giác tâm hắn so với vết thương còn đau hơn nhiều.

“Được rồi, anh không sao.” Vương Thanh hé miệng cười, còn đưa tay ra nhu nhu tóc Đại Vũ “Anh còn phải nuôi em mà, sao có thể xảy ra chuyện gì được.”

“...” Đại Vũ không đáp lại, bây giờ trong lòng cậu chỉ là có một chút tức giận.

Hắn cho là cậu có thể tránh khỏi, nhưng lại khiến cho bản thân bị thương như vậy thì cậu sẽ cảm thấy rất vui vẻ, rất may mắn sao?

Người yêu nhau đều luôn sợ đối phương sẽ bị thương.

Đây là tương thông.

Vương Thanh bắt đầu sợ.

Nếu như lúc ấy mình không kịp thời chạy tới, Đại Vũ sẽ như thế nào? Hắn bắt đầu cảm thấy hối hận khi không nghe theo lời khuyên của Tô Hữu Bằng từ ban đầu.

“Hiện tại Đại Vũ vẫn chưa có phụ tá, hay anh phân phó giúp cậu ấy an bài một người đi. Xem như cho dù bình thường không dùng tới, những những lúc quay phim có thể chiếu cố một chút.”

“Không cần.” Vương Thanh khoát khoát tay cười đắc ý “Đại Vũ không cần phụ tá, em chính là phụ tá của em ấy a.”

“...” Xem như tôi chưa nói gì hết đi.

//

“Amy,” Tô Hữu Bằng cầm trên tay kịch bản, ngón tay vô ý thức gõ gõ lên mặt giấy, nhẹ giọng gọi tên phụ tá của mình.

“Bằng đạo” Amy vội bước đến “Có chuyện gì muốn phân phó em?”

“Giúp tôi cẩn thận điều tra cảnh diễn chiều nay của Đại Vũ và Tống Nhất Phàm.” Tô Hữu Bằng cau mày, chuyện này xem như Đại Vũ và Vương Thanh không truy cứu, nhưng anh nhất định phải điều tra cho ra ngọn ngành.

“Được.” Amy gạt đầu ôm văn kiện rời đi, lưu lại Tô Hữu Bằng có chút đăm chiêu suy nghĩ.

//

Chuyện này được Tô Hữu Bằng dốc hết toàn lực ép xuống, truyền thông cũng không thu thập được một chút thông tin nào.

Toàn bộ nhân viên cũng đều cẩn chắc rằng, xem như đem toàn bộ sự việc này quên hết đi.

Cũng may tất cả phân diễn của Vương Thanh đều đã hoàn thành, nên dù là ở bệnh viện tĩnh dưỡng một năm cũng không ảnh hưởng gì đến tiến độ làm việc của đoàn phim.

Hiện tại Vương Thanh hành động bất tiện phải ở lại bệnh viện dưỡng thương một thời gian, nhưng hắn vẫn không quên an bài phụ tá của mình ở bên người Đại Vũ, còn dặn dò thật kĩ là phải bảo vệ cậu thật tốt.

“Vương Thanh, cậu khỏe hơn chút nào chưa?” Tô Hữu Bằng mang theo nét vui vẻ tiến vào, trong tay còn cầm một tập văn kiện.

“Tốt hơn nhiều rồi Bằng ca.” Vương Thanh cười cười trả lời. Thật ra thì thương thế của hắn cũng không nghiêm trọng lắm, lúc ấy máu chảy quá nhiều nên nhìn có chút dọa người, nhưng bác sĩ đều nói là sẽ không lưu lại sẹo, “Hôm nay đến là có chuyện muốn nói cho em biết sao?”

Vương Thanh biết Tô Hữu Bằng sẽ không để cho chuyện này không giải quyết được gì.

Thật ra nếu như hắn là người bị hại, hắn sẽ không muốn truy cứu. Vòng giải trí quá sâu, không ngừng suy tính không biết sẽ có thể dính dáng đến người nào. Cho dù bản thân mình bị hại thì cũng xem như là chuyện đã qua đi. Nhưng nếu như đã đụng tới Đại Vũ thì không được, tim của hắn cũng không có lớn như vậy, không thể tùy tiện nói qua là qua.

Tô Hữu Bằng đem tập văn kiện đưa qua cho Vương Thanh, nhẹ giọng giải thích.

“Vai diễn của Tống Nhất Phàm đã bị tôi hủy bỏ rồi, đối với phim điện ảnh chỉ là một vai phụ, cũng không có ảnh hưởng gì lớn. Cậu ta cũng không cần bồi thường việc hủy hợp đồng, cậu không cần lo lắng cho tôi. Cậu ta cũng đã đáp ứng tôi sẽ bồi thường cho cậu, chỉ cần... chỉ cần cậu không truy cứu nữa.”

“Em không cần bồi thường.” Trong mắt Vương Thanh đều là dáng vẻ hào sảng không kềm chế được lãnh ý “Nhưng cậu ta lại muốn thương tổn Đại Vũ nhà em, em thật sự là không thể dễ dàng tha thứ được...”

“Cho nên anh đã kêu Amy đi điều tra về cậu ta, phát hiện được mấy tháng trước cậu bị truyền thông tung ra tin qua đêm cùng An Ninh ở một quán rượu ...” Tô Hữu Bằng còn chưa nói hết thì nhìn thấy Vương Thanh mở ra tài liệu cùng tin tức truyền thông của Tống Nhất Phàm, đúng lúc lại là bài báo ngày đó của Tống Nhất Phàm và An Ninh.

Loại tin tức lá cải này trong vòng giải trí thật sự là nhiều như kiến, không thể nào là không có căn cứ, Tô Hữu Bằng có cảm giác chuyện này cùng An Ninh có liên quan.

Vương Thanh không quan tâm các loại tin tức giữa hắn và Đại Vũ, hướng chỉ dừng nhắc tới là loại tin tức có liên quan đến An Ninh.

“Bằng ca, ” Vương Thanh nhíu mi “Anh có thể giúp em không?”

“...” Tô Hữu Bằng mặt khinh bỉ “Nếu tôi không muốn giúp cậu thì cũng không điều tra nhiều như vậy làm gì!”

“Cám ơn anh.” Vương Thanh cười lộ hết tám cái răng.

An Ninh, bất kể Tống Nhất Phàm phát sinh chuyện này cùng cô có quan hệ hay không, cô cũng không thoát khỏi có liên quan.

Nếu như cô còn dám để cho Đại Vũ vì cô mà nhăn mày dù chỉ một giây,
Tôi cũng sẽ làm cho cô không được an ổn.

22. Chương 22

Trước khi biết đến Vương Thanh, Tô Hữu Bằng không biết một người khi được người khác chăm sóc lại không cần mặt mũi đến như vậy.

Thương thể nặng nhất của cậu chính là lưng, cùng tay không có quan hệ, thì cứ làm sao lại không thể tự mình ăn mà lại muốn Đại Vũ người ta phải đút cho cậu a?

Tô Hữu Bằng đang âm thầm phỉ báng ở trong lòng lại giương mắt nhìn lên, liền nhìn thấy Vương Thanh vươn tay nắm lấy cằm Đại Vũ trộm hôn một phát.

Còn cái người đang đút cho hắn thì cứ mơ hồ bất động mà bị người khác ăn đậu hủ?

Tô Hữu Bằng đứng ở trước cửa phòng bệnh khuôn mặt hiện rõ vẻ nhân sinh này thật là đáng thương...

Bởi vì vóc người cao ráo đẹp trai nên cho dù là mặc đồ bệnh nhân cũng trông thật cuốn hút đi, hơn nữa cặp chân kia lại dài đến nghịch thiên, Tô Hữu Bằng không phải là không có chút ghen tỵ.

“Khụ... khụ...” Tô Hữu Bằng dầy mặt ho khan một tiếng cắt đứt hai người đang ngọt ngào điềm mặt.

Phòng bệnh của Vương Thanh ở là thuộc loại phòng bệnh dành cho thượng giới, bởi vì là minh tinh sẽ có rất nhiều người hâm mộ nên bệnh viện cũng đưa ra biện pháp bảo vệ tốt nhất, nhưng làm sao lại luôn có những người không có nhân lực đến quấy rầy a! Vương Thanh hận!

Đại Vũ lập tức từ trong ngực Vương Thanh nhảy ra, mà Vương Thanh mới vừa rồi còn bày ra vẻ mặt ôn nhu bất khả tư nghị, thì trong nháy mắt tâm tình lạnh xuống.

Phải, là tôi lại quấy rầy hai người.

Tô Hữu Bằng tâm đắc.

“Hữu Bằng ca” Đại Vũ lễ phép chào hỏi, mỉm cười kêu Tô Hữu Bằng ngồi xuống ghế cạnh giường bệnh “Ca, đến đây, mau ngồi.”

“Có việc gì thế ca?” Vương Thanh nhướn mi liếc nhìn.

“...” Trình biến đổi nét mặt của cậu thật đáng khâm phục a, còn tỏ vẻ khi dễ người khác rõ ràng đến như vậy “Vương Thanh, tôi quay bộ phim này không phải để cho cậu theo đuổi vợ!” Tô Hữu Bằng rút cuộc nhìn không được mà hung hăng vỗ xuống bắp đùi Vương Thanh.

Bị nói trúng tim đen khiến cho mặt của Vương Thanh thoát trắng thoát xanh, mà Đại Vũ bị đâm trúng chỗ ngứa liền đỏ bừng khuôn mặt, dùng khí ngẩng đầu lên nhìn Tô Hữu Bằng cũng không có.

“Được mà, được mà” Vương Thanh cũng không thềm quăn Tô Hữu Bằng, hắn biết Tô Hữu Bằng không thật sự tức giận, tiếp tục gọi Đại Vũ “Anh vẫn còn chưa ăn xong, em mau tiếp tục đút anh đi.”

“...” Cứ như vậy đem tôi làm vô hình? Thật là ủy khuất cho tôi mấy ngày nay ở bên ngoài giàn xếp giúp cậu phong sát Tổng Nhất Phàm!

Tô Hữu Bằng liếc nhìn con sói lớn đuôi to trên giường bệnh mà ôm hận một đao giết chết hắn ngay lập tức.

“Hữu Bằng ca, đã xảy ra chuyện gì sao, hôm nay phân diễn của em không phải là quay vào ban đêm sao?” Đại Vũ ôn hòa không nhìn được suy nghĩ: Có phải là cậu đã làm trễ nãi đoàn phim chứ, chỉ là hôm nay cậu chỉ có một cảnh quay vào ban đêm nên mới vội chạy đến đây bởi Vương Thanh a.

“Không phải không phải, không có liên quan đến cậu.” Tô Hữu Bằng vội vàng khoát tay. Sự chuyên nghiệp của Đại Vũ là quá rõ ràng, việc đến thăm viện Vương Thanh bởi vì hấn bị thương cũng xem như là chuyện thường tình, cho dù có bị truyền thông hỏi đến cũng sẽ không phát sinh ảnh hưởng lớn gì.

“Vậy là ...” Đại Vũ còn chưa hỏi hết câu đã bị Vương Thanh một thanh kéo trở về trong lòng ngực, Đại Vũ sợ đụng phải vết thương của hấn nên cũng không dám làm động tác gì quá lớn, chỉ huých huých nhẹ cùi chỏ lên xương sườn Vương Thanh “Anh cẩn thận một chút, đừng có làm vết thương bị hở ra! ”

“...” Tôi ở chỗ này thật là dư thừa. Tô Hữu Bằng ngày càng cảm thấy cuộc sống này thực quá đáng thương rồi.

Vương Thanh cười không đáp trực tiếp há mồm “ A ” để cho Đại Vũ dứt cơn. Thật là ngây thơ hết sức.

Đại Vũ mặc dù cảm thấy việc này vô cùng khiếm nhã, tặng cho Vương Thanh một cái liếc mắt nhưng vẫn là cầm lên muống dứt cho Vương Thanh một hộp cháo bông cải.

Bác sĩ đã dặn Vương Thanh gần nhất không thể ăn quá cay, quá mặn, quá lạnh hoặc quá dầu mỡ, cho nên loại thức ăn thanh đạm như này đối với sự hồi phục vết thương của hấn tương đối tốt.

Tô Hữu Bằng vươn cổ nhìn nhìn thức ăn trong hộp không khỏi nghi ngờ.

“Đại Vũ, đây không phải là cơm hộp của đoàn phim đi?”

“Không phải a.” Đại Vũ lại dứt cho Vương Thanh một miếng cà rốt, thuận miệng đáp “Em mượn phòng bếp ở khách sạn rồi mua thức ăn về làm.”

Vương Thanh nghe xong câu này, vẻ mặt thoát một cái đắc ý huyền diệu.

Tô Hữu Bằng nhìn thấy rất rõ ràng ở trên mặt Vương Thanh hiện lên hấn một câu nói.

Nhìn vợ của tôi xem, có bao nhiêu là hiền đức.

“...” Thao! Ý cô vợ mình ở bên người sao! Có cái gì đặc biệt hơn người chứ hả!

Người cô đơn như Tô Hữu Bằng cảm giác như bản thân đang đứng đơn độc rét run trong tiết trời mưa to gió lớn.

Được ăn bữa trưa thâm tình của Đại Vũ, Vương Thanh đột nhiên nhớ lại trong một lần phỏng vấn năm đó hấn dường như đã nói qua một câu.

“Em ấy vẫn sống được, sống đến rất tốt, hấn sẽ là một nam nhân tốt trong gia đình.”

“Tôi từng đến ... nhà của em ấy. Em ấy sẽ tự mình làm cơm, tự mình dọn dẹp nhà cửa ...”

Nghĩ đến những điều này, ánh mắt Vương Thanh trở nên ôn nhu, phẳng phất còn có một tầng nước mỏng.

Tô Hữu Bằng nhanh chóng bị Vương Thanh bức ép đẩy ra ngoài, nhưng trước khi rời đi anh đột nhiên nhớ đến mục đích của mình khi đến đây.

“Vương Thanh, anh đã tung tin ra ngoài. Phàm là người cùng anh có giao tình, sau này nhất định sẽ không cho Tống Nhất Phàm một cơ hội. Mấy cánh truyền thông kia lúc trước che giấu nhiều tin tức liên quan đến Tống Nhất Phàm cũng bắt đầu rục rịch phanh phui.” Tô Hữu Bằng vẫn chưa nói hết thì bị Vương Thanh cắt ngang.

“Hữu Bằng ca, có thể liên lạc được với công ty môi giới Tuyết Tàng của Tống Nhất Phàm không?” Vương Thanh nhui mi.

Tô Hữu Bằng thở dài, xem ra lần này Vương Thanh là muốn đuổi tận giết tuyệt.

“Được, tôi sẽ đi liên lạc. Cậu tốt nhất nên dưỡng thương đi, lễ kết thúc phim nhất định phải tham dự!” Tô Hữu Bằng cười cười xoay người rời đi, ở một khắc kia đang chuẩn bị mở cửa nghe được một tiếng cảm ơn đầy ấp chân thành kia của Vương Thanh.

Cám ơn anh, trong vòng giải trí tràn đầy loại hư tình giả ý nhưng anh lại đối với em chân thành như thế, như là một điều hiển nhiên.

Trong nháy mắt Tô Hữu Bằng liền hiểu.

Quay đầu lại mỉm cười, “Tôi đã hoàn thành kế hoạch cho bộ phim tiếp theo, cậu là vai nam chính.”

“Được.” Vương Thanh cười đến âm áp, ngay tức khắc đáp ứng.

Lúc này cũng không ai biết được, bộ phim kia rốt cuộc sẽ mang đến cho Vương Thanh điều gì, bất quá bây giờ, ánh mặt trời ban trưa âm áp vấy lên người, người mình yêu thương đang ở bên cạnh.

Còn có cái gì bất mãn đây?

Vương Thanh cười đến rạng rỡ.

Ngay cả vết thương sau lưng đều như không có tồn tại.

Đại Vũ cũng hé miệng mỉm cười, cuối cùng ước mơ cũng thực hiện được rồi. Tiếp theo nên thật tốt thực hiện mười năm ước hẹn sống cùng Vương Thanh đi.

Vương Thanh, anh của bây giờ, không chỉ là phần mềm mại nhất trong tim em, mà còn là phần cứng rắn nhất trong con người em.

23. Chương 23

Mặc dù ở bệnh viện chẳng qua là ngã bệnh chữa thương, nhưng là không có ghi hình cùng thông báo làm việc, còn có đủ mọi các loại hỏi thăm từ người hâm mộ, khí sắc Vương Thanh so với thời gian trước khi nằm viện càng ngày càng muốn tốt hơn.

Nhưng bây giờ,

“Vương Thanh, em thật sự không kịp nữa rồi! ” Đại Vũ mở to mắt xem thường, nhìn xuống cánh tay trên người mình, “Em chạy đến phim trường cần đến bốn mươi phút, bây giờ chỉ còn dư một tiếng thôi!!! ”

Vương Thanh cho dù động lòng nhưng có chết cũng không muốn buông tay. Đại Vũ cũng không dám gạt phăng đi tay của hắn, sợ cậu chỉ cần sơ ý một chút sẽ động đến vết thương sau lưng và trên cánh tay của Vương Thanh.

“Em cho dù là chỉ ngây ngốc ở bên anh thì đến giờ phút này cũng chưa được tới nửa tiếng nữa đó” Vương Thanh bủn rủn, tay chỉ vào hủ canh hải sâm Đại Vũ đã hao hết tâm lực chế biến “Đưa canh xong liền bỏ chạy à.”

Đại Vũ đơn giản là bị Vương Thanh làm cho tức muốn chết. Mấy ngày nay cậu một mực hỏi bác sĩ nên nấu canh gì phù hợp với Vương Thanh, bác sĩ mới đề nghị là canh hải sâm, bổ máu lại xức tiến vết thương khép lại. Nhưng canh hải sâm thật sự là quá phức tạp, hấp của hai mươi bốn giờ, lại còn phải đun sôi nước nóng trước đến bốn năm giờ, còn phải để lửa lớn nấu năm mươi phút. Đại Vũ cũng không dám rời đi nồi canh, cứ như vậy một mực trông chừng, thật vất vả mới tranh thủ đủ thời gian đích thân chạy đến đưa cho Vương Thanh thì giờ lại bị hắn ôm chặt không buông.

Vương Thanh là do bởi vì một buổi tối không được nhìn thấy Đại Vũ thật sự làm hắn nhớ muốn chết, làm sao mà dễ dàng thả cậu đi như vậy được.

“Anh bây giờ thả em đi là quá tốt cho em rồi. ”

“...” Hô, Đại Vũ hít hơi sâu, cậu không thể cùng người bệnh so đo...

Vương Thanh nhìn bộ dáng ảm đạm của Đại Vũ lại càng siết chặt vòng tay, ngay tức khắc thò đầu tới hôn một cái.

“Được rồi được rồi, em phải đi đây.” Đại Vũ đập nhẹ xuống tay Vương Thanh, cười mắng một tiếng rồi rời đi.

Ai

~~Nhìn người vừa mới ở trong ngực mình không chút lưu tình xoay người rời đi, Vương Thanh cười lắc đầu, đây chính là Đại Vũ a, Vương Thanh cả đời này từng vẫn vương qua người nào sao?

Tay chân nhanh nhẹn tự mình mở ra bàn ăn nhỏ trên giường bệnh, nếu để Đại Vũ nhìn thấy một màn này cậu chắc chắn sẽ giơ chân đạp cho Vương Thanh một phát.

Anh đều tốt rồi lại còn bắt em phải ụy anh ăn!

Không ụy thì anh liền dùng đủ loại làm nũng bán manh ăn vạ ra hù dọa em!

Nhưng thực tế Đại Vũ cũng không có nhìn thấy, chỉ có Vương Thanh nhỏ mọn đang đắc ý cầm lên chén canh hải sâm, một cổ nhiệt khí ấm áp phả vào mặt, sơn trà cùng táo tàu chìm nổi trong nước canh, trong nháy mắt cảm thấy có chút cảm động, ý lòng của Đại Vũ trong chén canh này đã sớm tỏ ra mặt ngoài, thậm chí còn ngây thơ suy nghĩ, vì Đại Vũ đỡ một đao này hẳn hẳn hẳn cũng cam tâm tình nguyện đi.

Vương Thanh cảm muốn lên nhấp một ngụm, mùi vị rất được, nhưng đi đâu mới tìm được các loại canh chỉ nấu tẩm bổ cho hần chứ. Vương Thanh động lòng mà uống đến thỏa mãn, ánh mắt cũng thoải mái híp lại thành một đường thẳng. Nhưng có người lại hết lần này đến lần khác muốn đánh nát phần cảm động này.

“Cốc cốc” Tiếng gõ cửa vô cùng thanh thúy khiến cho Vương Thanh không khỏi nhíu mi.

“Mời vào.” Vương Thanh mở miệng, thuận tiện đem hủ canh hải sâm đây lại tránh để nhiệt khí bay mất. Người gõ cửa đi vào, nghe thấy âm thanh giày cao gót khiến cho Vương Thanh ngẩng đầu lên “An Ninh?”

//

Lần đầu tiên An Ninh nhìn thấy Vương Thanh là vào mấy năm trước tham gia vào một chương trình truyền hình.

Khi đó cô đang trong thời kì tuyên truyền phim, lại còn là bộ phim đầu tiên của cô, hướng chi còn là diễn vai chính, đạo diễn và chế tác đã quyết định liên lạc Vương Thanh đến chủ trì tiết mục này.

Phải nói Vương Thanh là nam thần trong lòng của rất nhiều cô gái.

Thân hình 193, chân thon dài, sườn nhan hoàn mỹ, sống mũi thẳng tắp, cùng một đôi mắt đen, cười một tiếng cũng phảng phất khiến cho khí trời bằng thiên địa tuyệt cũng trở nên ấm áp đến nở hoa, khiến cho người mới vào ngành như An Ninh không khỏi đỏ bừng mặt.

An Ninh ngay tại khoảnh khắc kia dường như nghe được âm thanh tim mình đập đến rộn ràng.

Bộ dáng Vương Thanh như vậy, đại khái khó có cô gái nào là không động tâm đi.

Vương Thanh dường như cảm nhận được ánh mắt bức bách của An Ninh, con người bắt đầu xuất hiện lãnh ý, e ngại vì bản thân vẫn còn ghi hình, không thích hợp xuất hiện mặt lạnh, vậy nên cho dù là đang cười, sự vui vẻ ở đáy mắt cũng mấy may không hề tồn tại.

Những năm không có Đại Vũ ở đây, hẳn không phải là không có người bật đèn xanh, nhưng mặc kệ là ai, hẳn đều nhất mực đẩy ra.

Nhưng chung quy là vàng thật thì càng ngày càng phát sáng, thỏi vàng như Vương Thanh dần dần trở nên có sức hút hơn, càng ngày lại càng có nhiều người muốn tranh nhau chiếm lấy.

Có một đoạn thời gian CEO của một công ty quản lý muốn lôi kéo hẳn ký hợp đồng mà không kiên kị dùng cả thủ đoạn bẩn thỉu. Nhưng mặc kệ là cô nàng thanh thuần hay cá tính, Vương Thanh đơn giản chính là không đặt vào trong mắt.

“Nữ nhân không được ...” Ánh mắt người quản lý âm hiểm, ác độc vô cùng “Vậy thì thử dùng một nam nhân đi...”

Nhưng kết quả vẫn là không thể nào.

Dần dần, ngay cả các công ty môi giới giải trí lớn cũng không thể lôi kéo được Vương Thanh.

Nếu như một người ở trong cái loại vòng giải trí này năm lần bảy lượt không động đến thủ đoạn bẩn thỉu, giữ thân như ngọc, vậy hiển nhiên trong lòng của hắn nhất định có một người đặc biệt quan trọng.

Chính vì vậy, đối với Vương Thanh, rất nhiều CEO thậm chí còn có một tia kính nể.

Nhưng An Ninh không biết Vương Thanh từng trải qua nhiều cảm dỗ như vậy, cô nàng kiên định cho rằng, dựa vào bề ngoài cùng khí chất của mình, câu dẫn Vương Thanh là một chuyện rất dễ dàng.

Sau đó cô nàng còn dùng rất nhiều biện pháp để có thể cộng tác cùng Vương Thanh.

Ghi hình ngày đó diễn ra vào cuối mùa thu, An Ninh vì phải biểu hiện khí chất thanh xuân nên phải mặc một chiếc yếm da quần dài màu đen, còn cố ý ở bên người Vương Thanh vòng tới vòng lui, một mực làm như bản thân không chịu nổi khí trời mà run run giậm chân.

“Thanh ca dây quần yếm của em bị mở ra, em lại mới sơn móng tay xong, em sợ sẽ làm hư móng nên anh có thể giúp em cài lại được không?” An Ninh ôn nhu nũng nịu hỏi.

Thanh âm ngọt đến mị người là vũ khí câu dẫn nam nhân lợi hại nhất của An Ninh, đơn giản là khiến người khác rất dễ động tâm. Nhưng hết lần này đến lần khác người cô gặp chính là Vương Thanh, ngoại trừ Đại Vũ ra thì không ai có thể làm động tâm hắn được.

Vừa lúc đó Vương Thanh đang lướt weibo, ngẫu nhiên nhìn thấy một cái tin tức “Ngôi sao điện ảnh Phùng Kiến Vũ cùng nữ minh tinh Hollywood Anna cùng nhau ăn tối tại nơi ở của Phùng Kiến Vũ”, vừa đúng lúc có lửa lại không có chỗ phát, An Ninh còn cố tình chạm vào họng súng.

“Vậy cô cứ mặc như vậy mà diễn đi.” Thanh âm không chút nào thương hoa tiếc ngọc bang bang phát ra, sau đó Vương Thanh liền xoay người rời đi.

Lưu lại An Ninh một mình lúng túng đứng đơ tại chỗ.

Tay nắm chắc đến trắng bệch.

Vương Thanh đột nhiên nhớ đến Đại Vũ dường như cũng từng mặc qua bộ đồ tương tự như vậy, lúc đó yếm của Đại Vũ chính là bị hắn cố ý cởi ra.

“Mau đến đây gài lại cho em.” Đại Vũ ra lệnh.

Vương Thanh cười đến híp mắt vội vàng đi đến bên cạnh, không màng đến đây là buổi fanmeeting công khai, không màng đến người khác sẽ ghi hình lại mà ung dung chiếm tiện nghi Đại Vũ.

Người hâm mộ phía dưới kêu la “Gà cay!!”

Vương Thanh cười đáp “Đây gọi là cương chịu.”

Nghĩ đến đây, trong đáy mắt Vương Thanh nháy lên một tia âm áp.

“Dễ em ấy nha, thật rất phiền phức. Còn đỡ các em nha, bỏ đi, vui vẻ là được rồi.”

Vương Thanh ở fanmeeting cười đến đắc ý, ngay cả những người hâm mộ còn có thể cảm nhận được sự ôn nhu thiên vị đến như thế nào thì sao An Ninh lại không cảm nhận được.

Nhưng phàm là ký ức có Đại Vũ, chỉ nhớ lại thôi cũng đủ khiến cho lòng hắn cảm thấy âm áp.

Nhưng dù sao An Ninh cũng không phải là Phùng Kiến Vũ.

Vương Thanh hắn cũng không phải có thể đều có bộ dáng kiên nhẫn cùng cương chịu như vậy đối với bất kỳ người nào.

24. Chương 24

“Thanh ca ...” An Ninh cắn môi dưới ỷ khuất mở miệng, cho dù là biết Vương Thanh không phải là người thương hoa tiếc ngọc nhưng ánh mắt không khỏi ánh lên lệ quang “Em ...”

“Gọi tôi Vương Thanh.” Vương Thanh mở miệng cắt đứt An Ninh.

Cái gì mà Thanh ca, tôi và cô rất thân sao?

Vương Thanh rút ra một tờ khăn giấy chậm chậm lau lau ngón tay, nhướn lông mày chờ đợi An Ninh hạ giọng.

“... Vương Thanh” An Ninh nuốt xuống không cam lòng “Em biết được Tổng Nhất Phàm đã thương anh cho nên em đến ...”

“Không có việc gì cô có thể rời đi.” Vương Thanh cười lạnh phất tay một cái, ngay cả cho An Ninh một cái liếc mắt cũng lười.

Nhất định phải cùng y tá nói lại một chút rồi, không phải là phòng bệnh được bảo vệ nghiêm ngặt bậc nhất sao, như thế nào mà ai cũng có thể vào được thế này?

Vương Thanh khẽ liếm môi dưới, ánh mắt một mực nhìn chậm chậm như thêu đốt vào chén canh phía trước, chẳng buồn nhìn đến An Ninh.

An Ninh cô mau đi nhanh lên, tôi còn phải gấp gấp uống canh tình yêu đây này.

“...” An Ninh có cảm giác mình chính là tự rước lấy nhục. Dứt khoát cắn răng ngoan tâm bắt đầu uy hiếp “Vương Thanh, nếu như em đem chuyện giữa anh và Phùng Kiến Vũ truyền ra ngoài, anh cảm thấy hai người sẽ có được kết quả tốt sao?”

Vương Thanh sững sốt. An Ninh cho là mình đã dọa được hắn, nên đắc ý khoanh lại hai tay, lẳng lặng cúi người cùng Vương Thanh mặt đối mặt.

“Chỉ cần anh và em chung một chỗ ...” An Ninh vẫn chưa nói hết thì đã bị Vương Thanh cắt ngang.

“Không cần.” Vương Thanh lùi người về phía sau, bắt động thanh sắc cách xa An Ninh một khoảng. Mùi nước hoa này thật gay mũi, ngửi đến choáng váng đầu. Nếu bị ám lên người bị Đại Vũ ngửi thấy nhất định sẽ bị tiểu dấm chua đó nhéo đến rách mặt.

“Cái ... cái gì...” An Ninh kinh ngạc.

“Tôi! Nói! Tôi! Không! Cần!” Vương Thanh gần từng chữ một mà chậm rãi nói ra. Việc này An Ninh đơn giản là không có cách nào có thể giải thích hợp lý nổi.

“Anh điên rồi sao?” An Ninh hoảng sợ mở to hai mắt. Vương Thanh cũng là người trong vòng giải trí thì lẽ nào lại không biết quy tắc chứ, “Anh có biết việc này sẽ mang đến cho anh điều gì không?”

Ha.

Vương Thanh cười lạnh.

“Cô cho rằng tôi để ý đến những thứ này?” Nhún nhún vai, Vương Thanh muốn tính toán tiền khách “Muốn nói thì cô cứ nói ra đi, tôi không có vấn đề gì.”

Dù sao hắn và Đại Vũ cũng đã ước định cùng nhau trải qua mười năm, xem như không có hết thấy dừng khí, nhưng dù sao đó cũng là vốn liếng hắn có thể dựa vào mà đấu tranh đi.

Vương Thanh bây giờ cứ nhiên lại cảm thấy việc Đại Vũ mang đến cho hắn đau đớn mà rời đi hắn tám năm lại là một việc may mắn đến nhường nào. Bộ dáng bây giờ của hắn mới được gọi là đủ cường đại, cường đại đến mức hắn có thể bảo đảm sẽ bảo hộ Đại Vũ chu toàn.

Bộ dáng như vậy, tình cảm như vậy, mới được xem là yêu đến sâu đậm.

“Được được được,” An Ninh liên tiếp nói ba chữ được, oán hận trong con ngươi giống hệt như con rắn độc đang giương nanh le lưỡi muốn phun độc, lớn tiếng đe dọa “Anh nhất định sẽ hối hận! ”

“Cô có thể đi rồi.” Thanh âm Vương Thanh không có chút nào bị đả động, ngay cả mí mắt cũng không buồn giương lên, trực tiếp đè xuống nút đỏ ngay đầu giường gọi y tá trực phiên, “Làm phiên đến đây giúp tôi mở cửa sổ để thông gió.”

Mùi nước hoa này, thật khó chịu.

Vương Thanh tựa như không chịu nổi xoa xoa huyết thái dương.

An Ninh cắn môi rời đi.

Trong nháy mắt sắc mặt Vương Thanh trở nên âm trầm.

Quả nhiên, muốn thương tổn Đại Vũ chính là An Ninh.

Làm sao bây giờ, con người An Ninh như vậy thật sự là làm cho người ta chán ghét muốn chết.

Vương Thanh lấy điện thoại di động ra gọi đến một số.

“Đào ca, giúp em một chuyện.”

“...”

//

Đại Vũ cầm kịch bản trên tay suy nghĩ tính toán phương thức để biểu đạt tình cảm, đột nhiên trước mặt xuất hiện một ly cà phê.

“...”

Tô Hữu Bằng phát hiện Đại Vũ không nhận lấy khiến cho không khỏi nghi ngờ.

“Cậu không thích uống cà phê sao?”

“... Cũng không phải là em không thích.” Đại Vũ tựa như nghĩ đến điều gì đó rất khó mở lời.

“Ngủ với người khác thì cần phải bỏ thuốc, ngủ Đại Vũ thì chỉ cần trực tiếp cho em ấy uống cà phê là được.”

Trong đầu đột nhiên xuất hiện câu nói này của Vương Thanh, Đại Vũ vội vàng khoắc khoắc tay.

“Không được không được Hữu Bằng ca, em uống nước suối là được rồi.”

Lúc trước đều là Vương Thanh quản Đại Vũ không được đụng đến cà phê, mỗi lần ở bên ngoài đều không cho uống.

“Không việc gì, chờ đến khi về nhà, về nhà anh cùng em uống.”

Vương Thanh cười đến vô lại.

“...” Mặc dù không biết được nguyên nhân, nhưng Tô Hữu Bằng vẫn rất cơ trí không hỏi, sau đó ngồi xuống ghế bên cạnh Đại Vũ.

Gần đây cũng xem như là đã chung sống cùng Tô Hữu Bằng, đại khái Đại Vũ cũng đã không còn giống như lúc ban đầu mà dễ dàng bị kích động. Nhưng dù sao đây vẫn là thần tượng mình thích nhiều năm như vậy, ở khoảng cách gần như thế này vẫn không khỏi cảm thấy xấu hổ.

“Vương Thanh đã tốt hơn chưa?” Tô Hữu Bằng nhấp một ngụm cà phê. Ai da, uống thật ngon, đứa trẻ này một chút cũng không biết thưởng thức

~“Tốt hơn nhiều rồi, bác sĩ nói đã có thể xuất viện,” Đại Vũ gật gật đầu, ánh mắt ẩm ướt lóe hi quang
“Trước khi bộ phim hoàn thành anh ấy chắc là có thể xuất viện rồi.”

Quay chụp cho phim điện ảnh rất nhanh, chủ yếu chỉ là phân chế tác hậu kỳ.

“Vậy thì tốt, ngày đoàn phim cử hành tiệc kết phim cậu thông báo cho cậu ta xuất hiện đi.” Tô Hữu Bằng trưng ra nụ cười vô hại như thường lệ.

“Được mà Bằng đạo! ” Đại Vũ không chút nào chậm trễ gật đầu!

Không cần phải tiếp tục uy cớm cho anh ấy nữa, mình cũng mau được ăn rồi!

Cái đó Vương Thanh vẫn chiếm tiện nghi chưa có đủ đâu.

//

“Ai nha, em không chịu đút anh, anh không có khí lực để bưng chén đâu! ”

Phải phải phải, bác sĩ người ta đều nói có thể xuất viện hoàn toàn không thành vấn đề, ngay cả vết thương cũng không lưu lại sẹo, Thanh ba tuổi vẫn còn ăn vạ...

“ Dừng ông hút! ” Đại Vũ đen mặt rống lên một câu.

“ ... ”

Nhìn Thanh ba tuổi ủy ủy khuất khuất hút cháo, Đại Vũ đơ mặt.

Thời điểm Thượng Đế xuống nhân gian truyền rải trí khôn cho Vương Thanh nhất định vừa lúc anh ấy đang che ô!!!

25. Chương 25

Tiệc kết thúc Ý thiên đồ long ký bản điện ảnh.

Tô Hữu Bằng chính là người làm chủ, đã sớm sắp xếp đặt trước tiệc tổ chức ở một khách sạn năm sao có tiếng, bao trọn cả một tầng lầu nhà hàng, các món ăn được bày trí tinh tế theo loại tiệc buffet, đèn chùm lấp lánh khiến cho nhiệt khí của bữa tiệc càng thêm tăng cao.

Thời điểm khi Vương Thanh cùng Đại Vũ đến nơi, Tô Hữu Bằng đang cùng mấy nhân viên của tổ chế tác đàm luận. Mọi người ai cũng rất náo nhiệt, một số đang trầm trồ khen ngợi những tấm poster lớn tuyên truyền, một số thì tùm thành đoàn nói chuyện phiếm.

“Ha,” Tô Hữu Bằng ngược mắt liền nhìn thấy Vương Thanh và Đại Vũ, lập tức hướng bọn họ ngoắc ngoắc tay “Vương Thanh Đại Vũ đến đây!”

“Bằng đạo.”

“Bằng đạo.”

Vương Thanh cùng Đại Vũ gật đầu mỉm cười. Đại Vũ cũng không quen biết những người đang cùng Tô Hữu Bằng nói chuyện, nên cậu chỉ là bắt tay xem như xã giao.

“Để tôi giới thiệu cho các người một chút,” Tô Hữu Bằng một tay cầm ly rượu champagne, tay còn lại vỗ vỗ bả vai Vương Thanh “Đây là Vương Thanh, cũng chính là người diễn vai nam chính trong bộ phim tiếp theo của tôi.”

“A, xin chào xin chào.” Người chế tác nâng ly ý chào, Vương Thanh vội vàng cầm lấy một ly champagne từ trên mâm của người phục vụ không ngừng qua lại.

“A, cậu chính là ngôi sao điện ảnh Hollywood trong phim XXX Phùng Kiến Vũ nha.” Một nhà chế tác khác hướng Đại Vũ mở miệng hỏi, vẻ mặt mang đầy nét ngưỡng thức.

“Ân, đúng là tôi, xin chào.” Đại Vũ lễ độ khẽ khom người.

“Cậu ấy chính là diễn viên diễn Trương Vô Kỵ!” Tô Hữu Bằng cười nói.

“Không tệ không tệ, Bằng đạo anh thật có tài a, còn mời đến được minh tinh Hollywood đến đóng phim mình...”

“Nào có nào có ...”

Nơi này tôi một câu anh một câu ứng phó qua lại, Vương Thanh nhìn thấy Đại Vũ không tiện liền chen vào nói với Tô Hữu Bằng một tiếng mang Đại Vũ rời đi trước.

“Đói bụng sao?” Vương Thanh nhéo cổ Đại Vũ một cái, thân mật hỏi, “Có muốn ăn trước chút gì đó không?”

Kể từ sau khi Vương Thanh bị thương, Đại Vũ vẫn chạy qua lại giữa bệnh viện và phim trường, cho dù lúc trở về khách sạn cũng phải làm đồ ăn cho Vương Thanh, cả người đều gầy đi hẳn một vòng.

Vương Thanh trong mắt đều là đau lòng không thôi.

Nhưng cho dù lòng đau thì hẳn vẫn muốn nhìn thấy Đại Vũ nhiều một chút, vì vậy ả nhẫn đến khi xuất viện, nhưng bây giờ đổi lại là Vương Thanh là người chăm sóc cho Đại Vũ.

“Em không có đói bụng, buổi trưa đã ăn nhiều như vậy rồi.” Đại Vũ liếc mắt. Vương Thanh biết rất rõ ràng cậu không phải là loại người lãng phí, buổi trưa còn hết lần này đến lần khác ăn nhiều như vậy, lại còn là tất cả món ăn mình thích, ăn đến cả người đều không chống đỡ được. Nhớ đến buổi trưa hôm nay Đại Vũ liền muốn đánh cho Vương Thanh một trận.

//

“Trở về phòng?” Vương Thanh thấy Đại Vũ xui lơ nằm trên ghế sa lông trong phòng ăn.

“Không được, em no đến không cử động được rồi.” Đại Vũ hữu khí vô lực khoát khoát tay, ý bảo mình không động đậy được nữa rồi.

Vương Thanh nhú mày, là chính em nói em không động được, vậy thì đừng có trách anh.

Đại Vũ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, chưa kịp hỏi gì thì cả người bị Vương Thanh ôm ngang lấy.

Bởi vì sợ ngã nên Đại Vũ hai tay tự động quàng lên cổ Vương Thanh.

“Anh đang làm gì! Mau buông em xuống!” Đại Vũ kinh hoảng thất thố nhìn loạn khắp nơi, lại không dám khua động, vạn nhất lỡ chân làm vỡ mâm thức ăn của người ta thì làm sao bây giờ “Một lát sẽ có người nhìn thấy đó!!!”

“Anh quan tâm người nào nhìn thấy sao?” Vương Thanh nheo mi, một bộ thiếu đánh tỏ ra ai cũng không sợ “Không phải là em mới nói em không động đậy được sao?”

“Em có thể rồi, có thể động rồi, anh mau thả em xuống!” Đại Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Vương Thanh.

Nhưng Vương Thanh lại xem như là một con mèo con hoàn toàn không có móng vuốt, nhìn thấy dáng vẻ tạc mao của Đại Vũ, trái tim như bị thứ gì đó động đến không khỏi rung lên một nhịp.

“Ai đó, tôi nói a,” Một thanh âm quen thuộc vang lên “Tám năm rồi nha, chỉ cần hai cậu gặp nhau thì đều xem tôi như là không nhìn thấy.”

Vương Thanh ôm Đại vũ quay đầu lại.

“Đào ca ~” Vương Thanh vui sướng chào hỏi, mà Đại Vũ nằm trong ngực thì dùng cùi chỏ giận dữ thúc thúc Vương Thanh.

“...” Quách Đào vẻ mặt khinh bỉ.

//

“Đúng rồi, buổi trưa Đào ca làm sao lại bắt chợt đến đây vậy?” Đại Vũ cái miệng nhỏ nhấp môi champagne, cùng Vương Thanh ngồi trên một chiếc ghế sa lông nằm trong góc phòng.

“Không có gì, anh ấy giúp anh làm một chuyện.” Vương Thanh bất mãn vô cùng, chính mình đã sắp ăn được Đại Vũ vào trong miệng đến nơi “Là chuyện nhỏ thôi.”

Cảnh tượng này nếu để cho Quách Đào nhìn thấy nhất định sẽ tức đến miệng đắng to.

Chuyện nhỏ? Cậu nhờ tôi làm chuyện đó chính là chuyện nhỏ sao hả?

Hao phí của tôi biết bao nhiêu là tâm lực a!

Người của tôi bận đến tối tăm mặt mũi không phải là vì giúp đại gia cậu đào bát quái sao a!

“Nga ...” Đại Vũ nhún nhún vai tỏ vẻ không muốn hỏi tới nữa “Tiếp theo Hữu Bằng ca cho anh diễn phim điện ảnh đề tài gì a, lại còn là vai nam chính.”

“Một phim điện ảnh về quân nhân chiến tranh dân quốc.” Vương Thanh khẽ đưa tay lau đi vệt nước ở khóe miệng Đại Vũ “Nếu em muốn đóng cùng với anh thì anh sẽ đi nói với Bằng đạo một tiếng để anh ấy cấp cho em một vai.”

“Đừng nha,” Đại Vũ vừa nghe xong liền bị sắc “Em vẫn chưa muốn đóng phim đâu, từ lúc trở về đây vẫn chưa được nghỉ ngơi nhiều đâu. Suốt tám năm ngày ngày chạy đi đóng phim rồi làm công tác tuyên truyền, em rất mệt mỏi.”

“Àn, em cẩn thận một chút.” Vương Thanh cau mày giúp Đại Vũ đặt ly xuống, lại nghe thấy Đại Vũ nói mình mệt mỏi, cực kỳ tự nhiên tiếp lời “Mệt mỏi vậy thì đừng làm nữa, anh nuôi em a.”

“...” Đại Vũ vừa định mở miệng thì đã bị đánh gãy.

“Được a, chúng tôi đều đang ở đây ứng phó, hai người lại cứ nhiên ở chỗ này hưởng thụ thanh nhàn.” Nữ minh tinh diễn vai Triệu Mẫn cầm ly champagne đi đến bên cạnh Đại Vũ ngồi xuống.

“Chị Đường Đường,” Đại Vũ rất có lễ phép gọi một tiếng, “Chị tối nay thật xinh đẹp nha.”

“Ai ui,” Đường Đường cười đến động lòng người “Đại Vũ biết ăn nói như vậy, đáng đáp lại còn đẹp trai như vậy, đoán không chừng sau này đi đóng phim điện ảnh sẽ có rất nhiều tiểu cô nương theo đuổi a! ”

“Có tôi ở đây, không ai dám theo đuổi em ấy đâu.” Vương Thanh cười tiếp lời. Nói xong mới cảm giác những lời này thật quen thuộc

~Đại Vũ vừa nghe xong ngay lập tức thúc cùi chỏ vào người Vương Thanh.

Dùng ánh mắt cảnh cáo Vương Thanh.

“Em cho anh quá phận như vậy sao! Nơi này có bao nhiêu truyền thông ký giả đây a! ”

“Biết rồi mà! ”

Vương Thanh nháy mắt mấy cái đáp lời, sau đó bất động thanh sắc cầm lấy ly rượu ở trong tay Đại Vũ.

“Àn? ” Đại Vũ nghi ngờ.

“Em uống say sẽ rất dễ dàng để lộ nha.” Vương Thanh cười đến ý vị thâm thường.

“...”

Việc này nên nói về một chuyện rất lâu trước đây a.

Lúc đó là lần đầu tiên tham gia một chương trình trực tuyến.

Đại Vũ bị người chủ trì chuốc đến uống say.

Một đường rơi không biết bao nhiêu là đường.

Từ đó về sau Vương Thanh luôn luôn cảnh cáo Đại Vũ ở bên ngoài thì nên uống ít rượu.

Không phải là hấn sợ rơi đường.

Mà chính là hấn sợ Đại Vũ bị người khác chiếm tiện nghi.

Dù sao Đại Vũ uống say nên cái gì cũng không biết.

Giống như là nghĩ đến điều gì.

Vương Thanh ý vị thâm thường nhovn miệng cười.

26. Chương 26

“Đại Vũ Đại Vũ, xin hỏi lần này được đảm nhận vai nam chính, hơn nữa còn là phim điện ảnh do Tô Hữu Bằng sản xuất, cảm nhận của anh như thế nào?”

“Đại Vũ xin hỏi anh cảm thấy ở Trung quốc phát triển cùng ở Mỹ phát triển có gì khác nhau không?”

“Đại Vũ anh cảm thấy phiên bản điện ảnh Ý Thiên này, kịch bản có điều gì đặc biệt không?”

Ánh đèn sáng chói chiếu vào Đại Vũ, điều này khó tránh khỏi khiến mắt vị tổn thương, nhưng dù sao đã sống cuộc sống nhiều năm trước ông kính, Đại Vũ cũng đã sớm thích nghi.

“Ân ... Bằng đạo là thần tượng nhiều năm của rồi. Được tham gia vào phim điện ảnh lần này, tôi cảm thấy đây là một điều vô cùng vinh hạnh. Ở Mỹ và Trung Quốc cũng không có gì đặc biệt khác nhau cả, riêng có một điểm giống nhau, đó chính là phần tình cảm của người hâm mộ dành cho tôi. Còn về phiên bản điện ảnh có gì đặc biệt, thì xin mời các bạn hãy đợi đến khi bộ phim phát hành rồi tự mình đến xem rồi cảm nhận. ”

Đại Vũ mỉm cười, đột nhiên có cảm giác lần tuyên truyền bận rộn này của phim sẽ phát sinh chuyện lớn, nhưng Đại Vũ lại tâm phiền ý loạn không nghĩ ra được sự tình gì.

Loại cảm giác này ... Đại Vũ lắc lắc đầu, đem những suy nghĩ không tốt bãi bỏ đi.

Có cái gì không tốt chứ? Tham gia phim điện ảnh của thần tượng mình, cùng người yêu chia cách nhiều năm gặp lại ... người yêu?

Là người yêu sao?

Đều hiểu rõ tâm ý của nhau, nhưng đôi bên cũng chưa từng biểu lộ bày tỏ qua a...

//

Buổi họp báo kết phim kết thúc mỹ mãn.

Vương Thanh đáp ứng ký hợp đồng cho phim kế tiếp của Tô Hữu Bằng, xem như là hồi báo của mình đối với những chiếu cố của Bằng ca từ trước đến nay.

Bằng đạo giống như là đang âm mưu điều gì đó, nói rằng lễ khai mạc phim mới rất khẩn trương, một tuần sau liền bí mật tiến hành lễ khai mạc, khiến Vương Thanh và Đại Vũ bây giờ đang hưởng một tuần được nghỉ.

Một tuần lễ sau, Vương Thanh lại phải bí mật gia nhập tổ phim.

Vương Thanh cảm thấy không vấn đề gì. Dù sao bất kể đi đâu, hắn vẫn luôn luôn mang theo Đại Vũ bên mình.

Bắc Kinh.

Lần nữa quay về nhà.

Trong đầu Vương Thanh vang lên những lời này thật sự là không khổng chế được mà cảm thấy vui vẻ, len lén đưa tay vuốt lên khóe miệng nhưng là vẫn không nhận được mỉm cười.

Về nhà.

Trở về nhà của hai người.

Thật đúng là ... hạnh phúc.

“Mệt chết em rồi.” Đại Vũ liêu mạng ném xuống hết hành lý, trực tiếp ngồi phịch lên ghế sa lông, “Anh, mau đi lấy cho em ly nước.”

Sau khi Vương Thanh sắp xếp hành lý xong xuôi thì phát hiện Đại Vũ đã ngủ ngon lành trên ghế rồi.

Ánh mặt trời lúc hai ba giờ xuyên thấu qua cửa sổ sát đất lấp lánh rơi xuống trên người Đại Vũ, khiến cho cậu ánh lên một vầng sáng bao quanh người, lông mi thỉnh thoảng theo mí mắt lay lay động động, một bộ dáng không hề phòng kia khiến cho lòng Vương Thanh hung hăng rung động.

My Angel.

Trong lòng Vương Thanh đột nhiên mặc niệm ra câu này.

Đi đến ngồi xuống đưa tay để cho cậu tựa vào trong lòng ngực mình, nhìn khuôn mặt Đại Vũ lúc ngủ không khỏi đưa tay êm ái vuốt ve.

Rốt cuộc thì lúc nào đã thích em ấy đây?

Thời điểm cùng sinh hoạt trong trường học?

Hay thời điểm lúc cùng nhau quay Nghịch Tập?

Hay tại thời điểm tiếp xúc thân mật ở các fanmeeting?

Hay là ... ngay thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy em ấy?

Vương Thanh nhắm mắt lại, đem thân thể nằm lên ghế sa lông, nhớ lại hồi ức lần đầu tiên hẳn nhìn thấy Đại Vũ.

Thân cao 182 bình thường cũng không phải là quá thấp, đứng ở trong dòng người chật chội. Trong một đồng thí sinh đi thi thân cao 190, bộ dáng Đại Vũ lộ ra lại rất nhỏ bé. Đại Vũ chen vào dòng người đi đến nơi diễn thi, rất chật vật để tránh không bị gạt ra.

Vương Thanh là một người vô cùng lãnh đạm nhưng vẫn vô ý nhìn mọi cử động của Đại Vũ, nhìn cậu lễ phép hỏi thăm, nhìn đầy mắt cậu ánh lên đầy sự kiên định, nhìn thấy đôi mắt đẹp đẽ kia của Đại Vũ...

Trong nháy mắt sự rung động đó, ban đầu cho là đối với đôi mắt này là xinh đẹp. Bây giờ nhìn lại, loại cảm giác đó nguyên lai chính là động tâm đi. Nhất kiến chung tình?

Tình huống như vậy phát sinh ở trên người Vương Thanh cũng được xem như là một loại kỳ tích.

Cứ như vậy tự nhiên mà xảy ra, huống chi hẳn cũng là vui vẻ tiếp nhận.

Vương Thanh nghĩ thông suốt nâng một cánh tay lên gác lên mắt.

Thật may, Phùng Kiến Vũ, anh bỏ lỡ em, sau đó lại tìm được em.

Lần này, bất kể phát sinh điều gì, anh cũng sẽ không buông tay em đâu.

Lúc Vương Thanh mơ mơ màng màng tỉnh dậy, cúi đầu nhìn thấy vẫn là dung nhan ngủ say yên bình của Đại Vũ.

Trong mắt Vương Thanh đọng đầy sự ôn nhu bất khả tư nghị.

Anh vẫn là rất thích em.

Giống như *Chu Sinh Hào đối với Tống Thanh Như.

Tĩnh lại vẫn bắt gặp yêu em.

Chu Sinh Hào (1912-1944) là một nhà phiên dịch. Người Gia Hưng, Chiết Giang. Năm 1933 tốt nghiệp từ trường đại học Hàng Châu, về sau đảm nhiệm biên tập bản tin thế giới Thượng Hải. Năm 1941 bắt đầu dịch văn chuyên nghiệp, phát hành kịch bản William Shakespeare ba mươi một bộ, sau này xuất bản William Shakespeare toàn tập .

Tống Thanh Như (1911 - 27/06/1997) là nhà phiên dịch nổi tiếng của William Shakespeare, là phu nhân của thi nhân Chu Sinh Hào. Bởi vì cùng chung yêu thích thơ ca nên bà cùng Chu Sinh Hào kết duyên, năm 1942 hai người cử hành hôn lễ đơn giản ở Thượng Hải, nắm tay nhau bước vào thế giới của William Shakespeare, tác phẩm dịch giả nổi bật nhất của Chu Sinh Hào.

****Tĩnh lại vẫn bắt giặc yêu em.**

(
)

Một câu nói nổi tiếng trong bức thư tình viết tay của Chu Sinh Hào tiên sinh gửi đến bà Tống Thanh Như. Lời bày tỏ tình yêu nóng bỏng của ông khiến cho bức thư này trở nên rất nổi tiếng thời bấy giờ. Về sau khi ông mất đi, bà Tống Thanh Như còn cho xuất bản tuyển tập những bản thư tình của ông dành cho bà, gọi là Tình thoại Chu Sinh Hào và Tống Thanh Như. Câu nói này sau này được mọi người sử dụng như một cách nói khác của câu “Anh yêu em”.

27. Chương 27

Có thể sống sót được trong giới MC chủ trì đều là phải nhờ vào tài ăn nói cộng thêm IQ và EQ cao hơn người.

Để có thể ở giới chủ trì tiếng tăm lẫy lừng cũng đã là một nhân tài rồi.

Mà Quách Đào, lại còn là nhân tài trong số các nhân tài.

Cùng Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ trở thành bạn tốt vốn là một chuyện nằm trong dự liệu đi.

Năm ấy là tuyên truyền Mùa Hạ Năm Nay, Quách Đào là người chủ trì tiết mục.

Quách Đào cười cười nói nói chủ yếu là đùa thật nhiều “hố” để Vương Thanh cùng Đại Vũ không phòng bị mà “nhảy vào”, khiến cho tâm người hâm mộ đều như bị ngập lụt mệnh mông.

Sau đó xưng hô của Quách Đào đã trở thành Đào Cửu.

Thật ra lúc ấy Quách Đào chỉ là vì hiệu quả của tiết mục, cũng là vì thỏa mãn người hâm mộ mà thôi.

Anh cũng đã từng một lần cho là Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ cũng chỉ vì muốn thỏa mãn người hâm mộ mình mà bán hủ, nhưng đợi đến khi trực tiếp chính mắt nhìn thấy được hai người thì Quách Đào mới phát hiện bản thân mình sai lầm rồi.

Lúc trước chỉ nghe thấy đủ các loại tin đồn, bây giờ rốt cuộc cũng đã được mắt thấy thực tiễn.

Các người đã từng thấy qua một người con trai luôn cố gắng để bảo vệ một người con trai khác chưa?

Các người đã từng thấy qua một người con trai nhìn một người con trai khác bằng ánh mắt vô cùng thâm tình rồi sao?

Các người đã từng nhìn thấy một người con trai chống đối với cả tổ kịch, chống đối với antifan chỉ bởi vì muốn toàn tâm toàn ý bảo vệ một người con trai khác chưa?

Các người đã từng thấy qua một người con trai đối mặt với một người con trai khác thì cười đến mặt nở ra hoa, còn đối mặt với người khác thì biến thành mặt lạnh?

Các người đã từng thấy một người con trai vì lo sợ một người con trai khác đau lòng khi đọc phải bình luận ác ý trên weibo mà xóa nguyên cả bài trạng thái?

Các người từng thấy một người con trai vì muốn thỏa mãn nguyện vọng muốn ca hát của một người con trai khác mà tận dụng toàn lực đi tìm nhạc sĩ, đạo diễn chỉ vì muốn người đó vui vẻ?

Quách Đào cảm giác mình đối với phim tình cảm Hàn Quốc đã sớm chết lặng rồi, cho nên khi đối mặt những thứ này lòng mình sẽ không còn xúc động nữa.

Nhưng tình tiết trong phim ảnh cùng thực tế hoàn toàn không giống nhau.

Thực tế sẽ khiến cho con người ta dễ dàng bị rung động.

Tình cảm của Vương Thanh chính là thật, một chút cũng không phải là giả vờ. Tựa như trái tim cũng chân thật moi ra, gần từng chữ một nói ra rằng, Vương Thanh rất yêu Phùng Kiến Vũ.

Chương trình trực tiếp cần được tiếp tục.

Đạo diễn đã xếp đặt rất nhiều trò chơi cùng hình phạt.

Có một màn trừng phạt là phải cùng uống một ly cola.

Ly cola được Vương Thanh cầm lên uống trước một hớp, xác định rõ ràng là không bị bày trò gì thì mới nhỏ giọng nói với Đại Vũ không có vấn đề gì.

Lúc ban đầu Quách Đào vẫn không hiểu rõ, một lúc sau lại cảm thấy thật buồn cười.

Thì ra là bảo vệ đến mức này rồi sao.

Sau đó yêu cầu Vương Thanh làm động tác gấp bụng. Đại Vũ phải ngậm trong miệng ngậm một cây bánh pocky, luật đề ra Vương Thanh phải ăn hết pocky trong năm lần gấp.

Vương Thanh cười đến híp mắt, vừa làm vừa đưa tay phải ra làm động tác đếm số.

Thời điểm đếm tới năm Vương Thanh liền nâng tay lên che lại miệng của hai người, điều này căn bản khiến cho ống kính không quay đến được.

Nhưng Vương Thanh và Đại Vũ đều quên mất, Quách Đào vẫn còn đứng ở phía sau.

Vương Thanh hôn Đại Vũ.

Quách Đào rõ rõ ràng ràng nhìn thấy.

Chính là bởi vì quá mức chân thật, quá mức rõ ràng, quá mức thông hiểu, cho nên mới lộ ra rung động.

Rốt cuộc đã hiểu rõ tại sao ánh mắt lại thâm tình đến vậy, bởi vì ánh mắt chính là không lừa được người.

“Cậu nói cậu che lại thì có ích lợi gì, tôi còn ở phía sau đây này.” Quách Đào đánh vỡ không khí, mở miệng cười.

Dù sao đây cũng là chương trình trực tuyến, hiện trường vẫn là ngăn cách qua màn ảnh, cho nên tất cả mọi người đều không nhìn thấy được Đại Vũ đang ngượng ngùng, còn Vương Thanh thì nở nụ cười đầy quỷ dị.

Ba người rất tự nhiên trở thành bạn rất thân, tiệc sinh nhật Vương Thanh cũng từng mời Quách Đào cùng Ngõa ca đến dự. Người hâm mộ xưng hai người là Đào Cửu và Cửu mụ (mợ).

Ở cái vòng giải trí đầy hỗn tạp này, có thể có được bằng hữu cùng mình sóng vai tác chiến, mấy người mới có được may mắn như thế?

Quách Đào cũng từng chúc phúc cho hai người,

Nguyện cả thế giới này hãy đối với bọn họ ôn nhu một chút.

Nhưng việc Đại Vũ rời đi Mỹ đã khiến cho phần yên bình này bị phá vỡ.

//

Khi Quách Đào chạy đến bệnh viện, lúc này Vương Thanh đã khôi phục thần trí, trên tay cầm chặt kính luân mà Đại Vũ lúc trước đã tặng hẳn, nhìn đến xuất thần.

Lúc ban đầu, Quách Đào cũng đã chính mắt chứng kiến một màn này.

Thời điểm Đại Vũ mặc đồ con khỉ xuất hiện, Vương Thanh thoải mái tiếp nhận một cái tát kia, cười đến vô cùng thỏa mãn.

Mà cái kính luân xoay vòng màu vàng kia, chính là Đại Vũ thành kính quỳ nửa giờ mà cầu xin được tại Ung Hòa Cung trong khí trời lạnh rét của Bắc Kinh vào tháng ba. Quách Đào tự hỏi lòng, mình có thể làm được đến mức này sao? Hoàn toàn không làm được.

Lẽ vật không phải là nhìn vào giá trị, mà là nhìn vào phần thành kính tâm ý đáng giá như thế này.

Mà cho đến ngày hôm nay, Vương Thanh chỉ còn sót lại cái kinh luân này để đổi lấy hoài niệm.

Phùng Kiến Vũ rời đi Vương Thanh có phải là thật tâm hay không Quách Đào không thể biết được, nhưng là anh tin tưởng, trong cả đoạn hồi ức kia, hai người nhất định là thật lòng.

Không gì có thể nghi ngờ.

“Vương Thanh ” Quách Đào khẽ gọi,

“Đào ca,” Vương Thanh phục hồi tinh thần, lại siết chặt thêm kinh luân, ngẩng đầu hướng Quách Đào lễ phép mỉm cười.

“Cậu ...” Quách Đào vừa tức vừa nuôn cười, anh không biết nên dùng ngôn ngữ như thế nào để an ủi Vương Thanh. Một Vương Thanh bao quanh cả người bởi bi thương này thật sự là quá xa lạ “Cậu có ổn không...”

“Em ổn a Đào ca,” Vương Thanh tuy cười nhưng đáy mắt hiện lên sự utor át “Nhưng chúng em đã từng nói qua là muốn cùng nhau đi đến mười năm, tụi em đã cùng nhau nói tốt lắm rồi mà...”

Quách Đào im lặng.

Sau đó, Vương Thanh trong giới giải trí bỗng đứng nổi tiếng ít nói cao lãnh.

Chỉ có một số ít người mới biết được sự biến hóa này của Vương Thanh vốn là bởi vì một người.

Quách Đào nhìn Vương Thanh không phải là không cảm thấy đau lòng.

“Vương Thanh ... chỉ bằng cậu nên tìm một cô gái tốt đi...” Một lần Quách Đào đánh bạo mở miệng “Đã nhiều năm như vậy rồi, cậu cũng nên yên lòng xuống đi.”

“Đào ca, anh biết mà...” Vương Thanh cười cười, nhấp một ngụm rượu “Trừ em ấy ra, không một ai có thể.”

Sau đó Vương Thanh có thể là bị say đi.

Trong miệng không ngừng hát Không tạm bợ .

Hình ảnh của em quá đổi ôn nhu

Nên anh mới cầu xin tất cả hưởng thụ

Nếu như anh nói không phải vì em không buông tay

Ai có thể ép anh nhượng bộ

Bọn họ chẳng qua là sự nhượng bộ của anh mà thôi.

Quách Đào rõ ràng biết, Vương Thanh giống như là Hà Dĩ Thâm.

Không cho phép chính mình nhượng bộ.

Khi kéo Vương Thanh ra khỏi quán rượu, Quách Đào nghe được Vương Thanh lầm bầm một câu nói.

“Đại Vũ, không tạm bợ chính là hát cho em nghe.”

Phảng phất hết thấy có quyết định.

Từ đó về sau mãi cho đến khi Đại Vũ trở lại, Quách Đào cũng không hề nhắc đến việc giúp Vương Thanh tìm bạn gái một lần nào nữa, dù cho có người giới thiệu thông qua Quách Đào, anh cũng một mực từ chối.

Nguyện năm tháng có hồi đáp.

Đổi lấy thâm tình cộng bạc đầu.

Đây là lời chúc phúc mà Quách Đào thật tâm dành cho hai người bọn họ.

28. Chương 28

Đại Vũ cũng không biết vì sao đã trải qua nhiều năm như vậy mà Vương Thanh vẫn tràn đầy sức sống như thường.

Người hâm mộ đều cho là Vương Thanh thích chơi trò mất tích không động thái, nhưng thật ra thì Vương Thanh bất quá chỉ là muốn thăm lặng cùng cậu chơi đùa.

Chẳng hạn như, Bằng đạo vừa mới cho Vương Thanh một tuần nghỉ ngơi, Vương Thanh ngay lập tức đặt mua vé máy bay dẫn cậu chạy tới Tây Tạng.

Tây Tạng đối với thế nhân mà nói là một địa phương thần bí. Đưa tay lên xúc cảm như chạm phải trời xanh, khí trời mỏng manh mà tinh khiết, những dãy núi tuyết nối tiếp chập chùng; ở nơi này chụp hình cũng không cần phải chỉnh sửa, ánh mắt đi nơi nào cũng đều là phong cảnh.

Hướng đến nơi này, người như Vương Thanh và Đại Vũ buông bỏ xuống hết thấy chạy đến Tây Tạng quả thật là vô cùng ít.

Lại còn là người đột nhiên bảo rằng muốn đi du lịch, nói đi liền đi, quả thật là không phải nhiều.

Thời điểm khi Đại Vũ yên vị trên máy bay còn không ngừng oán giận Vương Thanh, có nhiều thời gian thì để dành ngủ nướng cũng tốt a, cũng không cần phải nhọc thân đi tới nơi này chạy qua nơi nọ.

Lúc đến nơi mới biết, nơi này chính là một nơi đầy tịnh hóa tâm linh.

Cuộc sống đô thị tiết tấu quá nhanh, nhất là minh tinh như bọn họ thường xuyên kín mít lịch làm việc.

Đến Tây Tạng mới phát hiện, tay chạm tới trời, đụng tới sao không phải chỉ nằm trong truyền thuyết xinh đẹp.

Không khí nơi đây quả thật rất mỏng, nhưng mang lại cảm giác cả người đều có thể thư thái.

Đại Vũ đơn giản là vì sự dụng tâm của Vương Thanh mà âm thầm khen ngợi trong lòng.

Đại Vũ nhắm mắt lại, giang hai tay tận tình hô hấp không khí của vùng núi, Vương Thanh ở phía sau nhẹ nhàng ôm lấy Đại Vũ, đem đầu tựa vào bên tai Đại Vũ.

Thanh âm trầm thấp từ tính truyền vào tai,

***“Một năm ấy, ta dập đầu nằm rạp trên sơn lộ, chẳng vì gặp gỡ, chỉ để kè cận hơi ấm của người,

Một đời ấy, ta chuyển nước chuyển non dời Phật tháp, chẳng vì tu lai sinh, chỉ để giữa đường cùng người gặp lại.”

Thanh âm của Vương Thanh quả thật êm tai vô cùng, từng âm từng chữ đầy hữu thanh khí lực. Lúc ban đầu Đại Vũ cũng là vì Vương Thanh ở buổi thi văn nghệ đọc lên bài thơ kia, nên cậu mới chú ý đến Vương Thanh, nhớ mãi không quên.

Thương Ương Gia Thố.

Mỗi người khi nhắc đến Tây Tạng, nhất định sẽ nhắc qua ngài.

Sinh bất phùng thời, tâm bất nhập thất.

(Sinh ra không vào thời điểm tốt, thân tâm không bồi dưỡng được an lạc)

Không vương vấn thế tục, siêu thoát cùng hồng trần, tình yêu ngõ như phai nhạt nhưng lại thâm sâu vùi lấp hồng trần, lấy thân thử tình.

Thương Ương Gia Thố lúc còn trẻ là một thiếu niên ngọc thụ lâm phong, hơn nữa lại cuồng nhiệt trong tình yêu, có một thanh mai trúc mã, một cô gái mà mình khuyh tâm yêu thương.

Nhưng năm ấy đối với chủ ý của Tàng Vương ngài không thể không tuân theo, cứ như vậy, ngài đã từ bỏ người mình thương, hai người thiên nhai cách biệt.

Tình cảm giữa cậu và Vương Thanh quả thật đúng là tương tự, là sự kết giữ mơ hồ và bất an.

Nghị luận của thế tục cũng giống như chỉ ý của Tàng Vương, đều là một loại quyết định tử hình.

Vậy bọn họ ...

“Thương Ương Gia Thố ...” Đại Vũ nghĩ đến những thứ này, tỏ ra muốn nói lại thôi.

“Yên tâm.” Chất giọng Vương Thanh như có trọng lượng trấn định lòng người “Anh sẽ không vứt bỏ em, anh không phải là ngài ấy.”

Đại Vũ sững sốt, sau đó lại yếu ớt cười.

Mình thật đúng là quá lo lắng rồi.

Vương Thanh cũng không phải là Thương Ương Gia Thố, làm sao mà anh ấy có thể buông bỏ mình chứ?

Phùng Kiến Vũ biết rất rõ ràng, cho dù là hành hạ nhau cả đời, Vương Thanh cũng sẽ không bao giờ buông tha cho cậu.

//

“A Tinh A Tinh A Tinh, ” Một nữ sinh thấy được một màn trước mắt, che miệng kinh ngạc mở to hai mắt, kích động nhỏ giọng kêu một cô gái khác mắt ngủ lơ mơ “Mau nhìn xem, đây có phải Thanh ca cùng Đại Vũ không! ”

“Cái gì?! Tiểu Bạch, cậu có phải hoa mắt không a, làm sao có thể ...” Cô gái tên A Tinh trong nháy mắt im bật, nhìn theo phương hướng Nghệ Tiểu Bạch đang chỉ, đồng thời hít một ngụm khí lạnh “Ôi trời ơi, là thật đây này...”

Hai người thuần túy là áp lực quá lớn nên muốn đi đâu đó giải tỏa.

Thuần túy là chọn một nơi thích hợp để đi du lịch, nói đi liền đi.

Nhưng lại vô tình bắt gặp người mà bản thân yêu thích mười năm Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ.

Thật sự là, quá hoa mắt rồi.

“Này,” Nghệ Tiểu Bạch đưa ngón tay nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo A Tinh “Chúng ta không nên quấy rầy bọn họ.”

A Tinh gạt đầu một cái, hai người lập tức yên lặng rời đi, để lại cho Vương Thanh cùng Đại Vũ một phần yên tĩnh.

“Tiểu Bạch, không có chụp hình, cũng không có ký tên, cậu không hối hận sao?”

“Tại sao lại hối hận a? Tại sao lại muốn quấy rầy hai người họ, hai người bọn họ hạnh phúc là tốt rồi ~ Thật may quá, bọn họ quả nhiên là chung một chỗ.”

“Đúng vậy, không nên quấy rầy, bọn họ hạnh phúc là được rồi.”

“Nhưng quả thật là muốn khóc a! ”

“Tớ cũng vậy! ”

A Tinh và Tiểu Bạch hai mắt ứ lệ.

Thật tốt quá, mười năm, hai người rốt cuộc đã ở bên nhau.

Mười năm ước hẹn, tất thành hiện thực.

...

Vương Thanh cùng Đại Vũ không hề biết chính mình đã bị người khác nhìn thấy. Đã là chàng vạng tối, hai người vốn đã tính toán trước nói muốn đến ngụ ở thôn dân. Bốn tiếng rưỡi đường bay, cộng thêm một tiếng đường xe, lại còn phải leo núi, Đại Vũ thật sự là mệt mỏi đến mắt mở không lên.

“Đến!” Vương Thanh thấy đầu nhỏ Đại Vũ gật gù gật gù, không nhận được cười trực tiếp đi đến trước mặt Đại Vũ ngồi xổm xuống “Anh công em.”

“A, được.” Đại Vũ mở mắt không nổi trực tiếp bò lên “Nếu như anh thấy mệt thì nhớ kêu em nha.”

Giọng mũi đỏ đỏ làm nũng khiến cho lòng Vương Thanh cũng trở nên mềm nhũn.

Cống em thì làm sao có thể mệt mỗi?

Đột nhiên nhớ đến một câu hỏi của Quách Đào.

Thiên hạ to lớn luôn có người so với cậu ấy thích hợp hơn, tại sao không phải cậu ấy thì không thể?

Bởi vì Đại Vũ đã ngủ say, Vương Thanh thoáng chốc lại quay lại trông chừng, sợ Đại Vũ nằm trên lưng hô hấp sẽ không thông.

Nhìn thấy bộ dáng Đại Vũ toàn tâm toàn ý tín nhiệm mình như vậy, khiến cho Vương Thanh lại càng quyết định sẽ cố gắng chiều cố cậu cả đời.

Giống như là tại nơi này có được câu trả lời.

Em là người mà anh không thể dứt bỏ, là người mà anh không thể nhượng bộ.

Một đời một lần, một lần một đời.

Phần tình cảm này.

Đến chết không buông.

****Trích từ bài thơ Một ngày, một tháng, một năm, một đời ấy của Thương Ương Gia Thố.**

Sinh vì Phật, sống vì tình

Thương Ương Gia Thố (hay Tsangyang Gyatso, phiên âm tiếng Tạng: tshang-dbyangs rgya-mtsho), vị Đạt Lai Lạt Ma đời thứ 6 của Tây Tạng, người tới mười bốn tuổi bước vào ở Bồ Đạt La cung, tuy là người mang duyên với Phật, nhưng vẫn quyến luyến hồng trần, vẫn có những vần thơ tình da diết đến mức làm người ta đau nhói. Rồi tới những năm tháng lưu đầy sau này, tình yêu của ông cũng không thể bị băng tuyết chôn vùi hay lửa đỏ thiêu cháy.

(Người Tây Tạng xem Đạt Lai Lạt Ma là hiện thân của Quan Thế Âm. Mỗi một Đạt Lai Lạt Ma được xem là tái sinh của vị trước.)

Tương truyền trước khi được chọn làm Đạt Lai Lạt Ma ông từng có một ý trung nhân thông minh xinh đẹp ở quê. Hai người cả ngày bầu bạn cùng nhau, trồng trọt chăn nuôi, thanh mai trúc mã, tình cảm vô cùng sâu đậm. Sau khi Thương Ương Gia Thố tiến nhập cung điện Potala, ông chán ghét cuộc sống nhàm chán cứng nhắc của người đứng đầu Hoàng giáo trong thâm cung, luôn tưởng nhớ những sinh hoạt phong phú trong dân gian, vương vấn ý trung nhân xinh đẹp. Vào ban đêm ông thường cải trang xuất cung, gặp gỡ tình nhân, theo đuổi cuộc sống tình yêu lãng mạn. Vào một ngày tuyết lớn, Thiết Bổng Lạt Ma (Tàng Vương) buổi sáng ngủ dậy, thấy có dấu chân người trên tuyết, bèn lần tìm theo dấu chân, cuối cùng thấy dấu chân biến mất trong hầm cung của Thương Ương Gia Thố. Sau đó Thiết Bổng Lạt Ma trừng phạt nghiêm khắc người Lạt ma hầu cận bên cạnh Thương Ương Gia Thố, còn cho người xử tử ý trung nhân của ông, giam lỏng Thương Ương Gia Thố. Những câu chuyện lãng mạn tương tự như thế được truyền lại rất nhiều, nhưng đều kết thúc trong bi kịch.

Một ngày, một tháng, một năm, một đời ấy

1.

Một đêm ấy, ta nghe trọn một đêm Phạn ca, chẳng vì linh hội, chỉ để tìm một chút hơi thở của người.

Một tháng ấy, ta xoay qua tất cả luân kinh, chẳng vì siêu độ, chỉ để chạm đến dấu tay của người.

Một năm ấy, ta dập đầu nhận lấy bụi trần ai, chẳng vì hướng Phật, chỉ để kề cận hơi ấm của người.

Một đời ấy, ta leo qua cả Thập Vạn Đại sơn, chẳng vì tu lai sinh, chỉ để giúp người an bình hạnh phúc.

Một đêm, một tháng, một năm, một đời ấy.

2.

Một khắc ấy, ta giờ cao phong mã, chẳng vì cầu phúc, chỉ vì đợi chờ người trở lại,

Một ngày ấy, nhắm mắt giữa kinh điện mù hương, bỗng nghe thấy chân ngôn trong lời người tụng,

Một tháng ấy, ta xoay hết tất cả luân kinh, chẳng vì siêu độ, chỉ để chạm đến dấu tay của người,

Một năm ấy, ta dập đầu nằm rạp trên sơn lộ, chẳng vì gặp gỡ, chỉ để kề cận hơi ấm của người,

Một đời ấy, ta chuyển nước chuyển non dời Phật tháp, chẳng vì tu lai sinh, chỉ để giữa đường cùng người gặp lại.

Cánh hạc tiên trắng muốt trên trời cao, xin cho ta mượn đôi cánh của người

Ta chẳng muốn bay tới miền xa thăm, đến Litang liền quay về

Chỉ là, vào đêm hôm ấy

Ta quên đi hết thấy, bỏ cả tín ngưỡng, chẳng màng đến luân hồi

Chỉ vì, đóa hồng từng nở non trước Phật kia, đã sớm chẳng còn vẻ lấp lánh như ngày cũ.

3.

Một khắc ấy, ta giờ cao phong mã, chẳng vì cầu phúc, chỉ vì đợi chờ người trở lại,

Một ngày ấy, nhắm mắt giữa kinh điện mù hương, bỗng nghe thấy chân ngôn trong lời người tụng,

Một tháng ấy, ta xoay hết tất cả luân kinh, chẳng vì siêu độ, chỉ để chạm đến dấu tay của người,

Một năm ấy, ta dập đầu nằm rạp trên sơn lộ, chẳng vì gặp gỡ, chỉ để kề cận hơi ấm của người,

Một đời ấy, ta chuyển nước chuyển non dời Phật tháp, chẳng vì tu lai sinh, chỉ để giữa đường cùng người gặp lại.

Đầu tiên tốt nhất đừng gặp nhau, như thế sẽ không phải yêu nhau. Thứ hai tốt nhất đừng hiểu nhau, như thế sẽ không phải nhớ nhau.

Thứ ba tốt nhất đừng giúp nhau, như thế sẽ không phải nợ nhau. Thứ tư tốt nhất đừng luyện tiếc, như thế sẽ không lại nhớ nhau.

Thứ năm tốt nhất đừng yêu nhau, như thế sẽ không phải bỏ nhau. Thứ sáu tốt nhất đừng đối mặt, như thế sẽ không gặp lại nhau.

Thứ bảy tốt nhất đừng làm lỡ, như thế sẽ không phải phụ nhau. Thứ tám tốt nhất đừng hẹn ước, như thế sẽ không phải dây dưa.

Thứ chín tốt nhất đừng nương tựa, như thế sẽ không phải cận kề. Thứ mười tốt nhất đừng gặp gỡ, như thế sẽ không cần gặp lại.

Nhưng mà, đã từng gặp mặt còn hiểu nhau, gặp lại chẳng thà chưa từng biết. Làm sao có thể cùng người đoạn tuyệt, tránh cho sinh tử hóa tương tư.

4.

Một đêm ấy, ta nghe trọn một đêm Phạn ca, chẳng vì linh hội, chỉ để tìm một chút hơi thở của người.

Một năm ấy, ta dập đầu nằm rạp trên sơn lộ, chẳng vì gặp gỡ, chỉ để kề cận hơi ấm của người,

Một đời ấy, ta chuyển nước chuyển non dời Phật tháp, chẳng vì tu lai sinh, chỉ để giữa đường cùng người gặp lại,

Một đời này, ta thoát khỏi linh hồn bị ràng buộc, chuyển thế luân hồi, chỉ để cùng người gặp lại,

Một năm này, ta tìm khắp trăm núi ngàn sông, đột nhiên quay đầu, đã là biển hóa nương dâu,

Một tháng này, ta quét hết lá bồ đề rụng, chẳng vì nói lại Phật duyên, chỉ để chặt đứt si niệm,

Một ngày này, ta chôn chặt những chuyện đã qua, lại ngưng bước Phạt, thế nhưng lòng ta, loạn đã nghìn năm.

Trích: Mật Mã Tây Tạng

Nguồn: ©Miquocholy

29. Chương 29

Khi Đại Vũ tỉnh lại thì đêm đã khuya, trong không khí có một dạng mùi hương không gọi được tên.

Đó là một loại thiên khí rất mãnh liệt.

Trong phòng không có mở đèn, cậu cũng không nhìn thấy được thân ảnh của Vương Thanh.

Trong lòng Đại Vũ xuất hiện một trận hoảng loạn, nhanh chóng bật người ngồi dậy, lại thêm một màn như đất trời rung chuyển khiến cho cậu ngã về phía sau, đầu đau đến như muốn nổ tung.

Trong miệng đắng nghét, Đại Vũ cảm giác rất muốn ói.

Lúc này Vương Thanh đột nhiên mở cửa đi vào, rón rén mở đèn sợ làm ồn đến Đại Vũ. Sau khi phòng sáng mới phát hiện Đại Vũ đã tỉnh rồi, mắt mở to trực nằm ở trên giường một bộ dáng vẻ bán chết bán sống.

“Em sao thế này?” Vương Thanh vội vàng đi tới trước giường đỡ Đại Vũ dậy, chân mày cũng nhíu lại.

“Không sao không sao, có thể có chút phản ứng với không khí loãng vùng cao nguyên.” Đại Vũ nhìn thấy Vương Thanh nhăn mi như một ông già, không khỏi cảm thấy buồn cười, vừa trả lời vừa đưa tay vuốt lên mi gian của hắn.

Đôi mắt đẹp như vậy, nhíu lại thật sự là quá khó nhìn, đôi mắt anh ấy hẳn là lúc nào cũng phải cười vui vẻ mới đúng a.

“Vậy, thức dậy rồi sao?” Vương Thanh bắt đầu hỏi hặn vì đã mang Đại Vũ đến đây, dù sao khi Đại Vũ khó chịu, thì lòng hắn cũng không cảm thấy dễ chịu chút nào “Đi thôi, anh dẫn em đi ăn chút gì đó.”

“Được.” Miễn cưỡng cong môi mỉm cười chỉ là vì muốn cho Vương Thanh an tâm thôi, Đại Vũ cảm giác mắt mình hoa cả lên rồi.

Thảo nguyên vùng núi Tây Tạng quả thật rất đẹp, nơi này còn được xếp vào một trong tám đại thảo nguyên đẹp nhất của Trung Quốc, trải dài đến hơn bốn ngàn năm trăm dặm, không khí lại loãng, phản ứng mạnh của Đại Vũ đối với vùng cao nguyên cũng không phải là chuyện lạ gì.

Nhiệt độ chênh lệch ở vùng thảo nguyên rất lớn, cho nên ban đêm đều trở nên vô cùng lạnh. Vừa mới bước ra khỏi phòng, Đại Vũ trong nháy mắt bị đông cứng không ngừng run run, vội vàng lấy quần áo bao kín lại cơ thể.

Lúc này bất quá là khí trời vừa vào tháng tư tháng năm, nhiệt độ giá rét ở thảo nguyên khiến cho hô hấp đều có tỏa ra khói trắng.

Vương Thanh cảm giác Đại Vũ run rẩy không ngừng, liền vội vàng vàng dùng áo khoác của mình bao thật chặt lấy Đại Vũ.

Lúc trước hai người bọn họ thường trao đổi quần áo với nhau. Quần áo của Đại Vũ thì Vương Thanh mặc không được, nhưng mà quần áo của Vương Thanh thì Đại Vũ lại thường xuyên mặc, bởi vì vóc dáng Đại Vũ so với Vương Thanh thấp hơn, xương cũng nhỏ hơn.

Hiện tại Vương Thanh lại hằng ngày một mình ở phòng thể dục, thật sự là lúc mặc quần áo thì trông có vẻ gầy, nhưng khi cởi ra thì sẽ thấy có chút thịt.

Bầu trời đen nhánh trải đầy sao, so ngoại ô thành phố ánh sao càng thêm sáng ngời và thuần túy. Đại Vũ đưa tay ra muốn chạm vào, không dám nói một lời nào, thậm chí còn sợ hãi vừa phát ra âm thanh thì sẽ khiến cho sao rơi hết xuống.

Cả bầu trời đầy sao.

Thì ra là hái sao trên trời không phải là lời nói dối.

Ở nơi này quả thật sẽ khiến cho con người ta cảm thấy dường như đưa tay ra là có thể chạm được ngay vào sao.

Có một câu nói quả thật không hề sai, Tây Tạng chính là nơi cách thiên đường gần nhất.

“Đại Vũ, đến, học theo anh hô hấp sâu nào.” Vương Thanh ở sau lưng ôm lấy Đại Vũ lên tiếng, giọng nam ôn hòa dễ nghe luôn mang đến cho người khác cảm giác yên lòng.

Đại Vũ nghe theo chỉ đạo của Vương Thanh nhắm mắt lại, hít thở thật sâu, buồng phổi phũ đầy dưỡng khí mát mẻ không hề bị ô nhiễm.

Đầu tựa hồ như đã không còn đau, Đại Vũ không tự chủ mỉm cười.

“Em đói bụng không? ” Vương Thanh sau lưng nhẹ nhàng lắc lắc thân thể Đại Vũ, thật sự là muốn cứ như vậy cả đời, vừa mở mắt ra hai người bọn họ đã thành tóc trắng.

Anh sợ thời gian quá ngắn ngủi, không thể cùng em đi đến hết đời, chỉ bằng chúng ta một đêm bạc đầu. Khi đó cũng sẽ không có ai thích anh, mà bất luận người nào anh cũng không để mắt đến, anh chỉ thích em.

“Àn.” Đại Vũ không hề biết được tiếng lòng của Vương Thanh, chỉ cảm giác thân thể mình dần dần ấm lên, yên lặng một lúc thì dâng lên cảm giác đói bụng “Em thật đói a.”

“Đi thôi.” Vương Thanh đem Đại Vũ từ trong lòng ngực mình thả ra, xoa xoa tóc cậu.

“Ai nha, Vương Thanh anh thật phiền, anh làm tóc em rối loạn hết lên cả rồi!”

Đại vũ bắt đầu kêu la.

Vương Thanh cảm thấy thật buồn cười.

Quả nhiên là đã khôi phục tinh thần rồi.

Đang muốn ôm chầm lấy Đại Vũ hôn một cái thế nhưng tiếng chuông điện thoại của Đại Vũ lại vang lên.

Người nào lại không có nhân thần như vậy a.

Vương Thanh bủ môi.

“Đào ca,” Đại Vũ gần đây không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Quách Đào và Vương Thanh dạo gần đây có âm mưu gì cậu cũng không biết. Hỏi Vương Thanh nhưng hắn không nói, hỏi Quách Đào thì Quách Đào lại tỏ vẻ thần thần bí bí, Đại Vũ rất là tò mò a “Sao vậy a?”

“Vương Thanh ở bên cạnh cậu đứng không đứng không đứng không?” Quách Đào ở bên kia sắp bị tức chết a. Anh đào ra được một ít bất quá, muốn tức tốc nói cho Vương Thanh nghe, nhưng điện thoại di động của Vương Thanh chính là tắt máy. “Hai người đang ở nơi nào?”

“Đúng vậy, anh ấy ...” Đại Vũ vẫn chưa nói hết liền bị Vương Thanh đoạt lấy di động bấm mở loa ngoài.

“Đào ca, em ngồi máy bay nên phải tắt máy, sau đó thì quên mở máy lên lại.” Vương Thanh mở miệng, có chút bối rối.

“...” Quách Đào yên lặng một lúc, sau đó bình tĩnh mở miệng “Hai người đi đâu?”

“Tây Tạng.”

“...” Quách Đào lại tiếp tục yên lặng một hồi rồi sau đó tức miệng mắng to “Vương Thanh cậu cái tên khốn kiếp này! Tôi ở chỗ này bận rộn ráo riết giúp cậu dò xét đủ loại tin tức, cậu cứ nhiên lời kéo người nhà đi tiêu dao! Cậu còn biết được hai chữ lương tâm được viết như thế nào không!!! ”

“ ... ”

Phản ứng của Vương Thanh là ngắt máy, sau đó mỉm cười.

“Đại Vũ, chúng ta đi ăn thôi! ”

“ ... ”

Amen.

Đào ca, anh chịu đựng Vương Thanh cũng không dễ dàng gì.

Mặc dù Đại Vũ không biết xảy ra chuyện gì, nhưng là nghe giọng Quách Đào vẫn cảm thấy yên lặng đau lòng một chút.

Dù sao, Vương Thanh ngoại trừ cậu ra, ai cũng không để trong mắt.

Đào ca, chúc phúc cho anh.

30. Chương 30

Đại Vũ vẫn luôn biết, Vương Thanh thích Tây Tạng.

Nhưng Đại Vũ không biết, Vương Thanh thích nhất chính là có thể vui vui vẻ vẻ mang người mình yêu thương nhất đến Tây Tạng.

Cho nên khi đại thúc hiếu khách ở chỗ trọ lấy ra dao nhỏ bên người dùng để cắt thịt, hai người đều bị dọa sợ.

Nhưng đại thúc rất thích dáng vẻ của Vương Thanh. Bởi vì Vương Thanh đối với loại tình huống này thích ứng cực nhanh, đại thúc lại chính là tiêu chuẩn Tây Tạng hán tử, vai rộng hông to, dáng vẻ trông cực hung hãn nhưng tính tình lại cực kỳ dễ dàng xấu hổ.

Đơn giản chính là dạng tương phản mạnh a!

Đại Vũ không ngừng cười trộm ở trong lòng.

“Đến, đây là **thịt bò khô nổi danh nhất của thảo nguyên Tây Tạng của chúng ta.” Đại thẩm bưng ra một mâm thịt bò khô đặt đến trước mặt Đại Vũ, màu thịt được phơi khô tím tím đen đen khiến cho Đại Vũ cảm thấy có chút phản dạ dày.

Phương thức chế biến thực phẩm nguyên thủy như thế này khiến cho Vương Thanh và Đại Vũ có chút tiếp thụ không nổi.

“Yên tâm, thịt này là chúng ta đã nấu chín rồi mới đem đi phơi khô, không phải thịt sống đâu.” Đại thúc nở nụ cười mở miệng, dùng dao cắt một khối thịt nhỏ đặt lên đĩa cho Đại Vũ.

“Ân, cảm ơn đại thúc a.” Đại Vũ lễ độ thưa gửi, cầm lên bắt đầu chậm rãi nhai nuốt.

Không phải không thừa nhận, thật sự ăn rất ngon.

Nhưng càng ăn vào bên trong, lại càng cảm nhận được một cổ mùi máu tanh rất nồng nhiệt toát ra.

Đại Vũ cúi đầu muốn khóc.

Đây chính là thịt bò sống phơi khô đó.

Bên trong còn chưa có hoàn toàn bị khô hết.

Lập tức quay đầu nhìn về phía Vương Thanh, thấy hắn đang cùng đại thúc uống thức uống đặc sản nổi danh Tây Tạng là **trà bơ, còn có **rượu sữa ngựa. Hai người dường như đang nói tới phong tục văn hóa gì đó rất thú vị, còn cùng nhau cười rất là sảng khoái.

Mà đại thẩm thì là mặt kỳ vọng chăm chăm nhìn Đại Vũ.

Đại Vũ vốn là một đứa trẻ rất có lễ phép, biết cái gì là phong tục văn hóa nhân tình, nhổ ra thức ăn người khác cho chính là vô cùng không có phải phép.

Nhưng thật sự là rất khó chịu, cảm giác dạ dày không ngừng rối loạn cồn cào.

Nhìn vẻ mặt Đại Vũ muốn ói nhưng không ói được, đại thẩm bèn đưa tới cho cậu một chén rượu sữa ngựa.

“Hai đứa đều quen với sinh hoạt ở thành thị, đến nơi này nhất định sẽ có phản ứng rất mãnh liệt với nhịp sống ở cao nguyên đi, ăn một chút thức ăn sơn dã, nhận vào muốn chút địa khí, vậy là ổn rồi.”

Đại Vũ nghe lời nói của đại thẩm, cứ nhiên cảm giác ghê tởm kia liền nhanh chóng tiêu tan. Nhìn Vương Thanh luôn rất kén ăn kia mà lúc này lại tỏ ra cực kỳ yêu thích món thịt dê nướng, còn cắt một miếng đưa đến cho cậu, Đại Vũ không khỏi than thở.

Quả nhiên là *yêu tất cả mọi thứ của nơi này!

(*từ gốc : yêu một vật gì đó thì sẽ yêu tất cả những thứ liên quan đến nó, giống như thành ngữ “Yêu nhau yêu cả đường đi, ghét nhau ghét cả tông chi họ hàng”)

Hương thơm của thịt dê nướng trên thảo nguyên bay đi cực xa.

Đại Vũ ngồi bên đống lửa cười đến ấm áp.

Có thể là do hơi nóng của đống lửa, gò má Đại Vũ trở nên hồng hồng nhìn rất nhu hòa, đôi mắt to sáng ngời, ngồi dưới bầu trời chiếu rọi trăng sáng.

Vương Thanh nghĩ thầm, có nên cùng Đại Vũ định cư ở tại nơi này không đây.

Nơi này không có kỳ đà cản mũi.

Nơi này không có ký giả truyền thông.

Nơi này không ai biết đến bọn họ.

Bọn họ có phải hay không có thể vứt bỏ hết thảy, định cư ở tại địa phương này.

Sau đó bình bình đạm đạm sống một cuộc sống ấm áp và đơn giản.

//

Quách Đào bên này không ngừng miệng mắng Vương Thanh không có lương tâm.

Mấy ngày nay thật sự là quá mệt mỏi rồi, Quách Đào hữu khí vô lực lê chân đến phòng tắm tính toán ngâm mình trong bồn tắm massage, chậm rãi thư giãn gân cốt một chút.

Đang chìm đắm trong làn nước nóng đột nhiên nhận được di động để ở một bên một trận chấn động.

Quách Đào nhắm mắt, vươn tay sờ sờ đến.

Mở mắt.

Tin nhắn của Vương Thanh.

“Người phụ tá nói với em hành trình vé máy bay của em và Đại Vũ có người chụp trộm được đem đi tiết lộ rồi, thừa dịp bây giờ vẫn chưa có tung ra tin tức, anh giúp em mua lại đồng hình đó đi.”

“À đúng rồi, thuận tiện giúp em gửi lời nhắn với mấy đài truyền thông danh tiếng lớn, sau này có chuyện gì có thể nhờ bọn họ giúp đỡ một tay.”

“Em có gửi về một ít đặc sản Tây Tạng, anh giúp em đưa toàn bộ đến nhà của Đại Vũ.”

Quách Đào tức giận đến tay đều run run.

Tôi đây ngày ngày giúp cậu chạy đông chạy tây, quần biết bao nhiêu là công việc a. Tôi làm người phụ tá riêng không công cho cậu, cậu còn muốn thế nào nữa đây. Mấu chốt là cậu mua đặc sản gửi về cũng không thuận tiện chia được cho tôi được một chút nữa a!!!

Trực tiếp gọi thẳng vào máy.

“Uy?” Đầu này Vương Thanh lười biếng mở miệng.

“Vương Thanh cậu là cái tên cầm thú!!! ” Quách Đào chưa kịp mắng xong thì Vương Thanh đã trực tiếp cúp máy.

Quách Đào trợn tròn mắt, sau đó tức miệng mắng to.

“Vương Thanh tôi sẽ tìm cậu tính sổ!!! ”

Tùm.

Điện thoại di động rơi xuống nước mất rồi.

Tôi đã tạo nghiệt gì đây a?!!!

Đưa tay che mặt.

Sinh vô khả luyện.

(Không còn ý nghĩa gì để sống)

*thịt bò phơi khô:

Cứ tới cuối năm, khi nhiệt độ xuống dưới 0 độ C, người dân Tây Tạng lại mang thịt bò hoặc dê cắt thành từng dải, phơi ở nơi râm mát thoáng khí, để gió thổi cho khô tự nhiên, đến khoảng tháng 2, 3 năm tiếp theo là có thể ăn.

*trà bơ:

Là thức uống chủ đạo của Tây Tạng. Nếu có thể, bạn nên tranh thủ cơ hội uống càng nhiều loại trà này càng tốt, vì nó không những ngon mà còn có dinh dưỡng rất cao, có thể kịp thời bổ sung nhiệt lượng trong những ngày du lịch bận rộn. Trà bơ giúp tiêu hóa tốt, uống vào vừa đỡ khát vừa đỡ đói, lại có thể chống cảm và giảm bớt những phản ứng do không thích nghi với không khí loãng vùng cao nguyên. Những người Tây Tạng hiếu khách luôn thích mời bạn món này, mà đã mời là không được từ chối, nếu không muốn bị mang tiếng thất lễ.

*rượu sữa ngựa: Đặc sản cao nguyên Mông Cổ, là đồ uống không thể thiếu trong các dịp truyền thống, rượu sữa ngựa được tin rằng có tác dụng giải độc, trị phổi và các bệnh hô hấp.

31. Chương 31

Hắc Long Giang.

Vương Thanh lúc đặt vé khứ hồi đã đặt trước bay về thẳng đến Hắc Long Giang.

Đó là quê nhà của Phùng Kiến Vũ, là ngôi nhà trước kia của cậu.

Không sai, chỉ là trước kia, không phải là sau này.

Nhà của Phùng Kiến Vũ sau này nhất định phải là nhà có Vương Thanh hẳn.

Ba mẹ Phùng Kiến Vũ nghe thanh âm ồn ào liền vội vàng chạy ra mở cửa.

“Ba, mẹ.”

Phùng Kiến Vũ một mực kiên định cho rằng, khi ba mẹ cậu nhìn thấy cậu nhất định sẽ nhào lên đối với con trai ngày nhớ đêm mong mà hung hăng hôn một cái mạnh mẽ.

Nhưng thực tế lại là ...

“Ai ôi Thanh nhi, lâu lắm rồi con không có đến đây a, từ lúc qua Tết thì không thấy con đến đây lần nào nữa!” Mẹ Phùng vừa mở cửa liền thao thao bất tuyệt, lôi kéo cánh tay của Vương Thanh hướng vào trong nhà, còn không ngừng kêu lớn “Lão già, Thanh nhi trở về nè!”

“Thanh nhi tối, mau mau mau, chú mới vừa rửa xong táo đây này.” Ba Phùng mặt mày cười tươi roi rói, cầm lấy trái táo từ mâm trái cây đưa đến cho Vương Thanh.

“Dì chú không cần quá khách khí đâu a.” Vương Thanh rất có lễ phép mỉm cười chào hỏi, nhận lấy trái táo cực kỳ tự nhiên gặm một cái.

“ ... ”

Cậu có phải hay không gõ nhầm cửa rồi a?

Phùng Kiến Vũ lui lại mấy bước nhìn cửa nhà một chút.

Không có sai a.

Sau đó lại nhìn vào bên trong một màn gia đình ba người vui vẻ ấm cúng.

Đây hẳn phải là ba mẹ của Vương Thanh đi.

Đại Vũ vẻ mặt mờ mịt.

“Đại Vũ, đến đây, sao em lại không đi vào a?” Vương Thanh bước đến dắt tay Đại Vũ nhưng lại bị Đại Vũ kéo ra.

“Đây là ba mẹ anh hay là ba mẹ em?” Đại Vũ sâu kín hỏi. Vương Thanh cảm thấy vô cùng buồn cười, dĩ nhiên phải là Phùng gia chứ.

“Con trai thôi!” Mẹ Phùng thẳng tay cho ngay một cái tát vào chiếc cằm tuần tú của Đại Vũ, lưu lại một vết đỏ khiến cho Vương Thanh không khỏi cau mày “Có bản lĩnh thì đừng có trở về đây nữa! Con đủ lông đủ cánh rồi a! Thật lợi hại a, một mạch chạy đến Mỹ thì liền đi luôn đến nhiều năm như vậy!”

“Mẹ ...” Đại Vũ mù quáng.

“Đừng có gọi mẹ, mẹ không có đứa con trai này!” Mẹ Phùng tâm tình kích động cắt đứt lời nói của Đại Vũ.

“Mẹ, con rất là nhớ mẹ a ...” Đại Vũ cúi đầu rơi lệ, những lời này hoàn toàn đánh động đến mẹ Phùng, mẹ Phùng cũng bắt đầu lệ rơi đầy mặt.

“Con là đứa con trai thôi a ... con làm sao mà có thể đi lâu như vậy hả? Một năm trở về còn không được mấy ngày lại tức tốc chạy đi Mỹ, con cũng không biết mẹ nhớ con nhiều thế nào...”

Vừa khóc vừa mắng, lại còn giả vờ như đánh Đại Vũ.

Ba Phùng mắt cũng ngấn lệ, lại làm như vui mừng, một mực nắm bắt,

“Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi.”

Vương Thanh nhìn hai người đang tâm tình kích động cũng không dám bước đến ngăn trở, nhưng nhìn thấy mẹ Phùng một mực nắm chặt lấy cánh tay Đại Vũ vẫn cảm thấy có chút đau lòng, không khỏi khuyên giải tính toán kéo hai người ra.

Chẳng những không kéo ra được, mà còn bị Đại Vũ ghét bỏ. Ánh mắt to tròn hồng hồng giống như thỏ nhỏ, thực tế Đại Vũ hung tợn liếc Vương Thanh, nhưng trong mắt hẳn đều chỉ là một bộ dạng Đại Vũ vô cùng khả ái.

Cái loại yêu nhau yêu cả đường đi này khiến cho Vương Thanh cũng cảm thấy bội phục chính mình.

Rốt cuộc người một nhà cũng đã hồi phục lại tâm tình, bắt đầu trò chuyện ăn cơm.

“Đại Vũ con chắc không biết, mấy năm này Thanh nhi thỉnh thoảng chạy về đây thăm chúng ta. Lần nào cũng cùng ba mẹ đón Tết, còn đem theo một đồng lớn lễ vật. Có mấy lần hàng xóm đều hỏi mẹ Đại Vũ khi nào lại trở nên cao như vậy, thay đổi đẹp trai tới như vậy rồi a...”

“...”

“Mẹ nói mẹ nào có cái phúc khí đó. Đó là bạn học của Đại Vũ nhà chúng tôi. Dáng người thật cao, lớn lên lại đẹp trai như vậy, so với Đại Vũ nhà chúng tôi còn mạnh mẽ hơn nhiều...”

“...”

“Thanh nhi a, con đừng cứ mãi ăn rau như vậy, món thịt kho này là dì đặc biệt làm cho con a.”

“...” Đại Vũ luôn là im lặng không lên tiếng nhưng Vương Thanh lại cười tiếp lời “Được a, cảm ơn dì.”

Sau đó chìa đĩa gắp cho Đại Vũ một miếng thịt.

Đại Vũ đơn giản là nuốt không trôi, liếc mắt nhìn Vương Thanh, dưới chân hung hăng đạp Vương Thanh một cước.

Cảm giác được động tác nhỏ đó của Đại Vũ, Vương Thanh không khỏi nhui mi.

“Àn?”

“Từ khi nào mà anh cùng ba mẹ em có quan hệ tốt đến như vậy!” Đại Vũ hạ thấp giọng len lén hỏi, vẻ mặt đầy ghen tức “Ba mẹ em cũng mau đem anh làm con trai luôn rồi!”

“Len lén nói cái gì đó?” Mẹ Phùng cao giọng hô lên.

“Nói con có phải hay không là do hai người nhạt được, còn Vương Thanh mới là con ruột của hai người.” Đại Vũ bủi môi, đặt đĩa xuống vẻ mặt thành thật.

“Ai ôi, mẹ nào có cái phúc khí tốt như vậy chứ ~” Mẹ Phùng vui mừng ra mặt mở miệng.

“...” Xem như con chưa từng nói gì hết.

//

Đại Vũ vẫn là giống y như trước kia, rất thích chen người. Tỷ như bây giờ, sau bữa cơm chiều hai người liền ra ngoài tản bộ, Đại Vũ đi đi một hồi lại chen đến phía trước Vương Thanh.

Vương Thanh mặt ngoài không có biểu hiện ra gì nhiều, nhưng ý cười xuất hiện càng nhiều, nhin không được khóe môi cũng cong lên!

“Vương Thanh!” Đại Vũ đột nhiên mở miệng.

“Àn?” Vương Thanh cùng cậu mười ngón tay đan chặt dừng bước lại, nghiêng đầu chăm chú nhìn Đại Vũ “Làm sao vậy?”

“Tại sao nhiều năm như vậy anh vẫn luôn đến thăm ba mẹ em?” Nhin một hồi lâu vẫn phải hỏi ra, Đại Vũ vốn là người Đông Bắc tính tình ngay thẳng, nội tâm thật sự là không giấu được nghi ngờ.

“Muốn nghe thật hay giả?” Vương Thanh mờ ám cười. Làm sao bây giờ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của Đại Vũ thật là muốn đùa giỡn em ấy một chút. “Bọn họ là ba mẹ vợ của anh, đương nhiên anh phải lấy lòng bọn họ rồi, vấn đề này rất khó hiểu sao?”

“Em cho anh ăn tát,” Đại Vũ liếc mắt, đưa tay tát nhẹ Vương Thanh một cái “Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đây.”

“Được được được.” Vương Thanh dù cho bị tát một cái vẫn không nhin được cười, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ làm xù lông sóc nhỏ kia “Lúc ban đầu là bởi vì anh luôn nghĩ, với tính cách của em cho dù là đến Mỹ thì không thể nào không trở về nhà thăm một chút. Cho nên anh mới thường xuyên đến thăm ba mẹ em, suy nghĩ có thể nào gặp phải em không, nhưng một lần cũng không có gặp được.”

Đại Vũ sững sờ, vừa định nói gì đó thì lại nghe Vương Thanh tiếp tục mở miệng.

“Sau đó là bởi vì muốn cho em vô ưu vô lo, an tâm ở bên ngoài làm chuyện mà em muốn làm. Việc chiếu cố cho ba mẹ vẫn là có anh đến đây. Em hiểu thuận như vậy, có thể chiếu cố tốt cho ba mẹ em, em chẳng phải cũng có thể bớt đi dần vất, yên tâm một chút sao?” Thanh âm của Vương Thanh rất thông thả, giống như là trở về tâm trạng thời quá khứ.

Đại Vũ đột nhiên cảm thấy rất cảm động.

Nhẹ nhàng ôm lấy Vương Thanh, nhón chân lên, nhẹ nhàng ở bên tai Vương Thanh nói một câu cảm ơn.

“Có phải là anh nên được khen thưởng thứ gì đó nhiều hơn là ôm đi?” Vương Thanh hài hước ôm lại Đại Vũ, tà ý nổi lên lại bắt đầu trêu chọc.

Quả nhiên là Thanh ba tuổi không đứng đắn được quá ba giây!

Đại Vũ đẩy ra Vương Thanh, một mực dậm chân đi về phía trước.

Nhìn theo bóng lưng của Đại Vũ, Vương Thanh mặt mang theo ý cười chậm rãi đi theo sau lưng.

Em của anh, thì vẫn nên là không có bất cứ điều gì vướng bận, luôn luôn được tự do.

Em của anh, thì vẫn nên là luôn luôn vui vẻ làm những việc mà em muốn làm, không cần lo lắng bất cứ điều gì.

Dù sao hết thảy đã có anh.

Em chỉ cần vui vẻ là được rồi.

32. Chương 32

Việc Vương Thanh mang theo Phùng Kiến Vũ vào đoàn phim đối với Tô Hữu Bằng mà nói là chuyện đã nằm trong dự liệu.

Đối với lần quay chụp bí mật này, ngay cả truyền thông cũng không được phép biết tình hình, cho nên Tô Hữu Bằng cũng không quá mức lo lắng tình cảm của Đại Vũ và Vương Thanh bị tiết lộ.

Bất quá là chỉ cần phải chịu đựng Vương Thanh trong một tháng mà thôi. Nhưng vì phim điện ảnh lần này sẽ được đề cử, Tô Hữu Bằng cảm thấy nhịn một chút cũng rất xứng đáng.

Bộ phim kỳ này tên là Quay về .

Nội dung chính là một người con trai yêu quý nhất của một nhà quân phiệt dân quốc bị bắt vào trường huấn luyện quân sự đặc biệt tại nội thành đông doanh Nhật Bản. Trong lúc nghiên cứu, anh yêu phải một người con gái Nhật Bản tên là Kishida Kanako. Nhưng vào lúc bấy giờ, bộ máy chính trị nhà nước lại bị lung lay bất an, anh sao lại có thể vì tình cảm với một cô gái mà quên đi chức trách của mình. Cha của cô gái lại là tình báo thuộc về phe đối địch quân lính Nhật. Kết cục cuối cùng chỉ có thể là chàng trai phải chịu chung số phận giống những người lính khác, rời xa người yêu, thất lạc tin tức, không có ngày trở về.

Khi Vương Thanh mặc vào bộ quân giáo chế phục, Đại Vũ chính là bị hấn làm cho ngây đờ á khẩu.

Nói thật trên người Vương Thanh luôn có một loại khí chất vừa phóng túng, lại vừa nghiêm túc, nên đối với loại đồng phục thời chế phục này vô cùng thích hợp. Cho dù là mặc âu phục hiện đại Vương Thanh cũng có thể toát ra một loại khí chất vừa tao nhã, lại vừa lưu manh.

Đương nhiên, những lời như thế này chỉ có thể yên lặng đặt trong suy nghĩ thôi, nếu nói ra miệng thì cái đuôi lớn của Vương Thanh sẽ quất thẳng đung đến tận trời luôn rồi.

“Như thế nào?” Vương Thanh giang hai tay đắc ý hướng Đại Vũ catwalk “Xem xem người đàn ông của em quá là đẹp trai đi.”

“...” Đại Vũ vô cùng khinh bỉ liếc mắt “Lại đây, em giúp anh sửa lại cổ áo.”

Vương Thanh cười tiến lên, Đại Vũ đứng dậy, đưa tay ra tỉ mỉ giúp hắn sửa sang lại cổ áo.

Nhưng tiếc là có một số người không được thành thật a, bàn tay đặt ngang hông dùng một chút lực liền đem Đại Vũ ôm vào trong ngực.

“...” Quách Đào đẩy cửa tiến vào nhìn thấy một màn này hận không thể tự mình đâm mù hết hai mắt cho rồi.

Khó trách khi anh nói mình đến tìm Vương Thanh thì ánh mắt của Bằng đạo lại ý vị không rõ như vậy.

Quách Đào lúc này cảm giác chính mình phát sáng vô cùng a!

Đại Vũ nghe được động tĩnh ngay lập tức hung hăng đẩy Vương Thanh ra, sau đó nhanh chóng vuốt vuốt sửa sang lại áo sơ mi của mình rồi mới quay đầu lại chào hỏi.

“Đào ca, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.” Quách Đào mỉm cười, sau đó tiến lên một bước chuẩn bị bắt tay.

“Nói thì cứ nói đi, đừng có động thủ chứ.” Vương Thanh một phát đem Đại Vũ kéo ra, nhú mi nhìn Quách Đào.

Quách Đào lần này muốn cười cũng cười không nổi.

“Vương Thanh cậu cái tên không bằng cảm thú này! Cậu có biết cái điện thoại đó của tôi chỉ mới vừa mua được nửa tháng thôi không! ” Quách Đào hai tay nắm thành nắm đấm, mắng to lên “Tôi một mình ở đây chạy tới chạy lui tạo dựng quan hệ cho cậu, còn cậu thì tốt quá cơ, mang theo Đại Vũ du ngoạn thiên nhai! Có bản lãnh thì đừng có kiếm tôi giúp cậu một tay a! Cậu nói một chút cậu ...”

Đại Vũ mặt đơ ra.

Vương Thanh nhịn không được ngoáy ngoáy lỗ tai.

Sau đó một phát đem Quách Đào đưa đến ngoài cửa, dứt khoát đóng cửa lại.

“...”

Quách Đào bị giam ở ngoài cửa ngay lập tức yên lặng.

“Vương Thanh cậu có còn biết hai chữ lương tâm viết như thế nào không!!! ”

Vẫn nhịn không được tức miệng mắng to.

Mà Đại Vũ ở bên trong lại vô cùng mờ mịt.

“Thanh nhi, anh để Đào ca giúp anh làm việc gì vậy?” Đại Vũ rất là khó hiểu a “Anh xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có gì.” Vương Thanh bất mãn nhưng vẫn tỏ ra cười cười “Tính tình Quách Đào vẫn cứ chứng nào tật đó, cứ lăng xăng lăng xăng như vậy.”

“...” Bỏ đi, có hỏi cũng vô ích.

//

Vai diễn Kishida Kanako được giao cho nữ diễn viên nổi tiếng Nhật Bản, Fujii Miho, bởi vì cô thường xuyên góp mặt vào những bộ phim thần tượng ở Nhật Bản mà danh tiếng vang xa vô cùng.

Bối cảnh được chọn quay là ở Tokyo và Osaka.

Thời điểm khởi quay là vào tháng tư tháng năm, vừa đúng lúc Nhật Bản vào mùa hoa đào nở.

Bởi vì hôm nay kết thúc quay chụp khá là sớm, Vương Thanh liền dẫn Đại Vũ đi đến đường hoa anh đào nổi tiếng ở Nhật.

Nổi dài hai bên đường phố tất cả đều là cây hoa anh đào. Một cơn gió thổi tới, lẫn vào không khí thoang thoảng hương hoa như có như không, một trận lại một trận hoa anh đào bay xuống.

Cánh hoa mềm mại bay xuống lưu lại trên tóc Đại Vũ, Vương Thanh nhanh chóng đưa tay phủi xuống.

Đại Vũ ngẩng đầu, ánh mắt đen to tròn long lanh, phẳng phất tựa như lại đắm chìm vào khung cảnh buổi đêm ở Tây Tạng ngày đó.

Trời bắt đầu chập chững tối, ánh nắng chiều tà phủ rợp cả con đường.

Vương Thanh đưa tay ôm Đại Vũ vào ngực.

Bóng hai người dưới hoàng hôn kéo dài kéo dài. Hai chiếc bóng cùng hòa hợp chung một chỗ tựa như gần bó đến tận xương, không có cách nào chia lìa.

Thế giới không ngừng biến hóa, biến người qua lại không dứt, anh chỉ muốn mỗi khi mặt trời mọc rồi lặn, bên cạnh đều có em bầu bạn.

33. Chương 33

Ghi hình bộ phim rất thuận lợi.

Chẳng qua là từ khi trở về từ Nhật Bản, Đại Vũ cũng bắt đầu trở nên bận rộn.

Mỗi ngày phải luyện hát luyện nhảy, thậm chí còn bắt đầu chăm sóc da, chọn lựa các loại trang phục.

Mặc dù Đại Vũ không nói, nhưng trong lòng Vương Thanh lại rất rõ ràng, Đại Vũ là vì fanmeeting ước hẹn mười năm.

Thật ra thì lời nhấn chính của bộ phim Quay về không chỉ là về tình yêu đôi lứa, mà sâu sắc hơn chính là tinh thần của một người lính đối với đất nước của mình.

Cho nên bộ phim chiếm phần lớn là các cảnh chiến đấu, hầu hết đều diễn ra ở các vùng ngoại ô.

Hơn nữa những cảnh quay phát nổ nhất định sẽ có tính nguy hiểm, Vương Thanh bắt đầu hạ lệnh cấm Đại Vũ mò đến phim trường.

Sau khi về nước Đại Vũ không có xe, cậu liền quyết định chiếm đoạt lấy xe của Vương Thanh. Mỗi ngày đều bận rộn luyện tập ở phòng ghi âm từ sáng đến tối, rồi lại lái xe hơn ba giờ đồng hồ đến phim trường của Vương Thanh.

Ai nói Phùng Kiến Vũ so với Vương Thanh thì yêu ít hơn chứ?

Cậu bắt quá chỉ là chưa từng nói ra miệng mà thôi.

Quay về có rất nhiều cảnh quay về đêm, hầu hết đều là cảnh quay chiến tranh đầy bi thương. Ban đêm vốn là không dễ dàng phân biệt được hướng sáng, hướng chi Vương Thanh lại sợ Đại Vũ có thể gặp nguy hiểm, nên mỗi lần Đại Vũ đến thăm quan phim trường Vương Thanh luôn luôn bận tâm vô cùng.

Đại Vũ cũng mặc kệ là được khuyên nên quay trở về không biết bao nhiêu lần, cậu vẫn rất là kiên quyết muốn đến xem, còn là luôn giúp Vương Thanh đem cơm đến cho hắn.

Vương Thanh cũng không phải là không thấy cảm động.

Dọc theo đường đi đêm đen như mực, đèn đường màu hoàng hôn, xe cộ thưa thớt, hình dáng đồi núi phía xa xa loáng thoáng hiện ra, gió vào buổi đêm còn có chút lạnh. Lúc này cũng đã gần rạng sáng, trên đường cao tốc căn bản không có người nào, Vương Thanh vẫn còn phải quay một cảnh diễn ra một cuộc tập kích vào ban đêm, nơi diễn quay không ngừng phát ra tiếng nổ mạnh không dứt.

Đại Vũ lái xe vào bãi đỗ của phim trường, ngay lập tức bên tai vang lên tiếng nổ mạnh đến đình tai nhức óc, kèm theo một cột lửa lớn nhuộm kín gần như cả nửa bầu trời. Đại Vũ kéo chắc áo khoác trên người bước xuống xe, mặc dù đã là tháng năm nhưng khí trời vào ban đêm và rạng sáng vẫn rất là lạnh.

“Dừng! ” Lại thêm một tiếng nổ mạnh đột nhiên vang lên. “Ai ui mẹ ơi,” Đại Vũ bị dọa sợ đến run người, cảm giác lỗ tai mình một trận ong ong, sau đó yên lặng suy nghĩ, “Diễn phim chiến tranh làm gì cơ chứ, vẫn là không nên diễn nhiều loại phim này...”

Đại Vũ lấy lại tinh thần vòng ra sau xe mở cốp, sau đó lấy ra mấy cái túi lớn, đang chuẩn bị đi vào nơi diễn quay thì đột nhiên có một nhân viên làm việc bước đến muốn kiểm tra thân phận. Bởi vì những phân diễn cảnh bom nổ như thế này thuộc về cấp bậc nguy hiểm, nên mỗi một người ra vào đều bắt buộc phải chứng minh thân phận.

“Xin chào, tôi là Phùng Kiến Vũ.” Đại Vũ lấy ra thẻ căn cước đưa cho nhân viên làm việc, nhân viên làm việc còn chưa kịp nói gì thì đã bị một người từ trong phim trường xông tới ngăn cản.

“Thanh ca nói, nếu như Đại Vũ đến thì kiên quyết không được để cho cậu ấy đi vào!!! ” Thì ra là người xông tới chính là phụ tá của Thanh ca.

“ ... ”

“ ... ”

Nhân viên làm việc cùng Phùng Kiến Vũ bốn mắt nhìn nhau.

“Tại sao a?” Đại Vũ nhăn mày.

“Bởi vì ...” Người phụ tá liếm liếm môi, có chút lúng túng “Thanh ca sợ cậu gặp nguy hiểm.”

“...” Anh ấy nói gì thì anh nghe đó. Anh ra ra vào vào nhiều lần như vậy sao không thấy anh gặp nguy hiểm đi? Anh ấy vẫn còn đang trực tiếp quay mấy cảnh nổ lửa như vậy sao không thấy anh gặp nguy hiểm đi? Huống chi nam thần của tôi vẫn còn đang ở bên trong chỉ đạo đây kìa, đùa tôi sao, tôi nhất định phải đi vào a!!!

Đại Vũ trợn to mắt xem thường, sau đó vỗ vỗ bả vai người phụ tá “Không sao đâu, chỉ cần anh nói là anh không nhìn thấy tôi là được.”

Sau đó lấy lại giấy căn cước từ trong tay nhân viên làm việc, xách theo một đồng hồ tiến thẳng vào trong.

Đại Vũ quen thuộc đường đi cầm túi đi vào trường quay, một vài nhân viên đi ngang qua cũng đối với cậu vẫy vẫy tay, dù sao đoàn phim của Tô Hữu Bằng bắt đầu từ thời điểm quay Ý Thiên đều đã biết đến Đại Vũ rồi.

Đại Vũ vội vàng từ trong túi lấy ra đồ uống cùng đủ loại thực phẩm linh tinh phân phát mỗi người nhân viên bận rộn làm việc cả buổi tối. Nhân viên làm việc cũng chào hỏi cảm ơn Đại Vũ. Đại Vũ chỉ cười khoát tay, còn cúi người lại cảm tạ bọn họ đã làm việc vất vả rồi. Đi bên máy quay quan sát phía sau của đạo diễn, Tô Hữu Bằng đang tập trung tinh thần nhìn mỗi một hình ảnh, trong mắt tất cả đều là ánh nhìn tán thưởng.

Ánh sáng của trường quay rất chói mắt, Vương Thanh đang quay một cảnh phá vòng vây giữa một cuộc bom nổ, mặt mũi đều bị khói lửa hắc đến đen thành bệt, trên mặt còn chỉ chút vết thương do đạn bay xẹt qua, ánh mắt ẩn nhẫn hiện lên nỗi thống khổ, mặc quân phục giương lên khẩu súng lạnh như băng, trên trán đều nổi gân xanh, ánh mắt kiên định bất khuất ánh lên bối cảnh đầy trời khói lửa.

“Cut!” Tô Hữu Bằng kêu một tiếng dừng, nhân viên làm việc vội vàng chạy lên giúp Vương Thanh tu trang lại, Tô Hữu Bằng nhịn không được than thở “Diễn xuất quá tuyệt vời! ”

Thời điểm Đại Vũ mang nước hương đến Vương Thanh, hần mới chú ý đến cậu.

“Sao em lại ở đây? Anh đã nói với em bao nhiêu lần là đừng nên đến mà.” Vương Thanh nhăn mày nhăn mặt, nếu nói hần không vui thì không hẳn, nhưng nhiều hơn chính là lo lắng cho sự an toàn của Đại Vũ.

“Dù sao thì em cũng đã đến rồi,” Đại Vũ lười cùng hần dây dưa về vấn đề này “Em có mang cơm đến cho anh.”

Vương Thanh vốn vẫn còn muốn dạy dỗ Đại Vũ thì vừa nghe đến những lời này, tâm của hần liền ngay lập tức ôn nhu mềm nhũn như nước.

Ai làm diễn viên cũng đều biết, quay diễn đêm khuya là cần phải hao tổn biết bao thể lực, vì vậy thức ăn bổ sung là cực kỳ quan trọng. Vương Thanh đi theo Đại Vũ đến nơi nghỉ ngơi, Đại Vũ lấy ra một hộp cơm được giữ ấm kĩ lưỡng đưa cho hắn.

Vừa mở hộp cơm ra còn có một cột khí ấm áp bay lên, trải qua quãng đường xe máy tiếng đồng hồ mà còn có thể ấm như thế này đã là không dễ dàng gì. Đại Vũ vô cùng kiêu ngạo mà nhếch mắt, thật không uống phí cậu đã nhấn ga chạy nhanh thêm mấy vạch.

“Ôi còn nóng luôn nè, Đại Vũ có lòng quá rồi a.” Tô Hữu Bằng thò đầu qua cảm thán một câu, lúc quay phim mà bên cạnh có người nhà thật là vô cùng tốt a...

Mình mỗi ngày qua ngày cũng không có ai đưa cơm cho a...

“Bằng ca, em cũng có chuẩn bị cho anh.” Đại Vũ xấu hổ cười, lại lấy ra một hộp giữ ấm từ một chiếc túi khác.

“Anh cũng có?! ” Tô Hữu Bằng vui mừng cười thành tiếng, ngay lập tức vươn tay nhận lấy, tràn đầy cảm động “Cám ơn cậu a, cám ơn.” So với con sói đuôi to đang nhìn chăm chăm tôi thì cậu có lương tâm hơn nhiều.

“Bằng đạo, lát nữa không phải là cảnh quay của em, anh đi nói với Fujii Miho bảo cô ấy chuẩn bị đi.” Vương Thanh vẫn nhìn chăm chăm hộp cơm trong tay Tô Hữu Bằng.

“Lo ăn cơm của cậu đi! ” Tô Hữu Bằng cho Vương Thanh một cái liếc mắt rồi cầm hộp cơm đứng dậy bỏ đi.

“Em ...” Vương Thanh do do dự dự “Em chuẩn bị thứ gì cho Bằng ca vậy a?”

“Giống của anh! ” Đại Vũ trợn trắng mắt xù lông.

Mới vừa rồi lúc diễn thì toát ra khí chất nhiệt huyết cứng rắn của nam tử hán bất khuất biết bao nhiêu a!

“... A? a ...” Giọng a a ủy khuất vang lên.

“Anh được nhiều trái cây hơn một chút! ” Đại Vũ tức giận cắt đứt nãi âm của Vương Thanh “Hài lòng chưa tiểu công chúa! ”

“Ân ân, hài lòng a, hài lòng a! ” Vương Thanh ngay lập tức mặt mày hớn hở.

34. Chương 34

“Đại Vũ cũng quá keo kiệt rồi đi, thế nào mà lại không có thịt gì hết vậy?” Tô Hữu Bằng ngờ vực đem ngăn đứng thức ăn hướng lên trời, cầm đũa chọc chọc rồi lẳng lẳng ngăn người.

Đột nhiên một hình ảnh thoáng hiện ra trong đầu.

Thời điểm quay Ý Thiên .

Vương Thanh đem tất cả thịt bỏ vào hộp cơm của Đại Vũ, rồi lại gấp hết rau từ hộp cơm Đại Vũ bỏ sang hộp cơm của mình.

“Đại Vũ nhà em không thích ăn rau.” Vương Thanh ánh mắt long lanh nhẹ giọng nói với Tô Hữu Bằng “Em không thích ăn thịt, cho nên không phải là thực đơn cung cấp không tốt.”

...

Cậu không thích ăn thịt nhưng tôi thích a!!

Phùng Kiến Vũ tôi thu hồi câu nói kia lại!

Cậu cũng không có lương tâm!

Cư nhiên bất động thanh sắc mà tú ân tú ái.

Cuộc sống này không có cách nào vượt qua mà!

Nhân sinh này thật quá là vô nghĩa a.

//

Cảnh tình cảm trong Quay về vô cùng ít ỏi.

Cảnh quay này lại vô cùng quái dị. Trong bối cảnh đầy âm thanh súng bắn pháo nổ rợp trời, phim trường đầy người qua lại, nhưng lại buộc phải xem như là quang cảnh không một bóng người.

“Anh không sợ thời thế loạn lạc, cũng không sợ **lang bạc kỳ hồ. Anh chỉ sợ đến lúc thiên sơn vạn thủy, chúng ta không còn quay về được nữa.”

“Thiên sơn vạn thủy, chỉ có em vì anh mà đến.” Thanh âm của Đại Vũ ôn nhu mà tinh tế.

Thiên sơn vạn thủy, khi lúc ta vừa đến,

Cũng may người vẫn ở đây.

Trong mắt Vương Thanh tràn đầy tình yêu, giọng trầm thấp mang theo ý cười.

Câu nói kia cũng không phải là lời thoại phim.

“Anh vẫn một mực đợi em quay về, Đại Vũ.”

//

Đại Vũ luyện nhảy hoàn tất đã là hơn năm giờ chiều, cậu cũng đã cho nhân sự phòng làm việc tan việc về sớm, cả văn phòng lớn như vậy chỉ còn dư lại một mình Đại Vũ.

Lại nghĩ tới Vương Thanh vẫn còn phải quay đêm, Đại Vũ không khỏi có chút đau đầu.

Mấy ngày nay cậu ngày ngày luyện tập đã rất mệt mỏi, còn phải bận rộn nấu cơm, lái xe đến hơn ba giờ sáng mang đến phim trường cho Vương Thanh.

Nhưng không biết từ lúc nào mà cánh cửa phòng luyện tập trở nên khép hờ.

Đại Vũ thay xong quần áo, cầm lấy chìa khóa xe tính toán muốn đẩy cửa mở cửa ra, lại nghe được phía trên trần nhà có một tiếng vang rất nhỏ.

Một chiếc túi lớn nhắm ngay Đại Vũ rơi thẳng xuống.

Tuôn ra rất nhiều thứ lạnh như băng, hình dáng trông cực kỳ đáng sợ.

Là rắn!

Vô số con rắn rậm rạp chằng chịt rơi xuống lên người Đại Vũ.

Đại Vũ hoảng sợ trợn to hai mắt.

Cả người vì kinh hãi mà đổ mồ hôi lạnh đến từng lỗ chân lông.

Đại Vũ điên cuồng phui rắn từ trên người xuống, xông về hướng cầu thang mà chạy. Bởi vì toàn thân rung rẩy đến lão đảo mà cậu liên tục va vào vách tường, nhưng Đại Vũ cũng không cảm giác được đau đớn.

Cũng may những con rắn kia đều là rắn chết không có độc, cũng không thực sự mang lại nguy hiểm cho Đại Vũ.

Nhưng sự sợ hãi tột độ trong nháy mắt đó đủ để đánh gãy Đại Vũ suốt mấy ngày không ngủ không nghỉ.

Đại Vũ khắp người đầy mồ hôi lạnh chạy nhanh đến bãi đậu xe, vội vội vàng vàng tra chìa khóa mở cửa xe thì lại bị một người từ sau lưng dùng đao kề lên cổ.

Trong một lúc tiếp nhận hai ba lần kinh sợ khiến cho Đại Vũ không còn năng lực suy nghĩ, có muốn chạy trốn thì cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Đại Vũ vì sợ hãi mà khước mắt trào ra nước.

“Anh ...” Đại Vũ chật vật mở miệng “Anh muốn làm gì ...”

“Có người muốn tôi, cảnh, cáo, cậu,” Giọng nói đáng sợ từ đằng sau lưng vang lên, Đại Vũ cảm giác toàn thân mình nổi đầy da gà “Đừng! Đắc! Ý! Quá! Lâu! ”

Đại Vũ muốn dùng cùi chỏ đẩy về phía sau để thoát thân nhưng lại bị người phía sau giữ quá chặt.

Con dao chậm rãi cắt một đường.

Cảm giác được trên cổ một trận đau đớn, mùi máu lập tức xông vào khí quản.

Trong khoảnh khắc ấy Đại Vũ ngỡ như bản thân đã chạm vào tuyệt vọng.

Vương Thanh.

Vương Thanh.

Vương Thanh.

Cứu em a ...

Bịch một tiếng.

Đại Vũ cảm giác được cổ mình đau đớn kịch liệt, sau đó trước mắt tối sầm, mất đi ý thức.

Trong một khắc ngã xuống kia, Đại Vũ không ngừng lẩm bẩm.

“Vương Thanh ... mau đến cứu em a ...”

//

Trong không khí nồng nặc mùi thuốc khử trùng gay mũi, Vương Thanh ẩn ẩn như có bóng ma trong lòng, cả người toát ra một trận lạnh lẽo.

Đại Vũ nằm trên giường bệnh sốt cao không ngừng, cổ quấn băng gạc trắng, cảnh tượng này đập vào mắt Vương Thanh khiến cho tim hắn đau đớn âm ỉ.

Nếu như không phải lúc hắn đang nghỉ ngơi gặp phải ác mộng khiến cho lòng hắn cảm thấy hoảng loạn,

Nếu như không phải do hắn không yên lòng, phân bổ phụ tá đi đến phòng làm việc tìm Đại Vũ,

Nếu như không phải hắn đột nhiên cảm thấy dự cảm xấu kia càng ngày càng mãnh liệt không dừng,

Hắn thiếu chút nữa đã mất đi Phùng Kiến Vũ.

Đại Vũ ngủ vô cùng không yên ổn, một thân ra đầy mồ hôi lạnh, Vương Thanh cau mày không ngừng giúp cậu lau mình.

Đại Vũ miệng liên tục lẩm bẩm, bởi vì âm thanh quá yếu nên Vương Thanh không có cách nào nghe được, chỉ khi hắn cúi đầu xuống gần khước miệng Đại Vũ,

“Vương Thanh ...”

“Mau cứu em a ...”

Trong nháy mắt, nước mắt Vương Thanh cứ thế mà trào ra.

Bởi vì oán giận chính mình mà cắn chặt môi, máu tanh hung tợn xộc vào tràn đầy khoang miệng.

Điều tra camera giám sát, thân ảnh đó cực kỳ giống Tổng Nhất Phàm.

Xem ra, thật sự là muốn bức ép hắn vào con đường chết.

Vương Thanh đứng dậy, con ngươi âm lãnh đến thấu xương.

Ẩn trên cánh cửa phòng bệnh nói dài cả hành lang yên tĩnh, Quách Đào đang vội vã chạy tới. Anh chưa kịp mở miệng hỏi thăm thì Vương Thanh đã lên tiếng cắt đứt...

“Đào ca, giúp em khỏi tố Tổng Nhất Phàm, tội danh cố ý giết người.” Giọng nói Vương Thanh không chứa dù chỉ một tia tình cảm.

“Còn nữa, đem tất cả những tin tức của An Ninh mà anh điều tra được giao cho tất cả các bộ phận truyền thông, kêu bọn họ đưa toàn bộ ra ánh sáng.”

“Quyết định như vậy thật sao?” Quách Đào thở dài, nghiêm túc hỏi một câu.

“Phải.” Vương Thanh kiên định, dựa lưng vào vách tường, vô cùng mệt mỏi nhắm mắt lại “Bọn họ ngàn vạn lần không nên làm thương tổn Đại Vũ.”

Mỗi người đều có giới hạn của riêng mình.

Mà giới hạn cuối cùng của Vương Thanh chính là Phùng Kiến Vũ.

Quách Đào nhìn thấy bộ dáng Vương Thanh như vậy không khỏi thở dài.

Lần này,

Thật sự là muốn đuổi tận giết tuyệt.

**lang bạt kỳ hồ: cuộc sống nghèo khổ lênh đênh, lang thang đầu đường xó chợ.

35. Chương 35

Thời điểm khi Tôn Triết vội vã chạy đến quán bar, An Ninh đã say khướt.

Thứ âm thanh chói tai từ người DJ gõ nhạc xông vào màng nhĩ, ánh đèn quét vào bầu người nhiệt tình nhảy nhót trên sàn.

Tôn Triết liếc mắt liền nhìn thấy An Ninh đang say gục ở ngay quầy rượu.

Nhưng cảnh quang sau lưng không phải là sự đau thương, mà là rất dơ bẩn.

Khi vô số tin tức bê bối của An Ninh lần lượt bị phanh phui, Tôn Triết cũng không có quá nhiều kinh hách.

Nếu muốn trách, thì chỉ có thể trách An Ninh quá nhanh thỏa ý cầu thành của bản thân mà không màng dùng đến phương pháp vô liêm sỉ như vậy.

Bây giờ An Ninh lại đang say ngã ở quầy rượu, vạn nhất lại đột nhiên bị một tay săn ảnh chụp được, như vậy thật sự chính là không có đường lui.

“Ninh Ninh, đến, chúng ta về nhà.” Tôn Triết cởi ra áo khoác của mình đắp lên người An Ninh, “Tĩnh lại a Ninh Ninh.”

“Vương Thanh ... Vương Thanh ... là anh sao?” An Ninh mơ mơ màng màng đứng lên ôm lấy cổ Tôn Triết, sau đó bởi vì quá say mà mất phương hướng ngã vào ngực Tôn Triết “Em thật sự rất yêu anh ...”

“Ninh Ninh ...” Tôn Triết đỡ người An Ninh, có chút đau lòng mở miệng “Em ... em thật sự thích Vương Thanh đến vậy sao?”

“Anh nói ... Phùng Kiến Vũ đó có cái gì tốt chứ ...” An Ninh cười lên thê thảm, hoàn toàn đem Tôn Triết trở thành Vương Thanh, nhìn không được đánh vào lưng Tôn Triết “Anh ta còn là một nam nhân ... Anh lại vì một người đàn ông mà đối với em như vậy.”

“...” Tôn Triết cảm giác được nước mắt của An Ninh, vô cùng hoảng loạn. Nhanh chóng đưa An Ninh say như chết ôm trở về, nhìn nhìn gương mặt say ngủ của An Ninh, Tôn Triết không khỏi cười khổ.

Tôn Triết và An Ninh là thanh mai trúc mã.

Ước mơ từ nhỏ của An Ninh chính là trở thành một đại minh tinh, cảm giác bản thân mình có một chút dung mạo cùng mị lực, nên luôn luôn được người khác thổi phồng lên.

Mà Tôn Triết, hai mươi năm qua vẫn luôn một mực bảo vệ An Ninh.

Dù là An Ninh không để ý đến thân phận mà bước vào vòng giải trí.

Dù là An Ninh xem cậu ta như một bước đệm mà lợi dụng cậu ta hết lần này đến lần khác.

Dù là An Ninh vì muốn đạt được mục đích mà không chừa thủ đoạn nào.

Dù là An Ninh đã trở nên dơ bẩn.

Cậu ta vẫn một mực yêu An Ninh.

Nhà của Tôn Triết là kinh doanh về khách sạn. Lúc còn học đại học cậu ta đã lên làm quản lý, nhưng lại vì An Ninh mà không tiếc từ bỏ sản nghiệp của gia tộc, trở thành người quản lý của An Ninh.

Cậu ta vẫn luôn cảm thấy An Ninh chẳng qua là vì hư vinh, trên thế giới này, có người nào mà lại chẳng ham hư vinh đây.

Tôn Triết luôn tự mình tìm kiếm cho An Ninh một cái cớ để tha thứ.

Nhưng cô ta lại nói cô ta yêu vương Thanh.

Vì Vương Thanh mà cô ta thậm chí nguyện ý bán thân bởi Tống Nhất Phàm một đêm chỉ vì muốn thương tổn Phùng Kiến Vũ.

Cô ta ngay cả sự nghiệp diễn xuất ban đầu của bản thân cũng đều không màng.

Các đại truyền thông tung ra tin tức cô ta từng dùng tiền để bôi đen đồng sự của mình, cô ta không từ thủ đoạn mua chuộc đạo diễn cùng diễn viên diễn đóng cùng, cô ta từng lọt vào đủ loại tin đồn bê bối nghiêm trọng.

Cô ta đã không còn có cách nào để quay đầu lại.

Điện thoại di động đột ngột vang lên.

“Uy”

“Triết ca, tất cả các nhà hợp tác cùng An Ninh đều lên tiếng muốn rút lại hợp đồng, mấy nhà chế tác cùng truyền hình cũng gọi điện đến nói đơn phương hủy bỏ hợp đồng, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì đây a?” Trợ lý phụ tá kinh hoảng thất thố khi phải đối mặt với việc trong một đêm toàn bộ tin tức xấu đột nhiên bị phát ra dư luận. “Triết ca anh mau nghĩ biện pháp ngăn chặn đi a! Còn nữa a Triết ca ...”

Tôn Triết không muốn nghe hết liền tự mình cúp điện thoại, xoay người lại nhìn thấy An Ninh ngủ yên trên chiếc giường màu trắng, lặng lẽ đi tới ngồi xổm người xuống.

Tôn Triết đưa tay nhàn nhạt vuốt ve khuôn mặt của An Ninh.

Nếu như em thương anh ta như vậy, vậy thì anh sẽ giúp em.

An Ninh, bất cứ thứ gì em muốn, anh cũng sẽ cho em.

Cho dù đó là Vương Thanh.

//

Cho dù lần này có được xem như là vi phạm hợp đồng phải bồi thường tổn thất cho Tô Hữu Bằng đi chăng nữa thì Vương Thanh cũng không nguyện ý muốn đi diễn.

Xem như là bị mọi người mắng chửi.

Xem như là bị người ngoài dị nghị không thành tâm với công việc.

Vương Thanh cũng không có ý định rời đi Đại Vũ dù chỉ là một giây.

Thật ra thì Vương Thanh suy nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Dù cho là hấn thật sự không đến trường quay đi chăng nữa, thì Tô Hữu Bằng làm sao mà nỡ đi tìm hấn đòi bồi thường đây.

Huống chi tình hình quay chụp lần này, truyền thông cũng không nắm rõ được chi tiết.

Đại Vũ có thể thật sự là bị giật mình, liên tục ngủ hơn mười tiếng, ngay cả trong mộng đều là hoảng sợ.

“Đừng ... đừng đụng tôi ...” Đại Vũ đang lúc nửa tỉnh nửa mê bất chợt cả người run rẩy.

“Ngoan ... Đại Vũ ... Đại Vũ em tỉnh tỉnh ... Anh ở đây ... Đừng sợ ...” Lòng của Vương Thanh hung hăng thất lại, vô cùng đau lòng nửa nằm ở bên người Đại Vũ, đem Đại Vũ ôm vào trong ngực nhẹ nhàng vỗ về.
“Ngoan ... Anh sẽ không rời đi em ...”

Vương Thanh nhẹ giọng dụ dỗ.

“...” Đại Vũ dường như cảm nhận được hơi thở của Vương Thanh, cư nhiên bắt đầu rơi lệ “Vương Thanh?”

“Anh ở đây.” Vương Thanh kiên định trả lời, còn đau lòng cúi người hôn lên trán Đại Vũ.

Nước mắt từ khóe mắt của hai người đồng thời chảy ra.

“Em biết mà, anh nhất định sẽ đến cứu em.” Đại Vũ bởi vì vừa mới tỉnh dậy nên cổ họng khàn khàn, đôi mắt nhắm lệ mông lung mở miệng, ôm thật chặt tay của Vương Thanh đang đặt ở trên người mình.

“Thật xin lỗi, anh đã đến chậm.” Vương Thanh cảm nhận được Đại Vũ sợ hãi, nên hấn không ngừng hôn rồi lại hôn lên tóc Đại Vũ, sau đó lại đem cậu hướng vào lòng ngực mình ôm chặt không buông.

Ánh mặt trời thời điểm tám chín giờ chiếu sáng toàn bộ phòng bệnh, gió nhẹ thổi phấp phới chiếc rèm trắng bên cửa sổ.

Nơi nào có Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ đặc biệt cảm thấy rất an tâm.

Có anh ở đây, em cái gì cũng không sợ.

Bất kể ở nơi nào, chỉ cần anh ở bên cạnh em, như vậy là tốt rồi.

36. Chương 36

Đại vũ cuối cùng vẫn là đem Vương Thanh đuổi về đoàn phim.

Dù sao, làm người thì cần phải có uy tín.

Huống chi Đại Vũ cảm thấy mình không nên làm trễ nãi Vương Thanh, bản thân cũng không còn chuyện gì nữa.

Mặc dù Vương Thanh không yên lòng nhưng nhìn Đại Vũ dùng đủ mọi kiểu uy hiếp cùng dụ dỗ, hấn cảm thấy vẫn nên có trách nhiệm đến đoàn phim một chút. Hơn nữa còn phải điên cuồng tăng nhanh tiến độ, mau chóng hoàn thành công việc thì mới có thể toàn tâm toàn ý chiếu cố thật tốt cho Đại Vũ.

Nhưng cho dù đang làm việc, thì hấn cũng phải đem Đại Vũ đặt toàn bộ bên người mình.

Lúc Vương Thanh đóng phim thì Đại Vũ ở một bên nghịch điện thoại di động. Vương Thanh hoàn thành công việc thì sẽ lái xe, hai người cùng nhau về nhà.

Mặc dù Đại Vũ ngoài mặt không nói gì, nhưng trong lòng Vương Thanh tự mình hiểu, hấn biết Đại Vũ mỗi đêm đều gặp ác mộng đến toàn thân ra mồ hôi lạnh.

Rất nhanh sau đó, Tổng Nhất Phàm nhận được phán quyết của tòa án, lấy tội danh cố ý giết người tuyên án ba năm tù.

Lúc Vương Thanh diễn xong, nhanh chóng chạy đến phòng nghỉ, hần nhìn thấy Đại Vũ nằm ở trên ghế ngủ thiếp đi, chần mông trằm kín đến chân.

Lòng của Vương Thanh nhất thời trở nên mông lung mềm mại.

Nhẹ nhàng bước đến cúi người xuống nhẹ nhàng hôn lên trán Đại Vũ một cái.

Cực khổ cho em rồi, loại cuộc sống này rất nhanh sẽ kết thúc, anh sẽ cho em một cuộc sống ổn định.

Tin tưởng anh.

//

Quay về rớt cuộc cũng hoàn thành, thời gian tuyên truyền gặt gao cũng qua đi.

“Thanh nhi,” Đại Vũ miễn cưỡng nằm ở trên lưng Vương Thanh “Trịnh Tề gọi điện thoại kêu em trở về Mỹ tham gia hôn lễ của cậu ấy.”

“Ai vậy?” Vương Thanh nheo mi mặt không vui “Phụ tá người Mỹ của em a? Không cho đi! ”

“Anh con người này! ” Đại Vũ đánh xuống ót Vương Thanh “Người ta là kết hôn đó! Những năm ở Mỹ cậu ấy cũng chiều cổ em không ít đâu! ”

“Hôn lễ khi nào a?” Vương Thanh bĩu môi, đem Đại Vũ từ sau lưng ôm đến trong ngực “Anh đi cùng em có được không a?”

“Không rõ ràng lắm, dù sao cũng chỉ mới có tiệc đính hôn.” Đại Vũ nhún nhún vai “Anh không cần phải theo em đi đâu.”

“Vậy không được! ” Vương Thanh ngay lập tức cự tuyệt “Không nhìn thấy em thì anh lại không yên lòng! ”

“...” Đại Vũ cảm thấy Vương Thanh có chút bệnh thần kinh rồi. Sự việc kia cũng đã trải qua hai ba tháng, Vương Thanh cho đến bây giờ vẫn là không rời xa cậu dù chỉ nửa bước.

“Đã biết, đã biết Thanh ba tuổi! ”

“... Em có phải là chán sống rồi hay không?”

“...”

//

Phim điện ảnh mới nhất của Vương Thanh Quay về đạt được thành tích phi phàm, số lượng người xem đạt tới con số kỷ lục mới.

Đại đa số diễn viên gạo cội trong giới đều thống nhất ghi nhận kỹ thuật diễn xuất, hơn nữa ngoại hình tuấn lãng của Vương Thanh cũng khiến cho rất nhiều người tình nguyện gia nhập đoàn người hâm mộ.

Mấy ngày này Vương Thanh ngoài bận rộn tuyên truyền cho Quay về thì chính là vẫn cùng Đại Vũ vui ở trong nhà. Lúc hần cùng Đại Vũ sang Mỹ tham gia hôn lễ của Trịnh Tề và Anna, lại bị không ít đạo diễn nổi danh mời ký hợp đồng, nhưng Vương Thanh và Đại Vũ vẫn uyển chuyển cự tuyệt.

Cho đến khi Tô Hữu Bằng gọi một cuộc điện thoại tới nói cho Vương Thanh biết hần được đề cử giải thưởng ‘Nam diễn viên xuất sắc nhất’.

Điều này làm cho Đại Vũ vô cùng kích động.

So với bản thân mình lấy được giải thưởng còn muốn vui vẻ hơn, cả ngày đều cười đến híp hai mắt lại. Thật ra nếu Vương Thanh thắng được giải, cậu còn đặc biệt cảm thấy kiêu ngạo hơn cả chính mình.

Bởi vì Vương Thanh được đề cử ‘Nam diễn viên xuất sắc nhất’ nên được người ngoài chú ý rất rộng rãi. Trên thực tế, làm một người ca sĩ cùng người chủ trì, tiến chân vào giới điện ảnh thì việc được đề cử giải thưởng đã là một chuyện không hề dễ dàng gì.

Tối nay là buổi lễ trao giải điện ảnh.

Vương Thanh vốn là tính toán đi cùng Đại Vũ, nhưng Đại Vũ lại không biết trái phải cười nhạo hần.

“Thế nào?” Đại Vũ một bộ mặt đắc ý dào dạt “Không có ca trấn an cho nên anh thấy sợ phải không? Có phải sợ không lấy được giải thưởng phải không a?”

“...” Vương Thanh bị chọc cho bật cười thành tiếng, cầm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Đại Vũ cúi đầu hôn hai cái “Chờ nam nhân của em ôm giải đem về nha.”

“Ân, em đợi anh.” Đại Vũ cười đến mặt sáng rỡ, lệ chí câu người khắc sâu vào trong lòng của Vương Thanh.

“Em thật sự không cùng đi với anh sao?” Vương Thanh trước khi đi vẫn nán lại hỏi.

“Anh đoán xem a ~” Đại Vũ nghịch ngợm nháy nháy mắt to, lại duỗi tay giúp Vương Thanh sửa sang lại cổ áo.

“Mấy giờ trao giải em cũng biết rồi, anh đợi em.” Vương Thanh đưa tay xoa xoa đầu Đại Vũ.

“Anh còn nhu đầu em, em liền cho anh ăn tát.” Đại Vũ liếc mắt, tát nhẹ khóe miệng Vương Thanh “Anh mau đi nhanh một chút! ”

Anh không đi trước,

Thì em làm thế nào cho anh kinh hỷ được?

Nhìn bóng lưng Vương Thanh rời đi, Đại Vũ tâm tình tốt đến không nhịn được huýt sáo.

37. Chương 37

Lễ trao giải điện ảnh Trung quốc.

Khi xe của Vương Thanh dừng tới trước sân bên ngoài nơi trao giải, bề ngoài lãnh khốc tuần lãng của hắn nhanh chóng trở thành tâm điểm của đám đông. Ánh đèn truyền thông nhấp nháy đến chói mắt, Vương Thanh ngồi ở phía dưới trầm ổn hướng mắt nhìn về phía sân khấu.

Khi người trao giải tuyên bố hạng mục nam diễn viên xuất sắc nhất, người hâm mộ xung quanh đều đồng loạt hét lên tên Vương Thanh.

“Nam diễn viên xuất sắc nhất năm 2025 là —— Vương Thanh!! ”

Người chủ trì mỉm cười tuyên bố tuyên bố kết quả cuối cùng.

Màn ảnh to phía sau bắt đầu phát những phân đoạn diễn xuất của Vương Thanh trong phim điện ảnh, khí chất đàn ông anh tuấn khiến cho người hâm mộ kích động kêu to.

“A ——” Người hâm mộ la đến rách cổ họng. Trên lầu cuối tất cả đều là người hâm mộ, vừa giờ cao bằng tên Vương Thanh vừa hét to không ngừng.

Vương Thanh vẫn cảm thấy có chút không cam lòng, trong lòng âm thầm phức phỉ Đại Vũ không chịu đến hiện trường cổ vũ cho hắn. Âm thầm tính toán thời gian, Vương Thanh đột nhiên nổi lên một tia dự cảm xấu.

Sẽ không đâu, Đại Vũ cũng đâu phải là trẻ con, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

Nhận giải xong về nhà nhất định phải hảo hảo trừng trị em ấy!

Nam nhân của mình đi nhận thưởng cư nhiên lại không đến ủng hộ, thật là phải nên dạy dỗ lại cho tốt một chút.

Trong lòng không phải là không cảm thấy tiếc nuối.

Nhưng Vương Thanh rốt cuộc cũng có động tĩnh chuẩn bị lên sân khấu nhận giải phát biểu cảm nghĩ nhưng phụ tá bên cạnh lại đột nhiên nổi lên thần sắc hoảng hốt, vội vã chạy tới bên người hắn nói nhỏ.

“Thanh ca, Đại Vũ ...” Phụ tá neho mảy, lúng túng một chút nhưng sau vẫn là thành thật trả lời “Đại Vũ xảy ra tai nạn xe! Bây giờ đang ở bệnh viện cấp cứu ...”

Những lời tiếp theo của phụ tá nói Vương Thanh cũng không nghe được nữa. Trong lỗ tai giống như vang lên một tiếng sấm, trong nháy mắt trái tim dường như ngừng đập, hần hoài nghi chính mình có thể là đang nghe lầm hay không.

Người hâm mộ xung quanh đều đang hô hào, ánh hào quang chiếu sáng đến chói mắt.

Trong nháy mắt Vương Thanh cái gì cũng không cảm giác được.

Em ấy đang ở đâu? Nga, đúng nha, em ấy đang ở nhà xem mình nhận thưởng. Nếu như bây giờ mình không lên nhận giải, Đại Vũ có phải sẽ tức giận hay không đây?

Em ấy nhất định sẽ tức giận cho xem.

Dù sao Đại Vũ đã mong đợi giây phút này lâu như vậy.

Hần nhớ rõ khuôn mặt vui mừng rạng rỡ của Đại Vũ mới vừa rồi còn giúp hần sửa sang lại cà vạt.

Xem như là vì Đại Vũ, hần nhất định phải lấy được giải thưởng này, sau đó đến trước mặt Đại Vũ mà đặc ý với em ấy một phen, không phải sao?

Tinh thần hoảng hốt đi lên sân khấu, hai tay cung kính nhận lấy giải thưởng, nhưng trên mặt hần không có lấy một nụ cười kích động, lại có chút bình tĩnh dị thường.

Toàn bộ khán đài yên tĩnh lại, chờ đợi Vương Thanh phát biểu cảm nhận.

Vương Thanh dừng một chút rồi mới bắt đầu lên tiếng, thanh âm trầm thấp đầy từ tính trong hội trường lớn vang lên.

“Đầu tiên ... tôi xin được cảm ơn đạo diễn Tô Hữu Bằng đã cho tôi cơ hội này.” Vương Thanh nói xong liền cúi đầu chào một cái, Tô Hữu Bằng ngồi phía dưới gật đầu mỉm cười. Những người hâm mộ kích động hô to, toàn bộ hiện trường lại bắt đầu trở nên xao động.

“Còn phải cảm ơn tất cả nhân viên đoàn phim đã cùng tôi vất vả làm việc.”

“Còn phải cảm ơn những người hâm mộ luôn một mực yêu tôi, không có sự ủng hộ của các bạn, tôi sẽ không có cơ hội được nhận giải thưởng này.”

“Còn phải cảm ơn ... một người.” Vương Thanh dừng lại thật lâu, đột nhiên giống như là nhớ đến một ai đó, hần nở một nụ cười vô cùng ấm áp, ngay cả ánh nhìn lạnh lùng cũng trở nên đầy ôn nhu, toàn hội trường như ngừng thở chờ đợi hần lên tiếng.

“Người này a, là trụ cột tinh thần của tôi ở trong vòng giải trí mấy chục năm này. Nếu như không có người này, tôi có thể sẽ không bước vào con đường diễn xuất. Người này a, rõ ràng ngay cả chính mình cũng không thể chiếu cố tốt, nhưng lại ngày ngày nguyện ý chạy đến đoàn phim chăm sóc cho tôi, vì tôi mà nấu cơm đem tới, hi vọng tôi có thể ăn ngon một chút. Người đó với tôi có mười năm ước hẹn, nhưng ban đầu lại vì tiền đồ của tôi mà bỏ đi Mỹ đến tám năm, một mực chờ đợi tôi của bây giờ có được năng lực bảo vệ cho người ấy. Nhưng mà hôm nay người đó lại không tới được hiện trường nhìn tôi nhận giải ...”

Người hâm mộ phía dưới nghe được lời nói của Vương Thanh bắt đầu trở nên xao động bất an, các ký giả truyền thông trong hội trường cũng lục tục nhận được thông báo khẩn cấp.

Nhanh đến bệnh viện báo cáo tin tức Phùng Kiến Vũ bị tai nạn giao thông!

Các ký giả đột nhiên ngẩn người, tin tức này cộng với lời phát biểu của Vương Thanh trên sân khấu, bọn họ liền dễ dàng liên tưởng đến một việc dường như không thể nào tưởng tượng được.

Vương Thanh ở trên sân khấu giống như là muốn cho bọn họ một câu trả lời thực sự.

Hần cười ra nước mắt.

“Đúng vậy, tôi muốn cùng với toàn thể giới này thừa nhận, Vương Thanh tôi,” Vương Thanh mắt cười yếu ớt, nhưng thanh âm lại rõ ràng đánh sâu vào trong lòng của mỗi người “Thật lòng yêu, Phùng Kiến Vũ.”

Tất cả mọi người lâm vào trầm mặc.

Tô Hữu Bằng ở bên dưới mắt ẩn lệ nóng, rất lâu rồi anh cũng chưa từng bị người nào làm cho cảm động đến như vậy.

Ai cũng quên đây là hiện trường trực tiếp, màn hình LED trên đường lớn cũng đang phát trực tiếp buổi lễ long trọng này, tất cả người đi đường ai ai cũng đều nhìn thấy một màn như vậy.

Mỗi một người trong phút chốc đều thầm cầu nguyện.

Phùng Kiến Vũ, anh nhất định không được xảy ra chuyện gì.

Cho dù là vì người đàn ông yêu anh sâu đậm trước mắt này.

Anh nhất định phải bình an vô sự.

//

Nhìn hình ảnh anh tuấn của mình trong gương, Đại Vũ sửa sang lại tây trang của mình, hài lòng cười gật đầu một cái, không nhịn được nâng tay lên vuốt ve khóe miệng.

Rõ ràng đây cũng không phải là mình được tham gia lễ nhận giải thưởng,

Nhưng thế nào ... lại cảm thấy vui vẻ đến như vậy?

Liếc nhìn con khỉ nhỏ bằng vàng trên vòng đeo tay, sờ rồi lại sờ.

Nói không đến hiện trường chỉ là vì muốn trêu chọc anh một chút thôi. Anh lấy được giải, em làm sao lại có thể không đi chứ?

Đại Vũ nhún nhún vai, Thanh ba tuổi thật sự là càng ngày càng ngây thơ.

Đại Vũ vui sướng huyết gió một tiếng vang.

Lấy chìa khóa xe phía trên tủ giày, mang giày gọn gàng rồi rời khỏi nhà.

Đại Vũ một tay lái xe, ánh mắt nhìn thẳng về con đường phía trước, một tay mở lên máy nghe nhạc. Tiết tấu quen thuộc của Nay Hạ vang lên, Đại Vũ tâm tình tốt hát theo giai điệu, tưởng tượng đến cảnh Vương Thanh khi nhìn thấy cậu sẽ vui mừng như thế nào. Đại Vũ cười cong khóe mắt, muốn lập tức chạy nhanh đến nơi trao giải, cậu thuần thục xoay tay lái quẹo qua một khúc cua.

Chuyện cơ hồ chỉ phát sinh trong một nháy mắt, một chiếc xe không chú ý đèn đỏ điên cuồng từ phía bên đường thẳng tắp trực tiếp lao vào xe Đại Vũ.

Ánh đèn chói mắt thẳng tắp rơi vào người, con người Đại Vũ kịch liệt co rút, tựa hồ như nghe thấy ngoài xe truyền tới một trận tiếng gọi ầm ĩ cùng với tiếng thét chói tai, mà tiếng cười cuồng loạn của Tôn Triết, người quản lý của An Ninh ở phía sau cửa xe càng lúc càng trở nên rõ ràng.

“Dùng ——” Hai chiếc xe hung hăng đụng vào nhau, tiếng kèn đinh tai vang lên, đèn pha chói mắt, đường phố trở thành một trận hoảng loạn.

Bởi vì quá gần với nơi diễn ra lễ trao giải, các ký giả đại truyền thông cũng thuận đường chạy tới, trong nháy mắt như ong vỡ tổ nhào đến hai chiếc xe.

Một chủ xe là người quản lý của nữ minh tinh đang nổi An Ninh, Tôn Triết.

Một chủ xe lại là ngôi sao điện ảnh nổi tiếng ở Mỹ, Phùng Kiến Vũ!

Đại Vũ trước khi hôn mê, ý nghĩ cuối cùng lại là,

Thật xin lỗi a Thanh nhi, em không thể chính mắt nhìn thấy được anh nhận thưởng.

Mà em hình như lại phải làm cho anh lo lắng nữa rồi.

38. Chương 38

Đài Loan.

Ba Vương mẹ Vương vốn là đang xem truyền hình trao giải trực tiếp vô cùng vui vẻ. Con trai mình ở một khía cạnh công việc, cho dù là trong vòng giải trí, lấy được một thành tích, phận làm cha mẹ như bọn họ khẳng định là sẽ cao hứng.

Nhưng Vương Thanh lúc sau lại nói một câu khiến cho bọn họ kinh hoàng thất thố. Một khắc khi câu nói “Vương Thanh thật lòng yêu Phùng Kiến Vũ” vang lên, ly thủy tinh trong tay mẹ Vương ứng tiếng rơi xuống vỡ tan.

“Choang”

Nước trà hòa lẫn mảnh vụn thủy tinh vẩy ra xung quanh.

Ba Vương nhắm mắt lại dựa người vào ghế sa lông.

Vương Thanh vẫn là muốn đi đến bước này.

//

Ánh đèn màu đỏ của xe cứu thương hòa lẫn ánh quang máy ảnh của truyền thông ký giả đến là chói mắt.

Người hâm mộ nhận được tin điên cuồng chạy tới hô to tên Phùng Kiến Vũ. Ký giả, cảnh sát giao thông cùng nhân viên cứu cấp hỗn loạn đến không chịu nổi, toàn bộ hiện trường như mất khống chế.

Đợi đến thời điểm Vương Thanh chạy tới, hiện trường chỉ còn dư lại hai chiếc xe bị tai nạn thảm thiết. Hai chiếc xe đều bị hư hại nghiêm trọng, trên đất loang lổ vết máu. Một vũng máu lớn kia như rút hết đường khí của Vương Thanh, hấn ngỡ như đang chạm vào bờ vực của sự sụp đổ.

Mà ký giả ở một bên vẫn còn bận rộn báo cáo hiện trường.

“Ngôi sao nổi tiếng Phùng Kiến Vũ phát sinh tai nạn giao thông, căn cứ vào điều tra của cảnh sát giao thông là do một chiếc xe cố ý vượt đèn đỏ mà tạo thành. Đến tội cùng hành vi là cố ý hay là ngoài ý muốn thì chúng tôi vẫn chưa biết được. Trên người Phùng Kiến Vũ có rất nhiều chỗ bị thương và đã được đưa vào bệnh viện cấp cứu. Còn chủ của chiếc xe khác đã tử vong tại chỗ. Tại hiện trường bây giờ vẫn là còn đang mất kiểm soát, những người hâm mộ ở đây đều tâm tình kích động, tình huống cụ thể như thế nào thì xin hãy chờ đợi báo cáo tiếp theo của chúng tôi.”

Hành vi cố ý. Tử vong tại chỗ. Nhiều chỗ bị thương. Đưa vào bệnh viện.

Những từ này Vương Thanh từng chữ từng chữ một đều nghe hiểu, nhưng mà vì sao ngay cả khi hấn đứng tại chỗ này cũng không biết rõ được đây là ý gì a?

Đại Vũ đâu?

Đại Vũ nói sẽ chờ hấn cảm thương về nhà đâu?

Vương Thanh giống như là nghĩ đến điều gì, đột nhiên lao tới một chiếc xe.

Sẽ không đâu, đây không phải là xe của hấn, Đại Vũ không phải là ở trên chiếc xe này.

Không thể nào.

Vương Thanh cố gắng cười an ủi chính mình, rồi như điên loạn mà nhào tới, cho dù là bằng số xe trùng khớp thì cũng không thể đại biểu được đây chính là xe của hấn a ...

Sườn xe đã bị đụng móp đến đáng sợ, buồng lái cũng đã biến hình, bao khí an toàn cũng bị làm hư, cho đến khi hấn nhìn thấy kính luân dính đầy vết máu kia.

Vương Thanh sụp đổ té quỵ xuống đất.

Không phải đâu ...

Đây chính là kính luân mà Đại Vũ tặng cho hấn.

Nói là kinh luân bảo hộ hần một đời bình an.

Vương Thanh đưa tay muốn chạm vào những vết máu đỏ đang hung hăng đâm sâu hoắm vào trái tim hần.
Phùng Kiến Vũ.

Nếu như kinh luân này chỉ có thể bảo hộ anh một đời bình an,

Nhưng anh lại không thể bảo vệ cho em bình an một đời,

Vậy thì kinh luân kia mang lại cho anh không phải là vui vẻ,

Mà là thống khổ.

//

Ba mẹ Phùng Kiến Vũ trong thời gian này đang ăn cơm tối, ba Phùng nhàm chán cầm điều khiển ti vi không ngừng chuyển kênh.

“Lão già, tim của tôi thế nào lại đột nhiên cảm thấy nhói a. Không được, tôi phải đi gọi điện thoại cho Đại Vũ.” Mẹ Phùng cau mày đặt chén đĩa xuống, tính toán đi lấy điện thoại di động.

“Đại Vũ không phải là buổi trưa mới vừa gọi điện thoại nói buổi tối tham gia lễ trao giải của Vương Thanh sao. Bà đừng có không việc gì lại đi gây chuyện a...” Ba Phùng nhàm chán gấp một cái, muốn xem một chút có tin tức, trong nháy mắt thấy được hình ảnh kia, tay run rẩy khiến chén trà rơi thẳng xuống đất.

Trong ti vi truyền tới thanh âm báo cáo lạnh như băng của phát ngôn viên——

“Ngôi sao đang nổi Phùng Kiến Vũ mới vừa gặp phải một tai nạn giao thông vô cùng nghiêm trọng, thân thể có rất nhiều nơi bị trọng thương đang được đưa đến bệnh viện cấp cứu, chủ của chiếc xe khác đã tử vong ngay tại hiện trường.”

Ổng kính quét qua hình ảnh Phùng Kiến Vũ nằm trên băng ca, cả người bê bết vết máu, là con trai yêu quý nhất của bọn họ.

Hiện trường tai nạn xe thê thảm đến không nỡ nhìn, một màn hiện trạng mắt không chế.

Mẹ Phùng nắm chắc điện thoại di động, ai cũng không nhúc nhích.

Màn hình điện thoại trong tay mẹ Phùng phát quang hiển thị

—— Con Trai đang kết nối.

Nhưng di động lại truyền tới âm thanh lạnh lùng.

——“Thật xin lỗi, số điện thoại mà bạn đang gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau.”

Mẹ Phùng bất tỉnh nhân sự.

“Bà xã!!! ”

39. Chương 39

Đèn đỏ đại ý đang phẫu thuật đập vào mắt Vương Thanh một trận đau đớn.

Vương Thanh ngồi trên ghế bên ngoài phòng cấp cứu cúi đầu, biểu lộ sợ hãi không nói được thành lời.

Ánh mắt oán hận như muốn giết người, xương ngón tay bị nắm chặt đến trắng bệch.

Trần Khải Hi và Thái Hàn nghe được tin tức cũng lập tức chạy tới, cũng đứng tựa vào tường lo lắng chờ đợi kết quả.

Quách Đào một mặt gấp gấp nhìn vào cửa phòng cấp cứu, một mặt chú ý đến tâm tình của Vương Thanh.
“Tình hình như thế nào rồi?” Ngõa ca Phù Long Phi chạy như bay đến nơi, hai tay nổi gân xanh tì trên đầu gối, cố gắng điều chỉnh hô hấp đang dồn dập.

Bởi vì trước cửa bệnh viện đầy rẫy truyền thông ký giả, bao gồm luôn cả thang máy, cho nên anh chỉ còn cách phải chọn lối đi an toàn chạy bộ tới lầu mười tám.

Quách Đào vận mi lắc đầu một cái, ý bảo Ngõa ca đừng nên nói gì nữa.

Ngõa ca vừa nhìn thấy biểu hiện của mọi người trong nháy mắt đáy lòng như rơi thẳng vào hầm băng.

Nếu như Phùng Kiến Vũ không còn nữa,

Vậy e rằng chỉ sợ Vương Thanh cũng sẽ không muốn sống một mình đi.

Sao lại chợt lóe lên ý niệm đáng sợ như vậy, sẽ không sẽ không đâu, Đại Vũ không thể nào gặp chuyện không may được.

Chắc chắn không thể gặp chuyện không may!

Đột nhiên một bác sĩ từ phòng cấp cứu đi ra.

Vương Thanh chợt ngẩng đầu lên xông về người bác sĩ, hốc mắt đỏ tươi giống như muốn rỉ ra máu.

Mọi người vội vàng vây quanh.

“Bệnh nhân bị thương quá nặng, xương bị gãy cộng với vết thương ngoài da thì không vấn đề gì, nhưng có dấu hiệu xuất hiện máu bầm tích tụ trong não, đây mới là việc nguy hiểm nhất. Lúc bệnh nhân trên xe cứu thương đã có dấu hiệu mất đi mạng sống, chúng tôi bây giờ đang dùng hết khả năng để cấp cứu, nhưng xin mọi người hãy nên chuẩn bị cho kết quả xấu nhất.”

“...” Tất cả mọi người trầm mặc.

Khải Hi sợ hãi nắm chắc tay áo Thái Hàn, trên tay đổ đầy mồ hôi lạnh.

Bác sĩ vừa xoay người bước lại vào trong phòng cấp cứu, Vương Thanh tuyệt vọng té quỵ xuống nền đất.

“Phốc” Vương Thanh cư nhiên bị *hỏa công tâm phun ra một ngụm máu tươi, huyết dịch văng tung tóe lên ống quần của Quách Đào.

(*lo lắng đến lòng như thêu đốt, ngồi trên đồng lửa)

Mím môi, sống lưng khẽ run.

Hắn không thể sợ. Nếu như hắn sợ, Đại Vũ đang cấp cứu sẽ phải làm gì đây, em ấy khẳng định sẽ còn có nhiều sợ hãi hơn a.

“Vương Thanh! ”

“Vương Thanh! ”

Quách Đào cùng mọi người vội vàng đỡ hắn, cuối cùng không đành lòng mà mở miệng.

“Đại Vũ sẽ không có chuyện gì đâu.”

Vương Thanh cũng không có đứng dậy, nghe thấy lời bọn họ khuyên can, đột nhiên ôn nhu nhìn về phía cửa lớn phòng cấp cứu.

Đại Vũ, em bây giờ nhất định là đang rất sợ có đúng hay không?

Em đừng sợ. Lần này cho dù là em buông tay anh ra, anh cũng sẽ không rời em đi.

Em đi đâu anh đi đó, anh sẽ phụng bồi em.

Cả đời này, anh bất kể em đi đến đâu, anh cũng sẽ không buông tay cho em đi.

Đời này kiếp này.

Đời đời kiếp kiếp.

Anh cũng sẽ không bỏ lỡ em.

Cho nên em đừng sợ, bất kể xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ ở bên em.

//

“Bác sĩ! Bệnh nhân mất máu quá nhiều, đường sinh mạng một mực đang giảm xuống! ”

Các y tá tập trung nhìn về biểu đồ sinh mạng, mà cái dụng cụ không cảm xúc kia như phụ họa theo lời nói mới vừa thông báo, lập tức phát ra âm thanh báo động chói tai.

Tin ——

“Huyết áp bệnh nhân đang tiếp cận tới số không!! ”

“Nhanh! Mau tiêm *Epinephrine! ”

“Bác sĩ! Bệnh nhân mất máu quá nhiều, lượng máu tiếp ứng không đủ!”

“Liên hệ khẩn cấp, hướng xung quanh bệnh viện nhờ giúp đỡ! ”

“Bác sĩ! Máu vào tim bệnh nhân không đủ, nhịp tim đang dần giảm xuống! ”

“Nhanh, kích điện!!! ”

Bác sĩ và y tá từng tiếng từng tiếng khẩn trương, âm thanh lớn vọng xuyên thẳng qua cửa, chạy ra phía bên ngoài.

Cấp cứu đã được bốn tiếng.

Quách Đào một quyền đâm vào trên tường, sau đó lại tự cảnh cáo chính mình không được hoảng loạn. Nếu như anh luống cuống, thì sẽ không còn người nào ở đây còn lại lý trí nữa.

Ngõa ca cùng Khải Hi đã sớm yên lặng rơi nước mắt, Thái Hàn cũng siết chặt nắm đấm, ngay cả Tô Hữu Bằng chạy đến nơi cũng nhắm hai mắt im lặng không lên tiếng.

Vương Thanh vẻ mặt trống rỗng ngồi dựa vào tường, lãnh ý thấu xương bao quanh toàn thân.

Huyết dịch trên khóe miệng đông lại cũng không thêm quan tâm, một mực tự hành hạ chính mình.

Phùng Kiến Vũ.

Phùng Kiến Vũ.

Phùng Kiến Vũ.

Vương Thanh trong lòng rậm rạp chẳng chừa viết đầy ba chữ này, không lưu dù chỉ một khe hở.

Ánh mắt Vương Thanh bắt đầu trở nên tan rã.

Phùng Kiến Vũ, nếu như lần này em lại vứt bỏ anh, anh thật sự sẽ không tha thứ cho em.

Anh sẽ không buông tha cho em, cũng sẽ không tha thứ cho em nữa.

//

Lạnh.

Lạnh quá.

Phùng Kiến Vũ cảm giác toàn bộ thế giới đều như rung chuyển.

Đại Vũ nằm trên giường bệnh cảm thấy rất choáng váng, trong đầu đột nhiên xuất hiện rất nhiều mảnh ký ức rời rạc.

Vương Thanh cùng cậu làm nũng.

Vương Thanh thích ăn giấm.

Vương Thanh cường ngạnh mỗi khi có người khi dễ cậu.

Vương Thanh thân cao áp chế trêu chọc cậu.

Từng vở kịch, từng phim điện ảnh mà cậu và hân cùng tham gia trong những năm này từng chút từng chút tái hiện lại.

Một giọt nước mắt trào ra từ mắt Đại Vũ.

Vương Thanh a, tại sao kể cả khi đến một khắc cuối cùng của sinh mạng, trong đầu của em tất cả vẫn đều là anh?

Vương Thanh a, em rất mệt, anh để cho em nghỉ ngơi một chút có được không?

Vương Thanh a, người lớn đều nói, trước khi chết người mà bản thân đột nhiên nghĩ tới chính là người mà mình yêu thương nhất, vậy cuối cùng anh cũng đã có thể cười nhạo em rồi, em đến chết mới dám chân chân chính chính thừa nhận rằng bản thân mình yêu anh tới như vậy.

Vương Thanh a, em đột nhiên rất hối hận, không có chính miệng nói cho anh biết tình cảm của em đối với anh, em sợ em cũng không còn cơ hội nữa rồi.

Vương Thanh a, mọi người đều nói biểu hiện của một người con trai khi thật lòng yêu một người chính là nhất gan, còn biểu hiện của một người con gái chính là gan dạ. Bây giờ nhìn lại, hèn yếu nhất không phải là anh, mà chính là em.

Vương Thanh a, em thật sự thật sự rất yêu anh.

Đại Vũ cố gắng mở mắt, ánh đèn phẫu thuật chói mắt trên đỉnh đầu là hình ảnh cuối cùng mà Đại Vũ thấy được trước khi cậu mất đi ý thức.

Vương Thanh a, thật xin lỗi.

Em vẫn không thể kịp nói ra một câu em yêu anh.

*Epinephrine (hay Adrenaline): Sử dụng như thuốc có tác dụng kích thích hạch thần kinh giao cảm, được sản xuất bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái làm cho nhịp tim của bạn đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm.

40. Chương 40

BGM: “Quên em, anh không làm được” - Trương Học Hữu

Đã là năm tiếng đồng hồ cấp cứu.

Bên ngoài phòng cấp cứu yên tĩnh đến đáng sợ, bao trùm là sự cố gắng đè nén của sợ hãi và hoảng loạn.

Đột nhiên tiếng bước chân vội vã phá vỡ phần yên tĩnh này.

“Ba”

Âm thanh tiếng tát tay vang lên, xen lẫn là tiếng trách mắng tan vỡ của mẹ Phùng.

“Vương Thanh! Nếu như không phải do cậu, Đại Vũ nhà tôi làm sao sẽ xảy ra chuyện! ” Mẹ Phùng trong mắt trào phúng tia hung ác, lời nói giống như cây dao hung hăng đâm vào vết thương vốn đang rỉ máu trong lòng Vương Thanh “Nếu như không phải bởi vì tham gia lễ trao giải của cậu, con trai tôi làm sao sẽ xảy ra tai nạn được chứ ...”

“Làm sao sẽ như vậy ...”

Mẹ Phùng sụp đổ tê liệt ngồi dưới đất, che mặt than trách khóc lớn.

Ba Phùng không nói gì, nhưng là yên lặng đỡ mẹ Phùng dậy. Mẹ Phùng không một chút nào để ý, nước mắt rơi không ngừng.

Sau đó lại thao thao bất tuyệt, hành lang quanh quẩn là tiếng trách cứ thê lương của mẹ Phùng.

“Nếu như không phải do cậu, Đại Vũ làm sao sẽ lâm vào tình yêu bất luân như vậy?”

“Nếu như không phải do cậu, Đại Vũ cần gì phải bỏ đi cố hương chạy tới nước Mỹ xa xôi ngầy ngô tận tám năm trời?”

“Nếu như không phải do cậu, Đại Vũ nhà tôi làm sao phải chịu nhiều cực khổ như vậy, làm sao sẽ bị loại sự tình như vậy?”

“Vương Thanh! Tôi không nói không có nghĩa là tôi không biết! Từ lúc Đại Vũ cùng cậu đóng bộ phim mạng kia thì tôi đã biết nó đã không còn đường lui rồi! ”

“Nó là con trai của tôi! Do tôi sinh ra, tôi hiểu nó rõ hơn ai hết! Thời điểm nó móc tim móc phổi ra đối với cậu thì cậu đang làm cái gì?! ”

“Bây giờ Đại Vũ xảy ra tai nạn giao thông! Có thể sẽ không qua được nữa! ”

“Cậu vui vẻ rồi có phải không! Có phải hay không! ”

“ ... ”

Mẹ Phùng không nói được nữa, mặt đầy nước mắt.

Quách Đào cùng mọi người đều lâm vào trầm mặc. Tình yêu của Đại Vũ so với Vương Thanh không hề ít, chẳng qua là cậu chưa từng mở miệng nói qua mà thôi.

Đứa bé to xác thuần khiết và ngây thơ này thực làm người khác cảm thấy đau lòng không xiết. Vương Thanh quỳ rạp xuống bên chân mẹ Phùng, trong mắt tràn đầy bi thương nồng nặc.

“Dì ...” Vương Thanh trong miệng tràn đầy mùi máu tanh “Đời này, việc duy nhất mà con không thể làm được chính là buông tay Phùng Kiến Vũ.”

Mẹ Phùng tuyệt vọng rơi lệ.

Biết bao lần bà vào dọn dẹp lại phòng của Đại Vũ, ở trên gối đầu của cậu lại phát hiện được một quyển album hình.

Mà trong đó chỉ chứa đầy hình hai người cười vui vẻ đến tự nhiên tỏa sáng.

Con trai của mình thích người nào, cả đời làm mẹ như bà chẳng lẽ nào lại không biết.

Không hỏi không nói chính là bảo hộ yêu thương, là một phần đè nén của một người làm mẹ.

Nhưng khi Đại Vũ gặp nguy hiểm đến tính mạng thì mẹ Phùng thật sự là không nhịn được mà bộc phát.

Thật ra dì hoàn toàn có thể cho phép con trai mình cùng Vương Thanh con ở bên nhau. Bởi vì nó yêu con a. Nó lại vì con chịu hết ủy khuất cùng khổ sở, vì con trải qua nhiều đắng cay cùng chât vật như vậy, những thứ này dì cũng có thể chịu được. Nhưng vì con mà nó còn gặp phải chuyện nguy hiểm đến tánh mạng, điều này thật sự làm cho dì không thể chịu nổi được.

“Dì van cầu con a Vương Thanh, con rời Đại Vũ đi, có được không a?” Mẹ Phùng khóc không thành tiếng, nước mắt một giọt lại một giọt trào ra.

Tất cả mọi người đều không đành lòng mà quay đầu sang hướng khác.

Vương Thanh làm sao mà có thể buông tay Phùng Kiến Vũ đây, yêu đến nguyện vì nhau mà chết, làm sao có thể nói buông là buông được đây.

“Dì ơi, con không làm được.” Vương Thanh mỉm cười, đáy mắt chỉ còn lại một mảnh thê lương.

“Nếu như Phùng Kiến Vũ sống, bất kể em ấy như thế nào, con cũng sẽ cố gắng bảo vệ em ấy thật tốt.”

“Nếu như Phùng Kiến Vũ ...” Vương Thanh yên lặng dừng lại, đáy mắt hiện lên một mảng hoang vu làm cho người ta đau lòng “Vậy con sẽ đem bản thân mình trở thành con trai của hai người mà chăm sóc thật tốt cho hai người. Sau đó để cho em ấy đợi con ở bên kia thế giới, đợi con đến lại thật tốt yêu thương, bao bọc cho em ấy.”

“Dì ơi, con không thể nào buông tay Phùng Kiến Vũ được, thật xin lỗi, việc này đối với con so với chết còn khó khăn hơn nhiều.”

Vương Thanh lui về phía sau một bước, quỳ xuống cúi đầu trước ba Phùng mẹ Phùng.

Khuôn mặt trắng bệch đỏ đầy mồ hôi, phần lưng căng thẳng run lên từng hồi.

Ba Phùng không đành lòng đưa tay ra đỡ Vương Thanh lại phát hiện hần một mực cổ định bất động, trái tim ba Phùng một trận chấn động, nước mắt từng giọt rơi xuống nền đất.

Tại sao lại chịu khổ như vậy chứ?

*Sở ái cách sơn hải, sơn hải bất khả bình.

(Nơi cách trở biển núi yêu thương, biển núi không thể bằng phẳng)

Mẹ Phùng biết rõ Vương Thanh sẽ không buông tay Đại Vũ, cho dù bà có làm tổn thương hần đi chăng nữa. Bởi vì mẹ Phùng biết Vương Thanh là một đứa trẻ ưu tú, ngoan hiền như thế nào. Đại Vũ... nói không chừng sẽ... vạn nhất cho dù là có thể được cứu, bà cũng không đành lòng để cho Đại Vũ liên lụy đến Vương Thanh được.

Nhưng đến tận giờ phút này, mẹ Phùng ba Phùng mới hiểu được.

Thì ra, đoạn tình cảm này, chính là yêu sâu tận xương tủy.

Trên trời cao dưới hoàng tuyền, không thể nào đành lòng cô phụ.

Mẹ Phùng rút cuộc đưa hai tay ôm lấy Vương Thanh, bắt đầu khóc lớn.

Vương Thanh gắt gao cắn chặt răng, hần không thể khóc, hần tin tưởng Đại Vũ của hần nhất định sẽ không có chuyện gì.

Cuối cùng mệt mỏi nhắm hai mắt lại, che lại đáy mắt kia một tầng thảm đạm tuyệt vọng.

Dù là xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ vì em lo liệu tốt hết thấy. Lúc còn sống anh không để cho em phải bận tâm bất cứ chuyện gì, sau khi chết cũng sẽ như vậy.

Sau đó xin em hãy chờ anh đến, anh vẫn sẽ thật tốt thật tốt mà yêu em.

//

Đại Vũ đã bất tỉnh trong mộng thấy thật là nhiều cảnh tượng.

Từng cảnh từng cảnh trong quá khứ.

Lần đầu gặp gỡ trong buổi thi văn nghệ.

Gặp lại nhau ở đại học.

Chung sống với nhau ở ký túc xá.

Mập mờ lúc diễn kịch, đóng phim.

Những hình ảnh như từng dấu hình xăm in chập vào cuộc sống của mình.

Tình yêu không phải là một trò chơi, mà giống như một căn bệnh.

Bỏ không được, buông không đành.

Vương Thanh, yêu anh em chưa bao giờ cảm thấy hối hận.

* ”Nhất vọng khả tương kiến, nhất bộ như trọng thành.

Sở ái cách sơn hải, sơn hải bất khả bình”

Dịch nghĩa: “Một ước mong có thể gặp gỡ, một bước đi tựa như từng lớp thành lũy. Nơi cách trở biển núi yêu thương, núi biển không thể bằng phẳng”.

Câu thơ trên được trích từ một bài thơ được đăng trên mạng từ năm 2005 trên một diễn đàn lớn về thơ văn, bài thơ có tựa đề là “Vô đề”.

41. Chương 41

BGM: “Nếu như tình yêu do trời định” - Lý Kiến

Ánh đèn phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt.

Trong nháy mắt đó trái tim của tất cả mọi người như bị treo trên dây.

“Bác sĩ! Đại Vũ như thế nào?”

“Bác sĩ! Tình huống bây giờ như thế nào?”

Tất cả mọi người đều nhào tới.

“Chúng tôi đã tận lực ...” Bác sĩ vừa nói xong câu này, Vương Thanh không khống chế bước lùi một bước, cả người đứng không nổi, cổ họng lại dâng lên một cổ mùi máu tanh.

“Làm sao có thể! ” Khải Hi hoảng sợ trợn to hai mắt, nước mắt tích tắc rơi từng giọt từng giọt xuống.

“Không ... bác sĩ ...” Mẹ Phùng hít thở không thông, bộ dáng như muốn bất tỉnh tới nơi.

“Mọi người đừng kích động, bệnh nhân không có mất mạng.” Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, vội vàng cắt đứt câu hỏi dồn dập của mọi người. “Nhưng hiện giờ thể chất của bệnh nhân rất không ổn định, nếu như trong hai mươi bốn tiếng này sinh mạng không thể chống đỡ nổi, như vậy thật sự đã hết cách. Buồng tim bị thiếu máu rất nghiêm trọng, nếu như bệnh nhân không có ý chí sống sót mạnh mẽ, như vậy thật sự không còn hi vọng nữa ...”

Vương Thanh cố gắng nuốt xuống máu tươi trong miệng.

Điều này chứng minh ... vẫn còn hy vọng!

Trong mắt Vương Thanh dâng lên một tia vui mừng, thật may quá, vẫn thật may ...

Tất cả mọi người liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng Vương Thanh lại đột nhiên tựa vào tường phun ra mấy búng máu, sau đó mềm nhũn ngã xuống.

“Vương Thanh!!! ”

Tất cả mọi người lại kinh hãi xông đến.

//

Chờ đến khi Vương Thanh tỉnh lại đã là mấy giờ sau, ngoài cửa sổ đã chiếu rọi ánh bình minh.

Vương Thanh thần thờ mở mắt, vùng vằng muốn ngồi dậy, Quách Đào nhanh tay đè lại hấn.

“Vương Thanh cậu bây giờ hãy bình tĩnh một chút cho anh, Đại Vũ bây giờ đang ở phòng quan sát đặc biệt, cho dù cậu có tới đó thì cũng không vào thăm được!”

Hiện giờ Vương Thanh bởi vì hỏa công tâm mà ói ra máu tươi đã là đủ dọa người rồi, lê một bộ thân thể hư nhược như vậy tới đó thì làm thế nào mà bảo vệ Đại Vũ đây.

Quách Đào nhú mảy, bây giờ ngay bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt còn có mấy người Thái Hàn, Khải Hi, Ngõa ca; ba Phùng mẹ Phùng cũng ở đó, trạng thái Vương Thanh bây giờ mà tới đó chỉ có thể thêm loạn mà thôi.

“Đào ca, anh đừng ép em.” Vương Thanh hít một hơi thật sâu, sắc mặt âm trầm dọa người.

Tay vừa động dậy liền cảm giác bị kéo ngược lại, ngẩng đầu liền nhìn thấy cánh tay bị nối liền tiếp vào mấy sợi dây truyền nước biển và dịch đề kháng.

Vương Thanh dứt khoát rút hết ống tiêm ra, đẩy Quách Đào qua một bên rồi xông ra ngoài.

“Vương Thanh!” Quách Đào luống cuống tay chân tìm băng bông sát trùng, nhìn máu đỏ trào ra trên mu bàn tay Vương Thanh đang cấp tốc phóng ra bên ngoài mà không nhận được nóng giận hét lên “Cậu trước nên cầm máu đã!”

Vương Thanh làm như không nghe thấy, trong lòng hắn chỉ có duy nhất một ý niệm.

Hắn muốn nhìn thấy Phùng Kiến Vũ.

Hắn muốn nhìn thấy Đại Vũ của hắn.

Quách Đào quả thật nói không sai, bên ngoài phòng bệnh là một đồng người ba Phùng mẹ Phùng, Thái Hàn, Khải Hi cùng Ngõa ca.

“Vương Thanh, con mau trở về nghỉ ngơi cho thật tốt đã!” Ba Phùng nhìn Vương Thanh một bộ thất hồn lạc phách, sau đó lại nhìn thấy máu tươi từng giọt từng giọt theo đầu ngón tay hắn nhỏ xuống liền không khỏi cảm thấy một trận tức giận “Mau lên, mau đi về nghỉ ngơi đi!”

Vương Thanh bỏ hết ngoài tai, ánh mắt phóng qua màn kính thủy tinh trong suốt, nhìn chăm chăm Đại Vũ đang nằm bên trong, nhìn đến thần thờ.

“Bác sĩ bác sĩ,” Quách Đào dẫn theo bác sĩ vội vàng chạy tới, nhìn bộ dáng hoàn toàn không có cảm giác đau của Vương Thanh mà không khỏi cau mày “Người này ông cũng nhìn thấy đó, nếu ông không để cho cậu ấy đi vào trong, cậu ấy cũng có khả năng bị mất máu mà chết!”

Bác sĩ thở dài, kêu y tá giúp Vương Thanh cầm máu, lại phân phó y tá giúp hắn vào phòng cô lập khử trùng, phá lệ để cho Vương Thanh vào phòng sản sóc đặc biệt.

Chờ khi quá trình khử trùng kết thúc, mặc vào quần áo vô trùng đặc biệt, Vương Thanh rút cuộc cũng được đẩy cửa bước vào.

Đứng ở trước giường của Đại Vũ, Vương Thanh không dám tiến về phía trước một bước. Vương Thanh sống nhiều năm như vậy, đây là lần duy nhất hắn đứng trước một sự lựa chọn vô cùng chật vật. Tự như bước về phía trước là vực sâu vạn trượng, lùi về phía sau là vạn kiếp bất phục.

Phùng Kiến Vũ, chỉ cần em có thể khỏe lại, tất cả đau khổ một mình anh nguyện ý gánh chịu, anh chỉ cần em tỉnh lại.

Nhìn Đại Vũ yên bình nằm giữa một đồng dụng cụ cùng ống tiêm, Vương Thanh cuối cùng quỳ rạp xuống mép giường.

Đưa tay nắm lấy tay của Đại Vũ, chớp mắt liền nhìn thấy hai chiếc vòng tay kia.

Một cái là con khỉ vàng nhỏ, một cái là chìa khóa cùng với ổ khóa.

Phía trên dây đeo còn đọng lại vết máu chứng tỏ Đại Vũ vừa trải qua sự tình đáng sợ thế nào.

Vương Thanh rút cuộc không nhận được mà hôn lên tay Đại Vũ, nắm tay cậu đặt lên một bên mặt mình nhẹ nhàng vuốt ve.

“Đại Vũ, em tỉnh lại đi có được hay không?”

“Đại Vũ, sau này em nói cái gì anh đều sẽ nghe theo em, sau này em muốn nói Vũ Thanh cũng được, thật sự đó.”

“Chỉ cần em vui vẻ, thế nào cũng đều được.”

“Em không phải là thích lavender sao, chỉ cần em tỉnh lại, anh sẽ đưa em đến Provence định cư, có được không?”

“Nơi đó có một khu vườn lavender rất rộng lớn, đều là một mảng màu tím em thích, em nói xem có phải là rất đẹp đúng không?”

“Sau này cho dù là em ngày ngày đều muốn tát miệng của anh, anh cũng sẽ không nổi giận với em, anh sẽ không khiến cho em tức giận đâu.”

“Sau khi em tỉnh dậy, hai chúng ta liền rút khỏi vòng giải trí, anh sẽ dẫn em rời đi, có được không?”

“Anh dẫn em đi du lịch, dẫn em rời khỏi nơi này, em muốn đến nơi nào anh sẽ lập tức dẫn em đi.”

“Anh đưa em đi ăn hết món ngon trên toàn thế giới, nuôi em đến mập mạp. Cho dù là toàn thế giới có chê bai em thì anh sẽ không chê em, anh còn sẽ công em đi hết những nơi mà em thích.”

“Không phải em nói em muốn đi Nhật Bản ăn đồ sống sao, anh đưa em đi a. Sau này mỗi ngày anh chỉ lấy mười đồng tiền ăn vặt thôi, có được không?”

“Đại Vũ, chỉ cần em tỉnh lại, cái gì anh cũng sẽ đáp ứng em. Bất kể người nào anh cũng không để vào mắt, anh chỉ nhìn mỗi em thôi.”

“Đại Vũ, anh cầu xin em ...”

“Em tỉnh lại đi, có được hay không?”

Vương Thanh từng câu từng tiếng nhỏ giọng ôn nhu tỉ mỉ nói, nước mắt từng giọt lớn rơi xuống thành một mảng đọng trên giường trắng.

Mọi người bên ngoài phòng bệnh đều nghe Vương Thanh thấp giọng tỏ tình, ai cũng không nhận được hốc mắt ướt đẫm.

Hai người kia đến tột cùng đã làm sai điều gì?

Là bởi vì tình yêu đồng tính nên phải gặp khó khăn đến như thế sao?

Nếu như vậy thì trời cao cũng quá mức bất công rồi!

Trong chuyện tình yêu, ai biết trước được chuyện gì.

Bản thân có thể khống chế mình yêu người nào sao.

Vương Thanh cảm giác ngón tay Đại Vũ động một cái.

Vương Thanh kinh hãi nhìn Đại Vũ, khóe mắt Đại Vũ cứ nhiên lẳng lặng trào ra một giọt nước mắt, chảy qua thái dương, làm ướt tóc mai.

Vương Thanh hướng ngoài cửa hô to.

“Bác sĩ! Bác sĩ! Đại Vũ em ấy động!! Ngón tay em ấy động đây! ”

Tất cả mọi người kích động đứng lên, bác sĩ trưởng mang theo y tá vọt vào.

Trong đáy mắt Vương Thanh tràn đầy hi vọng.

Phùng Kiến Vũ, chỉ cần em trở lại.

Anh nguyện ý từ bỏ tất cả.

Sau này của sau này, mặc kệ em đối với anh như thế nào, anh cũng sẽ không rời đi em, dù là chỉ một bước.

42. Chương 42

Phùng Kiến Vũ rốt cuộc cũng đã thoát khỏi nguy hiểm.

Vương Thanh cuối cùng cũng thở dài một hơi. Hắn bây giờ cũng không còn tâm tình cùng tinh lực đi truy cứu rốt cuộc là ai lại muốn hại chết Đại Vũ, hắn bây giờ chỉ biết Đại Vũ đã không có chuyện gì nữa là tốt rồi.

Có thể bình bình an an là tốt rồi. Bất kể là người nào Vương Thanh cũng không quan tâm, chỉ một mực lẳng lặng ngồi ở bên giường trông chừng Đại Vũ.

Nhưng Vương Thanh không điều tra, không có nghĩa là người hâm mộ cùng truyền thông không tra ra lẽ. Trên thế giới này, sức mạnh của dư luận cùng truyền thông quả thật là có khả năng thay trắng đổi đen, trong tối vạch ra sự thật.

Tin tức Phùng Kiến Vũ bị tai nạn giao thông được trải rộng trên internet, cơ hồ tất cả người hâm mộ đều đau thương muốn chết. Phía ngoài bệnh viện luôn có rất nhiều người hâm mộ lệ rơi đầy mặt đứng chờ rất lâu, thậm chí người hâm mộ ở Mỹ cũng trực tiếp đáp bay đến Trung Quốc. Phùng Kiến Vũ cũng rất có tiếng ở nửa bầu trời châu Mỹ kia, ở các quốc gia cũng có độ nổi tiếng nhất định, người hâm mộ trên toàn cầu đều bắt đầu nhắm thẳng vào người lái xe.

Cảnh sát trước tiên đã công bố thân phận của tài xế.

Tôn Triết.

Người quản lý của An Ninh, Tôn Triết.

Tất cả người hâm mộ đều nổi giận, yêu cầu phong sát An Ninh. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, An Ninh giống như trở thành một con chuột qua đường, ngay cả công ty quản lý của An Ninh cũng bị kéo vào cuộc, ngay lập tức bị tẩy chay hết tất cả các hoạt động.

Khi tin tức Phùng Kiến Vũ đã thoát khỏi nguy hiểm được truyền ra, tất cả người hâm mộ đều thở phào nhẹ nhõm.

Thật may, đứa trẻ lớn xác làm cho người đau lòng này đã không có chuyện gì nữa rồi.

//

Ba ngày ba đêm, Đại Vũ đã ngủ mê man suốt ba ngày ba đêm, không ăn không uống, đều dựa vào tiêm dịch dinh dưỡng để duy trì sinh mạng.

Vương Thanh cũng như vậy, suốt ba ngày hắn đều không chịu ăn uống gì mà chăm sóc Đại Vũ.

Cả thân hình đều đã gầy đi không ít.

“Đại Vũ, Đại Vũ em tỉnh lại nhìn anh một chút đi, trước kia em luôn cười anh luôn vì giữ dáng mà phải giảm cân a, bây giờ em mau tỉnh dậy nhìn anh một chút, anh đã gầy hơn rất nhiều đó.”

“Bất quá cũng không sao, anh vẫn là rất mạnh mẽ, rất cường tráng, vẫn còn có thể nâng lên được mấy người như em nữa kia.”

“Đại Vũ, đợi sau khi em tỉnh lại anh sẽ làm cho em địa tam tiên mà em thích nhất, như thế nào? Bây giờ món ăn mà anh làm ngon nhất chính là địa tam tiên a.”

“Đại Vũ a, mẹ em luôn khuyên anh buông tay em đi, làm sao có thể chứ. Muốn anh buông tay em, đời sau đi!”

“Không đúng, em cũng đã bị anh khóa lại rồi, đời sau của em, đời sau sau nữa cũng đều là của anh.”

Vương Thanh ôn nhu nắm lấy tay của Đại Vũ vừa xoa bóp vừa lẩm bẩm, sờ đi sờ lại vòng tay ngày đó mình tặng cho Đại Vũ vào hôm tiệc sinh nhật.

Thật ra thì vật này có bao nhiêu ý nghĩa đều bị tất cả khuê nữ đoán ra được rồi, anh chính là muốn khóa chặt em lại bên người.

Thật ra thì ngày đó hẳn rất là khẩn trương, bên trong cái túi nhỏ lúc ấy còn có một *lá bùa may mắn, là hẳn xin được từ Nhật Bản, bên trong đựng một tờ giấy viết “Tôi yêu Phùng Kiến Vũ”.

(*từ gốc là Omamori)

Nhưng mà lá bùa đó lại không thể bảo vệ tốt cho em, đây cũng là chuyện khiến anh đau lòng nhất.

“Đại Vũ, em mau tỉnh lại, để cho anh yên tâm, có được không a? Lần này anh không khóa em lại nữa, mà là anh bị em khóa lại, có được hay không?”

Mẹ Phùng đứng ở trước cửa nghe thật lâu, trong tay đang cầm thức ăn vốn muốn khuyên Vương Thanh nên ăn một chút.

Cuối cùng lại không đành lòng mà rơi lệ, tiểu Vũ a.

Mẹ đồng ý cho con cùng Thanh nhi chung một chỗ.

Tim của Vương Thanh, mẹ xem hiểu rồi.

Mẹ cũng hiểu rõ tại sao con lại yêu cậu ấy đến như vậy.

Vừa chính trực lại đầy dụng tâm.

Tại sao hai con yêu nhau nhiều năm như vậy cũng chưa từng nói với mẹ a.

Có phải là bởi vì phần tình cảm này quá khó khăn để mở miệng, tất cả mọi chi tiết từ trong ra ngoài đều là yêu sao?

//

Không ngủ không nghỉ lâu như vậy, tinh thần của Vương Thanh đã bắt đầu trở nên nguy cấp. Quách Đào, Ngõa ca, Thái Hàn, Trần Khải Hi, ba Phùng mẹ Phùng, cho dù là Tô Hữu Bằng cũng đã khuyên răn, Vương Thanh cũng xem như là không nghe thấy.

Một mực nhìn Đại Vũ nằm trên giường bệnh. Mỗi lần Đại Vũ hô hấp dồn dập cũng khiến trái tim hẳn như nhảy lên cuống họng.

Một mực quan sát mỗi một tình hình trên màn hình giám sát, tim hẳn lo lắng đến trường đau.

Đại Vũ giật giật ngón tay, Vương Thanh lập tức cảm nhận được trước tiên.

“Đại Vũ Đại Vũ! ” Vương Thanh kích động đến chảy nước mắt, rơi xuống trên cổ Đại Vũ. Nước mắt nóng hổi mặn chát nói lên khủng hoảng mấy ngày nay mà hẳn đã chịu đựng “Đại Vũ, anh là Vương Thanh, anh đang ở đây.”

“Vương ... Thanh? ” Thanh âm Đại Vũ khô khốc khàn khàn, cố gắng phân tích âm thanh xung quanh, ý thức hỗn độn bắt đầu trở nên rõ ràng “Thanh ... em muốn uống nước.”

“Được ... Được ...” Vương Thanh luống cuống tay chân cầm nước đưa lên miệng Đại Vũ. Mấy ngày nay Vương Thanh luôn giúp Đại Vũ dùng bông thấm nước chấm lên môi, thật may là da không bị khô rách. “Uống chậm thôi.”

Trong lòng Vương Thanh đơn giản là vui mừng đến không cách nào diễn tả được, giống như là ... hẳn vừa chiếm được trân bảo quý giá nhất trên thế giới này, kích động ôm chầm lấy Đại Vũ.

Nhưng Đại Vũ lại nói một câu hung hăng đánh nát phần kích động đang có của Vương Thanh.

“Thanh ... bây giờ là mấy giờ rồi? Thế nào mà lại tối như vậy ...”

Thân thể Vương Thanh trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, sau đó hẳn cố gắng khống chế âm lượng của mình.

Lúc này đang là chạng vạng tối, ánh nắng trời chiều rực rỡ bao quanh toàn bộ phòng bệnh, thế nhưng Đại Vũ của hẳn lại không có nhìn thấy.

“Khụ ... Đại Vũ, anh chưa có mở đèn...” Vương Thanh dè dặt sợ hãi, đưa tay qua lại ở trước mặt Đại Vũ thử thăm dò “Đại Vũ, em xem rõ ràng tay anh đang vậy không?”

“Em nhìn không thấy a ... anh trước mau mở đèn đi, em cũng không mắc bệnh quáng gà a, như thế nào mà em cái gì cũng không nhìn thấy.”

Đôi mắt to xinh đẹp của Đại Vũ không có tiêu cự.

Trong nháy mắt, lòng của Vương Thanh như rơi vào đáy vực.

Hai tay run run đem Đại Vũ u u mê mê ôm chặt vào trong ngực.

Anh đã từng cho rằng anh yêu em là bởi vì đôi mắt của em trong trẻo, lấp lánh như một bầu trời minh mông đầy tinh tú.

Nhưng bây giờ anh mới phát hiện, cho dù đôi mắt của em chỉ còn là một bầu trời đêm ảm đạm, anh vẫn sẽ như cũ yêu em.

Có lẽ đây là mệnh trời chỉ định, cho dù là nhiều năm sau, bất kỳ người nào cũng không thể thay đổi được.

Nhưng như vậy cũng không sao, cho dù là em mất đi ánh sáng, anh cũng sẽ không rời bỏ em.

Sau này, anh chính là đôi mắt của em.

Là gậy dẫn đường cho em.

Là điểm tựa duy nhất của em.

Tin tưởng anh a, Đại Vũ.

Nước mắt không ngừng lướt qua khuôn mặt của Vương Thanh.

Omamori là tên gọi những chiếc bùa may mắn thường được thỉnh tại các ngôi đền trên khắp nước Nhật. Omamori tượng trưng cho các vị thần Shinto, có ý nghĩa mang lại sự bảo vệ, may mắn cho người giữ bùa.

43. Chương 43

BGM: “Anh thay đổi, anh không thay đổi” - Dương Tông Vỹ

Quách Đào vốn là muốn mang cơm đến tiếp tục khuyên Vương Thanh ăn một chút, nhưng lại bị mẹ Phùng ở cửa cản lại. Mấy ngày nay Vương Thanh vì trông chừng Đại Vũ mà không ăn không uống, bọn họ là bạn tốt đương nhiên cũng sẽ cảm thấy lo lắng.

Quách Đào dù sao cũng được xem là người một nhà, mấy ngày nay weibo cũng đều bị người hâm mộ Thanh Vũ làm cho muốn nổ tung.

Tất cả đều hỏi Quách Đào tình huống hiện giờ chuyển biến như thế nào rồi.

Quách Đào cũng từ chối hết thảy công việc, tận tâm tận lực ở bệnh viện chiếu cố ba Phùng mẹ Phùng, khuyên can Vương Thanh.

Mấy người Ngõa ca, Thái Hàn, Khải Hi cũng đều thay phiên nhau ở bệnh viện trông chừng giúp đỡ.

Mọi người đều hi vọng Đại Vũ có thể mau chóng tỉnh lại, bởi vì nếu Vương Thanh cứ tiếp tục bộ dáng thế này, người cần truyền dịch dinh dưỡng không chỉ có mình Đại Vũ, Vương Thanh không sớm không muộn cũng sẽ phải nhờ vào truyền dịch mà sống.

“Có Vương Thanh ở đây đang chăm sóc tiểu Vũ.” Mẹ Phùng lắc lắc đầu, ý bảo Quách Đào đừng nên đi vào.

Quách Đào đắn đo suy nghĩ, cân cân nhắc, cuối cùng quyết định mở miệng.

“Dì à...” Quách Đào châm chọc nhỏ giọng “Nếu như Đại Vũ tỉnh dậy, dì có thể đồng ý cho hai người bọn họ ở bên nhau được không? Vương Thanh đối với Đại Vũ như thế nào, dì cũng đã nhìn thấy ...”

Mẹ Phùng thở dài khoát khoát tay.

“Con không cần nói,” sau đó lại xuất thần nhìn vào cửa phòng bệnh đang đóng chặt, “Dì biết dì cũng ngăn cản không được bọn họ chung một chỗ ... Vương Thanh đứa bé này đối với tiểu Vũ ...”

Mẹ Phùng chưa nói hết câu thì đã bị một trận âm thanh hỗn loạn trong phòng bệnh phát ra cắt đứt, xen lẫn là tiếng la hét thất thanh của Đại Vũ.

Quách Đào bị dọa sợ đến vút luôn cả hộp cơm trong tay, ngay lập tức cùng mẹ Phùng vọt vào bên trong.

Vương Thanh đang gắt gao ôm lấy Đại Vũ, còn Đại Vũ lại đang ra sức ném tất cả đồ vật có thể ném được đều ném hết xuống đất. Trong phòng là một màn đầy hỗn loạn, chai truyền nước biển vỡ nát, dưới đất đầy mảnh vụn thủy tinh.

Đại Vũ điên cuồng hét lớn.

“Anh mau rút! Mau rút đi cho em! ” Đại Vũ ôm mặt tuyệt vọng khóc lớn, vừa khóc vừa đẩy ra Vương Thanh đang ôm cậu “Mau rút a! ”

Quách Đào không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Đại Vũ thanh tỉnh trở lại chính là một chuyện tốt a, tại sao hiện giờ lại xảy ra một màn như thế này đây?

“Tiểu Vũ! Tiểu Vũ, con bình tĩnh một chút.” Mẹ Phùng nhìn kim châm bị kéo ra khỏi mu bàn tay Đại Vũ, mà Đại Vũ thì vẫn đang điên cuồng quơ quào hai tay, kim châm kia lại xẹt qua bắp vai Vương Thanh, hằn lên áo sơ mi trắng một vết máu dài.

“Mẹ ... Mẹ?! ” Đại Vũ nghe được giọng nói của mẹ liền bắt đầu điên cuồng khóc lớn “Mẹ, mẹ mau kêu Vương Thanh rút đi! Nhanh lên một chút! ”

“Được được được ... mẹ để cho cậu ấy đi, con đừng kích động, mẹ kêu cậu ấy đi ngay.” Mẹ Phùng khóc, cầm lấy bông sát trùng băng lên tay Đại Vũ đang không ngừng chảy máu “Vương Thanh con đi ra ngoài mau! Mau đi a! ”

Vương Thanh vẫn ôm Đại Vũ tại chỗ bất động, mẹ Phùng tim đau càng thêm đau.

Quách Đào dùng toàn lực ngăn lại Vương Thanh, nhưng Vương Thanh vẫn một mực bất động. Quách Đào lắc đầu cau mày nhìn Vương Thanh ra hiệu, sau đó hần mới bắt đầu chịu buông Đại Vũ ra.

Vương Thanh đi được mấy bước, sau đó lại đứng ở một bên nhìn chăm chăm vào Đại Vũ, đau lòng đến không cách nào hít thở được.

Quách Đào ngẩng đầu lên, ngăn không cho nước mắt chảy ra ngoài.

“Mẹ ... mẹ ơi ...” Đại Vũ nghe tiếng bước chân cho là Vương Thanh đã đi rồi, ôm lấy mẹ Phùng khóc lớn, “Mẹ ơi ... con nhìn không thấy ...”

“Tiểu Vũ a ... Tiểu Vũ đáng thương của mẹ a ...” Mẹ Phùng ôm Đại Vũ vô cùng đau lòng mà khóc.

Vương Thanh đứng cách Đại Vũ ba bước chân, nhìn Đại Vũ không có cảm giác an toàn mà tuyệt vọng khóc.

“Mẹ ... mẹ mau để cho Vương Thanh đi đi ... đừng cho anh ấy trở lại nữa ... Mẹ nói là con chết rồi đi ...” Đại Vũ lung tung tìm lời nói, thân thể không ngừng phát run “Không thể để cho anh ấy nhìn thấy dáng vẻ của con bây giờ ... không thể làm trẻ nãi anh ấy ... không thể ...”

Vương Thanh che ngực, phảng phất tựa như thở không nổi.

Nước mắt từng giọt từng giọt nện xuống nền đất, Đại Vũ của hắn, lúc này vẫn còn tâm tâm niệm niệm không muốn làm trẻ nãi hắn.

Bộ dáng của em như vậy thì muốn anh làm cách nào mà buông tay em đây.

//

Bác sĩ nói Đại Vũ tạm thời bị mù là do xuất huyết não dẫn đến tích tụ máu bầm, không có cách nào làm phẫu thuật loại bỏ, chỉ có thể cầu nguyện cho máu bầm mau sớm tiêu tan.

Tin tức về Đại Vũ đều đã bị bọn họ che giấu hoàn toàn.

Tinh thần của Đại Vũ bây giờ thật sự là rất không tốt, thân thể của Vương Thanh thậm chí so với Đại Vũ còn có điểm suy yếu hơn.

Bởi vì sợ tinh thần Đại Vũ sẽ bị đả kích bất chợt, Vương Thanh từ nãy đến giờ vẫn không dám lên tiếng, cứ như vậy si ngốc đứng nhìn Đại Vũ.

Quách Đào và Ngõa ca thật sự là không có biện pháp, bèn lấy ra đòn sát thủ đe dọa Vương Thanh.

“Vương Thanh cậu ở đây không ăn không uống thì làm cách nào mà chiếu cố tốt được cho Đại Vũ đây a?”

Vương Thanh lúc này mới chịu ăn bữa cơm đầu tiên từ sau khi Đại Vũ gặp chuyện không may.

Trên người Vương Thanh vẫn là áo sơ mi trắng ngày đó hằn đi nhận giải.

Cầm không cạo râu, bông mắt đen kịt không sức sống, chưa bao giờ hấn có bộ dáng tiêu tụy đến mức này.

Trên tay áo là vết máu loang lổ, một Vương Thanh quan tâm nhất là bề ngoài mà bây giờ lại xem như là không hề nhìn thấy.

Tất cả gánh nặng thần tượng, ở trước mặt Đại Vũ đều bị vỡ tan.

Khi mẹ Phùng che mặt đi ra ngoài khóc rống, Vương Thanh cảm giác bản thân mình rất vô dụng.

Người mình muốn bảo vệ lại chỉ toàn bị thương, người mình muốn bảo hộ lại chỉ toàn bị thương tổn.

Thời điểm khi Vương Thanh bước vào phòng bệnh một lần nữa, Đại Vũ đã an tĩnh trở lại, giống như một con mèo con co người ở trên giường lớn, hai tay ôm đầu gối, ánh mắt không có tiêu cự đang lẳng lặng chảy nước mắt.

“Ai vậy?” Kể từ khi Đại Vũ bị mù, thính lực trở nên hết sức nhạy bén. “Mẹ?”

Mẹ Phùng thở dài một tiếng rồi rời đi, chỉ còn lại một mình Vương Thanh trong phòng bệnh.

Vương Thanh không nói lời nào, nhẹ nhàng ngồi ở bên mép giường nhìn Đại Vũ.

Đại Vũ hơi nở nụ cười.

“Mẹ, mẹ đừng khuyên con nữa, con không thể nào lại cùng Vương Thanh ở cùng một chỗ. Sau này mẹ cũng đừng để anh ấy đến đây nữa.”

“Con biết anh ấy rất tốt a, nhưng mà bộ dáng của con bây giờ làm sao có thể cùng anh ấy chung một chỗ được nữa đây?”

“Con chính là một gánh nặng. Sẽ không có ai thích một gánh nặng là một người mù đâu. Xem như cho dù là anh ấy thích, con cũng không thể nào làm liên lụy anh ấy được.”

“Mẹ, nếu như không phải là bởi vì mẹ và ba, con thật sự rất muốn chết a...”

Đại Vũ rốt cuộc không cầm được nước mắt rơi ra, theo cảm trượt xuống đầu gối, chảy vào trong lòng Vương Thanh.

“Mẹ, mẹ không biết con hiện giờ chán ghét bộ dáng của mình nhiều bao nhiêu đâu. Con cái gì cũng không nhìn thấy, giống như là phế nhân vậy...”

“Mẹ, con không thích chính mình.”

Vương Thanh cúi người nhẹ nhàng ôm Đại Vũ.

Đại Vũ cả người cứng đờ, khí vị này, cái ôm trong ngực này, cảm giác này...

Rõ ràng chính là Vương Thanh a.

Trên đầu lại là giọng nói trầm thấp ôn nhu như thường lệ,

“Thời điểm khi em không thích chính mình, vậy thì hãy để cho anh thích em đi.”

Đại Vũ rất cuộc không khổng chế được ôm lại Vương Thanh.

Tất cả ngực trang cùng kiên cường đều bị phá vỡ tan tành.

Cứ mặc bản thân buông thả một lần đi.

Chỉ một lần này thôi.

Có trách thì trách cái ôm của Vương Thanh quá ấm áp, khiến cho Đại Vũ trầm luân không dứt.

Nhưng khi Vương Thanh cúi đầu tình tế hôn lên trán Đại Vũ, nước mắt nóng bỏng hòa lẫn với nước mắt Đại Vũ hòa làm một.

Đại Vũ thanh tỉnh.

“Vương Thanh, anh buông tay em đi. Vương Thanh, xem như là em cầu xin anh, anh hãy đi tìm một cô gái tốt khác mà yêu đi.”

“Không còn kịp nữa rồi.” Vương Thanh lên tiếng.

Không còn kịp nữa rồi, những năm tháng dăm yêu điên cuồng của anh toàn bộ đều đã trao cho em.

Anh đã không còn có cách nào đi yêu một người khác giống như cách mà anh yêu em.

Đại Vũ, anh không làm được.

Yêu em, anh đã dùng toàn bộ tâm ý của mình.

Vì muốn chung một chỗ với em, anh hao phí hết toàn bộ tâm lực của mình rồi.

44. Chương 44

BGM: “Không tạm bợ” - Lý Vinh Hạo

(Hãy nghe nhạc khi đọc chương này, nếu các bạn có thể nghe bản Vương Thanh hát thì càng tốt)

Bởi vì nguyên nhân bị mù tạm thời nên bệnh viện liền cấp cho Đại Vũ một chiếc xe lăn. Nhưng Vương Thanh căn bản là không hề động tới chiếc xe lăn này, một mình hằn đối với Đại Vũ không phải ôm trong ngực thì chính là công trên lưng, mỗi ngày đều nhất mực đưa Đại Vũ đi trị liệu phục hồi cùng kiểm tra.

Bác sĩ nói châm cứu có thể giúp thúc đẩy tốc độ tiêu tan của máu bầm trong đầu, ngựa chết cũng có thể chữa thành ngựa sống, Vương Thanh tất nhiên sẽ không bỏ qua dù chỉ là một tia hi vọng nhỏ nhoi.

Hắn không phải cảm thấy Đại Vũ sáng mắt lại thì sẽ không còn liên lụy hắn nữa, mà là hắn cảm thấy sau khi Đại Vũ sáng mắt lại sẽ khiến cho trái tim em ấy có thể được nhẹ nhõm một chút, cho dù là áp lực trong lòng cũng sẽ không có lớn như vậy.

Chiều cổ cho Đại Vũ thật ra khiến Vương Thanh cảm thấy rất thích ý, nhưng điều kiện tiên quyết phải là Đại Vũ cảm thấy được vui vẻ.

“Thanh nhi” Đại Vũ cào loạn vào khoảng không, bất an mở miệng.

“Anh đây, Đại Vũ anh ở đây.” Vương Thanh vội vàng nắm lấy hai tay đang quơ quào của Đại Vũ, “Anh ở đây với em.”

“Thanh nhi...” Đại Vũ nắm chắc lại tay Vương Thanh “Anh đẩy em đi ra ngoài hóng mát một chút, được không?”

Ánh mắt của Đại Vũ tràn đầy kỳ vọng, nửa tháng này, việc Đại Vũ bị mù không biết đã bị người nào tiết lộ ra bên ngoài, rất nhiều ký giả liền đến bệnh viện chặn đường, thậm chí còn chặn đường cả ba Phùng mẹ

Phùng. May mắn là Đại Vũ ở phòng bệnh VIP đặc biệt ở tận tầng cao nhất, những người không có phận sự thì không vào được. Vạn nhất Đại Vũ bị người khác chụp trộm được hình, e rằng Vương Thanh sẽ tìm giết người đó mất.

“Được, anh đáp ứng em.” Vương Thanh ôn nhu vuốt ve gò má Đại Vũ, lỗ mũi không tự chủ có cảm giác ê ẩm “Bất cứ điều gì anh cũng đáp ứng em.”

“Vương Thanh anh đang khóc có phải không?” Đại Vũ đưa tay chạm vào gò má của Vương Thanh, quả nhiên tay đầy nước mắt, cậu đột nhiên nhẹ nhàng cười “Người thuộc cung song ngư như anh thật sự là rất mẫn cảm...”

Vương Thanh cũng không phản bác, nhìn thấy nụ cười đầu tiên của Đại Vũ trong mấy ngày qua đơn giản là hẳn cảm thấy may mắn vô cùng.

Chỉ cần em vui vẻ, em muốn nói như thế nào cũng được.

Anh đều sẽ không trách em, chỉ cần em vui là tốt rồi.

//

Không khí bên ngoài rất tốt, hiện giờ đã là vào hạ, tiếng ve kêu vang không ngừng. Công viên nhỏ bên cạnh bệnh viện có rất nhiều bạn nhỏ đang đùa giỡn, âm thanh vui sướng chơi đùa truyền vào tai Đại Vũ, khiến cho Đại Vũ không khỏi mỉm cười.

Bởi vì Vương Thanh đẩy Đại Vũ dưới bóng râm cây liễu rũ phía bên cạnh hồ nước, nên Đại Vũ mới có được cơ hội hít thở không khí thoáng đãng như vậy.

“Đại Vũ, chúng ta có nên trở về không?” Vương Thanh ngồi xổm xuống dựa người vào Đại Vũ nhẹ giọng hỏi thăm. Thần kinh của hắn hiện giờ rất khẩn trương, lo sợ Đại Vũ nghe được âm thanh chơi đùa của mọi người mà bản thân lại không nhìn thấy được sẽ làm kích thích đến cậu “Hay là em vẫn muốn ngồi đây một lúc nữa?”

“Chờ một lát đi, em ở trong phòng bệnh cũng muốn bị mốc meo hết rồi.” Đại Vũ lắc lắc đầu, nghiêng lỗ tai cẩn thận nghe tiếng ve kêu thanh, tiếng gió nhẹ thổi tán lá cây xào xạc. “Thanh nhi, anh hát cho em một bài đi?”

Nhìn vẻ mặt nhẹ nhõm của Đại Vũ, Vương Thanh không phải là không vui vẻ, trong đáy mắt Vương Thanh tỏa ra nồng nặc ôn nhu vô hạn.

“Em muốn nghe bài nào?”

“Tùy ý anh đi.”

Vương Thanh suy nghĩ một chút rồi mở miệng.

”Khi đó, anh cho rằng tình yêu chính là cuộc sống của mình

Cũng xem như hiểu được điều gì thích hợp với điều gì”

Thanh âm vừa vang lên Đại Vũ trong nháy mắt liền nhớ lại những hồi ức đẹp đẽ trong lần fanmeeting ấy. Vương Thanh trên sân khấu đứng dưới ánh đèn trắng nhu hòa, thâm tình lại thành thực hát bài “Không tạm bợ” này.

”Thời gian gần đây vẫn như trước,

Vẫn luôn cố gắng hòa hợp với tính cách của em,

Người theo đuổi em,

Sự thăng trầm của em,

Anh khởi động xe.

Tính đi tính lại, không biết đã uống phí mất bao nhiêu năm rồi.

Phẳng phát cũng đủ lâu, để viết một bộ xuân thu ái tình.”

Vương Thanh tỉ mỉ ôn nhu mà hát, nhìn thấy hốc mắt của Đại Vũ cũng dần dần đỏ lên.
"Nếu như sau này em vẫn muốn vì ai mà lãng phí thời gian tốt đẹp,
Thì nước mắt của em chỉ có thể rơi trong ngực anh,
Khóc hết rồi thì không giữ lại gì nữa.
Giày vò lẫn nhau đến bạc đầu.
Dẫu có bi thương cũng kiên quyết không buông tay.
Thuở ban đầu dây dưa lẫn nhau,
Đến sau này lại bị chính em trả lại sự tự do.
Sự tàn nhẫn của em quá dồi dào,
Đoạn tình cảm này vừa đau khổ lại vừa hưởng thụ.
Nếu như anh nói không hôn được em anh không buông tay,
Ai có thể bắt anh phải nhượng bộ.
Bọn họ, chẳng qua chỉ là sự nhượng bộ của anh mà thôi."
Hát xong rồi, hai người đều nhất thời lâm vào trầm mặc.
Em nghe không Đại Vũ,
Anh không cho phép chính mình nhượng bộ.
Nếu như anh nói không vì em mà buông tay, ai có thể ép được anh nhượng bộ.
Chăm sóc em thì có cái gì không tốt. Có em bên cạnh, anh cũng không ngại chính mình là đang ở nơi nào.
Bộ dáng của anh như vậy, làm sao có thể mà đi yêu người khác.
Anh chỉ vì em, từng có lúc không màng đến mạng sống của mình.
Trong hồi ức của anh, người duy nhất trên thế giới này khiến anh dám yêu điên cuồng, chỉ có một mình em mà thôi.
Em vĩnh viễn không biết được, khi em nằm trong phòng cấp cứu, anh đã nghĩ đến ý nghĩ thảm đạm nhất.
Kết quả xấu nhất cũng không hẳn là... chết.
Cùng lắm thì anh sẽ đi cùng em.
Mỗi một hình ảnh đều là em.
Thành cũng là em, bại cũng là em.
Chung quy chẳng qua chỉ là em mà thôi.

45. Chương 45

Trạng thái tinh thần của Đại Vũ dạo gần đây càng ngày càng tốt, thậm chí còn có thể bắt đầu chủ động tự mình ăn cơm uống nước.

Về phần tại sao phải nói như vậy, là bởi vì những chuyện này Vương Thanh căn bản không để cho người khác động tay đến, càng không thể để cho Đại Vũ một mình động thủ.

Nhưng thấy Đại Vũ càng ngày càng tích cực cười nhiều hơn, Vương Thanh rốt cuộc cũng yên lòng phụng bồi cậu cùng làm trị liệu phục hồi.

Khi không có việc gì còn đùa giỡn Đại Vũ một chút.

“Ai u, tôi vừa đến đã gặp phải một màn không nên nhìn thế này rồi.” Quách Đào đầu tiên là hô to gọi nhỏ cười gian. Thật ra chuyện này thật sự không hề liên quan đến Đại Vũ, chẳng qua là Vương Thanh không nỡ để Đại Vũ tự mình làm, uống nước cũng phải dứt, thức ăn còn phải dâng lên đến tận miệng. “Có phải là anh đến không đúng lúc rồi không a?”

“Nếu Đào ca đã cảm thấy là không thích hợp thì nhanh đi ra ngoài a.” Vương Thanh nhún nhún vai, vẻ mặt không bận tâm đặt ly nước xuống, rồi nâng hai tay nhéo nhéo má Đại Vũ.

“Xem như là anh chưa nghe những lời này.” Ngõa ca đi theo tiến vào tỏ vẻ không vui “Chúng ta là đến đưa thư với lễ vật của người hâm mộ, cậu không cần nhưng Đại Vũ cần.”

“Cái gì? Người hâm mộ của em tặng?” Đại Vũ vừa nghe liền mừng rỡ giương giắt muốn đứng dậy.

“Kích động cái gì?” Vương Thanh cau mày, động tác mặc dù nhanh nhưng vẫn rất ôn nhu đề bả vai Đại Vũ xuống, lại xoay người trừng Ngõa ca “Lễ vật gì a?”

Lễ vật gì? Không biết là Đại Vũ không nhìn thấy được sao, không biết là sẽ kích thích Đại Vũ sao!

Tiếp nhận được ánh mắt cừu hận của Vương Thanh, Ngõa ca bắt mắt trừng to mắt xem thường.

Kể hai mặt như Vương Thanh thật là quá đáng.

“Là ghi âm của người hâm mộ, ghi âm của cả người hâm mộ ở nước ngoài nữa nha~” Sau đó Khải Hi chạy tới đặt ý lắc lắc một cái hộp được trang trí rất đẹp mắt “Đây chính là tờ cùng Thái Hàn đến nơi chuyển phát nhanh lấy về đây đó!”

“Đúng vậy, Đại Vũ cậu có thể nghe một chút, đều là tấm lòng của người hâm mộ nha.” Thái Hàn cũng gạt đầu, lấy ra một chiếc hộp khác “Vương Thanh, cái này là người hâm mộ của cậu tặng.”

“Được... cảm ơn.” Đại Vũ nghe âm thanh, cố gắng phân biệt giọng của từng người, sau đó cong miệng nở một nụ cười thật to. Quách Đào nhìn thấy bộ dáng như vậy của Đại Vũ không khỏi cảm thấy đau lòng.

“Đại Vũ, em phải nhanh chóng khỏe lại. Bác sĩ không phải đã nói rồi sao, châm cứu có thể làm tan máu bầm trong não em a.” Ngõa ca tiến lên trước muốn ôm lấy Đại Vũ, nhưng thân hình to lớn của Vương Thanh cứ như vậy đứng chắn ngang ở đó, khiến cho Ngõa ca cũng không dám quá phận.

“Đúng vậy a, người khác bị xuất huyết não cũng có thể chữa khỏi, tình trạng cậu như vậy tất nhiên còn dễ chữa hơn a...” Khải Hi oanh oanh liệt liệt hô lớn giọng, Thái Hàn không chịu nổi liền lấy tay che lại miệng cậu ta “Gia giáo không nghiêm, gia giáo không nghiêm...”

Đại Vũ vừa nghe liền phốc một cái cười vui vẻ.

Đại Vũ cười một tiếng khiến cho toàn bộ không khí đều trở nên khác đi, Vương Thanh cũng cười, ngồi dựa ở mép giường đem Đại Vũ ôm vào trong ngực.

Vương Thanh trong lòng đương nhiên hiểu rõ, Thái Hàn và Khải Hi chính là cố ý lớn tiếng muốn khiến cho Đại Vũ vui vẻ.

“Cảnh tượng này thật làm chói mù mắt cậu độc thân, thật hâm mộ a.” Ngõa ca mắt lấp lánh.

“Đến, đến, đến, tôi cho cậu một muống cầu lương, đừng khóc, cho cậu mượn áo lau nè.” Quách Đào cũng góp vui.

“Quần áo của anh quá xấu xí, không muốn lau.” Ngõa ca mặt chê xông vào cãi vả.

“Quần áo của tôi còn chưa có chê mặt cậu xấu xí đâu!” Quách Đào chêm vào khiến cho bầu không khí càng trở nên vui vẻ.

Đại Vũ dựa vào Vương Thanh cười đến hô hấp không thông.

Từ sau khi xảy ra chuyện, đây là lần đầu tiên cậu cười vui vẻ đến như vậy.

Có bạn tốt như vậy bên cạnh giúp đỡ thật là tốt.

Vương Thanh cúi đầu nhìn Đại Vũ cười đến lúm đồng tiền lộ ra, không khỏi thở dài một hơi, rốt cuộc cũng nhẹ lòng cười ra tiếng.

//

Sau khi tiễn bốn người kia đi khỏi, Vương Thanh liền đem hết một đồng bút ghi âm đặt hết xuống trên giường, mỗi người cầm một cái mà nghe.

“Đại Vũ, thích anh chính là năng lượng cố gắng mỗi ngày của em, anh cố gắng lên nha! ”

“Đại Vũ, hi vọng anh mạnh khỏe thật nhiều thật nhiều năm, sơ tâm không thay đổi.”

“Đại Vũ, anh là đẹp trai nhất nhất nhất!”

“Đại Vũ, vẫn là câu nói kia, em thật là muốn khiêng anh bỏ chạy a, ha ha ha.”

“Vũ Vũ! Em đang phát cờ Vũ Thanh đây!”

“Đại Vũ, ba ba tỏ tình với anh, anh cảm thấy thế nào a?”

“...”

Đại Vũ nghe đến thích thú, thỉnh thoảng cong người cười to. Vương Thanh luôn là vẻ mặt cứng chùi ngấm nhìn Đại Vũ, một mực phòng ngừa ngăn cho cậu không ngã khỏi giường.

“Đại Vũ Đại Vũ, ba ba tỏ tình khiến cho người ta rất là cảm động nha ~”

Đại Vũ suy suy nghĩ nghĩ, nhấn nút tạm ngừng rồi sau đó mở miệng.

“Không đúng a, hai chúng ta công khai khi nào a? Sao nhiều người hâm mộ lại nói cứ như hai chúng ta vẫn luôn ở cùng một chỗ, anh lại còn tỏ tình với em, ” Đại Vũ cau mày, “Anh khi nào đã tỏ tình với em a?”

“...” Vương Thanh cười không đáp, ôn nhu xoa xoa tóc Đại Vũ, vừa định mở miệng thì bị tiếng gõ cửa của y tá cắt ngang.

“Vương Thanh tiên sinh, bác sĩ Lý mời anh qua phòng một chút.”

“Được.” Vương Thanh gật đầu, sau đó nhìn nhìn Đại Vũ đang lâm vào suy nghĩ, khom lưng hôn lên cái trán “Một mình em có ổn không? Có muốn anh công em cùng đi?”

Đại Vũ mặt ghét bỏ đẩy ra Vương Thanh, khoát khoát tay.

“Anh mau đi đi!”

Vương Thanh bất đắc dĩ cười cười rồi sau đó rời đi.

Đại Vũ một người ngồi ở trong phòng bệnh tiếp tục nghe tin nhắn của người hâm mộ, trong lòng tràn đầy cảm động.

Thì ra vẫn còn rất nhiều người ủng hộ cậu như vậy. Thì ra vẫn có rất nhiều người cũng đang hi vọng cậu có thể khỏe trở lại.

Cho đến khi có một tiếng bước chân cắt đứt động tác của Đại Vũ.

“Người nào?” Đại Vũ nghiêng đầu một bên, cậu bây giờ không thể nhìn thấy nhưng thính giác lại càng ngày càng nhạy bén “Là ai?”

“...” Người nọ tránh không đáp, nhưng Đại Vũ rõ ràng biết đây không phải là người cậu quen biết, cũng không phải là bác sĩ hay y tá.

“Tách tách”

Là tiếng nháy máy!

Là âm thanh flash nháy của máy chụp ảnh!

“Cá người là ai! Các người không phải là y tá? Xin mời đi ra ngoài! ” Đại Vũ bắt đầu luống cuống, bởi vì trước mắt là bóng tối vô hạn khiến cho cậu càng thêm sợ hãi. Đại Vũ bắt đầu mò mẫm nút khẩn cấp ở mép giường, nhưng cậu lại không biết vị trí ở chỗ nào.

“Oành” Đại Vũ ngã nhào xuống sàn.

Đại Vũ run rẩy co rúc dưới chân giường.

“Đừng chụp tôi! Van cầu các người đừng chụp tôi! Làm ơn! Đừng chụp tôi...”

Đại Vũ vô lực khấn cầu, tuyệt vọng lan tràn, ly nước trên tủ bên cạnh beng một tiếng rơi xuống, thủy tinh vỡ nát đầy đất, văng vào người Đại Vũ, ghim vào ngón chân cậu.

“Làm ơn... đừng chụp nữa...”

“Đừng chụp nữa...”

Đại Vũ có cảm giác một chút tôn nghiêm cuối cùng của mình cũng bị đập đổ.

“Đừng chụp nữa... đừng chụp nữa mà...”

Đại Vũ run rẩy đem đầu mình chôn vào gối.

Loại cảm giác này giống như bị lãng nhục giữa đường phố, Đại Vũ cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Vương Thanh, anh ở chỗ nào,

Em rất sợ a,

Anh mau mau trở lại,

Có được hay không?

46. Chương 46

Bác sĩ Lý nói máu bầm trong não Đại Vũ đã có dấu hiệu tan ra, điều này làm cho Vương Thanh rất kích động.

Hắn vận dụng đủ các loại giao thiệp để tìm kiếm chuyên gia khoa não uy tín ở Mỹ, muốn tìm được một chuyên gia nổi danh quốc tế đến chữa cho Đại Vũ.

“Sau khi máu bầm tan hết, Đại Vũ sẽ nhìn thấy trở lại phải không?”

Vương Thanh thận trọng mở miệng, hi vọng nhận được một câu trả lời xác định.

“Tôi biết cậu đã liên lạc với chuyên gia khoa não ở Mỹ. Tôi cũng đã cùng bọn họ xem qua video chẩn đoán. Nhưng mà Vương tiên sinh, đây chỉ là suy đoán bước đầu mà thôi. Nếu như máu bầm tan đi mà cậu ấy vẫn không nhìn thấy lại được, xem như hi vọng cuối cùng cũng không còn nữa rồi.”

“... Nói cách khác” Vương Thanh khổ sở mở miệng “Nếu như máu bầm tan hết mà vẫn không khôi phục nhãn lực, một chút hi vọng cũng không còn nữa, phải không?”

Bác sĩ Lý đầu tiên là thở dài, sau đó lại lắc đầu bày tỏ không dám xác định. Vương Thanh cảm giác cái loại choáng váng đến muốn hôn mê lại trở lại.

Nếu như Đại Vũ vĩnh viễn không còn nhìn thấy được nữa, hắn sẽ còn muốn Đại Vũ không.

Tất nhiên.

Nếu như Đại Vũ biết được bản thân vĩnh viễn không nhìn thấy được nữa, cậu sẽ còn để cho Vương Thanh ở bên cậu không.

Sẽ không đâu.

Phùng Kiến Vũ kiên nghị làm sao có thể cho phép chính mình làm liên lụy đến Vương Thanh đây.

Tại sao trong khoảng thời gian gần đây Đại Vũ bắt đầu có lại cầu sinh dục vọng, là bởi vì Vương Thanh nói với cậu nếu cậu kiên trì trị liệu cùng châm cứu, đợi đến khi máu bầm trong não tan hết, cậu sẽ có thể nhìn thấy lại như trước.

Cho nên Đại Vũ mới có thể cho phép Vương Thanh chiếu cố cậu, mới có thể tiếp nhận phần tình cảm này giữa hai người.

Đại Vũ bây giờ giống như một vỏ ốc, sợ hãi người khác đụng đến nội tâm của mình, luôn một mực đẩy ra, một mực cự tuyệt.

Vương Thanh mất bao nhiêu tâm lực mới có thể dụ dỗ Đại Vũ tốt trở lại, mang đến cho cậu một hi vọng sống.

Nhưng bây giờ lại muốn hắt tay bóp nát hi vọng của Đại Vũ sao?

Hắn không làm được.

Hắn đã từng một lần trải qua cảm giác mất đi Đại Vũ.

Vương Thanh lần này chân chân thật thật cảm thấy sợ hãi, hắn thật sự rất sợ.

//

Vương Thanh không nghĩ tới khi hắn trở lại đập vào mắt là cảnh tượng này.

Một cảnh tượng khiến cho hắn muốn giết người.

Bảo bối mà hắn cực kỳ yêu thương co rúc ở một góc, run run rẩy rẩy chôn đầu trong gối, bên chân là ly thủy tinh vỡ vụn, bên chân Đại Vũ vì bị cắt trúng mà không ngừng rỉ máu.

Vương Thanh vừa đau lòng vừa tức giận, hai loại tâm tình đơn giản là đâm thẳng vào nhau, đánh ụp vào kích thích hắn không cách nào giữ nổi lý trí tỉnh táo.

“Đại Vũ ... Đại Vũ ...” Vương Thanh nhào tới ôm thật chặt Đại Vũ, Đại Vũ giống như nổi điên cuồng cuồng đẩy Vương Thanh ra.

“Van cầu các người ... đừng chụp tôi ... đừng chụp nữa ... làm ơn ... xin các người đừng chụp nữa ...” Đại Vũ run rẩy đẩy ra Vương Thanh, rồi lại tiếp tục vùi đầu rơi lệ.

Vương Thanh hoảng hốt.

“Đại Vũ, là anh, Vương Thanh đây, Đại Vũ, anh đã trở lại.” Vương Thanh trong nháy mắt đó thiếu chút nữa muốn bóp chết chính mình. Tại sao hắn lại có thể để cho Đại Vũ một người ở lại phòng bệnh, em ấy bây giờ căn bản không thể nhìn thấy, em ấy có bao nhiêu sợ hãi. Hắn cư nhiên để lại một mình Đại Vũ ở trong phòng bệnh! “Đại Vũ, anh, là anh, ”

Nhưng Đại Vũ căn bản nghe không vô, một mực đập lên người Vương Thanh. “Cút đi, đừng đụng vào tôi ... đừng đụng tôi ...”

“Thiên Thanh sắc đẳng yên Vũ, mười năm chớp mắt bởi Thanh Vũ, ” Vương Thanh đau lòng rơi nước mắt “Đại Vũ, anh là Vương Thanh.”

Đại Vũ lúc này mới bị kinh hách, nước mắt bắt đầu tách tách rơi xuống.

Nhìn Đại Vũ ngừng lại động tác, Vương Thanh rút cuộc đem Đại Vũ ôm thật chặt vào trong ngực, gắt gao ôm lấy cậu.

“Anh làm sao bây giờ mới trở về a ...”

Đại Vũ tuyệt vọng kêu lên, oán trách, tay không nhịn được đánh Vương Thanh, lớn tiếng khóc lớn.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi, anh không nên bỏ em lại một mình ...”

Vương Thanh ôm Đại Vũ đau lòng khó nhịn ngẩng đầu lên, nước mắt theo cổ chảy xuống.

“Em vừa rồi thật sự rất sợ hãi...” Đại Vũ gắt gao ôm cổ Vương Thanh không buông tay. Vương Thanh chính là điểm tựa duy nhất mà cậu phụ thuộc vào, là người mà cậu vô điều kiện tín nhiệm.

“Ngoan.” Vương Thanh hôn hôn trán Đại Vũ, ôn nhu bế Đại Vũ lên, nhẹ nhàng đặt cậu lên giường.

“Anh đừng đi.” Cảm giác Vương Thanh đứng dậy, Đại Vũ kinh hoảng kéo lại tay Vương Thanh.

“Anh không đi.” Vương Thanh đau lòng đan chặt mười ngón tay cùng Đại Vũ, sau đó cúi người đối với vẻ mặt kinh hoảng thất thố của Đại Vũ nhẹ giọng giải thích “Chân của em chảy máu, anh giúp em sát trùng băng bó lại, được không?”

“Không cần, em không sao, anh đừng đi, em không muốn băng bó, anh đừng đi.” Đại Vũ vừa nói, lại bắt đầu rơi lệ.

Vương hoàn toàn không biết Đại Vũ mới vừa rồi đã trải qua chuyện gì, cả người hần như thiếu dưỡng khí, đầu óc nặng trĩu, hít thở không thông. Nhìn Đại Vũ sợ hãi như thế, hần rất muốn giết chết chính mình.

Dù là mới vừa rồi phải đi thì hần cũng phải gọi điện thoại để cho Quách Đào, mẹ Phùng đến trông chừng Đại Vũ, hần làm sao lại có thể bỏ lại Đại Vũ một mình a.

Vốn là Đại Vũ vẫn chưa có cảm giác an toàn, bây giờ Vương Thanh lại không biết mới vừa rồi đã trải qua sự tình gì khiến cho Đại Vũ sợ hãi đến như vậy, Vương Thanh siết chặt nắm tay.

“Được.” Vương Thanh ôn nhu đáp ứng, giúp Đại Vũ đắp lên người tấm chăn mỏng, nằm ở bên người Đại Vũ để cho cậu rúc vào trong ngực hần.

Nhấn nút khẩn cấp để cho y tá mang đến thuốc sát trùng cùng bông băng.

Đại Vũ vừa mới trải qua một trận kinh hách, sợ hãi trong lòng vơi đi liền dần dần mê man ngủ thiếp đi.

Nhưng cậu vẫn nắm chặt tay của Vương Thanh.

Suy nghĩ lại mới vừa rồi lúc Đại Vũ còn đang sợ hãi, ban nãy cậu còn vừa khóc vừa khổ sở van cầu điều gì...

Đừng chụp tôi.

Chẳng lẽ là có người xông vào đây chụp trộm.

Vương Thanh cắn chặt hàm răng, khuôn mặt góc cạnh tản ra nồng ý thù địch.

Vương Thanh rất muốn giết người đã tổn thương Đại Vũ, lại càng muốn giết chết chính mình.

Vương Thanh đột nhiên cảm thấy rất thất bại.

Không bảo vệ được người mình yêu, là cảm giác đau đớn đến như thế nào.

Đại Vũ,

Em biết không,

Anh bây giờ không sợ trời cao, không sợ địa ngục,

Anh chỉ sợ em thương tâm,

Chỉ sợ em đau lòng,

Chỉ sợ em chua xót cau mày.

47. Chương 47

Hình ảnh Phùng Kiến Vũ bị chụp trộm phát tán trên internet, gây ra một sự náo động lớn.

Những người hâm mộ cho rằng Đại Vũ sợ hãi bọn họ nên sau đó nhanh chóng đào ra video, lập tức phát hiện chuyện này cũng không hề đơn giản như vậy.

Nhìn Đại Vũ thống khổ trên đất giã giũa, đau đớn cầu khẩn, tất cả mọi người đều nổi giận.

Chuyện này so với trong tưởng tượng càng muốn nghiêm trọng hơn, chính là Đại Vũ bị xâm phạm chụp trộm hình.

Trịnh Tề ở Mỹ khi xem được video này cũng cảm giác buồn tim muốn nổ tung, trực tiếp phát lên facebook.

“Nếu như Phùng Kiến Vũ ở Trung Quốc chỉ có thể bị khi dễ, vậy xin hãy để cậu ấy quay trở lại Mỹ! Hollywood luôn là quê hương thứ hai của cậu!”

Rất nhiều đạo diễn ở Hollywood từng cùng Đại Vũ hợp tác cũng đều lên tiếng, nói rằng nếu như Đại Vũ tại Trung Quốc bị ủy khuất, bọn họ vĩnh viễn hoan nghênh Đại Vũ trở về đất Mỹ.

Đây quả thực là trước mặt công chúng cho truyền thông Trung Quốc một cái tát.

“Leo, chúng ta đi Trung Quốc thăm Đại Vũ một chút đi.” Anna cắn răng nhìn Đại Vũ trong video, không nói hai lời cầm điện thoại di động lên “Em bây giờ đi đặt vé.”

“Được.” Trịnh Tề xoa xoa huyệt thái dương, đầu đầu nghĩ đến Đại Vũ trước kia luôn mang trên mặt nụ cười, nhìn lại bộ dáng vô phương tuyệt vọng rúc người dưới giường sắt của con người trong video, đột nhiên cảm giác rất đau lòng.

//

Quách Đào cùng mọi người cũng đều nhìn thấy, chỉ còn lại mỗi Vương Thanh không có thời gian xem qua.

Kể từ sau khi Đại Vũ gặp chuyện không may, Vương Thanh chưa từng đụng đến điện thoại di động chứ đừng nói đến hẳn có thời gian mà lướt mạng.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...” Ngõa ca nhìn Vương Thanh đang đi tới bắt đầu hoảng loạn “Cậu ta sắp đi tới đây rồi! Rốt cuộc là có nên nói cho cậu ấy biết không a...”

“Làm sao tôi biết a...” Khải Hi kéo kéo tóc của mình, ảo não đi tới đi lui “Mấy người nói đi, dù sao tôi cũng không dám nói, Thái Hàn!”

“...” Thái Hàn bị Khải Hi cầu đến nhe răng há miệng “Anh còn chưa xem hết thì biết nên nói như thế nào a.”

“Cậu còn tính toán muốn xem hết sao...” Quách Đào bắt đắc dĩ phun tào “Tôi ngay cả mở đầu chưa có xem hết thì liền muốn giết người được không! Tôi cũng không dám xem hết.”

Vẫn là Vương Thanh đi đến cắt đứt cắt đứt cuộc hội thoại của mọi người, nhìn Quách Đào cùng những người khác muốn nói lại thôi, không khỏi cau mày.

“Đại Vũ thế nào?” Quách Đào liếm liếm môi, chặt vật mở miệng, thời gian video được phát đã hơn mười tiếng đồng hồ, Vương Thanh ở không nhìn liên không có biện pháp khống chế “Ngày hôm qua ... đã xảy ra chuyện gì sao?”

Vương Thanh vừa nhìn thấy bộ dáng Quách Đào như vậy thì đã phần nào hiểu được, mười năm bằng hữu cũng chẳng phải chỉ là xã giao, có lúc một cái ánh mắt cũng có thể hiểu được đối phương có ý gì, trực tiếp đưa tay ra “Đưa đây.”

Quách Đào thở dài, có chút không đành lòng đem máy tính bảng đưa qua cho Vương Thanh.

Khi xưa là ngôi sao điện ảnh nổi tiếng, hôm nay lại rơi vào luân lạc thảm cảnh

Tựa đề chói mắt đập vào mắt Vương Thanh tưởng đau đến phát đỏ, cắn răng ngăn lại xung động.

Hình ảnh lúc đầu là Đại Vũ đang cười rất vui vẻ.

Sau đó đột nhiên tắt đi bút ghi âm của người hâm mộ, nghiêng đầu có chút kinh hoảng, hỏi:

“Là ai? Các người là ai?” Đại Vũ của hắn lộ ra một bộ biểu lộ kinh hoảng thất thố, kinh hoảng cào loạn, lục lọi hết thấy đồ bên mép giường, giống như muốn tìm một cái gì đó. “Các người là ai! Các người không phải là y tá? Xin mời đi ra ngoài.”

Đại Vũ trước ống kính hết sức hốt hoảng lục lọi đầu giường, cho đến khi cậu bị ngã xuống đến dưới giường, còn không ngừng cầu khẩn.

“Van cầu các người ... đừng chụp tôi...”

Xương ngón tay của Vương Thanh bị bóp đến trắng bệch, gân xanh cuồn cuộn nổi lên. Hắn nhấn nút tạm ngừng, hắn không có biện pháp xem tiếp được nữa. Buồng tim mau chóng muốn nổ tung, hắn bây giờ rất muốn giết người.

“Vương Thanh ...” Ngõa ca cắn răng hỏi thăm tình huống của Đại Vũ, bọn họ thật rất không yên lòng. “Đại Vũ ...”

“Em ấy không tốt.” Vương Thanh nhắm mắt lại, vô lực tựa vào vách tường vô lực cắt đứt lời nói của Ngõa ca.

“Vương Thanh cậu không thể sụp đổ, cậu sụp đổ rồi thì Đại Vũ phải làm sao bây giờ” Quách Đào không nhịn được mở miệng trách “Cậu bây giờ hắn là nên có chút tinh thần lên một chút.”

“Đúng vậy a Vương Thanh.” Khải Hi cũng mở miệng, “Đại Vũ bây giờ rất cần anh.”

“Thanh, cậu phải phấn chấn lên.” Thái Hàn không nói nhiều, nắm tay nhẹ nhàng đập xuống bả vai Vương Thanh truyền cho hắn một chút khích lệ.

“Tôi biết.” Vương Thanh xuống một quyết định, sau đó mở mắt nhìn về phía mọi người.

“Mấy người giúp tôi đi thăm dò địa chỉ IP, điều tra xem rốt cuộc là người nào đã chụp trộm, điều tra xem rốt cuộc là ai muốn tổn thương Đại Vũ.” Vương Thanh lui về phía sau mấy bước, tịnh trọng hướng Quách Đào với mọi người hơi cúi người chào “Làm ơn, tôi bây giờ thật sự là không có tinh lực, tôi không thể rời đi Đại Vũ dù chỉ một bước.”

“Vương Thanh, cậu đây là làm gì! ”

“Đúng vậy a, điều tra những việc này là chuyện đương nhiên phải làm, Vương Thanh cậu quá khách khí rồi.”

“Cậu cứ việc chiếu cố Đại Vũ thật tốt, những việc này cứ giao cho chúng tôi.”

Mấy người Ngõa ca vội vàng cau mày ngăn trở.

Giữa bạn bè thì cần gì nói cảm tạ?

Vương Thanh đây là lo lắng đến loạn.

Quách Đào vỗ vỗ bả vai Vương Thanh.

“Cậu yên tâm.”

//

Bây giờ Đại Vũ giống như một khắc cũng không thể rời bỏ Vương Thanh, trạng thái tinh thần cực kỳ không tốt, ăn không trôi cơm, sợ hãi hết thấy những người đến gần.

Cứ như vậy mà giằng co cả một ngày, cho đến Trịnh Tề gọi điện thoại tới.

“ Uy, ”

“Vương Thanh, tôi là Trịnh Tề.” Trịnh Tề giọng nói hết sức không tốt “Các người đang ở bệnh viện nào, tôi bây giờ đang ở sân bay quốc tế Bắc Kinh.”

“Tôi nhắn địa chỉ cho cậu.” Vương Thanh nhú nhú chân mày.

Trước đây Vương Thanh từng cùng Đại Vũ đến Mỹ tham gia lễ đính hôn của Trịnh Tề và Anna. Nói thật thì ấn tượng của hăng đối với Trịnh Tề cũng không tệ lắm, nhưng bây giờ tình trạng hiện giờ của Đại Vũ, việc Trịnh Tề chạy đến đây quả thật đối với Đại Vũ mà nói thì không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Bước đến ôm rúc lấy Đại Vũ, Vương Thanh bây giờ đơn giản là bị áp lực đến muốn phát điên rồi.

“Đại Vũ, chúng ta di dân đi.”

“Gi cơ?”

“Chúng ta đến Pháp đi. Chúng ta không cần đợi đến khi em sáng mắt trở lại, chúng ta ngay bây giờ đi Pháp định cư, có được hay không?” Vương Thanh ôm Đại Vũ nhẹ nhàng dụ dỗ, “Đến Pháp anh sẽ mời bác sĩ tư nhân riêng đến giúp em làm trị liệu phục hồi, chúng ta rời nơi này đi, được không?”

“... Được.”

Đại Vũ yên lặng một hồi rồi sau đó vô lực tựa vào trên người Vương Thanh.

“Thật xin lỗi, anh không thể cho em một tình yêu hoàn mỹ.” Vương Thanh ách ách cúi đầu hôn lên đỉnh đầu Đại Vũ, nước mắt chảy xuống làm ướt tóc Đại Vũ.

Kể từ sau khi Đại Vũ gặp chuyện không may, Vương Thanh tựa như càng ngày càng không thể khống chế nước mắt của mình.

Đến tận cùng là đau đến mức như thế nào mới có thể làm cho một người đàn ông cứng rắn như Vương Thanh liên tục chảy nước mắt một lần rồi lại một lần.

Vương Thanh cũng đã từng nghĩ cho là mình đủ cường đại, cường đại đến mức tựa như đao thương bất nhập, bách độc bất xâm.

Nhưng khi hắn nhìn thấy Đại Vũ vô lực tuyệt vọng.

Tim của hắn cứ hung hăng đau đớn một lần rồi lại một lần.

“Không sao.” Đại Vũ vươn tay hướng cổ Vương Thanh, đem đầu hắn kéo xuống nhàn nhạt hôn lên cằm Vương Thanh.

Mặc dù hôn phải một ngụm nước mắt mặn chát nhưng Đại Vũ vẫn mỉm cười.

Tình yêu anh cho em mặc dù không phải là hoàn mỹ,

Nhưng chính là tình yêu đẹp nhất.

48. Chương 48

Lẽ ra mắt của Trịnh Tề dành cho Vương Thanh chính là một quyền hung hăng đánh ngay vào mặt.

Vương Thanh bị đánh ngay cằm, khóe miệng hơi rỉ ra máu, ngã nhào xuống trên nền đất.

Gần đây Đại Vũ ăn gì cũng không thấy ngon miệng, Vương Thanh liền theo cậu cùng nhau nhịn, thậm chí so với Đại Vũ ăn còn ít hơn, luôn bị đám người Quách Đào uy hiếp cùng dụ dỗ mới có thể ăn được một ít để duy trì thể lực. Thể lực của Vương Thanh bây giờ cũng không có bao nhiêu, cho nên một quyền này của Trịnh Tề cũng đã đủ đánh ngã Vương Thanh dễ dàng, hắn cũng không có khí lực để chống đỡ lại.

“Leo!” Anna cơ hồ là kiềm nén âm lượng khuyên can Trịnh Tề “Anh điên rồi sao, xem như cho dù là anh đánh chết cậu ta thì cũng không giúp được gì cho Đại Vũ!”

“Làm sao vậy... Trịnh Tề... anh đến rồi sao...” Đại Vũ không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm giác được cơ hồ Vương Thanh mở cửa cho một người, sau đó lập tức vang lên âm thanh nện mạnh trên nền nhà, giống như hắn bị ngã nhào trên đất. Sau đó cậu lại nghe thấy tiếng kinh hô của Anna.

Đại Vũ giùng giàng ngồi dậy, hai tay khua loạn khắp nơi.

“Thanh...” Đại Vũ gấp gấp la lên “Vương Thanh, anh làm sao vậy, bị ngã sao?”

Trong khoảnh khắc Đại Vũ bắt đầu cảm thấy thống hận chính mình không thể nhìn thấy, tình huống thế nào cũng không biết, cậu rất sợ Vương Thanh bị thương, rất muốn biết tình huống hiện tại rốt cuộc là như thế nào.

“Đại Vũ, em là Anna, em cùng Leo đến thăm anh.” Anna mắt ngấn lệ nóng, vội vàng đi tới mép giường nắm lấy tay Đại Vũ.

Nhưng Đại Vũ vẫn còn duy trì bộ dáng rất cấp bách “Anna, Vương Thanh đâu, có phải là Trịnh Tề đánh Vương Thanh phải không, Vương Thanh đâu?! ”

Vương Thanh cố gắng dùng một tay chống đỡ thân mình lên, sau đó cao giọng trả lời.

“Đại Vũ, anh ở đây, anh không sao.”

Đại Vũ vừa nghe thấy được tiếng Vương Thanh trả lời trong nháy mắt liền an tĩnh lại, “Àn, không sao thì tốt rồi, em còn tưởng là anh bị ngã xuống đất.”

Nụ cười đầm đĩnh khiến cho lòng ba người ở tại đó hưng hăng đau nhói.

Tám năm chung sống đủ để cho Trịnh Tề hiểu rõ Đại Vũ, mới vừa rồi Đại Vũ có bao nhiêu gấp gấp, điều này chứng minh rằng cậu quan tâm Vương Thanh nhiều bao nhiêu.

Trịnh Tề luôn xem Đại Vũ như em trai ruột của mình mà yêu thương che chở.

Hôm nay Đại Vũ trở về nước không đến một năm, mà lại có biết bao nhiêu chuyện đổ cuống đầu cậu, dư luận, đe dọa, tai nạn giao thông, bị mù, bị quấy rối, bị chụp trộm.

Trịnh Tề không có cách nào tưởng tượng được, một Đại Vũ thiện lương như vậy đến tột cùng đã dấn tới lớn với người nào mà trời cao lại muốn trừng phạt cậu như vậy.

Trịnh Tề khom lưng hưng hăng nắm lấy cổ áo của Vương Thanh, hưng tận thở mạnh, anh thật sự cảm thấy hối hận khi đem Đại Vũ trở lại Trung Quốc.

Chính là cái người trước mắt này, chính là Vương Thanh, đã đem Đại Vũ hành hạ thành cái bộ dáng như bây giờ.

Lễ đính hôn cùng Anna ngày đó, chính là lần đầu tiên Trịnh Tề nhìn thấy Vương Thanh.

Không phải không thừa nhận Vương Thanh thật sự là một nam nhân có mị lực, làm người xử sự rất có lễ phép, rất chiều chuộng Đại Vũ. Hắn đối mặt với Đại Vũ luôn là loại nụ cười ôn lãng không hề có sự đề phòng, là một người mà ai cũng có thể dễ dàng nhìn ra hắn yêu Đại Vũ nhiều đến thế nào.

Vương Thanh luôn nói là bởi vì đại vũ ở bên cạnh hắn hắn tổng không nhận được ô, tràn đầy nụ cười đắc ý, mà ánh mắt chính là thâm tình không có cách nào diễn tả.

Vương Thanh đối với Đại Vũ nếu không phải là nhiều kiên định thì là thâm tình sâu không thấy đáy.

Trịnh Tề đã từng cho rằng Đại Vũ đã chờ đúng người rồi.

Ở Mỹ đối với đồng tính luyến ái rất thoải mái, hơn nữa ngay từ năm 2015 đã tuyên bố hợp pháp hóa hôn nhân đồng tính toàn nước Mỹ.

Nhưng dù sao Trung Quốc so với Mỹ cũng là bất đồng, Trịnh Tề chưa từng sống ở Trung Quốc lần nào nhưng cũng hiểu được một ít.

Chỉ bất quá là anh không nghĩ tới lại tàn nhẫn như thế này.

Trịnh Tề đối với Vương Thanh rất thất vọng, không nghĩ đến Vương Thanh không thể bảo vệ Đại Vũ thật tốt.

Trịnh Tề hưng hăng buông cổ áo Vương Thanh ra, đẩy hắn một lần nữa ngã xuống đất, sau đó mới đi đến mép giường Đại Vũ.

“Đại Vũ, ” Trịnh Tề đưa tay sờ sờ cánh tay Đại Vũ, đau lòng hỏi “Thế nào mà lại gầy nhiều như vậy a?”

“Trịnh Tề... sao anh lại tới đây nha?” Đại Vũ nghe thanh âm của Trịnh Tề, cố gắng tự nhiên phân biệt phương hướng “Còn có Anna, Anna không phải là còn có một bộ phim vẫn đang quay sao?”

“...” Anna đã nói không nên lời, che miệng ngăn không cho mình khóc ra tiếng.

Vẫn là Phùng Kiến Vũ đó.

Không sai, vẫn chính là Phùng Kiến Vũ đó.

Vẫn là một Phùng Kiến Vũ rõ ràng bản thân rất mệt mỏi, rất đau khổ, nhưng vẫn là thân thiết vì người khác mà hết lòng.

Vẫn là một Phùng Kiến Vũ rõ ràng bản thân dù không thể giúp được nhưng vẫn là thiện giải nhân ý vì người khác mang đến ấm áp.

“Khụ...” Trịnh Tề thanh thanh cổ họng, đè nén tâm tình của mình “Đại Vũ, Anna mang thai, em sắp lên chức cậu rồi nha.”

“Phải không! Anh ấy là mợ! ” Đại Vũ vui mừng cười nói, sau đó gọi im lặng gọi Vương Thanh này giờ không lên tiếng, “Giúp em lấy tiền lì xì trong túi cho hai người bọn họ đi! Phải là bao tiền lì xì phải Trung Quốc nha! ”

Vương Thanh biết rõ Đại Vũ không yên tâm hẳn, vội vàng đứng dậy ngồi lên đem Đại Vũ ôm vào trong người. Cảm giác được hơi thở của Vương Thanh, Đại Vũ lúc này mới chân chính thả lỏng, miệng cười sáng rõ.

“Thật đáng tiếc, ” ánh mắt đen láy của Đại Vũ ươn ướt, cho dù là không có tiêu cự cũng không làm trở ngại đôi mắt xinh đẹp này “Nếu như sớm một chút thì thật tốt... bây giờ em không thể nhìn tận mắt bộ đáng đứa bé này ra đời, có bộ đáng của Anna cùng Trịnh Tề hai người, đứa bé này nhất định đặc biệt xinh đẹp.”

Giọng của Đại Vũ tràn đầy chúc phúc cùng mong đợi, còn xen lẫn vẻ thất vọng.

Anna đang khóc cũng hít vào một ngụm khí lạnh, nước mắt mãnh liệt tuôn ra.

“Thấy được chứ, thế nào mà lại không thấy...” Lỗ mũi Trịnh Tề ê ẩm, giọng nói mang theo nghẹn ngào “Phùng Kiến Vũ anh cho cậu biết, không được chính mắt nhìn thấy cháu trai hoặc cháu gái của cậu, trong lòng cậu an tâm sao! ”

“Em cũng muốn a.” Đại Vũ nhẹ nhàng cười nói, sau đó đưa tay ra, “Anna?”

Anna thật sự là khóc đến nói không ra lời, “Àn.” Kêu một tiếng rồi đưa tay nắm lại tay Đại Vũ.

“Anna, chúc mừng em a, ” Đại Vũ cười, thật tâm thật ý chúc phúc cho hai người “Hai người phải sống thật tốt thật tốt.”

“Nhất định rồi, ” Trịnh Tề hít sâu cố gắng đè nén tâm tình bi thương “Đại Vũ anh cho cậu biết, anh không cho phép cậu từ bỏ, nếu không cháu ngoại của cậu cũng sẽ xem thường cậu!”

“Em biết!” Đại Vũ bất đắc dĩ mở miệng “Hai người đến đây chính là muốn dạy dỗ tôi đúng không a?”

Vương Thanh để cho Đại Vũ dựa vào người mình, hốc mắt cũng nóng lên.

Cú đánh của Trịnh Tề đối với hẳn cảm thấy rất đúng, Vương Thanh hẳn đúng là không bảo vệ được cho Đại Vũ thật tốt.

Hắn so với ai khác cũng muốn đánh chết chính mình.

Nhưng Đại Vũ vẫn còn đang cố gắng ý chí quật cường như vậy, bộ đáng thiện lương của Đại Vũ như vậy khiến cho hẳn vô cùng đau lòng.

Đại Vũ kêu một tiếng hẳn là mợ liền tỏ rõ trước mặt Trịnh Tề và Anna quan hệ giữa hẳn và cậu.

Cậu bị mù cho tới bây giờ cũng chưa từng oán trách Vương Thanh.

Cũng là tỏ rõ thái độ của mình, không muốn bởi vì bản thân, mà tổn thương Vương Thanh.

Trong lòng ba người đều sáng tỏ.

Trịnh Tề nhắm hai mắt hít thở sâu, sau đó lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Vương Thanh.

“Đây là chú của tôi, chuyên gia khoa não quốc tế, bây giờ ông ấy đang ở Đức, tôi đã liên lạc ổn thỏa rồi, mấy ngày nữa cậu mang Đại Vũ đi Đức trị liệu đi.”

“Cám ơn.” Vương Thanh nhận lấy, nhưng đáy mắt là một mảnh thê lương.

Thật ra thì đã hần vận dụng hết thủy phương pháp, dù chỉ là một tia hi vọng nhỏ nhoi, chuyên gia não từ Anh đến Mỹ đã liên hiệp đã chẩn đoán qua.

Mỗi người đều cho hắn một câu trả lời.

Vô năng cứu chữa.

49. Chương 49

Trịnh Tề cùng Anna đến thăm khiến cho tâm tình của Đại Vũ trở nên tốt hơn rất nhiều, hơn nữa còn có rất nhiều người thật sự lo lắng cho Đại Vũ, Vương Thanh liền gọi Ngõa ca, Khải Hi bọn họ đến làm bạn với Đại Vũ.

Có thể là bọn họ cố gắng quá nhiệt tình, trên mặt Đại Vũ dần dần có lại nụ cười, cho đến khi cha mẹ của Vương Thanh từ Đài Loan trở về Bắc Kinh.

Khi đó đã là vào tháng tám.

Là thời điểm khí trời nóng bức nhất.

“Vương Thanh, ba và mẹ của con đang ở biệt thự ngoại ô, con trở lại cùng chúng ta nói chuyện một chút.”

“Con bây giờ không rảnh.” Vương Thanh nhíu chân mày “Con đang ở bệnh viện.”

“Vương Thanh, con muốn bức chết ba và mẹ con sao?”

“... Được ” Vương Thanh nhìn Quách Đào và Đại Vũ đang nói cười qua cửa sổ thủy tinh, sau đó thỏa hiệp “Một lát nữa con sẽ về.”

Vương Thanh đẩy cửa ra thì nhìn thấy Ngõa ca đang giúp Đại Vũ gọt một trái táo, không khỏi cau mày “Ngõa ca, anh gọt táo thì cách Đại Vũ xa một chút.”

“... A, được ...” Ngõa ca bĩu môi, ủy ủy khuất khuất lui vào một góc ở ghế sa lông.

“Đại Vũ,” Vương Thanh đưa tay xoa xoa tóc Đại Vũ, ôn nhu mở miệng “Lát nữa anh phải ra ngoài một chuyến, em có muốn ăn gì không?”

Đại Vũ suy nghĩ một chút rồi lắc lắc đầu nhỏ, sau đó biểu lộ vẻ mặt muốn nói lại thôi.

“Àn?” Vương Thanh tiến gần mặt Đại Vũ, hơi thở của hai người gần sát nhau.

Quách Đào ở một bên làm như không nhìn thấy.

“Anh ... nhanh đi... rồi mau trở lại ...” Đại Vũ nhỏ giọng nói.

Sau khi Đại Vũ không thể nhìn thấy, người mà cậu lệ thuộc vào nhất, người mà cậu tín nhiệm nhất, chính là Vương Thanh.

Nhận biết điều này khiến cho Đại Vũ cũng cảm thấy rất khổ não, nhưng là không có biện pháp, tim của cậu rất chân thật phản ánh ý nghĩ của cậu.

“Được.” Vương Thanh thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng cười, đem Đại Vũ kéo vào trong ngực, lỗ tai của Đại Vũ dán vào lồng ngực Vương Thanh, tiếng cười nhẹ nhàng của Vương Thanh xuyên thấu qua lồng ngực tiến vào tai Đại Vũ.

Đại Vũ chỉ đơn giản là cảm thấy vô cùng an tâm.

“Đào ca, Ngõa ca, các anh ở chỗ này giúp em chiếu cố Đại Vũ một chút. Nếu có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại cho em.” Vương Thanh hôn một cái vào trán Đại Vũ, sau đó đứng dậy rời đi.

Quách Đào cười híp mắt nhận lấy ly nước, sau đó đặt mông ngồi ở bên cạnh Đại Vũ.

“Được a được a, cậu cứ yên tâm đi đi.”

Vương Thanh bất động, nhắm mắt nhìn Quách Đào.

Ngõa ca liếc mắt, kéo ngược Quách Đào đến trên ghế ngồi sát bên giường.

“Anh sẽ trông chừng anh ta.” Ngõa ca đem trái táo đã gọt xong phân nửa thả vào trong tay Đại Vũ, một nửa kia thì đưa lên miệng cắn cái rụp “Cậu yên tâm, buổi chiều anh cũng không có việc, ở chỗ này bởi Đại Vũ, sẽ không rời đi một bước.”

Vương Thanh gật đầu, sau đó mở miệng phát ra khẩu âm.

Cảm ơn hai người.

//

Ai cũng biết gia cảnh nhà Vương Thanh rất hiển hách, ba Vương mẹ Vương là sự kết hợp giữa một gia đình giàu có và một gia đình học giáo, nhưng Vương Thanh từ nhỏ cho đến lớn là một người rất có chủ kiến.

Ban đầu khi Vương Thanh báo rằng quyết định theo đuổi chuyên ngành nghệ thuật, bước chân vào giới giải trí, ba Vương không phải là không ngăn cản.

“Vương Thanh, sau này con vẫn phải kế thừa doanh nghiệp của gia tộc, con vẫn quyết định làm như vậy thật sao?”

“Phải.”

Một chữ đơn giản ngăn lại tất cả phản đối của ba Vương.

Con trai của mình, mình sao lại có thể không rõ ràng. Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là chuyện Vương Thanh muốn làm thì ai cũng không thể ngăn trở hắn.

Ba Vương chưa từng nghĩ rằng, quyết định đó đã nghịch chuyển cả cuộc đời Vương Thanh.

Đúng vậy, Vương Thanh đã gặp phải Phùng Kiến Vũ.

Gặp phải người trong cuộc đời hắn không thể dứt bỏ.

Lúc Nghịch Tập vừa ra mắt đã trở thành một sự kiện hot, mẹ Vương cũng đã xem qua.

Mẹ Vương vẫn cảm thấy diễn phim cũng không có gì, dù sao tất cả đều là giả, nhập vai quá sâu là bởi vì con trai mình diễn tốt.

Mẹ Vương còn rất kiêu ngạo, xem như diễn mà thành thật thì con của mình cũng sẽ không thích một người con trai.

Huống chi sau này Phùng Kiến Vũ còn sang Mỹ đóng phim đến tận tám năm. Cho dù là rất hoài nghi, nhưng sự việc diễn ra như vậy cuối cùng cũng đem hết thấy nghi ngờ gạt bỏ đi.

Nhưng ba Vương mẹ Vương thật sự chưa từng nghĩ qua, nguy hiểm lớn nhất chính là từ giả trở thành sự thật.

Huống chi, trước khi diễn bộ phim kia, Vương Thanh đã sớm yêu Phùng Kiến Vũ.

Sau này, Vương Thanh ở lễ trao giải không màng tất cả thắng thua nhận tình yêu mấy chục năm qua của mình.

Ba Vương mẹ Vương muốn bất tỉnh.

Làm sao có thể?

Con của bọn họ ưu tú như vậy, hiểu thuận như vậy, ảm áp như vậy, tốt đẹp như vậy,

Làm sao có thể ... yêu một người con trai?

Bọn họ tức tốc từ Đài Loan chạy về Bắc Kinh, trên máy bay lại xem được video Đại Vũ bị chụp trộm.

Người như vậy, làm sao có thể xứng với con trai ưu tú của mình.

Nhưng khi Vương Thanh về nhà hướng bọn họ hai gối quỳ xuống một khắc kia,

Tất cả phiền muộn đều biến thành dày đặc đau lòng.

Đây chính là con của bọn họ a.

Đây chính là con trai vô cùng kiêu ngạo của bọn họ không đứng trước bất kỳ ai mà cúi đầu a.

Con trai từ nhỏ cho đến lớn cũng chưa từng khiến cho bọn họ phiền lòng.

Nhưng lại vì một người con trai khác, không màng thế tục bất chấp một thứ tình cảm không được cho phép, quỳ xuống.

“Ba, mẹ, **bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại, con kiếp này không thể lập thất sinh con, là con bất hiếu.”

“Con không thể thừa kế doanh nghiệp của gia tộc, con muốn mang Đại Vũ di dân đến Pháp để bảo vệ em ấy, là con bất nghĩa.”

“Con không thể cung phụng ba mẹ, để cho hai người an hưởng tuổi già, là con bất trung.”

“Ba, mẹ, con biết rất rõ ràng con như vậy là bất hiếu bất nghĩa bất trung, nhưng con vẫn ngoan tâm làm như vậy.”

“Dù là hôm nay hai người muốn mạng của con, cũng không thành vấn đề, mạng này của con vốn chính là hai người đã ban cho.”

“Nhưng Phùng Kiến Vũ cũng là mạng của con a.”

Khi ba Vương mẹ Vương nghe xong lời nói này của hắn, bọn họ cũng biết không có cách nào nghịch chuyển được sự việc rồi, mẹ Vương khóc không thành tiếng.

Con trai của bà đến tốt cùng có bao nhiêu khổ sở, bà không phải không biết. Một bên là người bản thân yêu sâu đậm, một bên là song thân ba mẹ, ở giữa còn có người hâm mộ cùng thế tục trách mắng.

Con trai của bà vẫn một mực duy trì bộ dáng quật cường như vậy mà sống.

Nhưng hiện tại lại ôm một dáng vẻ tuyệt vọng, đau đớn khổ sở mà quỳ ở đó.

Đây chính là con của bọn họ.

Là yêu thương duy nhất của bọn họ.

Là lí do duy nhất kéo dài sinh mạng của bọn họ.

Chẳng lẽ thật sự muốn đoạt lại sinh mạng của Vương Thanh sao.

Chẳng lẽ bọn họ thân là cha mẹ lại thật sự muốn giết chết con mình sao.

Ba Vương nhìn mẹ Vương che mặt khóc rống, cuối cùng là không đành lòng lệ rơi đầy mặt.

“Được, con đi đi, nhưng con vĩnh viễn vẫn là con trai của ba. Ở Pháp phải sống cho thật tốt, nhưng con phải cùng Đại Vũ thường xuyên trở lại thăm chúng ta một chút.”

Ba Vương trầm mặc hồi lâu, mở miệng.

Điều này chính là ý tứ đồng ý.

Vương Thanh hé miệng, hốc mắt đỏ bừng.
Khom lưng đập đầu xuống đất.
Thật xin lỗi,
Ba mẹ,
Xin tha thứ con trai bất hiếu.
Vương Thanh lệ nóng đập trên sàn nhà.
Kiếp này, Phùng Kiến Vũ chính là điều mà con không thể dứt bỏ.
Nếu như có kiếp sau, con vẫn nguyện làm con trai của hai người để hồi báo hai người.

**“Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại”

(Tội bất hiếu có ba: không con nối dõi là tội lớn nhất)

Là lời nói của Mạnh Tử, chép trong thiên “Ly lâu thượng” của sách Mạnh Tử. Nhưng sách này thì lại không ghi lời giải thích của chính Mạnh Tử về hai điều bất hiếu kia. Về hai điều này thì Triệu Kỳ đời nhà Hán, khi chú giải sách Mạnh Tử, đã cho rằng một là hùa theo cha mẹ mà đẩy cha mẹ vào chỗ bất nghĩa; hai là không chịu ra làm quan để lấy bổng lộc mà nuôi cha mẹ lúc cha mẹ đã già. Còn cách hiểu thông thường hơn thì cho rằng một là không vâng lời cha mẹ, hai là không chăm lo học hành để phụng dưỡng cha mẹ.

50. Chương 50

Sau khi Vương Thanh đi rồi, bầu không khí lập tức trở nên rất nhộn nhịp.

Quách Đào cùng Ngõa ca ra sức tăng nóng bầu không khí, sưu tầm đủ loại chuyện đùa để cho Đại Vũ thả lỏng tinh thần.

Đơn giản là lời đủ thứ chuyện phiếm ra nói a, Đào ca cùng Ngõa ca thay phiên nhau chọc ghẹo, Đại Vũ tâm tình thay đổi tốt hơn cư nhiên hóa thân thành Phùng oán giận, thỉnh thoảng giận dỗi Đào ca cùng Ngõa ca một chút.

Cho dù không có Vương Thanh ở đây, Ngõa ca cùng Quách Đào cũng không dám oán giận lại, thật vất vả mới khiến Đại Vũ có lại bộ dáng vui vẻ, cậu muốn dỗi thì cứ dỗi đi.

Cùng lắm thì chờ tới ngày cậu cùng Vương Thanh kết hôn, hai chúng tôi sẽ khởi đi tiền mừng!

“Phùng tiên sinh, bác sĩ Lý gọi cậu đi chụp CT kiểm tra não.” Cô y tá lễ độ gõ cửa đi vào, cắt đứt không khí nháo loạn.

“A, được, cảm ơn.” Đào ca vội vàng mở miệng, sau đó nhìn về phía Ngõa ca.

Dùng khẩu âm hỏi,

“Làm sao bây giờ?”

Ngõa ca cũng dùng khẩu âm, cố hết sức không phát ra âm thanh,

“Không biết nha.”

Vẫn là Đại Vũ đánh vỡ phần yên tĩnh này.

“Hai người mau đẩy tôi đi kiểm tra a.”

“A ... a ...” Quách Đào ngắc ngứ đáp lời “Hay là chờ Vương Thanh trở lại rồi hãy đi đi ...”

“Đúng a ...” Ngõa ca cũng lập tức hòa theo “Vạn nhất xảy ra chuyện gì, làm cậu té hoặc là có bị làm sao, Vương Thanh khẳng định sẽ giết hai chúng tôi.”

“...” Đại Vũ lại không nói mà chống người lên, làm bộ mình muốn xuống giường tìm xe lăn.

Một cử động này khiến hai người Ngõa ca cùng Quách Đào bị dọa sợ, đến nỗi trái tim cũng muốn nhảy dựng, vội vàng ngăn cản động tác của Đại Vũ.

Hu hu.

Cậu là cái gai trong tim của Vương Thanh a, vạn nhất cậu ngã xuống thì Vương Thanh thật sự sẽ cùng chúng tôi liều mạng a.

“Như vậy đi, ” Quách Đào hắng giọng một cái, “Đại Vũ anh công cậu đến xe lăn, sau đó hai chúng ta cùng với cậu đi kiểm tra, có được không?”

“Ân, cảm ơn anh a, Đào ca.” Đại Vũ nghiêng đầu, cười đến ánh mắt cũng híp lại.

//

Còn chưa đến phòng chụp CT, Quách Đào đã bị một cú điện thoại ngăn lại.

Quách Đào biểu lộ phức tạp khước từ, thật ra thì cũng không phải chuyện gì lớn lắm, nhưng cứ nói qua nói lại trong điện thoại thì Đại Vũ cũng nghe được rồi.

“Đào ca, anh đi đi.” Đại Vũ sợ nhất là chính mình mang lại phiền toái cho người khác, nhất là sau khi bị mù, liền vội vàng thúc giục Quách Đào “Anh không đi, em sẽ không kiểm tra.”

Quách Đào liều mạng lắc đầu, cái này không thể được, để lại mình Ngõa ca cùng Đại Vũ, Vương Thanh sẽ đuổi giết anh a.

Nhất là hiện trạng Đại Vũ của bây giờ, Quách Đào bị ai phát hiện quy luật, bây giờ chỉ cần để cho đại vũ một người, không ngừng suy tính ra điểm chuyện gì.

Không sợ đối thủ giống như thần, chỉ sợ đồng đội giống như heo a.

“Đào ca anh đi đi, tôi ở đây phụng bồi Đại Vũ được rồi.” Ngõa ca khí thế ngút trời, một bộ tôi có thể làm được nhiều việc lắm, mau đến khen ngợi tôi đi.

Quách Đào thật muốn tát một cái đánh bất tỉnh luôn Phù Long Phi.

“Đào ca anh mau đi đi, em không có việc gì đâu.” Đại Vũ vỗ vỗ chân của mình, “Em trừ bỏ không thể nhìn thấy, thân thể cũng không có vấn đề gì.”

Bộ dáng nói ra thoát nhìn như là rất dễ dàng, nhưng Quách Đào và Ngõa ca nghe vào lại cảm thấy vô cùng nặng nề.

Không nhìn thấy.

Đại Vũ nhiệt huyết như ánh mặt trời ảm áp trên sân khấu,

Không nhìn thấy được nữa rồi.

“Vậy anh về đài trước một chuyến, một lát nữa sẽ trở lại.” Quách Đào ngồi xổm người xuống, ôn nhu hướng về phía Đại Vũ nói.

“Được.” Đại Vũ ngẩng đầu mỉm cười.

“Cậu phải chăm sóc tốt cho Đại Vũ.” Quách Đào xoay người đi mấy bước, rồi quay trở lại vỗ vỗ đầu Ngõa ca.

“Ai nha, biết rồi, biết rồi, anh thật phiền.” Ngõa ca không nhịn được liếc Quách Đào một cái.

“...” Tiểu tử thối này không thèm tán thưởng tôi một tiếng.

//

Theo thông lệ sau khi kiểm tra kết thúc, bác sĩ Lý gọi Ngõa ca đến nói một chút tình hình, Ngõa ca sợ Đại Vũ có thể nghe được chuyện không tốt, phân vân không biết có nên đi hay không.

“Chuyện này, cô y tá, tôi trước không đi.” Ngõa ca suy nghĩ, vẫn cảm thấy không nên lưu lại Đại Vũ một mình trong phòng nghỉ.

“Không được a, bác sĩ Lý nói có một số chuyện rất quan trọng, có thể là về tình hình tiến triển a.” Y tá cảm thấy thật thật khó xử, cô cũng không thể làm chủ được a.

“VẬY ...”

“Ngõa ca anh để em ở đây nghỉ một chút là tốt rồi.” Đại Vũ cắt đứt lời của Ngõa ca, lại nghịch ngợm cười “Em bây giờ cũng đâu có nhìn thấy, cũng không có thể giống như tám năm trước bỏ trốn chạy ra nước ngoài được a.”

“...” Nếu cậu thật sự chạy ra nước ngoài thì Vương Thanh trước hết sẽ đánh chết tôi đó.

“VẬY anh đi nhanh rồi trở lại, cậu ngoan ngoãn ở đây một chút nha.” Ngõa ca đẩy Đại Vũ tới bên cửa sổ trong phòng nghỉ, để cho Đại Vũ phơi nắng, sau đó lại nhờ một cô y tá đến giúp trông chừng Đại Vũ.

“Tôi lập tức sẽ trở về, xin nhờ cậu vào cô.”

“ĐƯỢC, anh yên tâm đi.” Cô y tá tiến đến giúp Đại Vũ đẩy xe lăn, cùng cậu đứng ở bên cửa sổ.

Ngõa ca lúc này mới an tâm đi đến phòng làm việc của bác sĩ điều trị.

Đại Vũ lẳng lặng phơi nắng, nhắm mắt lại cảm thụ nhiệt độ.

Đột nhiên một cuộc đối thoại phá vỡ phần yên tĩnh này.

“Cậu biết người chủ trì cực kỳ đẹp trai trong nước chúng ta không, tên là Vương Thanh ấy, gần đây mới nhận được giải năm diễn viên xuất sắc nhất đó.” Thanh âm của một nữ nhân vang lên, giọng chanh chua cay nghiệt bất quá.

“Biết a,” Một nữ nhân khác tiếp lời “Anh ta không phải là đồng tính luyến ái sao, thật ghê tởm.”

“Biết nói sao đây, cái người tên Phùng Kiến Vũ gì đó, mấy ngày trước bị người khác chụp trộm nói là đã bị mù, nghe nói còn đang ở bệnh viện này nữa nè.”

“Chắc chắc chắc, bị mù sao?”

“Đúng vậy a, cậu nói anh ta như vậy không phải là làm liên lụy đến Vương Thanh sao, tương lai tiền đồ từng cái lớn nhỏ cứ như vậy đều bị hủy hết. Nếu như con tôi là đồng tính luyến ái, tôi không phải là tức chết sao.”

“Đúng a, cũng không biết ba mẹ Vương Thanh sẽ nghĩ như thế nào, yêu đàn ông cũng còn thôi đi, lại còn là một người mù, khẳng định là không đồng ý đâu.”

“Đúng đúng, cậu nói xem mù còn liên lụy đến người khác, đây không phải là tạo nghiệt sao.”

“Đúng a, bây giờ Vương Thanh ở trên mạng còn bị người ta nói vô cùng khó nghe a, những lời dơ bẩn gì cũng nhắm lên người anh ta mà trút xuống.”

“Đều là bị cái người mù đó làm hại.”

“...”

Cô y tá không quen biết Phùng Kiến Vũ, cũng liền không xem cậu ra gì, xem cậu như là người bình thường nghe bất quá đi.

Nhưng nàng không biết, trên xe lăn chính là Phùng Kiến Vũ.

Thì ra, toàn thế giới cũng đều biết mình bị mù a.

Phùng Kiến Vũ cười khổ.

Cậu không biết mình bị chụp trộm đã phát tán trên internet, càng không biết tất cả mọi người biết mình bị mù.

Giống như một người bị giấu trong bóng tối chẳng hề hay biết ngoài sáng tất cả đều bị vỡ nát, đột nhiên nhận thấy được sự thật đau đớn đâm máu.

Nhiều ngày như vậy cậu vẫn luôn một mực đang trốn tránh, một mực liều mạng cảm thụ yêu thương của Vương Thanh.

Tham lam hưởng thụ ôn nhu của Vương Thanh.

Có phải hay không đối với hắn quá không công bằng?

****Vô dĩ vi báo, là một sự thật bất đắc dĩ nặng nề đến nhường nào.**

Vương Thanh, em thật sự không thể liên lụy anh.

Trong khoảng thời gian này cảm nhận được tình yêu anh dành cho em, như vậy là đủ rồi.

Cả đời này có được tình yêu chân thành của anh, em có chết cũng không tiếc.

****Vô dĩ vi báo: nhận được tấm lòng ân huệ lớn nhưng lại không biết nên đền đáp như thế nào.**

51. Chương 51

Ngõa ca không có phát hiện sự khác thường của Đại Vũ, hai người trở lại phòng bệnh không bao lâu thì Quách Đào cũng quay trở lại.

“Kiểm tra như thế nào a?” Quách Đào mang theo một giỏ trái cây đặt xuống bàn.

“Tốt vô cùng.” Ngõa ca không biết nên nói như thế nào, xoa xoa huyết thái dương, không thì sao, làm sao nói đây, nói rằng bác sĩ đã tận lực rồi sao.

“Ngõa ca,” Đại Vũ ngồi ở trên giường nhàn nhạt mỉm cười “Anh đến đây một chút.”

“Ân, sao vậy Đại Vũ?” Ngõa ca mờ mịt đến ngồi ở trên ghế bên cạnh Đại Vũ, Quách Đào đang mở giỏ gói trái cây ra.

“Đại Vũ muốn ăn trái cây sao?”

“Ngõa ca, anh giúp em gọt một trái táo đi.” Đại Vũ liếm môi một cái, cổ họng có chút khàn khàn, phảng phất mang đầy bụi bặm.

“Được a.” Ngõa ca cười híp mắt đáp ứng, sau đó lấy ra từ bên trong ngăn kéo tủ đầu giường một con dao gọt trái cây.

Đại Vũ một mực nghiêng người nghe ngóng động tĩnh của Ngõa ca.

Thật ra thì Vương Thanh bảo vệ cậu rất tốt, cả phòng đều không có đồ vật nào sắc bén. Kể từ sau khi cậu bị chụp trộm, ngay cả ly uống nước Vương Thanh cũng đã đổi thành ly nhựa mềm, chỉ sợ Đại Vũ lúc không chú ý có thể làm bị thương chính mình.

“Xong.” Ngõa ca động tác nhanh nhạy gọt xong một trái táo, sau đó kéo ra ngăn tủ thứ hai bên trái thả con dao vào.

Lại đem trái táo chia thành hai nửa, một nửa cho Đại Vũ, một nửa cho anh.

“Uy uy uy,” Quách Đào bất mãn mở miệng “Hai lần rồi nha! Đều không có phần của tôi.”

Ngõa ca khôi phục một mặt không quan tâm xem thường.

“... Trái cây này cũng đều là do tôi mua! ” Quách Đào không khách khí kêu la.

“Cho cậu cho cậu, nói gì mà lảm thế! ” Ngõa ca nhe răng toét miệng làm mặt quỷ, sau đó đem miếng táo trong tay bẻ ra làm hai đưa cho Quách Đào.

Hai người đang nháo, không ai phát hiện biểu hiện của Đại Vũ dần dần đã không còn vui vẻ. Đại Vũ tình tứ nhai trái táo trong tay, động tác nhai nuốt liên tục lặp lại, cũng không biết trong lòng cậu đang suy nghĩ gì.

Cho đến khi Vương Thanh trở lại.

“Ai dô, cậu trở lại rồi a.” Quách Đào cố làm ra vẻ kinh ngạc “Cậu còn không nhanh đến thì vợ cậu cũng nhanh chết đói rồi! ”

“Ấn?” Vương Thanh mừng rỡ kinh ngạc, bước đến xoa xoa mặt Đại Vũ “Muốn ăn gì sao?”

Gần đây khẩu vị của Đại Vũ không được tốt, sau khi gặp chuyện không may cơ hồ ăn cái gì cũng không nuốt trôi. Đến khi bác sĩ cấp cho hắn một chế độ thực đơn dinh dưỡng, Vương Thanh bắt đầu tận lực thay đổi thực phẩm cho Đại Vũ.

Điều này cũng làm cho có lệ, mấu chốt chính là Đại Vũ cái gì cũng không muốn ăn, điều này làm cho Vương Thanh cùng đám người ba mẹ Phùng đau đầu không thôi.

Bây giờ nghe thấy Đại Vũ chủ động muốn ăn, làm sao mà hắn không cao hứng cho được.

“Đào ca, Ngõa ca, sao hai người lại không giúp Đại Vũ mua về a?” Vương Thanh bắt đầu nhú mi oán trách những người khác, thật vất vả Đại Vũ mới có chút khẩu vị, các người còn để cho em ấy đói bụng!

“Uy uy uy trời đất chứng giám,” Ngõa ca ủy khuất mở miệng “Chúng tôi nào dám rời đi Đại Vũ một bước. Nếu như chúng tôi mang theo Đại Vũ ra ngoài ăn, cậu trở lại không nhìn thấy em ấy, cậu khẳng định sẽ phát điên đi.”

“Cậu ấy đâu chỉ phát điên, cậu ấy sẽ còn đem toàn bộ bệnh viện phá hủy hết.” Quách Đào một bên lạnh lạnh mở miệng.

Vương Thanh cũng không để ý đến những người khác nhạo báng.

“Được rồi, Đào ca, Ngõa ca, em cũng đã trở lại rồi. Hai người có việc thì đi trước đi.”

“...” Cái gì gọi là ôm được vợ lên giường, người làm mai bị ném qua tường.

Vương Thanh trình diễn mặt của cậu càng ngày càng quá đáng rồi nha.

Hai người Đào ca cùng Ngõa ca đơn giản là muốn ôm đầu khóc rống.

“Vậy hai chúng tôi đi trước, hai người tiếp tục ân ái đi nha.” Quách Đào hít hít lỗ mũi, dắt Ngõa ca bộ dáng kỳ đà cản mũi còn không biết tự mình rời đi.

Mà Vương Thanh ở lại nhìn chăm chăm vào Đại Vũ, ôn nhu nâng lên mặt của Đại Vũ, cúi đầu trán cộng trán cùng Đại Vũ.

“Có chuyện?”

Đơn giản hai chữ, lại khiến cho Đại Vũ thiếu chút nữa chảy ra nước mắt.

Đây chính là Vương Thanh a.

Đây chính là Vương Thanh mà cậu yêu.

Tất cả mọi người đều không nhìn ra ẩn nhẫn cùng khổ sở của Đại Vũ, nhưng Vương Thanh chỉ cần một giây liền nhìn ra hỉ nộ ái ố của mình.

**Giống như chuyện xưa trên cầu Đoạn Kiều, Đại Vũ bây giờ tựa như nửa cầm nửa diệc, mất đi âm thanh.

“Đâu có,” Đại Vũ mím môi toát ra một nụ cười thật to, “Em muốn ăn địa tam tiên.”

“Được.” Đơn giản là Đại Vũ có yêu cầu gì, Vương Thanh sẽ đáp ứng hết thảy “Anh ngay bây giờ đi mua cho em.”

Có thể là bị vui sướng đến mê mị đầu óc, Vương Thanh nửa bước ra cửa ngay lập tức xoay người trở lại.

“Anh gọi điện kêu Khải Hi đến với em.”

Vương Thanh trải qua sự kiện chụp trộm kia một lần, có nói gì cũng không bao giờ để Đại Vũ một mình ở lại phòng bệnh nữa.

Khải Hi cùng Thái Hàn đến rất nhanh.

Mà trong đầu Vương Thanh bây giờ đều là tràn ngập ý niệm Đại Vũ cuối cùng cũng tốt lại rồi, rốt cuộc cũng biết chủ động muốn ăn rồi a.

“Khải Hi, Thái Hàn hai người giúp tôi trông chừng Đại Vũ một chút, tôi về nhà nấu cơm cho em ấy.” Vương Thanh mừng rỡ cười, lo sợ mua bên ngoài không được sạch sẽ, hẳn muốn tự tay đi làm cơm cho Đại Vũ.

Giống như lúc trước Đại Vũ cũng tự mình nấu canh cho hắn.

Nấu cơm cho người mình yêu thương, đó là một loại hạnh phúc khó có thể diễn tả được.

“Được a, anh đi đi, tụi em ở chỗ này chơi với Đại Vũ.” Khải Hi cố làm tư thế chào, mặt hớn hở.

“Thanh cậu đi đi, tôi cũng ở đây mà, ” Thái Hàn nháy nháy hai mắt của mình, vỗ vỗ bả vai Vương Thanh trịnh trọng bảo đảm “Yên tâm!”

Lúc Vương Thanh đang định rời đi, Đại Vũ đột nhiên mở miệng.

“Thanh,”

“Àn?” Vương Thanh cười xoay người, đi đến trước mặt Đại Vũ, đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa tóc Đại Vũ.

Đại Vũ trong hô hấp nhẹ nhàng cảm thụ được hơi thở của Vương Thanh.

“Anh ôm em một cái đi.” Đại Vũ nhàn nhạt yêu cầu, không cố kỵ người khác có mặt ở đâu một chút nào.

Bộ dáng động tình giống như lúc ban đầu.

Điều này làm sao có thể khiến cho Vương Thanh không động tâm đây.

Dang rộng hai tay, Đại Vũ ôm lấy hông của Vương Thanh, gắt gao nhìn xuống nước mắt.

Một lần cuối cùng.

Để cho em một lần cuối cùng đắm chìm trong lồng ngực của anh.

Em vẫn là không cam tâm bỏ anh được, nhưng thực tế như vậy đang bức bách em.

Tựa như từ trong một giấc mộng phi thường ấm áp mà tỉnh lại.

Anh và em sau này không gặp lại.

**Trích từ một đoạn trong bài thơ “ ”

Em vẫn là rất thích anh

Giống như chuyện xưa ở đoạn Hoàng Kiều

Nửa cầm nửa điếu, mất đi âm thanh.

Đoạn Hoàng Kiều hay gọi là Đoạn Kiều (cầu gãy) nằm ở Hàng Châu, Trung Quốc, nơi khi xưa Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên gặp gỡ. Tương truyền kể lại khi hai người gặp lại nhau ở cầu Đoạn Kiều sau khi bị ngăn cách bởi Pháp Hải, trong mắt chỉ có đối phương, hai người không nói được gì cũng không nghe được gì, xung quanh dường như tĩnh lặng không có âm thanh.

52. Chương 52

BGM: “Cần Người Bên Cạnh” - Vương Lực Hoàn

Nghe được tiếng bước chân của Vương Thanh rời đi, toàn bộ phòng bệnh tựa hồ yên lặng xuống.

Sau đó Khải Hi cùng Thái Hàn ở lại cũng cố gắng trêu chọc làm vui Đại Vũ.

Không quá lâu sau Đại Vũ liền cắt đứt hai người.

“Khải Hi, cậu giúp tôi tìm bút ghi âm lần trước của người hâm mộ tặng được không?” Đại Vũ biểu lộ một bộ dáng cười hiền hòa như thường ngày, âm thanh phát ra đều đặn không chút nào dao động.

“Sao thế, vẫn còn chưa nghe xong hết sao?” Khải Hi ngẩng đầu thắc mắc suy nghĩ, sau đó bắt đầu xoay người đi tìm đồng bút ghi âm hôm nọ “Vương Thanh để ở chỗ nào a, sao tìm mãi vẫn không thấy? Thái Hàn anh xem mình như đại gia mà ngồi thanh thoi ở đó một chỗ sao a, mau đến đây giúp em tìm nhanh.”

“Ân, không phải là cũng sắp sinh nhật tôi rồi sao, tôi cũng muốn gửi lời nhắn đến người hâm mộ, sau đó hai người giúp tôi đưa lại cho Vương Thanh là được rồi.” Đại Vũ ánh mắt mềm mại, cười đến mi mắt cong cong. “Hai người không được nghe lén.”

“Nhắn cho người hâm mộ thôi mà, dựa vào cái gì mà tôi không thể nghe.” Khải Hi quay đầu lại làm mặt quỷ nhưng lại đột nhiên ý thức được Đại Vũ căn bản không nhìn thấy, đột nhiên cảm thấy có chút áy náy “Được rồi, lát nữa khi cậu ghi âm, hai chúng tôi sẽ đi ra ngoài đợi.”

“Được, hai người ít nhất bốn mươi phút sau mới có thể đi vào.” Đại Vũ cố chấp cường điệu giọng.

“Đã biết, đã biết.” Khải Hi vẫn luôn biết được tính cố chấp của Đại Vũ.

“Ở chỗ này, Vương Thanh giấu kỹ thật a.” Thái Hàn ở một bên góc phòng lấy ra một cái hộp mở ra đưa cho Khải Hi.

“Ân, Đại Vũ tôi lấy ra mấy vật linh tinh bên trong ra rồi, một lát cậu thu âm xong rồi thì gọi chúng tôi.” Khải Hi xem xét tốt rồi mới đặt một chiếc bút ghi âm vào trong tay Đại Vũ.

“Được.” Đại Vũ mở miệng cười “Cậu cùng Thái Hàn đi ra ngoài trước đi, tôi một khi đã nói lại liền không có điểm dừng.”

Biết rõ Đại Vũ là một cái máy nói, lúc ban đầu khi phát trực tiếp cùng người hâm mộ thì cậu một mình cũng có thể nói đến một tiếng đồng hồ mà không cần nghỉ ngơi.

Lúc trước các cá mần đều ở trên weibo chọc ghẹo cậu, thần tượng nhà người khác mỗi lần phát trực tiếp đều dựa vào thời gian, mà Đại Vũ phát trực tiếp đều là dựa vào lượng pin điện thoại.

Thật ra thì Đại Vũ muốn ghi âm nhiều như vậy chính là sợ lúc Vương Thanh không tìm được cậu mà bắt đầu trở nên nóng lòng thôi.

Đại Vũ nở nụ cười, cười rồi lại cười rồi lại phát khóc.

Nước mắt nóng hổi trong suốt như những hạt thủy tinh dâng đầy đôi tròng mắt trong suốt, cho dù là không có tiêu cự nhưng vẫn là đôi mắt đen láy xinh đẹp.

Gian phòng này thật sự là quá yên lặng, Đại Vũ chỉ nghe được tiếng nước mắt của mình nện ở trên chăn.

Hơi thở của Vương Thanh trong không khí đã dần dần trở nên phai nhạt.

Đại Vũ từng ngậm từng ngậm hô hấp, đè nén tâm tình đau đớn đến sắp khóc thành tiếng.

Không còn mấy cái mươi năm để chờ đợi nữa rồi, bọn họ tựa hồ cũng đã trốn tránh quá lâu rồi.

Mà trong đoạn thời gian ngắn ngủi này không màng hết thảy mà bên nhau vượt qua đau khổ, đối với cậu mà nói đã là quãng thời gian vô cùng đẹp đẽ rồi.

Vậy là đủ rồi.

Không phải là không hiểu không nói không đáng giá, mà là bởi vì không buông bỏ được.

Không buông bỏ được tỉ mỉ quan tâm cùng ôn nhu lo lắng của Vương Thanh.

Không buông bỏ được từng chút một của Vương Thanh.

Không buông bỏ được một Vương Thanh vì cậu vứt bỏ hết thảy thâm tình.

Nhưng bây giờ, giống như là không còn thời gian nữa.

Ngay cả ánh sáng để hưởng thụ những khoảnh khắc đẹp đẽ cũng bị đánh cắp mất rồi.

Có Nay Hạ , có Vô Hạn Đấu Giới , có Ý Thiên Đồ Long Ký

Xem như là em cũng còn thứ để lưu lại được.

Chỉ là, bắt quả Vương Thanh,

Em hiểu anh như thế, chỉ hy vọng sau khi em rời đi anh có thể quên đi em.

Đừng yêu, đừng hận.

Chỉ mong quên đi.

Mà em, chỉ có thể dùng cả đời này của mình để đổi lấy những hồi ức tốt đẹp như vậy mà rời đi.

Kiếp sau, xin anh đừng gặp lại em, em cũng sẽ không cần gặp anh nữa.

//

Đại Vũ lục lợi tử đầu giường, nhẹ nhàng sờ tới ngăn kéo, ngăn thứ hai bên trái.

Con dao Ngõa ca gọt trái cây buổi sáng lẳng lẳng nằm ở bên trong.

Đại Vũ sau khi sờ tới được đột nhiên len lén giảo hoạt nở nụ cười, mang theo một chút xú kiêu ngạo nhỏ.

Thanh, cho dù anh giấu kỹ như thế nào, em cũng có biện pháp mà.

Em không có ngốc như vậy đâu.

Đại Vũ mi mắt cong cong cười.

Nhấn nút ghi âm, lưu lại một đoạn thoại dài thật là dài.

Đại Vũ sửa sang lại quần áo trên người, yên lặng nằm xuống, cầm lên con dao, không chút do dự cắt vào cổ tay.

Mọi người đều nói chết không có gì đáng sợ.

Cái đáng sợ chính là chờ chết.

Nhưng là Vương Thanh a, em vừa nghĩ đến anh, nên em cái gì cũng không sợ nữa.

Anh mang lại cho em những hồi ức kia, để cho em không còn sợ hãi bóng tối vô tận nữa.

Nguyên cuộc sống sau này của anh, **hiện thế an ổn, tuế nguyệt tinh hảo.

(**thời thế ổn định, năm tháng bình yên)

Cảm thụ huyết dịch dần dần theo đầu ngón tay nhỏ xuống.

Tong.

Tong.

Tong.

Đại Vũ dần dần nhắm hai mắt lại, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống thấm ướt tóc mai.

//

Ước hẹn ổ khóa cùng chìa khóa, từ nay vĩnh viễn không cần tiếp tục.

Tình ý thời niên thiếu lúc mới quen, không lưu lại một vết rạn nứt.

Mà hôm nay biệt ly, chính là định mệnh an bài.

Nhưng nhớ đêm không hết, dây dưa nhìn không thấu, tâm tình nói không xong.

Em thiên ngôn vạn ngữ, thốt ra chỉ còn không hẹn gặp lại.

53. Chương 53

BGM: “Không tạm bợ” - Lý Vinh Hạo

Quách Đào luôn cảm thấy tâm thần không yên, một hình ảnh không ngừng uốn lượn trước mắt, chính là Ngõa ca gọt trái táo xong đem con dao đặt ở trong ngăn kéo. Không biết tại sao, Quách Đào cứ cảm giác có cái gì đó không đúng, vẫn là nên đem con dao đặt qua chỗ khác cho tốt thì hơn, vạn nhất Đại Vũ không nhìn thấy ngộ thương chính mình thì phải làm sao bây giờ, vì vậy anh lại tắc tắc quay xe chạy về bệnh viện.

Vương Thanh lúc trở lại phát hiện Khải Hi cùng Thái Hàn đều đang đứng ở ngoài cửa, giống như là môn thần. Một loại dự cảm xấu đột nhiên đánh ụp tới, khiến hắn cảm thấy có chút bất an.

“Làm sao vậy?”

“Đừng vào trong, Đại Vũ nói cậu ấy muốn ghi âm lời nhắn gửi đến người hâm mộ, khoảng chừng là nói bốn mươi phút.” Khải Hi nhún nhún vai, hướng trong phòng bệnh về mặt bất đắc dĩ.

“Em ấy nói gì cậu cũng nghe sao.” Vương Thanh liếc mắt, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Nhưng cảnh tượng trước mắt cơ hồ khiến cho hắn muốn phát điên.

“Ba” Hộp giữ nhiệt trong tay rơi xuống đất.

Mùi thơm của địa tam tiên cùng mùi máu tanh gay mũi cơ nhiên quấy dị dung hợp cùng nhau.

Nghe được âm thanh hộp giữ nhiệt rơi, Khải Hi và Thái Hàn dường như cũng đoán ra được chuyện gì đã xảy ra.

Đến khi Khải Hi và Thái Hàn vọt vào bên trong, vừa nhìn thấy một khắc ngay lập tức bối rối, đồng thời hít vào một hơi khí lạnh.

Vẫn là Thái Hàn phản ứng nhanh nhẹn lập tức xoay người chạy đi tìm bác sĩ.

Vương Thanh không nói một lời đi tới trước mặt Đại Vũ, nhìn Đại Vũ nằm trên giường như đang ngủ mê man, tay cậu vô lực để ở mép giường, huyết dịch theo đầu ngón tay nhỏ xuống, máu tươi nhuộm đỏ một mảng ga giường màu trắng, tỏa ra như một đóa hoa xinh đẹp.

Cả phòng nồng nặc mùi máu tanh.

Khải Hi chân mềm nhũn hoảng sợ nhìn tất cả, khó tin đến không dám thở ra.

Vương Thanh nhìn mặt Đại Vũ trắng bệch, đột nhiên cười.

Đã rút bỏ hắn một lần,

Còn muốn vứt bỏ hần lần thứ hai sao.

Em thật cho là ... anh không có tim sao.

Đến tốt cùng là vì cái gì, khiến cho em muốn vứt bỏ anh hết lần này đến lần khác.

Vương Thanh cảm thấy dòng huyết dịch kia dị thường chói mắt.

Tình yêu của anh, đến tốt cùng là vì sao lại khiến cho em sợ hãi đến vậy, thậm chí muốn trốn chạy.

Vương Thanh nhẹ nhàng, nhẹ nhàng vòng hai tay ôm lấy Đại Vũ.

Ánh mắt tan rã.

Nếu như em thật lòng muốn chết, vậy cũng không sao, bất quá thì anh sẽ cùng em.

Vương Thanh đột nhiên hé miệng nụ cười, cúi đầu nhìn Đại Vũ vô thanh vô tức.

Có lẽ khi đến một cái thế giới khác, bọn họ cũng không cần phải gánh vác quá nhiều vô vọng cùng tai ương nữa.

Đột nhiên một đám người vọt vào, bác sĩ trưởng khoa xông lên trước.

Nhưng Vương Thanh lại né tránh bác sĩ, giống như phát điên ôm chặt Đại Vũ, dùng sức che chở cậu.

“Không cho các người đụng em ấy! Tất cả các người rút hết đi! Rút! ”

“Vương Thanh cậu điên rồi sao! ” Quách Đào nhận được tin vội chạy tới, vừa vào cửa đã hốt hoảng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhào tới cho Vương Thanh một quyền.

Vương Thanh dù là ngã nhào trên đất cũng liều chết che chở Đại Vũ.

“Tôi không cho phép! Không cho phép các người đụng đến em ấy! ”

“Vương Thanh! Hiện tại cậu như vậy thì Đại Vũ thật sự sẽ không cứu lại được nữa! ” Quách Đào giọng nói mang theo nước mắt nắm lấy cổ áo Vương Thanh.

“Mau, mau đưa bệnh nhân đến phòng cấp cứu.”

Bác sĩ Lý hạ lệnh, y tá cùng các bác sĩ khác ba chân bốn cẳng đem Đại Vũ đi.

Một khắc kia khi Đại Vũ ở trong lòng ngực bị mang đi,

Lòng Vương Thanh dâng lên một loại cảm giác Đại Vũ vĩnh viễn rời xa hần, giống như là cảnh chia ly quay chậm trong phim điện ảnh. Bác sĩ cùng y tá hộ tống Đại Vũ chạy đến phòng cấp cứu, mà hần vẫn ở tại chỗ, cảm giác bất lực.

Nắm chặt quả đấm hung hăng đập xuống nền đất.

Máu tươi rỉ ra, đau đớn dày đặc nói cho Vương Thanh biết tất cả sự tình trải qua đều là sự thật.

Tình yêu của hần thật sự làm cho người khác khó có thể chịu đựng lắm sao.

Vương Thanh cười khê.

Anh luôn suy nghĩ cho dù có hành hạ nhau cả đời cũng sẽ không bỏ qua cho em.

Nhưng anh lại không muốn khiến cho em bị thương.

Em nhú mày một cái cũng có thể khiến cho anh đau lòng đến rơi nước mắt.

Nhưng bây giờ ở bên cạnh anh lại khiến cho em thương tích khắp người.

Phùng Kiến Vũ, anh bây giờ bắt đầu nghi ngờ, anh yêu em,

Có phải là đã thật sự làm sai rồi hay không.

//

Trần Khải Hi và Thái Hàn rất tự trách, nếu như không phải là bọn họ sơ ý lưu lại một mình Đại Vũ, thì Đại Vũ cũng sẽ không có dễ dàng tự sát như vậy.

Giống như cách đây một tháng, Đại Vũ lại một lần nữa đeo lên ống thở bị đẩy vào phòng cấp cứu.

“Thanh ca,” Khải Hi chật vật mở miệng “Đây là bút ghi âm mới vừa rồi Đại Vũ đã dùng qua, cậu ấy nói muốn em giao cho anh, nói là nhắn cho người hâm mộ, bây giờ nhìn lại thì hình như là muốn nhắn cho anh nghe.”

Vương Thanh vô lực tựa vào vách tường, mặt không cảm xúc nhận lấy, đeo lên tai nghe.

“Thanh ca. Khi anh nghe được đoạn ghi âm này, có thể là em đã ở một cái thế giới khác rồi đi.”

Là thanh âm quen thuộc của Đại Vũ, từ loa tai nghe xuyên thấu truyền đến bên trong màng nhĩ Vương Thanh, những lời này, nói đến Vương Thanh “tách” một tiếng nước mắt rơi xuống.

“Em muốn nói với anh rất nhiều điều, bây giờ để cho em nói em cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Phùng Kiến Vũ em sống lâu như vậy, vẫn luôn cảm thấy em đã dùng hết toàn bộ may mắn của cuộc đời mình chỉ để gặp được anh. Thật ra thì trong khoảng thời gian này xảy ra chuyện gì em cũng đều biết, anh cũng không cần phải giả vờ nữa.” Thanh âm Đại Vũ mang theo một chút tiểu ý giống như cuối cùng cũng đã làm được việc mà từ lâu bản thân đã muốn làm.

“Em có lúc suy nghĩ, nếu như em không gặp anh,” Thanh âm Đại Vũ bắt đầu run rẩy, nhưng vẫn kiên trì cứng rắn “Nếu như em không có gặp anh! Vậy em sẽ trở thành bộ dáng như thế nào ... nhưng nếu như không gặp được anh, việc này thật sự là vô cùng đáng sợ. Nếu như Phùng Kiến Vũ không gặp gỡ Vương Thanh, vậy thì cuộc đời của em cũng sẽ không có ý nghĩa gì nữa. Thật ra thì em cũng không dám nghĩ đến cái loại giả thiết này. Anh tốt như vậy, tại sao em lại có thể không gặp được anh đây?”

“Nhưng mà làm sao bây giờ, anh gặp gỡ em, giống như đụng trúng một đại phiền toái. Luôn bởi vì em mà bị rất là nhiều vô vọng tai ương, em thật sự thật sự xin lỗi anh a Thanh nhi ... Làm sao bây giờ ... Em một chút biện pháp cũng không có ... Em không có biện pháp ... Làm sao bây giờ ...”

Không biết từ khi nào thì giọng của Đại Vũ bắt đầu mang theo nức nở không ngừng, gắt gao đè nén âm thanh khóc thút thít, giống như là hàng ngàn cây kim sắc nhọn không ngừng đâm vào trong lòng Vương Thanh, máu chảy đầm đìa.

Vương Thanh biết, lời nói đứt quãng của Đại Vũ là muốn biểu đạt điều gì.

Đại Vũ muốn nói mà không thể nói nên lời, mà lòng Vương Thanh lại nhất thanh nhị sở nghe ra được.

— Em thật sự thật sự xin lỗi anh a Thanh nhi, em không có biện pháp không đi yêu anh, em không có biện pháp buông anh ra, làm sao bây giờ.

Có thể làm sao chứ? Vương Thanh nhắm mắt lại, tâm như tro tàn.

Anh cũng không có biện pháp buông em ra, bản thân anh cũng không tìm được một chút biện pháp nào, anh cũng yêu em, làm sao bây giờ?

“Vương Thanh,” Đại Vũ hắng giọng, phảng phất yên lặng một hồi rồi lại mở miệng “Từ nay về sau, đáp ứng em, quên em đi.”

“Anh có thể tìm được một cô gái thật tốt mà chung sống, sinh mấy đứa con xinh đẹp, con trai thì đẹp trai giống như anh, con gái thì đáng yêu giống như vợ của anh, anh phải sống tốt thật tốt, sau đó thì quên em đi.”

“Đem con người tên là Phùng Kiến Vũ từ trong cuộc đời của anh mà hoàn toàn xóa sạch,” Đại Vũ cười, “Có được hay không?”

Không được.

Vương Thanh ngẩng đầu lên, đầu gắt gao áp sát vách tường, nước mắt theo cảm dần dần chảy xuống.

undefined

“Vương Thanh, thật ra thì có chuyện này mà em cho đến bây giờ chưa từng nói với anh,” Giọng nói của Đại Vũ ở trong đoạn ghi âm vang lên âm thanh nhàn nhạt cười “Em cho đến bây giờ cũng chưa từng thích người nào giống như là em thích anh nhiều như vậy đâu nha ...”

Vương Thanh cảm giác khí lực toàn thân của hắn đều bị rút ra hết rồi.

Dần dần dựa vào vách tường trượt ngồi xuống đất.

“Còn nữa a Thanh nhi,” Đại Vũ giống như là nhớ ra điều gì đó, hít mũi một cái rồi lại mở miệng, thanh âm mang theo ý cười của Đại Vũ vang vọng ở bên tai Vương Thanh “Em cũng đã từng nghĩ, nếu như sống lại một lần nữa em vẫn sẽ thích anh không a? Em nghĩ là có a, anh tốt như vậy, em làm sao sẽ không thích anh cho được. Nếu như ở giờ phút này em thật sự đã chết rồi, vậy xin anh hãy tin tưởng em, em đã vì anh, đã tiêu hao toàn bộ dũng khí cả đời của em đến không còn sót lại.”

“Tám năm kia ở Mỹ, nếu như không phải là nghĩ đến muốn trở lại bên cạnh anh, có lẽ em cũng đã sớm đổi với số mạng đầu hàng. Em biết duyên phận của chúng ta có thể là hết rồi, hai chúng ta cũng không quay về được nữa, đây là một loại thống khổ đến nhường nào. Trên thế giới này những người khác đối với em có quan hệ gì em cũng không để tâm, thời gian dài như vậy cho đến nay, phàm là những việc em cảm thấy liên quan đến tình yêu, em đều nghĩ đến anh. Em còn nhớ anh từng hát cho em nghe một bài hát mà em rất thích, mặc dù lúc ấy em một mực chê anh hát chẳng ra sao, nhưng từng câu từng chữ vẫn là ôn ôn nhu nhu hát vào trong lòng của em. Những chuyện nhỏ nhặt quen thuộc như vậy giống như là từng chút một từng chút một cắm sâu vào buồng tim của em, khiến cho em bất giác yêu anh đi.”

“Chúng ta cũng đã từng đem kế hoạch tương lai định xong rồi a, sau khi rời đi anh, mấy năm ở Mỹ, em không phải là không thử, nhưng mà giống như là em không có biện pháp thích thêm một ai khác được nữa, nếu như bên cạnh không phải là anh, là ai cũng không có ý nghĩa.”

“Cho nên em biết rất rõ lời bài hát ”Không tạm bợ” kia, Vương Thanh, thật ra thì anh mới chính là điều mà Phùng Kiến Vũ không thể nhường bộ.”

“Nhưng mà có một việc em có thể, em không thể cùng anh giao phó mười năm ước hẹn được nữa rồi. Thật xin lỗi a, em lỡ hẹn rồi.”

“Nếu như là trước kia, em có thể sẽ đáp ứng anh cùng anh của tốt nhất cùng chung một chỗ. Nhưng là bây giờ, em ngay cả cam kết cũng không thể nào cho anh được, như thế nào còn có thể xứng với anh.”

“Em biết kể từ sau khi em bị mù, em chưa từng nghe được một lời nói nào thật, em biết em không thể trị khỏi được nữa. Em biết anh mỗi ngày đối mặt với em đều là ôn nhu, nhưng ở bên ngoài lại là một mình chịu đựng áp lực đến từ khắp mọi phía. Đoạn thời gian này, xem như là em trộm được đi.”

“Em mãi nguyện rồi, thật sự đó Vương Thanh. Đoạn thời gian này có anh làm bạn, là ký ức tốt đẹp nhất trong trí nhớ của em. Cho nên hồi ức đau khổ đều để em mang đi đi, anh có thể yên tâm gan lớn đi về phía trước, quên đi em cùng tất cả.”

“Em biết, anh có thể sẽ hận em oán em, nhưng em vẫn hi vọng anh có thể quên em đi.”

“Cả đời này em đã có thể có được tình yêu chân thành của anh, đúng vậy, em biết phần tình cảm kia của anh đối với em, được gọi là yêu. Cho nên, em cảm thấy không còn gì hối tiếc nữa.”

“Anh đối với em mà nói, ” Đại Vũ trong trẻo cười “Là tốt nhất.”

“Thật xin lỗi a, em vẫn là không kịp cùng anh nói một câu, ”

“Em yêu anh.”

Thanh âm ngưng.

Vương Thanh cười trong nước mắt.

Thì ra là em đến chết mới dám nói yêu anh.

Thì ra là em một mực biết anh đối với em là tình yêu.

Thì ra là em cho đến một khắc cuối cùng mới dám thừa nhận em yêu anh.

Thì ra là lần đầu tiên anh nghe được em bộc bạch về tình cảm của anh đối với em, thì bộ dáng của em lại tuyệt vọng đến chỉ muốn một đi không trở lại.

Thì ra là, em cũng là như vậy yêu anh.

Phùng Kiến Vũ,

Anh làm sao có thể buông tha cho em.

Khi đó anh cho là yêu chính là cuộc sống.

Bây giờ mới phát hiện, ai cũng không thiếu được người nào.

Mệnh trung chỉ định,

Anh và em chỉ có thể dây dưa cả đời,

Đến chết mà thôi.

54. Chương 54

Phùng Kiến Vũ được cấp cứu lại được.

Điều này làm cho tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì Vương Thanh đã dùng ánh mắt quyết tuyệt báo cho mọi người biết hắn đã chuẩn bị sẵn cái chết khiến cho mọi người ai nấy cũng đều kinh hãi.

“Bệnh nhân mất máu quá nhiều, đã cầm được máu, hiện tại đã thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng.” Bác sĩ Lý tháo xuống khẩu trang, trấn an mọi người. “Nhưng là bởi vì vết thương bị nhiễm trùng nên dẫn đến sốt, cần phải quan sát hai mươi bốn tiếng đồng hồ.”

“Được, cảm ơn ông, bác sĩ.” Quách Đào cùng mọi người lễ phép nói cảm ơn, nhưng Vương Thanh vẫn là không nói một lời.

Chờ khi Đại Vũ được đẩy trở về phòng bệnh, Vương Thanh đem tất cả mọi người đuổi hết ra ngoài.

Tự mình ngồi một bên lẳng lặng nhìn Phùng Kiến Vũ hôn mê bất tỉnh nằm trên giường.

Đưa tay xoa xoa gương mặt của cậu, nhiệt độ nóng rực tựa như muốn thiêu đốt cả hai người.

“Phùng Kiến Vũ” Vương Thanh giọng trầm thấp ôn nhu vang lên “Em tỉnh lại nhất định phải giải thích rõ ràng cho anh.”

Nói cho anh biết, tại sao qua nhiều năm như vậy đều chưa từng nói qua em yêu anh.

Nói cho anh biết, tại sao lại muốn bỏ anh bằng cách quyết tuyệt như vậy.

Nói cho anh biết, tại sao rõ ràng yêu nhau nhưng lại muốn như thế hành hạ nhau.

Nói cho anh biết, em muốn anh làm cách nào để không yêu em nữa.

//

24 tiếng sốt cao không lùi.

Vương Thanh một mực dùng tấm bông tắm ướt làm ướt đôi môi Đại Vũ, dùng phương thức nhẹ nhàng nhất giúp Đại Vũ làm mát cơ thể.

Phùng Kiến Vũ có cảm giác mình bị liệt hỏa bao quanh, vừa nóng, vừa đau, vừa vô lực trốn tránh.

Cổ họng tựa như có một ngọn lửa, Đại Vũ muốn la lên, lại phát hiện miệng khô khốc đến không cách nào phát ra tiếng.

Đây giống như là một giấc mộng dài.

Không gian bốn phía lần nữa thay đổi, giây kế tiếp cậu lần nữa lại lọt vào trong bóng tối vô tận.

Một mảng không gian tối đen như mực, phẳng phất tiến vào **dị thứ nguyên.

(**không gian đa chiều)

Đột nhiên một nguồn sáng trắng chói mắt bỗng chốc rọi tới, Đại Vũ bị chói mà cau mày, một thân ảnh ngược sáng hiện lên trước mặt, tựa như một thiên thần.

Đây là một loại cảm giác quỷ dị mà quen thuộc.

Đại Vũ trợn to hai mắt, tựa hồ nhớ ra gì đó, nước mắt trong nháy mắt chảy xuống.

“... Vương Thanh?”

Muốn chạm vào ánh mắt kiên định ôn nhu mà lại quen thuộc kia.

Nhưng thời điểm khi Đại Vũ muốn đến gần Vương Thanh, không gian lại kịch liệt thay đổi, Đại Vũ chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, cuồng phong đại tác, chỉ còn dư lại cậu một người mà thôi.

//

Đại Vũ nằm trên giường bệnh thử giật giật thân thể, chỉ cảm thấy cả người cứng ngắc.

Giường ở trên thiên đường thế nào mà cứng như vậy a, không phải nói là mềm mềm giống như đám mây sao?

Đại Vũ ở trong lòng yên lặng phỉ nhổ, thì ra là thiên đường cũng không có thoải mái a, thân thể cậu còn cảm thấy rất đau nhức, ngay cả cổ tay trái cũng có cảm giác rất đau nữa.

Dần dần mở mắt ra, ánh bình minh chiếu rọi toàn bộ phòng bệnh, cả không gian tràn ngập một thứ ánh sáng màu trắng giản lược đập vào trong mắt Đại Vũ.

Đây là cái gì a.

Đây là nơi nào a.

Đại Vũ dùng sức nháy mắt mấy cái, mình đang nhìn thấy cái gì đây a.

Đợi đã!

Thấy?!

Cậu lại thấy được?!

Lúc bản thân mình trước khi mất đi ý thức hình ảnh cuối cùng chính là một khắc phát sinh tai nạn giao thông, sau đó lại là ánh đèn trắng chói mắt ở phòng phẫu thuật kia.

Vậy bây giờ, cậu cũng không phải là ở trên thiên đường, mà là đang ở bệnh viện!

Đại Vũ giùng giàng nhồm dậy, lại phát hiện tay trái của mình bị một người nắm lấy, cúi đầu nhìn xuống, nước mắt ngay tức khắc trào ra.

Đó là đỉnh đầu của Vương Thanh, Đại Vũ ngoe đầu nhìn đến gò má tinh xảo của Vương Thanh nửa nằm bên tay mình một đến cực hạn đang ngủ mê man.

Hắn trở nên gầy hơn, cũng trở nên tiêu tụy hơn.

Mà Đại Vũ khắc sâu rõ ràng hiểu, hết thấy biến hóa của Vương Thanh đều là bởi vì mình.

Bởi vì tay của Vương Thanh một mực cầm lấy tay Đại Vũ, tâm tình hắn bị kích động mạnh cộng thêm cứng rắn trông chừng Đại Vũ không rời một bước khiến cho hắn mệt mỏi đến cực hạn.

Đại Vũ vừa có động tĩnh, hắn cũng cảm giác được.

Vương Thanh ngẩng đầu nhìn Đại Vũ chờ đợi đang nhìn mình.

Sau khi Vương Thanh thức dậy, Đại Vũ cũng không biết phải nói gì, còn tưởng rằng bản thân đang nằm mơ.

Trời cao a, xin ông cho con mơ dài một chút đi.

Để cho con có thể cẩn thận nhìn thấy rõ ràng gương mặt này.

Trong khoảng thời gian này cậu ở trong lòng một mực phác họa gương mặt ngỡ như là khắc sâu trong tim nhưng lại không hoàn chỉnh này.

“Bốp” Một thanh âm vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Nguyên lai là Vương Thanh đứng lên cho Đại Vũ một cái tát.

Đại Vũ bị đánh, đầu xoay sang một bên.

Hai người ai cũng không nói gì.

Nhất thời lâm vào trầm mặc.

Chỉ nghe được tiếng nước mắt của Đại Vũ nện lên chăn.

“Phùng Kiến Vũ anh cho em biết, đây là lần cuối cùng anh dung túng cho em. Lần sau nếu em còn ở đây muốn tự sát, anh cũng sẽ không cứu em nữa. Cùng lắm thì anh và em cùng chết.” Vương Thanh cắn răng, cả người run lên.

“Em thật quá độc ác, anh nhận thua, anh mẹ nó chơi không lại em, cho dù bị bỏ rơi hết lần này tới lần khác thì có thêm một lần nữa cũng đủ khiến cho anh không ngừng phát điên.”

“...” Đại Vũ vẫn không quay đầu lại, một mực yên lặng chảy nước mắt.

“Có đau hay không ...” Vương Thanh đột nhiên cảm thấy hối hận, đưa tay ra xoa mặt Đại Vũ trở về “Thật xin lỗi ... anh quá nóng nảy ... thật xin lỗi ... có đau hay không...”

Ôn nhu dịu dàng nâng cằm Đại Vũ lên, cúi đầu hôn lên tóc Đại Vũ tóc, xuống cái trán, rồi tới chóp mũi.

Nước mắt nóng bỏng của Vương Thanh rơi lên mí mắt Đại Vũ.

Đại Vũ bình tĩnh ngẩng đầu nhìn Vương Thanh, trong mắt tràn đầy thần sắc hối hận cùng ảo não.

Người đàn ông này, đau lòng.

Đại Vũ rõ ràng thấy được.

Lúc này cậu có thể hoàn toàn xác định, mình có thể nhìn thấy được.

Đưa tay ôm thật chặt hông của Vương Thanh.

“Vương Thanh ” Khàn khàn mở miệng, đánh thẳng vào màng nhĩ Vương Thanh “Em có thể nhìn thấy.”

Trong nháy mắt Vương Thanh không biết làm sao biểu lộ, sau đó tiếu ý nở nụ cười.

Hắn biết, bọn họ cuối cùng đã sống lại rồi.

Sau này, hắn cũng sẽ không cần trách cứ trời cao bất công nữa.

Chỉ cần để cho Đại Vũ bình an ở bên cạnh hắn, đã là sự bồi thường lớn nhất rồi.

“Phùng Kiến Vũ, anh đã nói với em chưa, anh cũng yêu em.”

Nam nhân ánh mắt ôn nhu, hai cánh tay dùng lực, ôm trong ngực chân thật ấm áp, đong đầy đều là tình yêu động lòng người.

Phùng Kiến Vũ nhắm mắt ôm thật chặt Vương Thanh.

Lần này, cũng may chúng ta lại không có bỏ qua nhau.

Tương lai, chúng ta nhất định sẽ không cần phải cảm thấy sợ hãi gì nữa mà yêu thương nhau.

Đời người ngắn ngủi đếm được bao nhiêu cái mười năm.

Dùng đến mười năm đổi lấy phần tình cảm này, thật sự là quá mức xa xỉ.

Không có mấy cái mười năm để trốn chạy nữa, thẳng thắn tiếp nhận tựa hồ cũng không có khó khăn đến vậy.

Hai người bên nhau làm sao sẽ không có gây gổ chút, nhưng cuối cùng vẫn tiếp tục ở bên nhau, nhất định là người dù có to tiếng hung hăng hay khóc lóc thảm thương vẫn sẽ không tách rời khỏi nhau.

Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ đột nhiên cảm thấy rất may mắn.

Nếu như không phải là đã trải qua nhiều như vậy,

Vĩnh viễn cũng không biết được đối phương đối với mình nặng tình bao nhiêu.

Cũng may, chúng ta đối với nhau là yêu.

Có rất nhiều chuyện chỉ bằng suy nghĩ cũng không thể nào nói rõ lên được điều gì, tựa như trước kia em cho là em thật có thể buông tay anh đi, nhưng khi anh xuất hiện ở trước mắt em, em phát hiện, em sai lầm rồi.

Trước khi mọi thứ trở nên tốt đẹp hơn, sẽ luôn luôn có những ngày bạn trôi qua rất tồi tệ, những ngày này có lẽ sẽ rất dài, có khi chỉ thoáng qua như một giấc mộng, cho nên hãy kiên nhẫn chút, cho may mắn một chút thời gian.

Ánh mặt trời ấm áp, gió nhẹ thoảng qua, cũng may người vẫn còn tại nơi này.

55. Chương 55

Tin tức Phùng Kiến Vũ nhìn thấy trở lại rất nhanh được tất cả mọi người đều biết.

Trong đó đặc ý nhất chính là Ngõa ca.

Chân chính mà nói là do bởi vì anh để lại con dao gọt trái cây nên mới vô tình giúp Đại Vũ sáng mắt trở lại, có đúng không?

Nếu như không phải Quách Đào ngăn lại tư tưởng như vậy, Ngõa ca bây giờ hẳn là đã bị Vương Thanh đánh cho vào phòng cấp cứu rồi.

//

“Vương Thanh a, dì nói con gần đây thật sự là gầy quá, đặc biệt nấu cho con sườn heo chua ngọt này.” Ba Phùng đặt xuống bữa trưa ông mang đến, sau khi đưa cho Vương Thanh lại nghiêng đầu nhìn Đại Vũ một chút “Àn, khí sắc càng ngày càng tốt rồi.”

“Uy uy uy ” Đại Vũ bắt đắc dĩ đỡ ngạch, “Người chân chính ngã bệnh cần được an ủi là ở chỗ này, các người lại còn đi làm cho anh ấy đồ ăn ngon gì a!”

Không nói thì thôi, một lời vừa nói liền khiến cho mẹ Phùng tức giận trợn tròn đôi mắt, một cái tát hung hăng hướng đến cái ót Đại Vũ.

“Nói cũng thật hay! Con người cũng hơn ba mươi tuổi rồi, động một cái còn chơi trò tự sát, con còn nhỏ lắm a...” Mẹ Phùng trung khí mười phần lên tiếng dạy dỗ Đại Vũ, “Nói ra mẹ cũng ngại mất mặt, mẹ không muốn nhận đứa con trai này.”

“Mẹ! ” Đại Vũ bĩu môi, Vương Thanh một bên lại là một mặt đau lòng giúp Đại Vũ xoa xoa cái ót, nhưng Đại Vũ lại không linh tình né tránh, “Anh, anh mau mức thịt đem tới cho em, nhanh.”

Vương Thanh gia thê quản nghiêm hơn hờ hờ mà đi tới đem sườn heo chua ngọt trong hộp múc ra rồi ngoan ngoãn hầu hạ đưa đến trước mặt Đại Vũ.

Mẹ Phùng chính là không ưa nổi cái dáng vẻ tiểu nhân đặc chí này của cậu, bắt đầu không ngừng dào dạt nói dạy nghiệp lớn.

“Con xem con đi, có phải là mẹ đang nuôi **một con sói trắng không a?! Thật vất vả nuôi con lớn đến từng này, sau khi bắt đầu làm việc mẹ còn tưởng rằng mẹ có thể hưởng phúc rồi, kết quả thì sao? thành thiên không nhà! Còn chạy ra nước ngoài ngây ngốc tận tám năm, ”

(** ý chỉ một người vô ý vô tình, vong ơn bội nghĩa)

Ngón tay mẹ Phùng đơn giản là muốn đâm nát cái đầu nhỏ của Đại Vũ rồi “Chính là cảm thấy mặt trắng ở ngoại quốc so với quốc nội còn sáng hơn có đúng không? Còn nữa, mẹ xa không nói, liền nói gần nhất, còn làm ra trò tự sát, con cho rằng con đang đóng phim Hàn Quốc sao hả Phùng đại minh tinh?”

Đại Vũ bị mẹ Phùng nói đến mặt thoát đen thoát trắng, Vương Thanh thu vào trong mắt dáng vẻ ủy khuất kia của Đại Vũ mà cảm thấy thật sự đau lòng.

Nhưng mẹ Phùng dù sao cũng là trưởng bối, hẳn cũng không thể nói thêm cái gì, không thể làm gì khác ngoài việc len lén nắm lấy tay của Đại Vũ xoa xoa.

Không sao hết, anh nghe mắng chung với em.

Kết quả Đại Vũ đang trong thời gian ăn trưa vậy mà bị mắng cho đến bối rối, còn tưởng rằng Vương Thanh xoa tay cậu là đang cười nhạo cậu, vòng tay ra sau lưng hung tợn hất tay của Vương Thanh ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận.

Vương Thanh thật sự là muốn véo hai cái má đang xệ xuống trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đại Vũ, cậu bây giờ trông không khác gì một con sóc nhỏ đang xù lông.

Muốn véo một cái nhưng e ngại vì mẹ Phùng đang có mặt, Vương Thanh thật sự là không dám làm càn.

Tiểu động tác của hai người đều bị mẹ Phùng nhìn thấy nhất thanh nhị sở, nhưng bà lại giả vờ như không nhìn thấy, tiếp tục dạy dỗ Đại Vũ.

Vương Thanh cũng chăm chú lắng nghe lời nói của bà, thật ra thì Vương Thanh cũng hiểu, những lời này của mẹ Phùng không phải chỉ nói cho một mình Đại Vũ nghe, một phần lớn cũng là đang cho hắn một lời cảnh cáo.

Tổng thể mà nói biểu hiện của Vương Thanh khiến cho mẹ Phùng cảm thấy rất là hài lòng, một phần ý tứ muốn nói cho Vương Thanh biết, bà chấp nhận người con rể này.

Có câu nói, con rể cũng là một nửa con trai.

Nhưng bà lại thật lợi hại a.

Có đến tận hai đứa con trai mà.

Bản thân thật quá lời rồi, mẹ Phùng vô cùng hài lòng.

Ba Phùng thuộc về loại hình trung hậu đàn hoàng, nhìn thế nào cũng cảm thấy tên tiểu tử Vương Thanh này quá là tốt đi, cho nên dù là sau khi biết được quan hệ của hai người cũng là tự nhiên đón nhận.

Trừ hai người khách không mời mà đến.

“Vương Thanh a, hai ta đến thăm Đại Vũ một chút.”

Tiếng gõ cửa vang lên, sau khi ba Phùng mở cửa tiến vào lạ là ba mẹ của Vương Thanh.

“Ba, mẹ ” Vương Thanh nhú mày, đột nhiên có cảm giác hơi nhức đầu, hẳn cho là lần trước mình đã nói rất rõ ràng rồi mà “Sao hai người lại đến đây?”

“Nói gì vậy, ba mẹ muốn đến xem Đại Vũ một chút cũng không được sao?” mẹ Vương cười từ ái, sau đó cùng mẹ Phùng chào hỏi “Chào bà thông gia a.”

“Ân ân, xin chào xin chào, ông bà thông gia.” Ba Phùng mẹ Phùng cười hưởng ứng, sau đó lại bưng trà rót nước nhường chỗ ngồi.

“.....” Tình huống gì đây?!

Đại Vũ hoảng sợ hoang mang nhìn ba mẹ hai bên.

“.....” Anh cũng không biết a!

Vương Thanh ho khan mấy tiếng, đứng ở sau lưng Đại Vũ nhìn song phương ba mẹ hàn huyên.

“Tôi thực sự là thật thích Đại Vũ nhà bà a, ” Mẹ Vương cười đến chỉ thấy răng chứ không thấy mắt, vẻ mặt mừng rỡ “Mấy bộ phim lúc trước thằng bé diễn tôi cũng có xem qua, bà nói xem đứa nhỏ này thế nào mà ánh mắt cứ lấp la lấp lánh, đáng đẹp mắt đến như vậy chứ.”

“Ai ui, Vương Thanh nhà bà cũng là một đứa bé ngoan có lẽ độ nha, tôi thấy so với Đại Vũ nhà tôi cũng mạnh hơn nhiều, hàng xóm đều nói đứa nhỏ này so với Đại Vũ nhà tôi còn tốt hơn nhiều.” Mẹ Phùng cũng cười đến hào hứng “Bây giờ thì quá tốt rồi, hai chúng ta đều có thêm một đứa con trai.”

“Đúng vậy đúng vậy.....”

Ba mẹ hai nhà lời nói qua lại thâm thiết, cười đến vui vẻ.

“Bọn chúng cũng đều lớn hết rồi, ý tưởng của mấy người trẻ tuổi tôi thực sự là theo không kịp.” Ba Vương nhìn một chút trên giường bệnh, quan sát đến hai cái miệng nhỏ, đột nhiên như có suy nghĩ ra điều gì đó, cười cười.

“Chúng tôi a, không cầu mong gì, chỉ cần hai đứa con này vui vẻ bình an, vậy là tốt rồi.” Ba Phùng uống hai ngụm trà, vỗ vỗ bả vai ba Vương.

“.....”

“.....”

Thật ra thì tất cả mọi người không ngốc, đều biết rằng chọn đi con đường này ắt sẽ có rất nhiều gian nan.

Nhưng tất cả mọi người cũng đều biết, tình yêu vượt qua sinh tử, sẽ khiến cho bọn họ không màng sợ hãi gì nữa mà bất chấp yêu nhau.

Vương Thanh và Đại Vũ nhìn thẳng vào mắt nhau cười một tiếng.

Hạnh phúc.

Đại khái chính là đáng về này đi?

Đại khái chính là đáng về tràn đầy hi vọng hiện tại của chính mình đi?

Ba mẹ đồng ý, người hâm mộ ủng hộ, có bạn bè giúp sức, người thương ở bên cạnh.

Thật đúng chính là vô cùng hài lòng.

Vương Thanh không nhận được cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán Đại Vũ, không một chút để ý đến ba mẹ hai nhà đang có mặt.

Đại Vũ nhắm mắt lại che đi lệ quang lóe lên trong ánh mắt.

Dưới ánh nhìn từ ái của ba mẹ hai bên, Vương Thanh âm thầm thề.

Phùng Kiến Vũ, từ nay về sau, anh nhất định sẽ không bao giờ phụ em.

Nên diễn tả sự tồn tại của em như thế nào đây?

Sự tồn tại của em đối với anh thời đại học chính là theo đuổi tốt đẹp nhất của một thời thanh xuân điên cuồng.

Sự tồn tại của em đối với anh ở trong vòng giải trí chính là trụ cột tinh thần mấy chục năm.

Sự tồn tại của em đối với anh chính là điều khiến cho anh nguyện ý vứt bỏ hết thấy, chỉ muốn theo đuổi niềm tin vững chắc nơi em.

Tựa như là lệ chí ở khóe mắt của em, một khi xuất hiện liền không thể xóa nhòa.

Em đối với anh mà nói, chính là sự tồn tại như vậy.

56. Chương 56

Thật ra thì Thanh ba tuổi đứng đắn thì cũng không nhận định được quá ba giây.

“Anh đi ngủ ghế sa lông!” Đại Vũ sau khi khôi phục thị lực mới phát hiện Vương Thanh vẫn là ở trên ghế bồi bạn hần, chính là hần luôn sợ hãi Đại Vũ bất cẩn một giây sẽ ngã xuống đất, Vương Thanh hần đã thật lâu thật lâu cũng không có nghỉ ngơi thật tốt rồi.

“Anh không đi, ghế sa lông kia quá nhỏ.” Vương Thanh thân cao 193 hít một hơi thật sâu, sau đó xem xét chiều rộng và chiều dài của cái ghế kia một chút, vô cùng ghét bỏ hít hít lỗ mũi.

“Vậy em đi ngủ ghế sa lông?” Đại Vũ liếc mắt, một cái tát đánh vào cái tay không đứng đắn của Vương Thanh.

“Thật ra thì anh càng muốn ngủ trên giường hơn nha.”

“.....”

Bởi vì Vương Thanh một mực gánh vác toàn bộ trách nhiệm nặng nề về việc chiếu cố Đại Vũ, cho nên song phương ba mẹ mới vừa yên lòng, liền bị Vương Thanh một phát đưa đi nước ngoài du lịch.

Nói cái gì mà tần tần hiếu tâm để cho ba mẹ hai bên đi ra ngoài du ngoạn cho khoay khóa đầu óc.

Nói trắng ra thì chính là muốn có thời gian chung sống đơn độc cùng Đại Vũ nhiều hơn mà thôi.

Ba mẹ hai bên đồng thời lạnh mặt.

//

Nhà tam hoàn thủ đô Bắc Kinh.

Thời gian dài không có người khiến cả nhà phủ đầy không ít bụi. Vương Thanh nheo mi nhìn toàn bộ căn nhà bẩn thỉu, cảm thấy có chút nhức đầu.

Nếu để cho Đại Vũ quét dọn, mình sẽ đau lòng. Để chính hần quét dọn, mình còn lười lắm.

Đang phân vân thì Đại Vũ đã tay bắt tay vào việc dọn dẹp.

“Đại Vũ,” Vương Thanh đứng dậy ngăn cản, đem Đại Vũ trực tiếp hãm vào trong ngực “Hay là chúng ta muốn nhân viên vệ sinh theo giờ đi?”

“Không muốn, nhà của chúng ta thì phải tự mình dọn dẹp, tự mình dọn dẹp thì mới có cảm giác thỏa mãn, anh có hiểu hay không?” Nghe thấy câu hỏi của Vương Thanh, Đại Vũ chỉ tỏ vẻ nhún nhún vai tránh đi cái ôm của hần, tiếp tục cầm khăn lau lau chùi chùi.

Không để ý đến ý tứ trách móc trong giọng nói của Đại Vũ, Vương Thanh chỉ chú ý một điều trong câu nói kia.

Nhà của chúng ta.

Vương Thanh cười đến si ngốc.

Đúng vậy, đây là nhà của chúng ta.

Chúng ta.

Đây là một từ đẹp dễ vô cùng.

Anh và em, chúng ta.

Không cách nào tách ra, không thể dứt bỏ.

Tách ra là vì muốn gặp lại tốt đẹp hơn, chúng ta yêu nhau thế nào anh một mực rất rõ ràng.

Chỉ bất quá, phần tình yêu này bị thế tục kiềm hãm thật lâu thật lâu mà thôi.

//

Mọi người đều nói, áo sơ mi trắng là nấc thang kiểm nghiệm tiêu chuẩn của nam thần.

Cho đến bây giờ Phùng Kiến Vũ chưa từng nhìn thấy qua người con trai nào mặc áo sơ mi trắng so với Vương Thanh đẹp trai hơn.

Mở ra cửa phòng bếp phong cách châu Âu, Vương Thanh một thân sơ mi trắng quần vải đen, dưới ánh mặt trời ban trưa rực rỡ, vẻ mặt nghiêm túc cầm chảo chiên trứng.

Dư quang chiếu đến Đại Vũ đang ngơ ngác đứng cạnh quầy rượu đỏ, trong nháy mắt khóe miệng Vương Thanh kéo lên một độ cong đẹp mắt.

Đại Vũ cũng hé miệng mỉm cười theo hân.

Vương Thanh, em đã từng nói với anh chưa, thật ra thì em rất thích thời điểm anh mỉm cười, trong mắt anh không bao giờ giấu được ánh sáng lấp lánh.

“Vương Thanh, em cảm thấy anh đối với em hình như có điểm hơi cứng chiu, phải không?” Đại Vũ tiến tới từ phía sau lưng ôm lấy Vương Thanh, đề trán dính sát vào lưng Vương Thanh, hô hấp nhẹ nhàng, cảm thụ hơi ấm không dễ dàng có được này.

“Không phải là cứng chiu.” Vương Thanh rửa tay, sau đó rút khăn giấy tinh tế lau lau ngón tay của mình, đưa tay đem người ở phía sau vòng ra trước mắt, hân cúi đầu để trán chạm trán Đại Vũ, nhẹ giọng nói lời dụ dỗ “Mà là sủng ái.”

Không sai, thứ tình cảm này sao có thể là cứng chiu đây?

Loại tình cảm thời thời khắc khắc chỉ muốn đem em ấy đặt ở bên người bảo vệ thật tốt. Chỉ cần nhìn thấy em ấy cười lên, toàn bộ thế giới của hân cũng đều trở nên sáng lấp lánh. Loại tình cảm như thế, sao có thể chỉ là cứng chiu.

Sủng ái, tuyệt không phải là cứng chiu, rõ ràng chính là sủng ái, là một người đàn ông đối với người mình yêu sâu đậm không có cách nào ức chế được sự sủng ái của bản thân dành cho người đó.

Hân ôn nhu nói, nhện không được hôn lên trán và mi mắt Đại Vũ.

“Vậy lời anh đã nói có được tính không?” Đại Vũ mở to mắt, ánh mắt giống như trước kia một dạng lấp lánh đầy sao, khuôn mặt tràn đầy nụ cười, hài hước hỏi Vương Thanh.

“Ân?” Vương Thanh một bộ không hiểu, dùng chóp mũi của mình cọ cọ lên chóp mũi của Đại Vũ.

“Provence?” Đại Vũ mở miệng nói toạc ra. Cậu thật sự cho rằng mình đã ngây ngốc ở trong cái vòng giải trí phức tạp này đủ rồi. Bây giờ mỗi lần nhớ lại cái lần bị chụp trộm lúc bị mù, trong lòng dường như có bóng ma, luôn cảm thấy rất sợ hãi. Cậu bây giờ chỉ muốn cùng Vương Thanh sống ở một nơi không ai biết đến bọn họ, trải qua một cuộc sống giản dị ấm áp.

“Chờ một chút nữa thôi, đợi đến fanmeeting mười năm ước hẹn kết thúc, có được không?” Vương Thanh đưa tay tự nhiên xoa xoa tóc Đại Vũ, “Dù sao chúng ta cũng đã phó ước a, hãy cùng người nhà của chúng ta từ giả cho thật tốt, được không?”

“Được.” Đại Vũ tựa đầu vào ngực Vương Thanh, hình như là kể từ sau khi khỏi bệnh, cậu càng ngày càng lệ thuộc vào Vương Thanh.

Vương Thanh nhẹ nhàng vuốt ve lưng Đại Vũ,

Dư quang trong mắt đọng đầy một dạng **thể tại bất đắc.

(**ý chí quyết tâm lớn, nhất định phải đạt được mục tiêu)

Đại Vũ, tin tưởng anh, đợi đến khi kết thúc việc này, anh sẽ cho em cuộc sống mà em mong muốn.

Vương Thanh cúi đầu hung hăng hôn lên đỉnh đầu Đại Vũ,

Sau đó ngẩng đầu nhoẻn miệng cười, ánh mặt trời ban trưa ấm áp sáng rực vàng rực trên sàn nhà.

//

Lúc nhìn thấy Đại Vũ làm thành chữ đại () ngã xuống giường lớn, Vương Thanh rớt cuộc thở lớn một tiếng.

Đi một vòng lớn, cuối cùng cũng bắt trở lại được con sóc nhỏ này rồi a.

“Thật không dễ dàng a” Đại Vũ ăn cơm no, thỏa mãn oán thán. Vì cả mặt gắt gao chôn vào gối đầu mềm mại, ngay cả thanh âm cũng kéo dài ra mềm nhũn, ít nhất cũng làm mềm nhũn luôn trái tim của người đang tựa vào cạnh cửa luôn rồi.

“Em cũng biết anh thật không dễ dàng a.”

Dù sao ngủ trên ghế sa lông ở bệnh viện cũng không tốt, cho dù mấy ngày cuối cùng được Đại Vũ đồng ý đem một nửa giường phân cho hẳn, nhưng đó cũng là giường bệnh của bệnh viện, chất liệu cũng không khá hơn chút nào.

Hai đại nam nhân chen chúc trên giường bệnh một người, nếu như không phải được ôm Đại Vũ ở trong ngực, Vương Thanh đã sớm tức giận phá hủy cái giường luôn rồi.

“Em là nói em! ” Đại Vũ lật mặt lên, hung hăng trợn mắt trừng Vương Thanh một cái.

Vương Thanh người này diễn xuất bộ mặt lãnh đạm vô cùng cao siêu rồi, vẫn đang ở trước mặt Đại Vũ tìm kiếm cảm giác tồn tại.

Đại Vũ tính toán thời gian cảm thấy đây là thời điểm thích hợp để oán thán Vương Thanh rồi nha.

“Mắt nhỏ của anh khi cười lên không có nhìn thấy anh biết không, vốn đã là nhỏ bây giờ cũng biến mất tiêu luôn rồi! ”

“Nếu như em chịu gả cho anh, không có thì anh cũng không quan tâm.”

“..... Cút ”

Nhìn hai cái lỗ tai ửng hồng của Đại Vũ, Vương Thanh gật gù cười hài lòng.

Mắt nhỏ thì sao, anh lại không muốn để cho tất cả mọi người đều thích anh đâu.

Chỉ cần em vĩnh viễn ở bên anh là tốt rồi, dù sao ai anh cũng không nhìn, anh chỉ thích em.

57. Chương 57

“Đại Vũ em có biết em đi tám năm kia anh ngay cả trà không uống cơm không ăn, nhiều lần muốn đến tìm em cũng không dám đi, không có em con người anh đều trở nên xanh xao vô lực em có biết không, ngay cả cơm anh cũng không muốn ăn, sau đó đi đến.....”

“Anh đừng bức bách em nữa Vương Thanh, đồng chén bát đó em đi rửa được chưa!”

“Đúng là vợ tốt của anh!”

Kể từ khi hai người xuất viện, Vương Thanh dường như liên tục tấn công hòng chiếm tiện nghi của Đại Vũ.

Vương phen nản thì nhất mực phen nản, Đại Vũ toàn lực chỉ có thể trợn trắng mắt, tin tưởng nếu như một màn này được phát rộng rãi trên mạng thì nhất định sẽ được làm thành một loạt biểu tình bao.

Nhìn bóng lưng Đại Vũ bùng chén rồi đi, Vương Thanh lấy điện thoại di động ra phóng to vào bóng lưng Đại Vũ, tìm một góc độ đẹp tách tách chụp một phát, rồi sau đó đặc ý phát weibo.

– Khoảnh khắc này, thật tốt đẹp. Đặc biệt là có Phùng Kiến Vũ.

Bài post ngay lập tức nhảy lên top tìm kiếm, từ khóa như “Phùng Kiến Vũ khoảnh khắc này” trở thành từ khóa tìm kiếm hot nhất.

Thật ra thì bây giờ Vương Thanh đã không còn sợ áp lực từ dư luận cùng truyền thông chỉ trích nữa.

Ba mẹ đồng ý, đôi bên yêu nhau, người hâm mộ quan tâm và ủng hộ.

Những loại ngôn luận tiêu cực kia cho dù có xuất hiện thì cũng đâu còn quan trọng nữa.

Nhưng internet thì muốn nổ tung rồi.

Thanh Vũ CP fans trong một đêm bỗng chốc như phát điên.

Giống như kể từ sau khi lễ trao giải lần đó kết thúc, Vương Thanh cũng chưa từng ngay mặt đáp trả qua bất kỳ truyền thông nào, điều này khiến cho bài post được chia sẻ trên trăm vạn lượt, đủ loại đường cũ từ mười năm trước cũng bị tung ra hết.

Người nhà mấy chục năm trong một ngày đều ủa ra, lần này không phải là lặng lẽ quan tâm rồi lặn xuống mất dạng nữa, mà là điên cuồng chúc phúc cùng phát đường, một dạng giống như mười năm về trước.

Đại Vũ rửa chén xong thì ấn chút dịch rửa tay ở bên bồn rửa, cẩn thận rửa sạch tay lại.

Vương Thanh đứng dựa ở bên cửa.

Đại Vũ thu một màn này vào trong mắt đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, Vương Thanh tựa hồ rất thích dựa ở cửa nhìn cậu a.

Trong mv Nay Hạ, khi cậu phát trực tiếp nấu địa tam tiên cũng vậy.

Khi ở nhà của bọn họ lại càng đúng.

Chẳng qua là Đại Vũ không biết điều này, chỉ có đối với người mà mình yêu sâu đậm mới có loại ý niệm nhìn mãi cũng cảm thấy không đủ.

Huống chi là người thuộc cung song ngư đầy thâm tình như Vương Thanh đây.

Thâm tình chân thành chính là Vương Thanh đối với cậu vô vàn sủng ái.

“Thanh ca,” Đại Vũ không thèm để ý đến hắc, phẩy phẩy tay đầu nước, sau đó xoa xoa lỗ mũi, háng giọng hỏi “Anh chuẩn bị hát bài gì ở fanmeeting a?”

“Sao đây?” Vương Thanh không nhịn được nhếch miệng lên “Còn chưa gả cho anh thì bây giờ đã muốn quan tâm chuyện của anh rồi a?”

Gắt gao nhìn xuống xung động trợn trắng mắt, thật đúng là cùng Thanh ba tuổi nói chuyện thì không có cách nào câu thông được.

“Em là sợ anh không nhớ nổi lời bài hát.” Đại Vũ thực sự muốn khinh bỉ Vương Thanh “Lúc đó không phải là làm mất mặt em sao! ”

“Em chỉ cần gả cho anh, anh bảo đảm sẽ không làm em bị mất mặt đâu.” Vương Thanh cười đến không thấy mắt, bước đến dán bên tai Đại Vũ trêu đùa.

Không có biện pháp a, Vương Thanh trong lòng rất muốn động thủ nha.

Người cũng đã bắt trở lại, nhưng danh phận vẫn còn chưa có xác định a.

“Em phát hiện anh bây giờ thật không có hình tượng đứng đắn gì hết.” Đại Vũ nghiêng mắt nhìn chằm chằm Vương Thanh, lúc bước vòng qua người Vương Thanh trở về phòng khách còn cố ý đích đụng Vương Thanh một cái.

Mặc dù mới vừa rồi còn vô cùng khinh bỉ Vương Thanh, nhưng Đại Vũ trong lòng rất rõ ràng, Vương Thanh bây giờ hoàn toàn là ca sĩ có tiêu chuẩn chuyên nghiệp.

Nhưng như vậy thì thế nào, cho dù ai cũng nể sợ Vương Thanh, nhưng Phùng Kiến Vũ cậu mới không sợ.

Muốn được làm nũng hay là muốn bị dối a.

Vương Thanh mặc dù bị Đại Vũ đụng đến bị loạng choạng vài bước, nhưng là..... trên mặt vẫn như cũ duy trì vẻ cười si hán.

Vương Thanh anh vẫn còn cười được sao?!

Anh cười đến mặt cũng hóa ngốc rồi anh có biết không?!

//

Đại Vũ trở lại phòng khách thì phát hiện điện thoại di động để ở trên ghế sa lông nhấp nháy liên tục, mở ra weibo thì mắt cũng muốn loạn luôn.

“@Nghệ Tiểu Bạch _QY: Vũ Vũ anh vẫn là bị lão Vương bắt đi rồi vậy tay ”

“@Tiểu A Tiểu A Tinh ZG: Cửa này tôi nên chặn hay không nên chặn đây giang tay ”

“@WHY quạ đen đậu bàn làm việc: Ba nhỏ của tôi cuối cùng cũng gả cho ba già của tôi rồi mặt mèo ”

“@Tôi thật sự chỉ là một con cá mập: Một miệng cầu lương này lão tử ăn rồi, các người mau chóng kết hôn đi hắc hắc ”

“@Omega không phải O2: Mười năm, tôi vẫn là chờ được, Thanh ba của tôi cùng Vũ ba rốt cuộc cũng cho khuê nữ cá mập chúng ta thấy hạnh phúc rồi.”

“@Tam tắc niên hoa bất vong khanh: Đêm động phòng tôi trộm Vũ Thanh cười hừ ”

“.....”

“.....”

Đại Vũ cầm điện thoại di động nhìn thấy vô số tags và tin nhắn, vẻ mặt nhanh chóng cũng bị làm cho ngu muội luôn rồi.

Đã phát sinh chuyện gì a?

“Vương Thanh anh mới phát cái gì đúng không?! ”

Hướng về phía Vương Thanh rống to cổ họng.

Sau đó nhanh tay mở ra weibo của Vương Thanh.

Hết thấy chân tướng đều rõ ràng.

Oanh.

Mặt và lỗ tai của Đại Vũ một giây sau đó lập tức hồng lên.

Cả người giống như là đang phát hỏa.

Hình của cậu bị Vương Thanh chụp trộm rõ ràng nằm ngay đầu bài post mới nhất.

Bình luận hot nhất là của Vương Thanh.

Like đến mấy chục vạn.

Vũ của tôi thật quá hiền huệ.

Hiền huệ đại gia anh a!

“Vương Thanh em đặc biệt liều mạng với anh!!! ”

Đại Vũ đơn giản là không muốn xem tiếp nữa rồi, điên cuồng hét lên một tiếng rồi hướng Vương Thanh đâm đầu nhào tới, động tay động chân muốn tóm lấy Vương Thanh.

Vương Thanh nhe răng toét miệng cười đầy cứng chùi.

Thời gian đẹp nhất không phải là như thế này sao, cậu đang nháo, hắc đang cười.

Sau đó sống hết cả một đời.

Đại Vũ trong hình đứng ngược nắng, thân hình thon dài hoàn mỹ đứng dưới ánh hoàng hôn, ánh nắng hắt lên người tạo nên một vầng sáng chạng vạng bao quanh, gò má tình sảo nhẵn nhụi khẽ mỉm cười, trên tay bưng chén đĩa bọn họ đã dùng qua đi hướng đến phòng bếp.

Khoảnh khắc này.

Thật tốt đẹp.

58. Chương 58

Hai ngón tay nhỏ nhanh chóng lướt lên xuống màn hình điện thoại di động xem bình luận weibo của Vương Thanh, hai người lại bắt đầu vướng vào vấn đề Thanh Vũ và Vũ Thanh.

Rõ ràng là cái vấn đề này rất nhàm chán, hai người hết lần này tới lần khác có thể tranh luận tới mười giờ tối còn không chịu buông tha.

“Cũng đã mười năm rồi mà em vẫn còn muốn phản công sao a?” Vương Thanh nhanh chóng bật cười thành tiếng, “Chuyện gì anh cũng có thể đáp ứng em, nhưng riêng chuyện này thì không thể được.”

“Em cho anh cái tát.” Đại Vũ ngay lập tức vươn tay ra, “Đào ca đã nói với em, lúc em hôn mê anh nói chỉ cần em tỉnh lại thì sau này em muốn nói Vũ Thanh cũng được.”

Vương Thanh, “.....”

Đào ca anh đến đây, em có chuyện này muốn cùng anh bàn luận một chút a.

Tiếp tục lướt weibo.

“@AJN của tôi: Ba ba, ba cuối cùng không còn sợ nữa rồi a [hắc hắc]”

“@Thần heo Caribbean: Cửa anh của anh, Vũ Vũ vĩnh viễn đều là của anh, cũng chỉ có thể là của anh.”

“@Nam Duyên Hiên: Mười năm của chúng ta nói dài cũng không dài, rốt cuộc cũng chờ được rồi (^o^) (^__^)”

“@Trương Tiểu Đình 8023: Cha già của tôi vẫn là vươn lên đại kỳ Thanh Vũ nha.”

“@Muốn có một thế giới nhỏ của riêng mình: Mười năm chớp mắt bởi Thanh Vũ, vẫn luôn chờ đợi hai người!!! [tim]”

“@Thanh Vũ nhà chúng ta: Mong đợi mười năm ước hẹn [thẹn thùng]”

“@Thiên Thanh Tế Vũ AoA nói yêu bạn: Trời xanh chờ đợi mưa phùn, còn chúng tôi chờ Thanh Vũ tìm ”

Thì ra là, có nhiều người như vậy ủng hộ bọn họ.

Nhìn nhau cười một tiếng.

Thật ra thì công khai cũng không có gì không tốt.

Phùng Kiến Vũ, anh là thật sự rất muốn rất muốn quang minh chính đại mà ôm em.

Cũng chính bởi vì tình yêu này, khiến cho tất cả không thể, đều biến thành có thể.

“@Da hổ hoa văn mèo: Uy! Mau đến xem! Nãi Thanh lại đến giả vờ Thanh Vũ rồi! ”

“@Bướm bay ngoài đồng: Muốn xem trực tiếp giác điều ăn sóc nhỏ hung hãn như thế nào, ở tuyến chờ, không nên vội yoyo~”

“@Nãi Thanh Vũ Bảo: Vũ Thanh Vũ Thanh Vũ Thanh! ”

“@Dung Dung Nghệ Ngữ: Vũ Thanh đại kỳ mau phát lên! ”

“@Tôn Chi Thần Địa Chi Ngấn Liệt: Vũ Thanh đại kỳ vĩnh viễn không ngã, áp đảo Thanh Vũ từng phút từng giây! ”

Một loạt bình luận hô to Vũ Thanh của người hâm mộ, Vương Thanh nhìn chỉ cười mà không nói.

“Anh xem anh xem, có rất nhiều bồi bồi nhi kêu la Vũ Thanh như vậy! ” Đại Vũ đắc ý tiểu biểu lộ tất cả đều thu vào trong con người thâm thúy của Vương Thanh, khiến cho hắn không có đành lòng phản bác.

Được được được.

Vũ Thanh thì Vũ Thanh.

Chỉ cần em vui vẻ, như thế nào cũng đều tốt.

Thanh Vũ cùng Vũ Thanh nào có quan trọng như vậy.

Người hâm mộ cũng chỉ là vì dụ dỗ em vui vẻ khi nhìn thấy anh ghen mà thôi, vậy thì thế nào.

Chỉ cần em ngoan ngoãn giống như bây giờ ở trong ngực anh, là tốt rồi.

Trên thế giới này cũng không có người thứ hai có thể giống như em khiến cho lòng anh cảm thấy mềm mại như vậy, nói cách khác, Phùng Kiến Vũ em chính là duy nhất của anh.

//

Trong siêu thị.

Vương Thanh miệng đeo khẩu trang chậm chậm đẩy xe mua hàng, lơ đãng lựa lựa chọn chọn, ánh mắt lại một mực dán vào trên người Đại Vũ.

Đại Vũ đứng bên quầy hàng nghiêm túc chọn lựa, thỉnh thoảng đặt vào trong xe một ít thứ đồ mà hai người cần dùng ở nhà.

Dù sao bây giờ cũng không phải là ngày nghỉ cuối tuần, siêu thị cũng không có nhiều người, hai người có thể chậm chạp mà đi dạo chọn lựa.

Cho đến khi Đại Vũ đột nhiên cảm thấy chân của mình bị ai đó ôm lấy, cúi đầu thì phát hiện thì ra là một cô bé con xinh đẹp, đáng dấp cỡ khoảng năm sáu tuổi, một đôi mắt to trong veo nước trong nháy mắt làm lòng Đại Vũ tan chảy.

“wow” Cô bé con buột tóc hai chùm mừng rỡ kêu lên “Vũ Vũ Em rất là thích anh nha ~”

Thanh âm non nớt mềm mại, còn cố ý kéo dài âm cuối, Đại Vũ mi mắt cong cong cúi người bông cô bé lên.

“Người nhà em đâu?” Đại Vũ ngược mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy một nữ nhân mỉm cười vẫy tay ý bảo cô bé, sau đó hướng Đại Vũ gật đầu một cái. Nhìn cô bé con ôm trong ngực mình không khỏi khiến thanh âm mình trở nên mềm mại hơn “Bé con biết anh là ai sao?”

“Biết, mẹ của em rất là thích rất là thích rất là thích anh! ” Tựa như muốn chứng minh điều mình nói, cô bé ngây thơ vui sướng liên tiếp lặp lại từ “rất là thích”.

“Nga?” Đại Vũ không nhìn thấy Vương Thanh sau lưng vẻ mặt đang dần hóa đen, tiếp tục dụ dỗ bé con trong ngực “Vậy còn em?”

“Em muốn lớn lên nhanh lên một chút, bộ dáng như vậy mẹ em liền có thể đem em gả cho anh rồi!” Cô bé vươn hai tay sờ lên mặt Đại Vũ, cười đến ngọt ngào.

“..... Em ấy đã gả cho anh rồi.” Đại Vũ mặt mày hớn hở chưa kịp mở miệng, Vương Thanh đột nhiên lên tiếng đem Đại Vũ kéo vào trong ngực mình, hướng gần về phía cô bé trong ngực của Đại Vũ giải thích, mặc dù giọng nói mang theo ý cười, nhưng khuôn mặt phía sau khẩu trang vẫn mang theo vài tia bất đắc dĩ.

“Bé con à, em vẫn còn nhỏ lắm, em ấy thì đã già rồi!! ”

Vốn là Đại Vũ vẫn còn đang cảm thấy vô cùng đặc ý, vừa nghe thấy chữ già rồi, trong nháy mắt giơ tay lên đập một phát vào lưng Vương Thanh, khiến Vương Thanh không nhịn được nhe răng toét miệng.

Ai mới già hả!

Bé con trong ngực bấu bấu môi, giùng giàng muốn xuống.

Đại Vũ sợ làm ngã cô bé, vội vàng khom người cẩn thận đặt bé xuống.

Cô bé lại giang ra hai tay muốn ôm một cái.

Đại Vũ ôn nhu ngồi xổm người xuống đem cô bé con ôm vào trong ngực.

“Vũ Vũ anh phải chờ em nga ~” Cô bé ngọt ngào nháy mắt mấy cái.

“Em không có cơ hội đâu.” Vương Thanh ở phía sau lạnh lạnh mở miệng.

“.....” Nam nhân khó chịu sát phong cảnh!

“.....” Cô bé bấu môi, đột nhiên mở miệng “**Quân sinh ngã bất sinh, ngã sinh quân dĩ lão. Vũ Vũ anh nhất định phải hạnh phúc nha ~”

(**ý chỉ tình yêu giữa hai người có khoảng cách tuổi tác lớn.

Khi người ra đời, tôi vẫn được chưa sinh ra

Khi tôi vào đời, người đã già rồi)

Sau đó vẫy tay, chạy về phía mẹ mình ở phía trước.

Lưu lại hai người đang bị hóa đá.

“..... Trẻ con bây giờ sớm như vậy đã thành thực rồi sao?” Đại Vũ ngây ngốc mở miệng, mẹ của bé con kia rõ ràng là fan Thanh Vũ a! Khuôn mặt tràn đầy sao lấp lánh một mực nhìn cậu và vương Thanh! Trên quần áo còn có logo Thanh Vũ!

“.....” Vương thanh im lặng, sau đó thật bất đắc dĩ bày tỏ “Mặc dù quân đã lão, tình địch vẫn không ít a! ”

“.....” Thanh ba tuổi anh không xong rồi đúng không, bé con năm sáu tuổi mà anh còn ghen được!

Đại Vũ bất lực trợn trắng mắt.

Xoay người rời đi, Vương Thanh không thể làm gì khác hơn là đẩy xe theo thật sát sau lưng Đại Vũ.

Không có biện pháp, vợ mình rất được hoan nghênh, nhất định phải trói thật chặt bên người.

“Đại Vũ,”

“Ân?” Đại Vũ quay đầu lại, trong tay còn cầm theo hai hộp tương cà chua.

“Anh thật may mắn.” Vương Thanh đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi.

Đúng vậy, nhiều người thích em như vậy, nhưng em bây giờ quyết định cùng anh bên nhau, anh thật là nhiều may mắn.

Yêu em, chuyện này cũng là quyết định đúng đắn nhất trong đời này của anh.

59. Chương 59

**Ngọn gió mùa hè năm ấy anh vĩnh viễn nhớ, rõ ràng ràng nói em yêu anh.

Khi đó là vào lúc học đại học, thật ra có rất nhiều khóa học rất khô khan và vô vị, Đại Vũ mơ mơ màng màng nằm ở trên bàn.

“Thầy giáo đến thì nhớ gọi em nha”

Sau đó thì giống như là con heo nhỏ mà ngủ thiếp đi.

Vương Thanh bị một câu nói mang theo ý vị làm nũng này trong nháy mắt đánh trúng vào điểm mềm mại nhất trong lòng, liền đem một màn này khắc sâu hoắm ở trong đầu.

Anh sẽ nhớ gọi em.

Thời điểm anh muốn bắt đầu đối tốt với em, tín nhiệm của em là câu trả lời tốt nhất dành cho anh.

Nhưng hình ảnh lại đột nhiên thay đổi đến một hôn lễ xa lạ.

Cảnh tượng xa lạ, khách mời xa lạ, cô dâu mặc váy cưới xa lạ, tất cả hết thảy đều vô cùng xa lạ đối với Vương Thanh.

Vương Thanh trong cảm giác bất an cố gắng tìm kiếm khuôn mặt quen thuộc.

Rốt cuộc hẳn cũng nhìn thấy được khuôn mặt quen thuộc kia.

Khuôn mặt của Đại Vũ.

“Tôi không phải đã bảo anh đừng đến rồi sao?” Đại Vũ vẻ mặt chán ghét “Đã nói bao nhiêu lần với anh, tôi chính là thằng nam.”

“Đại Vũ, em muốn làm gì?” Vương Thanh tay chân luống cuống nhìn cảnh tượng trước mắt, chặt vật mở miệng “Em thật không thương anh sao?”

Đại Vũ đẩy ra Vương Thanh đang lôi kéo cánh tay của mình, cân nhắc mở miệng.

“Vương Thanh anh có phải là nhập vai quá sâu rồi hay không? Một người đàn ông như tôi làm sao sẽ thích anh? Tôi lập tức sẽ phải kết hôn, mời anh rời đi.” Vương Thanh nắm lấy bả vai Đại Vũ hung hăng lắc.

“Phùng Kiến Vũ em nói em không thích anh? Mẹ nó em dám nói thêm câu nữa em không thích anh! ”

Đại Vũ trong mắt tràn đầy quyết tuyệt, kiên định gần từng chữ nói.

“Tôi, Phùng, Kiến, Vũ, Không, Thích, Anh.”

“Hài lòng rồi chứ?”

Đại Vũ nhìn thấy ánh mắt của Vương Thanh từ từ trở nên ngưng đọng, tâm tình dường như là muốn sụp đổ mất.

Thì ra là nhiều năm như vậy a.

Mình vẫn là không có gì cả.

Một lần lại một lần, kết cục như cũ vẫn là mất đi em.

Đại Vũ quyết tuyệt xoay người rời đi.

Cuối cùng, người dần tản đi.

Một người, trăm người.

“Đừng mà! ”

Vương Thanh từ trong mộng giật mình tỉnh dậy, lồng ngực phập phồng, thở dốc dồn dập, cảm giác lạnh lẽo trong lòng thật lâu vẫn không thể dừng lại.

Người trong ngực bởi vì động tác của của Vương Thanh làm cho không thoải mái mà giật giật.

Vương Thanh nhìn người đang yên vị ngủ đến ngọt ngào trong ngực mình, đột nhiên không nhịn được thở dài, sau đó ôm sát Đại Vũ vào lòng thật chặt.

Thì ra là nằm mơ.

Thật may.

Đây chỉ là nằm mơ.

Ánh trăng sáng tỏ xuyên thấu qua khe hở rèm cửa sổ rơi xuống đất, chiếu rọi vào phòng ngủ, một phòng đầy an tĩnh.

Cúi đầu hôn lên tóc Đại Vũ.

Thật may, vào thời khắc này, em vẫn là thuộc về anh.

Nếu như em thật sự chưa từng yêu anh, nếu như em thật sự cùng nữ nhân khác kết hôn,

Nếu như em thật sự muốn rời bỏ anh,

Anh cũng không dám tưởng tượng.

Giấc mơ này khiến cho anh phát giác từ lúc bắt đầu nhận thức em đã cảm thấy sợ hãi, cho đến bây giờ anh vẫn luôn lo sợ em sẽ rời đi anh.

Bây giờ anh mới hiểu được, từ ngày đầu tiên quen biết em, từ lúc ban đầu đã không dám hi vọng xa vời có được em, cho đến anh của bây giờ càng không dám tưởng tượng tương lai không có em sẽ như thế nào.

Yêu thích ban đầu là em, chung sống dài lâu không chán vẫn là em.

Điều anh mong muốn, vẫn luôn là em.

“..... Sao thế?” Đại Vũ cảm giác được vòng tay Vương Thanh ôm mình càng siết chặt lại, không thoải mái giật giật người, bấu môi không hài lòng “Bây giờ là mấy giờ rồi.....”

“Không sao” Vương Thanh mang theo giọng ôn nhu bình thản an ủi Đại Vũ, cầm nhẹ nhẹ cọ cọ lên đỉnh đầu Đại Vũ.

“Nga” Đại Vũ ngủ đến mơ mơ màng màng, mềm nhũn hít hít lỗ mũi “Anh mau ngủ đi a”

Đại Vũ ở trong ngực Vương Thanh tìm một vị trí thoải mái, ngáp một cái rồi vùi đầu trầm trầm ngủ mê man.

Đại Vũ ngủ say không nghe thấy được lời tỏ tình của Vương Thanh.

Một phòng tĩnh lặng.

“Đại Vũ a,”

“Chúng ta kết hôn đi.”

Trong vũ trụ này, hai người yêu nhau rất nhỏ rất nhỏ, cũng sẽ rất nhanh biến thành rất già rất già.

Nhưng là nếu chúng ta kết hôn, khi đó có em phụng bồi anh, anh sẽ rất hạnh phúc, rất an tâm mà già đi.

Nhưng anh không biết đến lúc đó, em có còn nguyện ý phụng bồi lão già như anh hay không đây.

Anh của trước kia a, luôn là cảm thấy trời cao một chút cũng không công bằng, rõ ràng chúng ta cố gắng như vậy nhưng vẫn luôn bị hãm hại.

Rõ ràng hi vọng đơn giản chỉ muốn sống an ổn như vậy, nhưng lại luôn bị quấy rầy, không được an yên.

Nhưng sau khi cùng em ở bên nhau, anh đã không còn oán giận cuộc đời này bất công nữa.

Phùng Kiến Vũ, em chính là lễ vật tốt nhất mà trời cao đã ban cho anh.

“Đại Vũ, em có nghĩ, muốn gả cho anh. ”

“.....”

Chờ thật lâu vẫn không nghe được lời đáp lại, Vương Thanh cúi đầu nhìn Đại Vũ, sau đó không nhịn được bật cười.

Tên ngốc này, cứ nhiên lại ngủ thiếp đi.

Cũng không biết là có nghe được lời tỏ tình này của hắn hay không.

Vương Thanh ôn nhu đưa tay vuốt ve vầng trán của Đại Vũ, thần sắc an nhiên đem cảm đặt trên đầu Đại Vũ.

Không có nghe thấy cũng không sao, người nên nghe tỏ tình thì vẫn phải nghe thôi.

Anh ghét nhất chính là tất cả mọi người không từ mà biệt, nhưng anh lại nguyện ý một lòng một dạ mà chờ đợi em.

Phùng Kiến Vũ, đối với em, anh có kiên nhẫn mà em cũng không ngờ tới được, cho nên, chúng ta vẫn sẽ còn có một tương lai thật dài thật dài.

Dù sao bọn họ vẫn muốn cầm chặt tay nhau mà đi tiếp, không chỉ là thời khắc này, mà là một đời rất dài.

Hai giờ rưỡi sáng.

Vương Thanh lại phát một cái weibo mới.

Tấm hình đăng kèm theo một lời tỏ tình.

Trong căn phòng tối mờ, tỏa ra ánh trăng nhàn nhạt, mười ngón tay Vương Thanh đan chặt một bàn tay khác, trên cổ tay có một cái vòng tay có cái ổ khóa cùng chìa khóa.

——“Một chìa khóa chỉ có thể mở ra một ổ khóa.”

Bài này cũng không có tag Phùng Kiến Vũ.

Nhưng người hâm mộ từ mười năm trước đều hiểu kia là đại biểu cho một lời cam kết.

Một cái chìa khóa mở một cái ổ khóa, cả đời chỉ đủ yêu một người.

//

Quách Đào lúc này đang cố gắng an ủi Sóc Nhỏ (chính là con mèo nhỏ a~) đang chạy loạn khắp nơi.

Có thể là do bởi vì quá lâu không được nhìn thấy Vương Thanh và Đại Vũ, tâm tình của mèo nhỏ dường như không được tốt lắm, đem ghế sa lông bằng da trong nhà Quách Đào, ghế dựa, vật dụng gì có da bao phủ cũng đều cào cho nát tan hết.

Sau đó lại chạy loạn khắp mọi phía, Quách Đào căn bản là bị những thứ này quấy rầy đến không nhắm mắt nổi.

Trong lòng âm thầm tính toán có nên đem Sóc Nhỏ trả về nhà cũ của nó hay không đây.

Quách Đào chuẩn bị tâm lý xong xuôi,

Chân chính dũng sĩ, dám trực diện ứng đối với mặt liệt Vương Thanh.

Muốn nhìn một chút xem bây giờ đã là mấy giờ rồi thì lại nhìn thấy Vương Thanh phát một cái weibo, sau đó lệ rơi đầy mặt.

Vương Thanh cậu cái tên cầm thú này,

Để cho tôi thay thế chăm sóc mèo của hai người thì thôi đi!

Hơn nửa đêm mà cậu còn bày đặc show tú ân ái!

Cuộc sống này đơn giản là không có ý nghĩa gì hết!

Fck!!!

**trích lời bài hát Làn gió mùa hè - Ôn Lam

60. Chương 60

Nhận được tin nhắn của An Ninh, Đại Vũ cũng không có cảm thấy quá mức kinh ngạc.

Dường như đã sớm biết An Ninh nhất định sẽ hẹn gặp cậu.

Việc như trong dự liệu thôi.

Bởi vì sợ Vương Thanh lo lắng, Đại Vũ không có nói cho Vương Thanh biết, thừa dịp lúc Vương Thanh đi đón Sóc Nhỏ, cậu tự mình len lén chạy ra ngoài gặp An Ninh.

Địa điểm hẹn gặp mặt là ở một quán cà phê văn phòng cách nhà không xa lắm.

Thiết kế một màu gỗ lim rất có hàm xúc, Đại Vũ vừa vào cửa đã cảm thấy kết cấu này thật khiến cho người khác bị hấp dẫn không cưỡng được mà bước vào.

An Ninh yên lặng ngồi ở một chỗ gần cửa sổ, gương mặt mang theo nét điềm tĩnh mỉm cười, cả người rút đi lệ khí thù oán, trông cô giống như một cô gái bình thường đang trong tuổi xuân tốt đẹp.

An Ninh không ý thức cầm muỗng nhỏ liên tục khuấy đều chất lỏng màu nâu sẫm trước mắt, lẳng lặng nhìn vòng xoáy trong ly nước nhỏ đến xuất thần.

Đại Vũ khẽ hé miệng, ngồi ở trước mặt An Ninh.

Cảm giác được thân ảnh của người đối diện, An Ninh ngẩng đầu.

“Xin chào, tôi là Phùng Kiến Vũ.” Đại Vũ nhàn nhạt mở miệng. Cậu không phải là thánh mẫu, hết thấy những chuyện mà An Ninh đã làm cậu cũng đều biết rõ. Dù là Vương Thanh hết lần này đến lần khác bảo vệ Đại Vũ tránh tiếp xúc với phần đen tối trong vòng giải trí này, nhưng thế giới này vốn quá nhỏ bé, không có bức tường nào tránh được gió không lọt qua.

“Ngưỡng mộ đại danh đã lâu,” An Ninh mỉm cười mang theo nét nhu hòa “Tôi là An Ninh.”

An Ninh lúc này mới ngẩng đầu nhìn kỹ Đại Vũ,

Thì ra, đây chính là người mà anh ấy yêu đến mấy chục năm.

Cặp mắt trong veo kia nhìn thẳng vào khiến cho bất kỳ lòng người hiểm ác nào cũng tự cảm thấy xấu hổ.

Trách không được.

Trách không được anh nguyện ý đợi người này lâu như vậy.

Ban đầu An Ninh cũng đã từng đem hai từ “Phùng Kiến Vũ Vương Thanh” đặt chung một chỗ tìm kiếm. Thì ra, bọn họ đã từng nhiều lần hợp tác từ nhiều năm trước, sau đó chẳng biết vì sao Đại vũ lại tuyệt nhiên bỏ sang Mỹ, cũng không còn trở về nữa.

Lướt qua từng trang rồi từng trang, cư nhiên phát hiện lúc ban đầu hai người hợp tác là từ một bộ phim đam mỹ.

Bộ phim cũ kia lúc đó đã bị dư luận xã hội cấm phát sóng, nhưng vẫn còn sót lại một số ít minh chứng lẻ tẻ, vẫn có thể tìm được một số ít đoạn clip quay chụp.

Ánh mắt tràn đầy tình yêu động lòng người kia, thận trọng bảo vệ, thâm tình thành thực, mật mờ tỏ tình.

Ánh mắt không lừa được người, cho dù là diễn viên, chân tình hay giả ý, An Ninh đương nhiên hiểu rõ.

Lúc ấy An Ninh khép lại máy tính xách tay đã khóc một hồi lâu.

Cô phát giác bản thân mình không có lấy một cơ hội.

Mà bây giờ, lần đầu tiên đối mặt với một Phùng Kiến Vũ mà Vương Thanh yêu sâu đậm đến nhiều năm,

An Ninh chỉ muốn thật tốt thật tốt, cho phần tình cảm này một lời cáo biệt.

Còn phải nói một lời xin lỗi.

//

Vương Thanh ở trong mắt tôi chính là một nam nhân vô cùng có mị lực.

Anh ấy là một người rất lợi hại, đóng phim, ca hát, chủ trì tiết mục, đều được xếp vào hạng nổi tiếng xuất sắc.

Anh ấy là một người rất hiền lành, không nói một lời, không khoa trương đi làm việc công ích, đi thăm trẻ em bị bệnh tự kỷ, hỗ trợ trạm cứu hộ chó mèo lưu lạc.

Anh ấy là một người rất hiếu thuận, dù là công việc bận rộn thế nào chẳng nữa cũng sẽ bị truyền thông chụp được tin tức anh ấy đi thăm gia đình và ba mẹ của anh.

Anh ấy là một người rất cầu tiến, hợp đồng nhiều vô số, lịch trình đêm không hết, trời nam biển bắc bay khắp nơi. Lúc ban đầu tôi luôn không hiểu tại sao anh ấy mỗi lần đều phải liều mạng như vậy, còn tưởng rằng bởi vì khát vọng của anh ấy rất lớn, nhưng sau đó mới biết được anh ấy là vì tương lai của hai người.

Nhưng anh ấy cũng là một người thật kỳ quái. Dù là diễn phim đến rất khuya, cũng muốn ôm một con mèo có cùng ánh mắt giống với anh đi đến phim trường, chưa từng vứt bỏ.

Tôi đem tất cả tin tức một ngày thu thập được gom góp thành một hình tượng rất rõ ràng, tôi thậm chí còn kiêu ngạo rằng bản thân mình rất hiểu anh ấy.

Vậy mà rất lâu sau này mới hiểu được, **cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt cũng không phải có thể thu được kết quả.

(**ý chỉ kẻ bên một người lâu dài để thu được một món lợi.

Nghĩa giống với câu: Gần quan ắt được ban lộc)

Thời điểm tôi gặp Vương Thanh, anh ấy chính là động vật máu lạnh.

Tôi biết rõ sở thích và thói quen của anh ấy,

Nhưng lại không biết được nguyên nhân khiến cho anh ấy dưỡng thành những thói quen như thế này.

Từ từ dung nhập vào cuộc sống của một người là một việc cực kỳ dễ dàng, âm thầm không thanh không thức. Nhưng đến rất lâu sau này tôi mới hiểu được, tôi vĩnh viễn cũng không có cách nào gọi dậy một người đang giả vờ ngủ.

Có thể đánh thức Vương Thanh, chỉ có thể là một mình Phùng Kiến Vũ anh mà thôi.

Bất kể là tôi hoặc là một người khác có ý đồ muốn chiếm lấy Vương Thanh, nhưng trong lòng của Vương Thanh ngoại trừ anh ra, không chứa đựng một bóng hình của người nào khác.

Cho dù chúng tôi đã từng đóng chung phim điện ảnh, cho dù chúng tôi bởi vì tiền độ quay mà buộc chung sống cùng một chỗ, cho dù chúng tôi diễn xuất buộc phải diễn thành tình cảm chân thật,

Nhưng trong mắt anh ấy, thâm tình chân thật nhất ngay từ đầu đã không dành cho tôi.

Thời khắc cùng tôi mập mờ cũng chỉ là diễn trò tăng hiệu ứng phim mà thôi.

Sau đó tôi biết được tin tức anh đã trở về nước, tôi rốt cuộc đã nhận ra,

Bộ phim này, ngay từ đầu nhân vật chính chung quy không phải là tôi.

Tôi cũng từng dùng anh đến uy hiếp, bắt ép Vương Thanh cùng tôi chung một chỗ, nhưng tôi đã thất bại.

Đúng vậy, Vương Thanh như thế nào có thể, buông tha cho Phùng Kiến Vũ đây.

Sau đó tôi thua.

Thua đến triệt để.

Tôi cũng từng mất đi lý trí, tôi hận anh.

Tôi cảm thấy là anh đã đoạt đi Vương Thanh.

Bởi vì anh, tôi đã mất hết tất cả, mất đi sự nghiệp diễn xuất yêu thích của tôi, mất đi người hâm mộ vẫn luôn yêu thích tôi, mất đi Vương Thanh mà tôi vốn có thể lấy được, mất đi Tôn Triết, người yêu tôi nhất trên thế gian này.

Nhưng Phùng Kiến Vũ, một khắc kia khi anh cùng Tôn Triết xảy ra tai nạn giao thông, tôi mới nhận ra, tôi đối với Vương Thanh chẳng qua là không có được nên mới hướng tới, còn đối với Tôn Triết, mới chính là thói quen tình yêu.

Tôi không biết chuyện tai nạn giữa anh cùng Tôn Triết, tôi cũng chưa từng tham dự.

Nhưng tôi vẫn là muốn cùng anh nói một câu thật xin lỗi, tôi muốn thay mặt Tôn Triết nói một câu xin lỗi với anh.

Sau này tôi sẽ không xuất hiện trong cuộc sống của của hai người nữa, tôi dự định mang theo tro cốt của Tôn Triết đến định cư ở Đan Mạch.

Chúng tôi khi còn bé đã từng nói qua tốt lắm, ở một đất nước chứa đựng một câu chuyện cổ tích, mà anh ấy chính là vương tử độc nhất vô nhị thuộc về một mình tôi.

Cho nên, thật xin lỗi a Phùng Kiến Vũ, lâu nay tôi đã mang đến cho anh và Vương Thanh thêm nhiều phiền toái như vậy.

Tôi vẫn còn muốn nói cho anh biết, mấy năm này ngoại trừ tôi ra, không có ai khác dây dưa với Vương Thanh.

Tôi vẫn luôn ôm theo một hi vọng về một Vương Thanh không thuộc về tôi.

Nhưng anh ấy lại một mực chờ đợi anh trở lại.

Lặng lẽ.

Trong sạch.

//

Nghe xong đoạn thoại thật dài của An Ninh, Đại Vũ á khẩu không trả lời được.

Chuyện tình cảm như vậy, ai có thể chỉ dùng vài ba lời nói là rõ ràng.

“Được rồi, Phùng Kiến Vũ, anh cùng Vương Thanh sau này phải sống thật tốt, tôi thật tâm hi vọng hai người hạnh phúc.” An Ninh cố gắng bức lui nước mắt nơi khóe mắt mình, đứng dậy cầm túi muốn đi, nhưng Đại Vũ vẫn còn đắm chìm trong lời nói của An Ninh, không bắt kịp phản ứng.

“Nếu tôi không thả anh về nhà, sợ rằng Vương Thanh sẽ muốn đuổi giết tôi đó.” An Ninh đưa tay ra quơ quơ trước mắt Đại Vũ đang ngẩn người, thậm chí nháy nháy mắt tinh nghịch.

Đáy lòng thiện lương của Đại Vũ chỉ còn lưu lại một tiếng thở dài.

Muốn trách,

Thì trách số mạng trên người.

Đứng dậy ôm lấy An Ninh.

“An Ninh, cô cũng phải thật hạnh phúc.”

An Ninh rất cuộc không nhận được nước mắt trào ra.

Vương Thanh, ánh mắt của anh thật tốt.

Ngay cả em cũng cảm thấy người này vô cùng thuần túy sạch sẽ, thiện lương đến làm cho người khác đau lòng.

Vương Thanh,

Chuyện xưa của em và anh cuối cùng đến lúc phải kết thúc rồi.

Phần theo đuổi hoang đường này rốt cuộc cũng có thể hạ màn rồi.

Tạm biệt.

Không hẹn, gặp lại.

61. Chương 60-2: Phiên Ngoại 1

** Nhất kiến Vương Thanh ngộ chung thân

Tôi tên là An Ninh.

Ba mẹ đặt cho tôi cái tên này chính là hi vọng cuộc đời này của tôi sẽ được an an ổn ổn. Từ nhỏ đến lớn, tôi muốn thứ gì cũng sẽ có được, trừ Vương Thanh.

Mỗi một người đều cho rằng cuộc sống của tôi là một cuộc sống xa hoa, vô âu vô lo. Nhưng cuộc sống của tôi thực chất là **lông gà đầy đất cùng cầu huyết khắp nơi.

Nhưng phàm là một người sống khôn khéo, sẽ không khiến cho chính mình vướng vào loạn thất bát tao, sẽ không làm thương tổn đến cuộc sống của chính mình, càng sẽ không để cho chính mình bị thương tâm. Tôi vẫn cho rằng tôi sống rất khôn khéo, cho đến khi gặp được Vương Thanh.

Nhất kiến Vương Thanh ngộ chung thân.

Chuyện cho đến bây giờ tôi mới không thể không thừa nhận,

Thật ra tôi luôn cảm thấy lệ chí ở ngay khóe mắt của tôi chính là một gánh nặng, không dưới một lần tôi đã từng muốn hủy đi.

Càng chưa từng bao giờ nghĩ đến bởi vì lệ chí này, lại đổi lấy được nụ cười của Vương Thanh.

Đó là lần đầu tiên tôi tham gia vào một show truyền hình, Vương Thanh là người chủ trì của tiết mục.

Thời điểm anh ấy cầm kịch bản bước vào phòng trang điểm, một khắc khi tôi bắt gặp anh ấy, tôi đã biết chính mình đã bị luân hãm.

Anh ấy rất tuấn tú, mi mắt lạnh khốc, gò má tinh xảo, tôi nghe được thanh âm của lòng tôi dao động.

Anh ấy ngậy người nhìn tôi mấy giây, sau đó đột nhiên toát ra một nụ cười.

“Lệ chí của cô”

Vương Thanh cười lộ ra một hàng răng trắng chỉnh tề, không chút tâm cơ nào đối với tôi thật tâm mà cười, ngay cả mi mắt lạnh khốc cũng dong đầy ôn nhu.

“Rất đẹp.”

Đây là câu nói đầu tiên anh ấy nói với tôi.

Nên hình dung nụ cười này của Vương Thanh như thế nào đây?

Giống như là đối với tôi ôn nhu cười, hoặc như là khổ sở tự giễu bản thân.

Lại càng giống như là xuyên thấu qua lệ chí của tôi nhớ đến một người khác.

Cho dù là tự lừa dối mình hết lần này đến lần khác, tôi vẫn tình nguyện tin tưởng, một khắc kia anh ấy đối với tôi chính là hảo cảm.

Cho dù đến tận hiện tại, tôi vẫn nhớ rất rõ nụ cười đó.

Độ cong chậm chậm giờ lên, giống như động tác trong một thước phim được quay chậm.

Phảng phất từ trong một khắc kia, trong bóng tối của cuộc sống đầy nhàm chán của tôi bắt đầu soi sáng ra một luồng ánh nắng mặt trời.

Cả đời này, được anh ấy dùng ánh mắt tốt đẹp và ấm áp kia đối đãi, tôi cũng xem như là không uổng phí.

Mặc dù bối cảnh lúc ấy vô cùng hỗn loạn, nhưng nụ cười đó vẫn khiến cho tôi đỡ bưng mắt.

Sau đó là động tâm.

“Cảm ơn, tôi tên là An Ninh.”

Anh ấy giống như là từ trong mộng thức tỉnh dậy, nụ cười kia ngay lập tức biến mất.

Chẳng lẽ người rất quan trọng đối với anh ấy, cũng có lẽ chỉ sao?

Ban đầu tôi suy nghĩ rất ngây thơ, cũng rất hay ghen tỵ.

Nhận biết Vương Thanh nhiều năm, tôi phát hiện anh ấy có một điểm rất kì lạ.

Hằng năm vào ngày 310, 827, thất tịch, lễ tình nhân, trừ ngày 310 sinh nhật của Vương Thanh cùng hai ngày lễ nhảy cảm kia tôi đều có thể hiểu, chỉ có duy nhất 827, tôi vẫn luôn không hiểu được vì sao ngày đó lại là **ngịch lân của Vương Thanh. Bất kể là tiết mục, lịch trình gì cũng đều bị hoãn lại, một mình không biết biến mất đến nơi nào.

Tôi một mực không biết 827 rốt cuộc có hàm nghĩa đặc thù gì.

Nhưng tôi biết ngày đặc biệt như vậy nhất định phải cùng một người vô cùng đặc biệt cùng nhau trải qua.

Rất hiển nhiên, cái ngày đặc biệt đó không cùng tôi có liên quan, người đặc biệt đó cũng không phải là tôi.

Thời gian mang người đi, người đó hiển nhiên cùng bạn không còn quan hệ nữa, mà người quay đầu lại, mới là người nên quý trọng.

Đạo lý này tôi đã sớm biết, nhưng vẫn chấp mê bất ngộ kiên trì về một điều vốn dĩ không thuộc về tôi.

Tôn Triết luôn làm bạn bên tôi thì tôi lại xem như là không thấy. Đối với một Vương Thanh lạnh nhạt với tôi, thì tôi lại động tâm.

Không cách nào chống cự lại được sự xao động của vĩnh hằng.

Sau đó tôi biết được trong lòng Vương Thanh có một người nằm ở ngay vạch ranh giới cuối cùng mà không có cách nào chạm đến được,

Người đó gọi là Phùng Kiến Vũ.

Bạn học thời đại học của Vương Thanh, đồng nghiệp trong công việc, và người yêu trọn đời.

Tôi phát hiện được chân tướng khiến cho tất cả ảo mộng của tôi đều bị sụp đổ.

Mùa đông năm ấy chúng tôi phải quay phim bên ngoài, anh ấy có thể là đã phát giác được tâm tình nhỏ của tôi mà bắt đầu cố ý cách xa tôi ra, nhưng tôi vẫn rất cứng đầu mà bày ra đủ loại dây dưa.

Tôi đã từng rất ngây thơ, rất kiên định cho rằng, chỉ cần tiếp tục cố gắng, nhất định sẽ đánh động anh ấy.

Nhưng tôi sai lầm rồi, ngày đó tiết trời giá rét, Bắc Kinh đã sớm đóng băng đầy tuyết.

Nhưng trong đài có quy định, tôi chỉ có thể mang giày cao gót để phù hợp với vai diễn, tôi bị trơn trượt ngã, còn bị máy quay rơi trúng vào chân.

Tôi cho là Vương Thanh sẽ đối với tôi giống như anh đã từng đối với người con trai kia, hết lòng chiều chuộng, cẩn thận băng bó, sau đó ôn nhu trấn an, còn sẽ mang tôi đi bệnh viện.

Nhưng căn bản là không có, Vương Thanh không hề cho tôi một chút ôn tình nào.

Ngày hôm đó khí trời rất lạnh, lòng của tôi càng lạnh hơn.

Nhưng Vương Thanh tốt như vậy, tôi như thế nào có thể buông tha cho anh ấy.

Tất cả những cách có thể dùng được tôi đều sẽ dùng hết, mỗi một lần kết thúc phim lại khiến cho trái tim của tôi như hóa thành tro tàn.

Đó là phim điện ảnh của Bằng đạo, anh ấy chẳng qua chỉ là vai nam thứ. Khi đó anh ấy đại khái là uống say đi, ánh mắt mang theo hơi rượu ôn nhu đến lầy, khiến cho phần tình ý nhỏ nhen của tôi dưới ánh mắt này không còn nơi nào mà lảng tránh.

Ánh mắt của anh ấy lại biến thành ôn nhu như lúc ban đầu anh ấy nhìn thấy tôi.

Làm tôi không dạn lòng mà ôm lấy tâm tư thấp thỏm, anh ấy mỉm cười đưa tay vuốt lên đôi mắt của tôi.

Ngay tại nơi có lệ chí đó.

Mỉm cười ôn nhu.

Tôi biết, anh ấy lại nghĩ đến Phùng Kiến Vũ, người kia cũng như tôi có một lệ chí như vậy.

Chính là một khắc kia tôi mới đột nhiên ý thức được, thời điểm mới gặp gỡ cũng là bởi vì lệ chí này, nên anh ấy mới chú ý đến tôi, mới có thể đối với tôi cười đến ôn nhu, tốt đẹp như vậy.

Nhìn Vương Thanh ngà say được phụ tá đỡ đi, trên mặt vẫn còn lưu lại một chút hơi ẩm tàn dư, tôi đột nhiên xuất hiện một ý niệm.

Nếu tôi có thể giống người kia đến như vậy, bất kể là lệ chí hay là những khác.

Vậy anh ấy có thể xem tôi giống như là người kia cũng được.

Bất kể tôi có phải là thể thân hay không, chỉ cần có thể cùng anh ấy chung một chỗ, tôi cũng sẽ không để ý.

Nhưng tôi không nghĩ đến Vương Thanh lại có thể xem nhẹ mà nhàn nhạt cự tuyệt.

Sau đó, Phùng Kiến Vũ đã trở lại rồi.

Tôi bắt đầu khủng hoảng, tôi biết anh ta trở lại thì một chút cơ hội tôi cũng sẽ không có.

Cuối cùng cũng chỉ còn cách đối đầu với hiện thực.

Nhưng tình yêu thật sự thì đâu thể nào có thể vì tôi mà dừng lại.

Cũng bởi vì tôi chấp mê bất ngộ, phá hỏng cả hạnh phúc mà tôi vẫn luôn không để mắt đến.

Khi tôi biết được Tôn Triết muốn cùng Phùng Kiến Vũ **đồng quy vu tận, cả người tôi bắt đầu cảm thấy bối rối.

Một khắc kia tôi mới hiểu được, tôi bắt quá chỉ là theo đuổi một giấc mộng không có thực.

Trong mộng, tôi say đắm dây dưa cùng với một tình yêu không thuộc về tôi.

Em không để ý đến anh, sau đó anh rời đi em, cho dù em có hối hận đến như thế nào, thì cũng không còn có thể thay đổi được gì nữa.

Trong giấc mơ hoang đường đó tỉnh dậy, anh đã không còn ở đây nữa rồi.

Sau đó, tôi gặp được Phùng Kiến Vũ.

Tôi thay anh nói một lời xin lỗi, Phùng Kiến Vũ quả thật rất tốt, anh ấy còn chúc tôi hạnh phúc.

Khi tôi ngồi trên phi cơ bay đến Đan Mạch, một khắc khi nhắm mắt lại đột nhiên cảm thấy vô cùng thanh thản.

Hành trình thật rất dài, nhưng bên cạnh tôi đã không còn anh mấy chục năm như một ngày chiều cổ làm bạn nữa.

Lắc lư rất nhỏ của phi cơ khiến cho tôi hoảng hoảng hốt hốt mà ngủ thiếp đi.

Nhưng thanh âm của anh vẫn còn oanh lượn quanh bên tai tôi.

Anh nói.

An Ninh, cho dù anh không phải là vương tử của em, anh cũng sẽ nguyện ý làm kỵ sĩ cho em.

An Ninh, chúng ta khi còn bé xem qua khởi nguồn của những câu chuyện cổ tích chính là Đan Mạch, anh muốn dẫn em du lịch đến nơi đó.

An Ninh, em chính là công chúa trong câu chuyện cổ tích của anh.

.....

**Lang kỵ trúc mã lai,

Nhiều sàng lộng thanh mai.

Tôn Triết, thật ra em rất nhớ anh.

Thật ra, em rất yêu anh.

** Lần đầu tiên gặp Vương Thanh đã làm lỡ cả đời.

**Lông gà đầy đất: ý chỉ cuộc sống vô cùng nhàm chán, lặp đi lặp lại.

**nghịch lân: hay còn gọi là vẩy ngược. Trên thân con rồng có một cái vẩy ngược, chính là điểm chí mạng của nó, dựa theo truyền thuyết Na Tra đã từng lấy đi vẩy ngược của Tam Thái Tử Long Vương.

Có thể hiểu chính điểm yếu của một người.

**đồng quy vu tận: cùng chết chung

**Lang kỵ trúc mã lai, nhiều sàng lộng thanh mai: Trích từ bài thơ Trường Can Hành của nhà thơ Lý Bạch. Bốn câu đầu của bài thơ như thế này:

Thiếp phát sơ phú ngạch,

Chiết hoa môn tiền kịch.

Lang kỵ trúc mã lai,

Nhiều sàng lộng thanh mai.

Tạm dịch:

Em tóc vừa xoa trán,

Ngắt hoa chơi trước nhà.

Chàng vờ cười ngựa đến,

Đuổi nhau quanh ghế ngồi.

62. Chương 61

Khi Đại Vũ về đến nhà thì trời đã tối.

Làm sao lại không mở đèn thế này?

Đại Vũ trong lòng trách mắng vươn tay sờ sờ chốt mở, sau đó bị hình ảnh Vương Thanh ngồi ở ghế sa lông bị bóng tối che khuất lúc này dọa cho giật mình.

“Anh ngồi đây làm gì, dọa em sợ muốn chết,” Đại Vũ vừa đổi dép vừa không ngừng kêu ca, không có một chút nào phát giác nét mặt xanh mét của Vương Thanh “Anh làm sao lại không mở đèn?”

Đại Vũ đi vào phòng khách vẫn không có nhìn đến nét mặt của Vương Thanh, thân người xoay tới xoay lui chuyển động một vòng lại một vòng tìm kiếm Sóc Nhỏ.

Đã mấy tháng không được nhìn thấy quả thật là có chút nhớ.

“Sóc Nhỏ đâu?” Đại Vũ đi quanh mấy vòng cũng không có nhìn thấy, rốt cục xoay người lại thì bắt gặp khuôn mặt đen như Bao Công của Vương Thanh “Anh làm sao mà sắc mặt lại khó xem đến như vậy a?”

“Em đi đâu mà trẻ thế này mới trở lại?” Vương Thanh rút cuộc ngẩng đầu nhìn Đại Vũ, giọng nói không một chút hảo tâm hỏi.

Không thể trách hấn tức giận, Đại Vũ từ quán cà phê đi ra đã là chàng vạng tối, nhưng cậu lại bị lời nói của An Ninh làm cho suy nghĩ vạn thiên. Một mình đi trên đường suy nghĩ đủ loại chuyện mà mấy năm này bản thân mình đã bỏ qua, cũng không khỏi nghi ngờ, năm đó cậu rời đi Vương Thanh, có phải là đã làm sai hay không.

Nếu như năm đó không rời đi Vương Thanh, có phải sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, cũng sẽ không làm thương tổn đến An Ninh và Tôn Triết.

Nhưng nếu năm đó cậu không rời đi, hai người bọn họ lúc ấy vốn có đủ năng lực có thể chống chọi được miệng lưỡi của thiên hạ này sao? Hai người bọn họ có thể liều mạng phấn đấu chứng minh rồi sau đó **cô chú nhất trích mà liều mạng ở bên nhau sao?

(**được ăn cả, ngã về không)

Suy nghĩ một chút liền rối loạn, dẫn đến việc đi lạc đường.

Khi lấy lại tinh thần mới phát hiện trời đã tối rồi.

Vẫn là nên bắt xe trở về.

Thật ra Vương Thanh rất lo lắng, vốn ôm Sóc Nhỏ về nhà chính là vì muốn xem tâm trạng người kia được vui vẻ. Sau khi trở về thì lại phát hiện người không có ở nhà, gọi điện thoại thì lại thấy điện thoại của người ta bị bỏ lại ở nhà luôn, điều này làm sao không khiến cho hắn không cảm thấy tức giận đây.

“Em chỉ đi ra ngoài đi một chút mà thôi.”

Đại Vũ một chút cũng không có cảm giác mình đã làm sai. Cậu và Vương ở chung một chỗ, cũng không đại biểu là cậu không có tự do a. Nếu như nói cho Vương Thanh biết mình đi gặp An Ninh, Vương Thanh nhất định sẽ phán tử hình cậu ngay tức khắc. Đại Vũ không thích Vương Thanh xem cậu như miếng băng mỏng mà ra sức bảo vệ, cậu cũng đâu phải là một người vô dụng a.

“Sóc Nhỏ đâu?”

“.....” Vương Thanh nghiêng răng nghiêng lợi, cũng chỉ biết hỏi con mèo kia! Chồng đại nhân của em đang tức giận em còn không biết đến đây an ủi! “Vậy em tại sao không mang theo điện thoại đi động?”

“Điện thoại hết pin a, nên em để ở nhà sạc pin.” Đại Vũ tiếp tục hỏi “Sóc Nhỏ đâu rồi?”

“.....” Có nên đem con mèo kia mang đi hầm luôn cho xong? Địa vị cư nhiên còn cao hơn cả mình, thật cảm thấy có nguy cơ bị khủng hoảng a “Bị anh đem đi hầm thịt rồi.”

“.....” Bỏ đi, thật không có kiên nhẫn, “Em cho anh ăn tát! Em hỏi anh lần cuối cùng! Sóc Nhỏ ở đâu rồi! ”

“..... Ở phòng thể dục.” Vương Thanh bĩu môi, không cam tâm khai ra.

“Thật ngây thơ! ” Đại Vũ khinh bỉ, sau đó chạy đến phòng thể dục tìm Sóc Nhỏ khanh khanh ta ta.

Nhìn Đại Vũ ôm con mèo cười đến vui vẻ, Vương Thanh đột nhiên muốn trêu chọc cậu một chút.

“Sóc Nhỏ bị bệnh, bác sĩ thú y nói nó sống không được mấy ngày nữa.”

Vương Thanh nghiêm túc nói hươu nói vượn. Không thể không nói những năm này kĩ thuật diễn xuất của Vương Thanh quả thật không tệ lắm, ít nhất làm một bộ mặt biến sắc vẫn dư sức có thể hù dọa Đại Vũ.

“Cái gì?” Đại Vũ không phản ứng kịp, một lát sau cảm giác thương cảm bắt đầu xông lên não, đưa mắt nhìn Sóc Nhỏ đang oa trong ngực mình, đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi, “Làm sao có thể chứ! ”

“Là thật, nó đã không ăn không uống chừng mấy ngày rồi.”

Ăn... Thức ăn cho mèo lúc đầu mang theo cũng bị nó ăn hết sạch. Nếu muốn nói như vậy, thật đúng là nó đã không được ăn uống ngon miệng nhiều ngày, Đào ca còn bởi vì vấn đề này mà hỏi hấn nên cho nó ăn cơm hay là đổi loại thức cho mèo khác đây.

“A?” Đại Vũ tin như thật chớp chớp mắt to, nước mắt đều muốn rơi xuống.

Ông trời ơi, ai ui vợ ngực của anh, vậy mà mỗi ngày đều lém lỉnh đòi muốn phản công, đi ra ngoài vẫn chưa bị người khác bán đi anh thật lòng cảm tạ trời đất.

Bất động thanh sắc đến gần Đại Vũ, Đại Vũ đột nhiên bắt lấy cánh tay Vương Thanh ôm thật chặt.

“Anh sẽ cứu nó có đúng không?”

Không đành lòng nhìn thấy Đại Vũ khổ sở như vậy, nói cho cùng vẫn là hấn đau lòng Đại Vũ a.

Cho nên..... về sau em không cần phải khổ sở nữa có được không? Bởi vì mỗi lần em trưng ra cái bộ dáng đau lòng như vậy, tim anh sẽ cảm thấy vô cùng đau a.

Vương Thanh không nhận được nhu loạn mái tóc Đại Vũ, bật cười.

“Yên tâm, sinh lực của con mèo chết này vẫn còn mạnh lắm, đem ghế sa lông nhà Đào ca cào nát đến không còn biện pháp nhìn.” Vương Thanh đột nhiên nhớ đến thần tình sụp đổ của Đào ca cách đây không lâu, hung hăng kéo hấn đến bên sa lông không ngừng oán thán, thật sự là, buồn cười cực kỳ.

Đại Vũ phát hiện mình bị lừa, tức giận vội vàng nhào tới, “Anh làm sao lại gạt em! ”

Tại sao lại gạt em? Vương Thanh không có trả lời, nhưng câu hỏi này xẹt qua trong đầu, hấn ngay lập tức dễ dàng tìm được câu trả lời.

Đại khái là bởi vì, khi nhìn thấy bộ dáng của em tay chân luống cuống, chỉ có thể dựa vào anh, sẽ có một loại cảm giác hạnh phúc được em tín nhiệm, được em lệ thuộc đi.

//

Tắm rửa xong xuôi, Phùng Kiến Vũ ngồi ở trên giường đợi Vương Thanh đang tắm rửa, một mình suy nghĩ đến rối loạn.

Cậu không ngừng suy nghĩ đến đủ loại sự tình phát sinh trong những năm này.

Còn nhớ rõ người hâm mộ lúc trước gọi cậu là Phùng Đô Đô.

Trong một show trực tiếp, người chủ trì hỏi cậu có hình tượng như thế nào,

Người hâm mộ ngay lập tức la lên: Phùng Đô Vương.

Tâm khí thiếu niên tràn đầy, ý khí dũng cảm, ai cũng không sợ, đối việc đối người không cứng không mềm.

Ở Mỹ nhiều năm, từ một cuộc sống không quen thuộc đến trở thành minh tinh Hollywood, biến đất nước này thành quê hương thứ hai của mình.

Cho dù là nếm trải không ít thua thiệt cực khổ, Đại Vũ cũng không có sợ hãi, không có luống cuống, vô cùng tỉnh táo cùng kiên định tiếp tục mang theo năng lượng mà sống tiếp.

Tất cả mềm yếu chẳng qua là đối mặt với một mình Vương Thanh.

Thời điểm Vương Thanh không có ở đây, cậu so với ai khác càng phải kiên cường.

Nhưng mà từ khi trở về nước, mặt nạ nguy trang kiên cường trong tám năm này, tan rã nát bấy ở trước mắt Vương Thanh.

Khổ cực rèn luyện đủ loại tự vệ mạnh mẽ, nhưng ngay khi ở bên cạnh Vương Thanh, cậu lại như một con sóc nhỏ thích làm nũng, luôn muốn lệ thuộc vào hấn.

Vương Thanh một mực dùng nhất cử nhất động của anh ấy, nhất thanh nhị sở nhắc nhở mình.

Anh ấy sẽ phụng bồi mình, hơn nữa vĩnh viễn sẽ không rời đi.

Vương Thanh cầm khăn lông lau tóc bước ra khỏi phòng tắm, liền nhìn thấy tiểu tức phụ của mình ngây ngô manh manh xuất thần, không khỏi buồn cười tiến đến gần.

Cung phản xạ của Đại Vũ cơ hồ quá dài.

Suy nghĩ đến những câu hỏi trước kia của người hâm mộ. Tại sao thời điểm đơn độc một người lại công khí mười phần, nhưng khi ở trước mặt Vương Thanh lại manh nhuyển đến không có biện pháp.

Bây giờ khi nhìn thẳng vào gương mặt của Vương Thanh lại tựa như tìm được câu trả lời.

“Không phải là đối với người nào em cũng có thể mềm mỏng được, chỉ là đối với anh mà thôi.”

Vương Thanh sững sốt, sau đó theo thói quen nheo mi cười tà.

Sau đó..... Đại Vũ đáng thương còn không có kịp phản ứng, giây tiếp theo liền bị đẩy ngã xuống giường, tay chân đều bị mạnh mẽ kìm hãm.

Đêm vẫn còn dài.

Điều gì nên làm thì cứ từ từ mà làm đi.

63. Chương 62

Phòng làm việc cá nhân của Ngô ca vừa đạt được thành tựu mới, nên anh quyết định mời đám bạn thân đến tổ chức tiệc nướng ngoài trời để ăn mừng.

Chuyện tốt như thế dĩ nhiên không thể thiếu được đôi chồng chồng Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ rồi.

Trải qua sự kiện vô cùng thăng trầm lúc trước thật sự đã để lại bóng ma trong lòng Ngô ca, ngay cả khi nướng cánh gà cũng không dám đứng quá gần Vương Thanh, chỉ sợ lại khơi ra lửa của hấn về chuyện con dao gọt trái cây lần trước.

“Đến đến đến, Thanh ca cái này vừa mới nướng tốt rồi.” Ngô ca cười híp mắt đưa qua cho Vương Thanh, Vương Thanh mặt vô cảm nhận lấy.

Không thể không nói a, giữa một số người thật sự là không có cách nào so sánh được, giây tiếp theo Vương Thanh liền mang theo vẻ mặt vô cùng si hấn truyền thức ăn qua cho Đại Vũ.

“.....”

Tú ân ái! Tú ân ái! Tú ân ái!

Vương Thanh cái tên mặt sắt nhà cậu, đợi đến lúc hai người kết hôn xem tôi có chinh chết cậu không!

Quách Đào ở một bên tham gia náo nhiệt vừa cắn thịt bacon cuộn chua ngọt vừa không ngừng phàn nàn trong đầu.

“Không nghĩ tới đều đã qua mười năm rồi, cuối cùng Vương Thanh vẫn có thể ôm được mỹ nhân về nhà.”

Vương Thanh cười không đáp, mang theo ý khiêu khích, không mặn không nhạt mở miệng “Ai bảo tôi so với một số người có bản lĩnh hơn a ~”

“.....”

OK, Quách Đào chỉ có thể toét miệng cười hâm mộ.

“Đại Vũ a, anh từng nghe Tường Bảo kể rằng em thời đại học từng được một hội trưởng câu lạc bộ hip hop tỏ tình nha ~”

Mặt của Vương Thanh trong nháy mắt liền tối đi, hai hàm răng va vào nhau ken kết, hăm he sẽ cắn nát bất cứ thứ gì ở cự li gần.

Động tác đang cắn cánh gà của Đại Vũ bất chợt ngừng lại, tay cầm cánh gà cứng ngắc quay đầu đưa mắt nhìn về chiến trường mịt mù khói lửa ở sau lưng.

Lời của Quách Đào nói là sự thật, lúc đại học Đại Vũ đã từng được hội trưởng câu lạc bộ nhảy mà cậu tham gia tên là Lục Lương tỏ tình, việc này đương nhiên là Vương Thanh cũng biết.

Việc này cũng đã khiến cho Vương Thanh nghiêng răng nghiêng lợi ghen tức một đoạn thời gian.

Ngay lúc Vương Thanh vén tay áo lên chuẩn bị đánh người một trận, tại khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc thì Đại Vũ cũng đã nhảy bèn phát giác được sát khí nồng nặc.

“Người nào a người nào a, gọi là Lục Lục gì gì đó sao, tôi đều quên hết rồi a~” Cũng không thèm để ý đến tay mình đang dính đầy dầu, trực tiếp nhéo nhéo khuôn mặt đang cau có của Vương Thanh, sau đó không quản mặt mũi lớn giọng cáo bạch “Người nào tỏ tình tôi cũng không nhớ a, tôi chỉ nhớ rõ Thanh ca tỏ tình mà thôi! ”

“.....” Thất sách a thất sách, Đại Vũ bây giờ đã hoàn toàn bị Vương Thanh thu phục rồi. Đây không phải là ngược cẩu, đây là tàn sát cẩu.

Ngoã ca và Đào cửu ngay lập tức đưa tay che mặt.

Đại Vũ sau khi không giữ mặt mũi tỏ tình liền len lén liếc mắt nhìn trộm phản ứng của Vương Thanh.

Ấn, sắc mặt rõ ràng hòa hoãn hơn không ít rồi đi.

Mẹ nó, anh đúng là cái thùng đại dấm chua.

//

Dù là đã qua tám năm nhưng tửu lượng của Đại Vũ vẫn là không có tiến bộ chút nào, tửu lượng một ly cũng đủ khiến cho cậu không thể cạy mạnh, mơ mơ hồ hồ.

Nếu không phải là Vương Thanh ngăn lại, Đại Vũ bây giờ có lẽ đã sớm nằm thẳng người trên vĩ nướng luôn rồi.

Ngoã ca cùng Đào ca ngoài sáng trong tối muốn chúc say Đại Vũ. Sự thật không phải muốn cho Vương Thanh chiếm được tiện nghi, mà là bởi vì hai người Vương Thanh hôm nay không có lái xe đến.

Nếu phải đi về, thì chỉ có thể vác cả người Đại Vũ say đờ mà về thôi.

Cậu ta không phải ngày ngày đều luyện cơ ngực cơ bụng sao!

Ngoã ca cùng Đào ca trong lòng âm hiểm lập kế hoạch.

Khi thần trí của Đại Vũ bắt đầu trở nên không còn tỉnh táo nữa, Vương Thanh lịch sự nói lời tạm biệt, sau đó đem cả người Đại Vũ dễ dàng nâng lên rồi một mạch bỏ đi.

“Tôi thế nào lại có cảm giác..... chúng ta hình như lại đang giúp cậu ấy nữa rồi a.” Ngoã ca nhìn thấy vẻ mặt rời đi của Vương Thanh tươi rói như hoa cúc, đột nhiên lên tiếng nói với Quách Đào.

“Tôi cũng cảm thấy đúng như vậy.....” Quách Đào vuốt cằm, trầm ngâm “Nhìn động tác cậu ta nâng Đại Vũ dậy, thế nào mà lại thuận lợi như vậy được a~”

“.....”

“.....”

Hai người trầm mặc hồi lâu rồi đột nhiên nhìn thẳng vào mắt đối phương, đồng thời phun ra một chữ.

“Thao!”

Vương Thanh cậu là cái đồ đại gà cay!!!

//

Nghiêng người đỡ lấy Đại Vũ đang say rượu, Vương Thanh không thể làm gì khác mà đi ở hướng phía bên ngoài đường lớn, thỉnh thoảng hần trông chừng giúp cậu tránh né xe chạy và người đi đường.

“Trời ạ” Vương Thanh bất động thanh sắc mặc Đại Vũ ghé trên cổ mình chiếm tiện nghi, ngoài miệng lại nói “Em có phải là cố ý uống rượu say để chiếm tiện nghi anh không a ~”

“Hắc hắc hắc.....” Đại Vũ mơ mơ hồ hồ cười to.

“.....”

Thật sự là uống quá nhiều rồi.

Nếu là bình thường nói lời này thì đã sớm bị vả miệng rồi nha.

Bước chân Đại Vũ đột nhiên loạng choạng thiếu chút nữa ngã xuống đất, Vương Thanh bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, thật không thể nhìn nổi Đại Vũ tự mình lao đảo bước đi nữa rồi.

Không thể làm gì khác hơn là ngồi xổm người xuống công con sóc nhỏ say đến không biết trời trăng gì này ở trên lưng, đi trên đường cái chậm rãi về nhà.

Đèn đường ở ven đường đột nhiên được bật sáng lên, ánh nắng chiếu xuống những vệt sáng dài hắt lên thân ảnh hai người.

Cảm giác được mặt của Đại Vũ chôn vào cổ mình cọ qua cọ lại, từ từ ma sát.

Về mặt của Vương Thanh nhất thời trở nên ôn nhu bất khả tư nghị.

“Thanh.....” Đại Vũ nằm ở trên lưng chu chu môi bắt đầu nói mấy lời không rõ nghĩa.

Bởi vì do say rượu nên Đại Vũ nói cái gì Vương Thanh cũng nghe không hiểu, Vương Thanh tự cười một mình rồi chậm chậm công sóc nhỏ của hần đi về phía trước.

Từng bước từng bước đi kiên định, hướng tới cánh cửa hạnh phúc thuộc về hai người bọn họ.

“Thanh..... em chưa bao giờ ngừng yêu anh a.....”

“Thanh..... em đã thích anh từ lâu, từ lâu lắm rồi a.....”

“Thanh..... anh không hiểu.....”

Bước chân của Vương Thanh ngừng lại.

Hần hiểu, hần làm sao có thể không hiểu.

Cảm thụ hơi thở ấm áp của Đại Vũ ở bên tai, Vương Thanh nghiêng đầu lẳng lặng nhìn ngắm đỉnh đầu của Đại Vũ.

Thật may, cuối cùng anh cũng chờ được em.

Cho dù em bay rất xa, rất cao,

Anh biết em nhất định sẽ trở lại.

Trở lại bên cạnh anh.

Em xem, anh cực thắng rồi.

Thời khắc này chúng ta lại ở khoảng cách gần như vậy.

“Đại Vũ,” Vương Thanh nhẹ nhàng mở miệng, giống như sợ kinh động đến người dường như đang ngủ say, “Em ngủ rồi sao?”

“.....”

Đợi một lúc không nhận được lời đáp lại, Vương Thanh chỉ mỉm cười rồi tiếp tục đi tiếp về phía trước.

“Có mấy lời, cho dù anh không nói nhưng em hần đã hiểu.”

“Tim của anh rất nhỏ, chỉ có thể chứa được một Phùng Kiến Vũ mà thôi.”

“Cho nên a, em không cần phải sợ, anh sẽ một mực phụng bồi em, đến hết cuộc đời này.”

“Sau này a, anh sẽ không để cho em đau lòng, càng không để cho em một mình đi gánh vác bất cứ một chuyện gì nữa.”

“Phùng Kiến Vũ, em không biết anh rất muốn rất muốn kết hôn với em.”

Cái người nhẹ giọng thủ thủ nói lời tỏ tình thì hai vành tai lẳng lặng chuyển sang đỏ.

Mà cái người nằm trên lưng hắn thì vành mắt lại từ từ đỏ lên.

—— Gặp đúng người là cảm giác như thế nào?

—— Cùng người ấy chung một chỗ, bạn sẽ không nhịn được nghĩ đến rất xa. Hai người không chỉ muốn hưởng thụ cảm giác vui vẻ trước mắt, mà là muốn cùng nhau vẽ nên rất nhiều hạnh phúc thật lâu thật lâu của sau này.

Tựa như Vương Thanh, gặp phải Phùng Kiến Vũ, liền xác định cả đời.

64. Chương 63

Sau khi về nhà thì Đại Vũ đã tỉnh rượu hơn phân nửa.

Vương Thanh lại lo sợ dằng Đại Vũ không được thoải mái nên sau khi an trí cho cậu xong xuôi liền vội vã đi nấu canh giải rượu.

Chừa lại mỗi Đại Vũ nằm ở trên giường lăn qua lăn lại.

“Bành” một tiếng đầu đụng phải tủ đầu giường.

“Ai nha.”

Đại Vũ khoa trương kêu thảm.

Vương Thanh nghe được tiếng vang hoảng hốt ném xuống muống canh, một mạch bỏ chạy đến phòng ngủ.

Sau đó phát hiện Đại Vũ mới vừa rồi còn thành thật nằm yên ở trên giường bây giờ lại đang co người ôm đầu kêu thê thảm.

Vương Thanh dở khóc dở cười ngồi xổm người xuống kéo Đại Vũ ôm vào lòng, sau đó kê gối để cho cậu ngồi ngay ngắn dựa vào.

Thật sự là uống quá say rồi đi, Đại Vũ cứ nhiên càn rỡ khóc.

Khóc đến nước mắt nước mũi đều chảy ra, vô cùng thê thảm.

Vương Thanh vừa đau lòng vừa buồn cười dụi dụi, bộ dáng giống như là đang dỗ một đứa trẻ.

Đương nhiên, Vương Thanh đối với trẻ con cũng sẽ không có được kiên nhẫn vô tận như đối với Đại Vũ rồi.

“Ngoan a ngoan a, không khóc không khóc. Có phải cái tủ này khi dễ em đúng không? Em xem anh đánh nó, cứ nhiên dám đụng vào Đại Vũ nhà chúng ta, ngày mai anh sẽ lập tức hủy nó.”

Lại còn vừa nói vừa giả bộ vỗ vào cái tủ ngay cạnh đầu giường một cái.

Điều này làm cho Đại Vũ khóc than càng thêm lớn tiếng.

Vương Thanh thật sự là dở khóc dở cười, hắn cũng không biết tại sao Đại Vũ lại khóc nháo đến như vậy.

Không thể làm gì khác hơn là rút ra khăn giấy, tỉ mỉ kiên nhẫn giúp Đại Vũ lau mặt.

“Đừng khóc a đừng khóc..... ngoan.....”

Bị hấn dùng loại ánh mắt dụ dỗ trẻ con vừa lau lau vừa dỗ dành, Đại Vũ càng khóc mãnh liệt.

Mặc dù hấn vẫn mang theo biểu lộ nhin cười, nhưng trong lòng Đại Vũ hiểu, đây chính là ôn nhu bất khả tự nghị chưa từng có của Vương Thanh.

Đại Vũ hai mắt đầm lệ mông lung.

Cậu không phải là bị đau vì đụng đầu, cậu là vì cuối cùng cũng có thể cảm nhận được hạnh phúc chân thật nhất.

Trước đây khi ở Mỹ cậu không phải chưa từng uống say, nhưng khi đó không có ai quan tâm cậu chiều cổ cậu, đều là tự mình gắng gượng cho qua thôi.

Loại cảm giác hèn nhất không muốn một mình trải qua cô đơn như trước kia, chỉ muốn vứt bỏ tất cả cảm giác an toàn để đón nhận yêu thương, khiến cho toàn bộ phòng ngự của Đại Vũ đều bị sụp đổ.

Vương Thanh vẫn như thường lệ dùng tất cả cương chịu ôn nhu của hấn nhắc nhở cậu.

Cậu không còn một mình nữa, không cần đấu tranh một mình, không còn cô đơn nữa.

Ít nhất, Vương Thanh hấn sẽ vì cậu chống lại toàn thế giới này, cậu cũng không cần phải sợ một mình trải qua đêm tối tĩnh mịch nữa.

Con người đó chính là thâm tình như vậy mà.

Dám nâng cao tinh thần đối địch với toàn thế giới, nhưng lại cam tâm tình nguyện bại trận trước người mình thương.

Cái loại cảm giác được yêu thương vô cùng hạnh phúc này bao vây lấy Đại Vũ.

Cậu thật sự là đã chạy trốn quá lâu rồi.

“Phùng Kiến Vũ, em không cần phải sợ, anh biết em không có cảm giác an toàn.” Vương Thanh giống như là ý thức được điều gì đó, lẳng lặng mở miệng, ngay cả trên mặt cũng đổi thành một vẻ nghiêm túc.

Đại vũ nhìn thấy bộ dáng Vương Thanh như vậy, trong một khắc kia đều quên cả rơi lệ.

“Trong tám năm này anh mỗi ngày đều nghĩ, nếu như chúng ta kết hôn, em có lẽ sẽ không rời đi anh hay không, sẽ khiến em có cảm giác an toàn hơn hay không, nhưng khi anh nhìn thấy em khóc đến thành cái bộ dáng này, anh phát hiện anh thật sự là không muốn đợi nữa, dù chỉ là thêm một ngày anh cũng không đợi được nữa.”

Vương Thanh biểu lộ nghiêm túc mà thần nhiên, ngoài mặt giống như là có rất nhiều trấn tĩnh, nhưng buồn tim thì lại đập mạnh giống như đánh trống, bại lộ hấn thật ra chưa từng bao giờ thấp thỏm như tại thời khắc này.

“Đại Vũ, anh đã ba mươi hai tuổi rồi, anh muốn có một gia đình.”

“Anh cũng cảm thấy đáng đáp anh đẹp trai như vậy, nhưng lại vì cái tên ngu ngốc là em này chịu đủ loại đau khổ đắng cay nhiều năm như vậy thật sự là quá mất mặt.”

“Nhưng anh lại càng lo sợ cho em, em là người mà lòng anh yêu, lỡ như sau này khi em uống say không có ai chiều cổ em, không có ai cho em dựa vào.”

“Cho nên, ủy khuất cho em rồi, gả cho anh được không?”

Đại Vũ a,

Anh muốn mỗi ngày khi rời giường, vừa mở mắt là có thể nhìn thấy em, người anh muốn gặp ở ngay trước mắt, người anh muốn ôm ở ngay trong ngực.

Anh muốn bản thân mình không còn cảm thấy lo sợ mỗi khi em ở bên ngoài bị ủy khuất hoặc là uống say như chết, bởi vì anh biết anh nhất định sẽ bảo vệ em, nửa bước không rời.

Anh muốn quang minh chính đại mà ôm em, không còn người nào có thể chất vấn quan hệ của hai chúng ta nữa.

Anh cũng muốn khi bệnh có thể bên em ân cần chăm sóc, khi vui có thể cùng em tùy ý cười đùa.

Đại Vũ a, nhiều năm như vậy, anh cũng chỉ muốn em.

Anh biết mặc dù anh rất ngốc, nhưng anh không hối hận.

Không thể cùng em làm những chuyện ngốc nghếch thì tình yêu của anh làm sao mà có thể hoàn mỹ cho được.

Nhưng anh cũng biết rằng, anh không thể đối với một người khác tốt như vậy được nữa.

Anh chỉ muốn dùng hiện tại, đi gặp người mình muốn gặp, đi xem cảnh mình thích, đi làm chuyện mình muốn làm.

****Đạn chỉ nhất thuần, thương hải tang điền.**

Đời người ngắn như vậy, không nên lưu lại nuối tiếc.

Nhưng Đại Vũ đối mặt một màn cầu hôn này của Vương Thanh đột nhiên oa lên một tiếng khóc lớn.

“Em đi đại gia nhà anh..... anh ở tình cảnh này cầu hôn em mà đáp ứng mới chính là kẻ ngu a.....”

“Ai biết được anh có uống say hay không.....”

“Anh là cái tên ****phụ tâm hán**..... chỉ biết nói mấy câu dễ nghe..... không biết cùng biết bao nhiêu nữ minh tinh mập mờ.....”

“Em quản anh vĩ đại ra sao..... em chính là không đáp ứng.....”

“Không có nhẫn, không có quỳ xuống, cũng không có hoa, anh còn muốn em phải đáp ứng anh! Anh nằm mơ đi.....”

Đại Vũ càng khóc càng dữ dội, mắt thấy liền không ngừng lại được.

Vương Thanh bất đắc dĩ cúi đầu hôn lên miệng cái người khẩu thị tâm phi kia.

Anh làm sao mà sẽ say, nhưng mùi cồn lưu lại trong miệng em lại làm cho anh mê say.

Phùng Kiến Vũ, em không biết, anh uống qua tất cả các loại rượu, đều không bằng em.

Cảm tình ai cũng có thể có, nhưng mà tình yêu, bất kể là tám năm trước, hay là tám năm sau, chỉ có em mới có thể cho anh.

****Đạn chỉ nhất thuần, thương hải tang điền.**

(Trong nháy mắt, bãi bể hóa nương dâu)

Ý chỉ một sự thay đổi lớn trong một đoạn thời gian ngắn.

****phụ tâm hán:** ý chỉ người con trai phụ tình

65. Chương 64

Sự tình cầu hôn đêm đó đến ngày thứ hai giống như là bị hai người cố tình quên đi, mặc dù đã sớm bắt đầu sống chung không còn cảm giác thẹn thùng nhưng hai người vẫn không khỏi cảm thấy xấu hổ khi nhớ đến sự việc đêm đó.

Vương Thanh rất hối hận, tình cảnh cầu hôn đó thật sự là quá không tốt, không có hoa, cũng không có nhẫn, thật khó mà đánh động được tim của người ta.

Đại Vũ cũng rất hối hận, đáng lẽ phải nên hung hăng giương cao đại kỳ phản công, hùng hồn nói mình nguyện ý cưới hắn a, chứ không phải vô lý nháo loạn kể lể những chuyện đã xảy ra trong quá khứ của cậu a.

Nhưng cuộc sống vẫn như cũ bình thản mà ấm áp. Ngày hôm sau hai người vui người ở nhà, cùng nhau nấu cơm, cùng nhau đùa giỡn, đem tất cả chuyện của nhiều năm trước nói cho nhau nghe hết.

Có lẽ chính là như vậy đi, đây mới là cuộc sống mà hai người vẫn luôn muốn, **tiễn tận duyên hoa, trôi qua an tĩnh; một cuộc sống bình thản, nhưng đầy hạnh phúc.

Thời điểm Vương Thanh bắt đầu kéo đám người Quách Đào mật mưu về fanmeeting mười năm ước hẹn, Quách Đào trực tiếp kêu la Vương Thanh chính là Vương **sáo lộ.

“Cậu sao mà có dã tâm lớn như vậy a, khiến cho hơn vạn người phụng bồi cậu cầu hôn! ”

Vương Thanh cười không đáp.

Nào chỉ là một ít dã tâm, đây là ý niệm tôi dự mưu cả đời mới đúng.

Bắt đầu từ khi gặp Phùng Kiến Vũ, hắn đã quyết, không chung một chỗ không chết tâm.

Nếu đã lựa chọn trả giá, sao lại không bỏ ra toàn lực ứng phó chứ.

“Uy uy uy, đừng có làm ra loại biểu lộ như vậy chứ.”

Uông Tô Lang vuốt vuốt da gà nổi khắp người, không mặn không nhạt mở miệng.

“Bình thường cậu là một người thành thực như vậy, thế nào mà gặp phải chuyện liên quan đến Đại Vũ lại bắt đầu có bộ dáng không biết nên làm thế nào bây giờ đây a?”

Vương Thanh lại cười đến xuất thần.

Ngõa ca vỗ vỗ lưng Vương Thanh, “Cậu đang nghĩ đến cái gì?”

“Đại khái..... là bởi vì quá thích đi,” Vương Thanh rút cuộc phục hồi lại tinh thần, trưng ra bộ mặt ngây thơ như trẻ con mỉm cười “Cho nên..... cũng không biết nên làm như thế nào mới phải.”

Hai người này quả thật không xong rồi.

Quách Đào cùng đám người đồng lòng vuốt mặt.

Không ở cùng nhau mà còn có thể tú ân ái giỏi đến vậy.

Nếu như những người hâm mộ biết được ý nghĩ trong lòng của đám người Quách Đào nhất định sẽ nhạo báng một trận.

Ba ba của chúng tôi thế nhưng chính là sáo lộ vương a, cho dù âm thầm rải đường thì cũng đủ khiến cho chúng tôi ngọt đến ngáy có được không, không cần ở cùng một chỗ cũng có thể một tay tú ân ái vô cùng xuất sắc có được không.

Thật sự là **tiểu đề đại tác phát tay

//

Đại Vũ thật sự là lâu thật lâu rồi không có phát weibo mới.

Lúc trước là bởi vì xảy ra quá nhiều chuyện, còn bây giờ là vì sao đây?

Thật ra là Đại Vũ không biết nên đáp lại cái bài post kia của Vương Thanh như thế nào, trải qua nhiều năm như vậy, cậu không phải là không có trưởng thành.

Nhưng công khai tú ân ái như vậy, cậu thật sự có chút xiu ngượng ngùng a.

Nhưng các cá mện cũng bày tỏ rồi,

Đừng có ngượng ngùng a, lượng đường trong máu của chúng em thật sự rất thấp, anh đừng lo lắng cho bọn em a!

“Đại Vũ, weibo của em đều mọc cỏ xanh khắp nơi luôn rồi.”

Vương Thanh nhìn bình luận của người hâm mộ Đại Vũ không khỏi nhăn mi.

“Em không biết phát cái gì.....” Đại Vũ ão ão vò rối tóc mình.

“Anh biết a,” Vương Thanh bất động thanh sắc ngồi xuống dựa người vào thân Đại Vũ, “phát là chúng ta sắp mở fanmeeting là được rồi.”

“Mười năm ước hẹn?” Đại Vũ cung phản xạ dài đến không ai bì nổi rồi.

Vương Thanh lặng lẽ đỏ lỗ tai, “Đúng vậy.”

“Nhưng em đã lâu rồi không bước lên sân khấu nữa a.” Đại Vũ cắn môi, có chút chần chừ.

Nghe được câu nói xoắn quýt của Đại Vũ, Vương Thanh đột nhiên có chút đau lòng.

Nói ra thật sự rất khó tin, một Phùng Kiến Vũ yêu ca hát, nhiệt huyết với sân khấu như vậy, cứ nhiên lại từng vì tiền đồ của Vương Thanh mà dễ dàng buông tha cho ước mơ mà chính mình hằng luôn theo đuổi.

Phùng Kiến Vũ yêu sân khấu nhiều như thế nào, Vương Thanh hẳn là người biết rõ nhất.

Đại Vũ đã từng ở tiệc sinh nhật của mình, lúc kết thúc màn biểu diễn đã cúi xuống hôn lên mặt sân sân khấu.

Vương Thanh lúc ấy ở trên khán đài nhìn thấy rõ rõ ràng ràng.

Đại Vũ của hắn, yêu sân khấu nhiều như thế nào, nhiệt huyết nhiều bao nhiêu.

Đại Vũ a, nếu như nói một đi tám năm khiến cho em bỏ lại sân khấu không được tính là sự hi sinh, vậy tình cảm thì sao, thứ em hi sinh chính là tình cảm của hai chúng ta a.

Em luôn cho rằng, em luôn là vì tiền đồ và ước mơ của anh,

Nhưng em không biết, em mới chính là ước mơ thuở ban đầu của anh.

Vương Thanh ôm lấy Đại Vũ đang xoắn quýt lo lắng hăm vào trong ngực, dâng lên một loại cảm xúc mềm mại đến tận đáy lòng.

“Ngoan, đừng sợ, có anh ở đây.”

Hắn dùng tất cả ôn nhu cứng chiu của đời này tại thời khắc này, đại khái là trao hết cho con sóc nhỏ có cung phản xạ dài đang ở trong ngực hắn đi.

//

Địa điểm được chọn tổ chức fanmeeting là ở sân vận động Bắc Kinh.

Ba vạn ba ngàn bốn trăm bốn mươi tám vé.

Toàn bộ miễn phí.

Vương Thanh phát weibo công bố số lượng vé cùng thời gian bán vé.

Thời gian bán vé 5:20.

Gộp chung một chỗ sẽ thành 3344520.

Đời đời kiếp kiếp yêu mình em.

Đám cá mẫn yên lặng trong lòng đồng thanh hô to một câu.

Lão Vương, anh thật sự là đại **gà cay.

Tâm tư này, kiếp sau của Vũ Vũ đương nhiên cũng là của anh.

**Sinh vô khả luyện.

Nhưng Vương Thanh đã làm được cam kết của hắn rồi.

Tôi sẽ cho các bạn một buổi fanmeeting miễn phí.

Vẫn là hai người chúng tôi, vẫn là các bạn.

Bất kể là mười năm trước hay là mười năm sau,

Chúng ta chung quy vẫn là người một nhà.

Vương Thanh công bố tin tức cùng phát một cái weibo, một câu nói kèm theo một tấm hình nửa người đưa tay lên cao làm thành nửa trái tim.

—— “Các bạn sẽ **phó ước chứ?”

Đại Vũ sau đó chuyển phát weibo, cũng là một câu nói cùng với một tấm hình nửa người của mình, cũng làm động tác đưa tay lên cao thành nửa trái tim.

—— “Tôi sẽ, các bạn thì sao?”

Hai tấm hình gộp chung lại chính là một trái tim hoàn chỉnh.

**Mật bất khả phân.

Giống như hai người Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ,

Không thể dứt bỏ.

**tiền tận duyên hoa: một người mặc dù có cuộc sống phú quý, nhưng vẫn lựa chọn sống bình dị, ôn tồn

**sáo lộ: dễ hiểu chính là một kế hoạch tường tận, chi tiết; tiến hành theo từng bước 1, rồi đến 2, 3, 4.

**tiểu đề đại tác: chuyện bé xé ra to

**gà cay: đồng âm với từ “chơi lầy”

**sinh vô khả luyến: sống mà không có tình yêu hoặc không thể/không có khả năng yêu - không còn ý nghĩa gì để sống

**phó ước: đi đến nơi hẹn ước

**mật bất khả phân: gắn bó chặt chẽ, không tách rời một li

66. Chương 65

Vương Thanh và Đại Vũ bởi vì fanmeeting mà bắt đầu trở nên bận rộn.

Hai người dồn hết tinh lực tập trung vào tất cả các việc chuẩn bị cho fanmeeting, phối âm, biên đạo nhảy, luyện tập, phối hợp trang phục, đơn giản là bận rộn đến rối tung rối mù.

Vương Thanh đang một mình luyện tập vũ đạo, Đại Vũ ở một bên nghịch điện thoại di động của Vương Thanh, cho đến khi mở weibo thì phát hiện có một tài khoản khác nằm ở mục chuyển đổi.

Tên là một chuỗi **lộn mã.

Nói là lộn mã nhưng Đại Vũ chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra đây mã số kinh điển được thiết lập cho Vương Thanh lúc học quân sự.

Bấm vào mới biết được thì ra đây là một tài khoản con.

Đơn giản chỉ có hai cột số liệu nhỏ, một là số lượng weibo đã phát, một là số lượng tài khoản weibo follow, con số là một người.

Nhìn thấy một người duy nhất được follow là Phùng Kiến Vũ, cũng không có lấy một follower nào.

Đại Vũ đột nhiên có chút thấp thỏm, liền quyết định mở ra xem toàn bộ weibo hắn đã phát.

Thì ra trong tám năm này, hắn chính là vô vọng theo dõi cuộc sống của cậu như vậy.

“Anh ghen tị mỗi một người **vô quan khấn yếu bên cạnh em, bọn họ cứ như vậy dễ dàng như trở bàn tay, nhìn thấy anh **triều tư mộ tưởng đến em.”

“Có một ngàn loại lý do muốn gặp mặt em, nhưng lại thiếu một loại chính là thân phận.”

“Trong mộng gặp được em, anh cũng không muốn tỉnh dậy nữa.”

“Em không ở đây, nhưng nơi nào anh cũng nhìn thấy em. Em đi rồi anh mới phát hiện, hóa ra em đã sớm dung nhập vào cuộc sống của anh rồi.”

“Em ở đây, trong lòng anh, trong đầu anh, trong mộng anh, duy chỉ có không ở bên anh.”

“Em tiêu sái rồi đi không mang theo vương bận, nhưng anh lại nhớ tất cả mọi thứ thuộc về em, chỉ duy nhất không nhớ một điều, là em đã từ bỏ anh rồi. Cho dù nhớ đến em khiến bản thân anh thương tích đầy mình, anh vẫn là không ngừng nghĩ về em a.”

“Anh cho rằng qua mấy ngày, rồi sẽ tốt thôi. Qua hết một năm, lại cảm thấy ba năm nữa sẽ ổn. Đến năm thứ năm, anh lại cảm thấy năm thứ tám nhất định sẽ không sao nữa rồi. Nhiều năm trôi qua như vậy, anh mới phát hiện, em đối với anh không phải là thói quen, mà là yêu đến sâu đậm.”

“Chân chính thích một người, nhìn lâu một chút sẽ cảm thấy muốn chiếm hữu, anh nên làm thế nào thuyết phục chính mình chấp nhận việc nửa đời còn lại không có em đây?”

“Không muốn quấy rầy em, xem như đây là ôn nhu cuối cùng của anh đi.”

“Không thấy được em cũng tốt, nếu không, anh luôn nghĩ muốn có em.”

Mỗi một cái đều tag Phùng Kiến Vũ.

Không có like, không có bình luận, không có số người view. Từng câu từng chữ đều thâm trầm nói lên tình yêu sâu đậm mà bất rút của Vương Thanh.

Có lúc một tuần phát một cái, có lúc cách mấy tháng mới phát.

Nhưng hàng năm vào ngày 827 hắn luôn phát một câu như thế này,

“Sinh nhật vui vẻ. Năm nay em vẫn không ở bên cạnh anh.”

Khi bắt đầu chúng ta đều cho rằng **từ triển lạn đã mới thể hiện tình yêu sâu đậm, sau đó mới biết được, một người vô cùng thâm tình sẽ từng chút từng chút một vì đối phương mà cân nhắc: Hi vọng em ấy sẽ vui vẻ, cũng hi vọng em ấy sẽ không bị mình quấy rầy.

Thời điểm không có em sẽ chúc phúc cho em, khi có em rồi sẽ bảo hộ cho em chu toàn.

Tình yêu có thể khiến bạn trở nên thấp kém, nhưng có một số người vẫn không tránh được.

Đại Vũ cúi đầu cảm thụ nước mắt lướt qua chóp mũi, tám năm này, bọn họ thật sự đã bỏ lỡ quá nhiều.

Mở ra mục tin nhắn.

Đại Vũ càng trở nên không khống chế được nước mắt của mình.

Con người này cứ nhiên mỗi ngày đều gửi tin nhắn đến cho cậu.

Những tin nhắn riêng tư kia,

Tất cả đều không có dấu hiệu đã đọc, nhưng Vương Thanh vẫn kiên trì đều đặn gửi đi.

Tựa như trách cứ, tựa như sủng ái, tựa như thụ động, tựa như quan tâm.

Bất kể biến đổi bao nhiêu tâm tình,

Trong mỗi một chữ, đều là tình yêu.

“Nếu như anh nói không hôn được em không bỏ qua, ai có thể ép anh nhượng bộ.”

“Từ biệt tám năm, Phùng Kiến Vũ thân ái của anh, hoan nghênh em trở lại.”

Đây là hai tin nhắn mới nhất được gửi đi,

Ngày tháng chính là vào đêm hôm trước ngày cậu trở về nước.

Nước mắt Phùng Kiến Vũ cứ thế mãnh liệt chảy ra, gắt gao siết chặt điện thoại di động đau đớn khóc thành tiếng.

Thật xin lỗi anh Vương Thanh.

Em đã để cho anh yêu em trong vô vọng, chờ đợi em lâu đến như vậy.

//

Vương Thanh luyện tập xong vũ đạo mồ hôi đầm đề, sau khi lấy lại tinh lực ngay lập tức chạy đi quan tâm sóc nhỏ nhà mình một chút.

Vừa đến nơi liền phát hiện con sóc nhỏ đang khóc thảm đến không biết biến thành cái dạng gì.

Vương Thanh mù mịt vội vàng bước tới, lại nhìn thấy màn hình điện thoại di động rõ ràng là tài khoản nhỏ weibo của mình.

Oanh.

Lỗi tai trong một giây lập tức hồng lên.

Lấp bắp cầm lấy điện thoại di động của mình, lại phát hiện Đại Vũ vẫn duy trì tư thế như vậy tiếp tục rơi nước mắt.

Không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

“Đại Vũ, em khóc như vậy khiến anh rất đau lòng a.”

Mặc dù bị Đại Vũ nhìn thấu tình cảm thâm kín bấy lâu của mình quả thật cảm thấy rất lúng túng, nhưng nhìn thấy Đại Vũ khóc thảm như vậy thực sự là không nhịn được nhẹ giọng nhuễn ngữ dỗ dành.

“Còn khóc, khóc đến mất ngủ luôn thì làm sao bây giờ? Muốn bị mù lần nữa sao?”

Mất thấy không đỡ nổi Đại Vũ, hấn bắt đầu thô thanh thô khí giọng hù dọa.

Lời này vừa nói liền đâm trúng vào nỗi đau trong lòng Đại Vũ, cũng không khóc nữa, hai tròng mắt hồng hồng như mắt thỏ nhìn chăm chăm Vương Thanh, rồi bắt đầu gơ tay gơ chân dậm đá loạn xạ.

“Anh làm sao mà tự nhiên lại tạo tài khoản nhỏ! ”

“Anh làm sao mà già mồm như vậy! ”

“Anh làm sao mà biến bản thân thành như kẻ ngốc! ”

“Anh làm sao vậy a”

Anh làm sao mà đối với em tốt như vậy?

Vương Thanh cười trừ, thật ra thì Đại Vũ căn bản cũng không có dùng sức, mất thấy mắt thỏ lại muốn rơi lệ, không thể nhịn được nữa lập tức ôm vào trong ngực.

Làm sao bây giờ đây,

Bị con sóc nhỏ này “ăn” chết rồi.

Vương Thanh cười khê lên tiếng.

Đời này của anh rất ít khi nào có cảm giác lúng túng, tất cả đều là bởi vì em.

Phùng Kiến Vũ, con người sống a, là chờ đợi một người vượt qua biển người rộng lớn đến tìm em.

Đương nhiên, nếu em đợi không được đến thời khắc đó, cũng có thể tự mình vượt qua biển người rộng lớn đi tìm người kia.

Thật tốt, em bây giờ đang ở trong ngực anh.

Đời này của anh, vậy là đủ rồi.

**loạn mã: một chuỗi số không theo quy tắc

**vô quan khẩn yếu: không liên quan, không quan trọng

**triều tư mộ tưởng: từ sáng sớm đến tối mịt trong đầu chỉ nhớ đến một người

**tử triền lạn đả: tấn công theo kiểu chai mặt, đeo bám bằng được

67. Chương 66

Bởi vì gần đây liên tục luyện hát luyện nhảy thật sự là khiến hai người vô cùng mệt mỏi. Vừa về đến nhà, cả hai liền cần bản tùy tiện ăn một chút gì đó rồi nhanh chóng gục trên giường ngủ mê man.

Nhưng không biết bởi vì sao những ngày này Đại Vũ luôn nằm mơ thấy lại thời đại học.

Trong mơ Vương Thanh vẫn còn là một thiếu niên đầy nhiệt huyết.

Như thuở ban đầu.

Nhưng Vương Thanh ở trong mơ không có cùng cậu đi trên con đường nghệ thuật, bọn họ chỉ là bình thần trải qua một cuộc sống bình thường, nhưng Vương Thanh lúc ở đại học đã công khai bày tỏ với cậu rồi a.

Đại Vũ mê mang bừng tỉnh dậy lẳng lẳng nhìn trần nhà, sau đó quay đầu nhìn Vương Thanh đang ngủ say bên cạnh.

Càng nghĩ càng cảm thấy có chút khổ sở, tại sao Vương Thanh lại không thể sớm một chút tỏ tình với cậu a?

Nếu như hắn bày tỏ sớm một chút thì cậu đâu cần phải rời đi nhiều năm như vậy, cũng không cần ở bên ngoài liều mạng đến nhiều năm như vậy a.

Bĩu bĩu môi, bắt đầu lấy tỉnh Vương Thanh dậy.

Vương Thanh có thói quen sinh khí khi rời giường, nhưng hắn vẫn ý thức được người bên cạnh mình là Đại Vũ, cho nên giọng nói vẫn duy trì chút bình thần nhưng vẫn có ý không hài lòng.

“Àn?”

“Em cho anh cái tát miệng, anh mau dậy cho em.” Đại Vũ ngồi thẳng người bắt đầu kéo kéo Vương Thanh.

“Sao thế?” Vương Thanh vẫn duy trì trạng thái nhắm mắt.

“Anh có nghĩ đến muốn quay lại thời đại học hay không a?”

Đại Vũ cảm thấy hơi ủy khuất nha.

“Không muốn.” Vương Thanh không chút suy nghĩ trả lời.

Đại Vũ thôi không kéo Vương Thanh nữa, ngốc lẳng lẳng “Tại sao?”

“Bởi vì.....”

Tay Vương Thanh dùng một chút lực liền đem Đại Vũ kéo đến trong ngực mình, để cho đầu Đại Vũ nằm tựa lên cánh tay.

“Khi đó anh còn chưa đến tuổi kết hôn.”

“Nói nhảm! ” Đại Vũ bắt đầu ở trong ngực Vương Thanh nháo loạn.

“Ngoan.” Vương Thanh cười ra tiếng, dù ở trong bóng tối Đại Vũ vẫn có thể nhìn thấy Vương Thanh lộ ra một hàng răng trắng “Bởi vì khi đó anh cũng không dám đảm bảo em chịu sẽ gả cho anh a.”

“Em bây giờ cũng chưa có đồng ý đâu! ” Đại Vũ vừa nghe xong càng thêm kịch liệt giãy giụa.

Kể từ lần cầu hôn đó Vương Thanh hầu như chưa từng nhắc đến chuyện kết hôn một lần nào nữa.

Mình căn bản còn chưa có đồng ý đâu nha!

Đại Vũ khấu thị tâm phi, còn ngạo kiều suy nghĩ.

“Được rồi được rồi,” Vương Thanh dùng sức đem Đại Vũ ấn vào trong lòng, nói ra lời trong tim của mình “Bởi vì khi đó anh không có đủ năng lực bảo vệ cho em.”

Đại Vũ rốt cuộc cũng an tĩnh lại, hài lòng len lén nhoẻn miệng cười.

Sau đó an tâm thả lỏng tinh thần, vòng tay ôm sát lấy hông Vương Thanh rồi dần dần thiếp đi.

Vương Thanh bị Đại Vũ nháo một màn làm cho tỉnh ngủ hẳn.

Cho dù lời nói mới vừa rồi là đang lúc nửa tỉnh nửa mê, nhưng đó đều là lời thật lòng.

Anh rất muốn anh và em có thể ở chung một chỗ, nhưng anh lại càng mong muốn em có thể ở bên cạnh anh mà không phải chịu bất cứ một tổn thương nào.

Anh rất muốn ngay hiện tại cưới được em, không phải ở tương lai, cũng không phải ở quá khứ.

Em vừa xuất hiện, những người khác đều trở thành tạm bợ, vẫn luôn như vậy.

Có người nói không biết là tốt chỗ nào, nhưng chính là ai cũng không thể thay thế được.

Phùng Kiến Vũ, ở trong lòng anh, em chính là người mãi mãi không ai thay thế được.

Đại Vũ ở trong ngực tựa như là đột nhiên thức tỉnh, ánh mắt loang loang nhìn thẳng vào mắt Vương Thanh, người đang cúi đầu ngẩng nhìn cậu.

“Không đúng a, năm đó anh cũng đã sớm theo đuổi em rồi a! ”

Nhớ tới thời điểm học đại học Vương Thanh thật sự rất muốn khinh bỉ chính mình, Đại Vũ đơn giản là cho hắn không biết bao nhiêu là cái tát miện.

“Còn không phải là bởi vì em cùng với hội trưởng câu lạc bộ nhảy gì đó của em quá mức thân mật sao.” Vương Thanh thu hồi vẻ mặt ôn nhu lạnh lạnh mở miệng.

“Em cho anh ăn tát, người ta dạy em nhảy anh cũng đòi quần.” Đại Vũ thần sắc hơi chột dạ miễn cưỡng mở miệng đáp lại.

“.....” Vương Thanh vò rối tóc Đại Vũ, nhìn vẻ mặt cậu ghét bỏ đánh đuổi tay của mình không khỏi phì một tiếng bật cười.

“Cười cái gì mà cười! ” Đại Vũ tức giận liếc Vương Thanh một cái, ngay tức khắc đưa tay lên tát miện hắn.

Vương Thanh không chút nghĩ ngợi trực tiếp nằm đè lên người Đại Vũ, hai tay chế trụ tay của Đại Vũ, một trên một dưới, mặt đối mặt chỉ cách nhau mấy centimet, hô hấp cùng nhau quần quít, Đại Vũ trong bóng tối lặng lẽ đỏ mặt.

Vương Thanh cười cúi đầu khế hôn lên ánh mắt của Đại Vũ.

Đại Vũ nghe rõ ràng hắn nói một câu,

——“Những lời anh trêu chọc em trong những năm đó đều thể hiện cho câu nói anh thích em, nhưng anh không có cách nào nói ra được.”

//

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt một cái đã đến cuối năm rồi.

Trước ngày 26.12 cũng chính là ngày 25 lễ Giáng Sinh, rất nhiều người đều nhận được thư mời đến dự fanmeeting.

Bạn bè tốt cùng trong giới giải trí những năm này, những tiền bối đối đãi thiện ý với hai người,

Ngay cả Trịnh Tề ở Mỹ xa xôi cũng thông báo đến dự.

——“Mười năm chớp mắt bởi Thanh Vũ.”

Thanh Vũ.

Một từ tốt đẹp ấm áp dường nào.

Hơn nữa nhất định phải là chữ “Thanh” ở phía trước, chữ “Vũ” ở phía sau.

Lúc này mới gọi là hoàn mỹ.

Vương Thanh đắc ý kiêu ngạo lại ngây thơ suy nghĩ.

Ý nghĩ muốn công khai hết thấy của Vương Thanh thể hiện quá mức rõ ràng,

Muốn hướng toàn thể giới tuyên bố anh yêu em nhiều đến thế nào.

Bao gồm luôn những người năm đó đại học ở chung ký túc xá với bọn họ, nếu không phải Đại Vũ liều mạng ngăn cản, Vương Thanh còn muốn tìm ra được cái người hội trưởng tên Lục Lương năm đó nữa kìa.

Nhưng là.....

“Tôi chỉ muốn thành thành thật thật làm một người khán giả, tôi không có ý định góp công lớn như vậy đâu.” Quách Đào hai tay khoanh trước ngực, mặt nghiêm túc “Vị trí người chủ trì mong ngài mời cao minh khác đi.”

Nói giỡn, là fanmeeting mười năm ước hẹn đó

Không có người nhà Đào cứu thì người hâm mộ nhất định sẽ “ăn sạch” hai người bọn họ a, hấn vẫn là muốn giữ một chút hình ảnh lãnh khốc đó.

“Đào ca, em nghe nói gần đây Ngõa ca đang bị buộc đi xem mắt a.”

Một chiêu chế địch.

“A, được rồi, anh bây giờ lập tức sẽ đi chọn lễ phục chủ trì nha.”

Tay lại tự động vuốt mặt.

Vương Thanh vừa cười xoay người đi, mặt Quách Đào ngay lập tức xụ xuống.

Vương Thanh cậu cứ thoải mái đắc ý đi, đợi đến lúc hai người kết hôn xem tôi làm sao chinh cậu!

Sau đó lấy ra điện thoại di động quay số gọi.

“Phù Long Phi mau lăn ra đây cùng tôi đi chọn lễ phục! ”

68. Chương 67

Hiện trường fanmeeting được bố trí rất hoành tráng.

Vị trí chỗ ngồi khu VIP đều được chuẩn bị đầy đủ cho nhóm người Ngõa ca, Lưu Phương Kỳ đạo diễn, Tô Hữu Bằng, Trịnh Tề, Ưông Tô Lang.

Đợi đến buổi chiều Quách Đào mới chạy tới hậu trường đổi trang phục và hóa trang chuẩn bị diễn. Nhân viên làm việc lúc này đang ăn cơm hộp, Quách Đào nháy mắt phát hiện một con rối thỉnh thoảng đi tới đi lui, hết quan sát bên này đến trộm nhìn bên kia.

Vương Thanh vẫn đang ở một bên đeo tai nghe ôn tập lại các động tác vũ đạo.

Quách Đào mờ mịt không rõ,

Tiến tới vỗ vỗ bả vai kỹ sư ánh sáng,

“Đó là cái gì vậy a?” Tay chỉ chỉ vào con rối đang chạy qua chạy lại.

“Nga Đó là Đại Vũ giả trang đó mà.” Kỹ sư ánh sáng đóng lại hộp cơm ngẩng đầu trả lời.

Vừa đúng lúc này Đại Vũ cởi ra đầu của con rối đặt xuống đất,

Sau đó Quách Đào phát hiện,

Sao Đại Vũ hóa trang dễ thương như vậy mà lại không có nữ sinh nào chạy theo nha?

“Đại Vũ cậu lại muốn mặc đồ con rối hóa trang chơi đùa sao a?” Quách Đào tiến lên phía trước giúp Đại Vũ sửa sang lại bộ đồ con rối.

“Đúng vậy, em muốn xem dáng vẻ người hâm mộ xếp hàng vào cửa một chút, muốn cùng bọn họ tiếp xúc gần một chút a.” Đại Vũ chớp mắt to, có chút ngượng ngùng, có chút mong đợi.

“Nga, anh phát hiện cậu đặc biệt thích đồ hóa trang nha, lúc trước vào hôm sinh nhật Vương Thanh cậu hình như cũng hóa trang thành con khỉ.”

Quách Đào cười cười, đưa cho Đại Vũ một tờ khăn giấy, trang phục hóa trang quả thật rất nóng, y phục con rối lại đặc biệt dày cộm bông nặng nề, trên trán trên cổ Đại Vũ đều là mồ hôi, không nhận được đưa tay giúp cậu lau lau.

Vương Thanh luyện nhảy xong, vừa lúc xoay người liền nhìn thấy một màn này Quách Đào cười tươi đang giúp Đại Vũ lau mồ hôi.

Trong nháy mắt cả mặt chuyển đen.

“Sao đây sao đây?” Vương Thanh tháo ra tai nghe, sải mấy bước liền trực tiếp nhảy đến bên cạnh hai người kia.

“Đại Vũ toát mồ hôi nhiều quá nên tôi giúp cậu ấy lau một chút.” Quách Đào bất đắc dĩ liếc mắt, căn bản không muốn giải thích “Lo luyện thật tốt vũ đạo của cậu đi.”

“Hai chúng tôi đã luyện tập nhiều lần lắm rồi, năng lực phản ứng trên sân khấu của anh thì cũng không cần luyện tập nhiều đâu, đến lúc đó anh thừa sức tùy cơ ứng biến mà ha.”

Vương Thanh hít hít lỗ mũi, bất mãn cầm lên khăn giấy giúp Đại Vũ lau lau mồ hôi.

“.....” Quách Đào gắc gượng nở nụ cười.

Cậu đây là mượn cơ hội trả thù phải không, bởi vì nếu như đến lúc đó xảy ra sai sót gì thì người hâm mộ sẽ không trách Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ, mà là sẽ trách Quách Đào thôi!

“Vương Thanh có phải là anh quá thiên vị cho em rồi hay không?”

“Anh không có thiên vị.”

Vương Thanh cười tà, đem Đại Vũ đang vụng về khoác trên người y phục con rối dễ dàng kéo vào trong ngực.

“Mà anh còn bao che nữa.”

Đúng vậy,

Các cá mập cũng hết lòng thiên vị và bao che nữa mà, toàn là nghe theo lời ba ba.

//

Lúc xếp hàng xét vé không ai biết Đại vũ và Vương Thanh chính là hai người mặc đồ con rối lượn qua lượn lại trước cửa.

Bây giờ fanmeeting bắt đầu, từ năm giờ rưỡi đã có rất nhiều người lục tục tiến vào hội trường.

Không thể không nói, khuê nữ cá mẫn cũng quá có tố chất, tự động xếp hàng trật tự đi vào, không loạn một chút nào.

Có người dẫn theo bạn trai, có người còn dẫn theo cả con cái của mình.

Còn có cả nhóm học sinh trung học.

“Nga, đã lâu không gặp a! Cậu dẫn theo bảo bảo nhà cậu đến luôn a! ”

“Đúng vậy, ban đầu chúng ta không phải là nói tốt rồi sao, mang theo con cái đến nhận ông ngoại nha! ”

“Đúng vậy đúng vậy. Tôi thật là mấy năm không gặp mọi người rồi a.”

“Đúng vậy, không nghĩ tới chúng ta thật sự đợi được đến ngày này.”

“Ân ân, **ngóng trông tình tú ngóng trông trăng cao.”

Hai cô gái cùng dẫn theo con mình nhỏ giọng hàn huyên.

Sau đó xét vé đi vào.

Rất nhiều người tựa như được trùng phùng người nhà mười năm trước một thời đi chung con đường điên cuồng **truy tìm Thanh Vũ.

Đều hiểu được, thì ra, tất cả mọi người sơ tâm đều không đổi.

Vương Thanh cùng Đại Vũ ở cửa xét vé giả làm nhân viên làm việc phát tờ tuyên truyền, trong bộ đồ con rối lẳng lẳng đổ vành mắt.

Cám ơn mọi người vẫn yêu mến chúng tôi như lúc ban đầu.

Thật tốt, chúng ta vẫn không thay đổi, vẫn là đáng vẻ thuở ban đầu chúng ta hứa hẹn.

——“Chúng tôi vĩnh viễn sẽ không thay đổi, vĩnh viễn là đáng vẻ các bạn yêu thích lúc ban đầu.”

Có người vứt bỏ tâm ý thuở ban đầu, nhưng có người vẫn thủy chung không quên.

Thật may mắn, hần và Đại Vũ đều là loại người ở về sau.

“Tiểu Bạch a, cậu bây giờ vẫn còn muốn cướp Đại Vũ sao?” Một cô gái đi ngang qua hai con rối, tỏ vẻ ngập ngừng, một tay khoát tay một cô gái khác.

“A tình, cậu phải biết, Đại Vũ một ngày chưa có gả cho ba ba, tôi vẫn muốn cướp đi Đại Vũ một ngày.” Cô gái kia cắn răng nghiêng lợi lập lời thề.

“Vậy nếu như ba ba biết thì sao đây?” Cô gái tên A Tình lo lắng chăm chăm nhìn tiểu Bạch.

“Vậy thì tôi liền giết ba ba! ” Tiểu Bạch tràn đầy tự tin cười, “Đại Vũ nhà tôi ánh mắt quá câu người a, quá câu người a”

“..... Hì hì, thật ra thì tôi cũng cảm thấy Vũ Vũ quá hấp dẫn luôn a ~”

“Vậy thì hai chúng ta cùng nhau đi cướp thôi! ”

“Được a được a ~”

Hai người xét vé tiến vào trong, bên cạnh cửa một con rối đứng cứng ngắc tại chỗ, một con rối khác thì bộ dáng run rẩy muốn đứng không vững.

Đại Vũ đơn giản là muốn cười điên rồi, nhưng cũng không dám lên tiếng quá lớn.

Mà Vương Thanh bên cạnh thì không ngừng nghiêng răng nghiêng lợi.

Dưới lớp bông dày cái đầu con rồi là bộ dáng muốn giết người.

Còn muốn giết ba ba?

Đúng là con gái bất hiếu!!!

//

Người hâm mộ lục tục tiến vào hội trường, Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ cũng đều sớm chạy về hậu trường thay đổi trang phục bắt đầu trình diễn.

Sau khi tất cả người hâm mộ an vị thì trên màn hình liền xuất hiện một bảng đồng hồ tính giờ.

00:00

A?

Này để làm gì đây?

Lại làm màu.

Tất cả người hâm mộ đều một mặt ngờ nghệch.

Trên sân khấu là một mảnh tối đen, giai điệu Sứ Thanh Hoa vang lên làm nhạc nền.

Băng rèm xung quanh sân khấu bắt đầu hạ xuống.

Khói mù lượn lờ.

Lightsticks và banners đồng loạt giơ lên.

Trên mặt mỗi người đều là mang theo mỉm cười, ánh mắt đều ẩm ướt, vẫn là kiên định mười năm không đổi.

Mười năm chớp mắt bởi Thanh Vũ.

Mười năm đã tới.

Chúng ta lại cùng nhau phò ước!

**ngóng trông tinh tú ngóng trông trăng cao: chờ ngày chờ đêm

**truy tinh: theo đuổi thần tượng

69. Chương 68

BGM: Sứ Thanh Hoa - Châu Kiệt Luân

Khi nhạc dạo Trouble Maker vừa vang lên, người hâm mộ dưới khán đài bắt đầu hét lớn, mà bảng đồng hồ ở một bên cũng bắt đầu tính giờ.

Vương Thanh cùng Đại Vũ mặc trang phục diễn hoa mỹ từ hai phía chậm rãi xuất hiện tiến vào giữa sân khấu. Đại Vũ vô cùng có mị hoặc quét mắt về phía người hâm mộ đang hò hét rung trời dưới đài.

Âm nhạc sôi động, vũ đạo mạnh mẽ, hai người mặc kệ tất cả những ánh mắt, nhảy đến mười phần đồng bộ, vô cùng hòa hợp.

Nhưng vũ đạo lần này so với lần fanmeeting của mười năm trước có chút không giống nhau, mặc dù có cùng một nhịp điệu, Đại Vũ vẫn là một bộ dáng mị hoặc, nhưng vũ đạo hình như có chút thay đổi.

Vẫn không thay đổi chính là Vương Thanh như cũ nhảy vũ đạo nam, còn Đại Vũ thì vẫn nhảy vũ đạo nữ gọi cảm.

Vương Thanh mang theo ý cười, ngón tay thon dài vuốt ve khóe miệng Đại Vũ, nhẹ nhàng ôm Đại Vũ xoay qua góc độ khác cúi người làm bộ dáng hôn, người hâm mộ đồng loạt sợ hãi liên tục kêu la, dưới khán đài trong nháy mắt trở nên sôi trào.

Đại Vũ cảm thấy rất bất đắc dĩ, thật ra thì Vương Thanh thật sự có hôn cậu a.

Nhưng bọn họ vẫn duy trì trình diễn giống với lúc luyện tập, theo sát vũ điệu nóng bỏng.

Ánh đèn rực rỡ, âm nhạc high đến cực hạn.

Tiếp một khúc, bản nhạc Por Una Cabeza vang lên.

Nhất Bộ Chi Dao!

Bài hát Por Una Cabeza, được dịch lại lời trung và được đặt tên là Nhất Bộ Chi Dao. Có người nói bài hát này được gọi là Nhất Bộ Chi Dao, là bởi vì bài hát này được dành cho vũ điệu tango. Nếu như kết hợp nhảy tango, chỉ cần nhảy sai một bước cuối cùng, tổng thể điệu nhảy sẽ không còn hòa hợp được nữa. Năm đó Đại Vũ từng đáp ứng mười năm sau vẫn như cũ khiêu vũ cho Vương Thanh xem, vậy càng phải là một điệu **nhất bộ chi dao.

Bây giờ đã mười năm trôi qua, phối hợp với điệu nhảy của cậu vẫn là Vương Thanh.

**Mệnh trung chỉ định a.

Những người hâm mộ trong đáy lòng sâu kín ngẫm nghĩ.

Vũ đạo tiếp theo hoàn toàn khiến cho bầu không khí high đến cao trào, cuối cùng lúc kết thúc Vương Thanh nhàn nhạt nói một câu “I love you”.

Ánh đèn tối đi, toàn hội trường không ngừng thét chói tai.

Người hâm mộ kích động đến nổi thiếu chút kêu kêu la hét cả cổ họng.

Căn bản không nghĩ đến cái màn Trouble Maker kinh điển được fan Thanh Vũ tôn sùng kia cư nhiên tại hiện trường mười năm ước hẹn được tái hiện rồi a.

“A a a a ——”

“Được rồi được rồi, nhỏ giọng một chút, lỗ tai tôi đều phát đau rồi đây.”

Đợi khi màn hình lớn sáng lên dòng chữ “Mười năm chớp mắt bởi Thanh Vũ”, Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ đã sớm không thấy bóng dáng, mà Quách Đào lại vừa vuốt vuốt lỗ tai khuôn mặt tươi cười vừa từ một bên cánh gà chạy ra.

“Cũng đã mười năm rồi, mọi người thấy bọn họ vẫn còn là nhiệt huyết như thuở nào a.”

“Cữu cữu!!! Cữu cữu!!! a a a ——” Người hâm mộ nhìn thấy là Đào cữu càng thêm kích động gào thét.

“Tôi là ai!” Đào ca đắc ý cười lớn, sau đó hướng micro về phía khán đài “Tôi là ai a ~”

“Đào cữu ~!” Những người hâm mộ rất biết phối hô to.

“Ân, ngoan lắm.” Đào ca hài lòng gật đầu, cầm micro về mặt tươi cười “Đã lâu không gặp, mọi người có nhớ tôi không?”

“Nhớ!!!” Người hâm mộ vẫn như cũ phối hợp nhiệt tình đáp lại.

“Tốt vậy sao, vậy hai tiếng tiếp theo tôi sẽ từ từ cùng mọi người chơi cho thỏa thích, những người khác ở phía sau có thể về nhà trước rồi a~” Quách Đào liếc mắt hướng về phía hậu đài hô lớn.

Người hâm mộ cũng bị Quách Đào chọc cho cười,

“Được rồi, waaa, mọi người thật sự là quá yêu thương hai người bọn họ a ~”

Quách Đào làm ra biểu lộ nhỏ cộng thêm động tác tay chỉ xung quanh, rất biết cách điều chỉnh không khí, những người hâm mộ cũng cực kỳ phối hợp,

“Mọi người vui vẻ không?”

“Vui vẻ!!! ” Người hâm mộ không nén được âm lượng đáp lời, có vài người tâm tư xúc động, nước mắt đã sớm chảy xuống.

Thời gian mười năm, **từ đầu, đến cuối,

(**từ gốc “ , ” nghĩa là nhất đầu nhất đuôi, ý chỉ một sự việc xuyên suốt từ đầu đến cuối)

Vương Thanh Phùng Kiến Vũ, hai người vẫn là tín ngưỡng thuở ban đầu của chúng em,

Là người chúng em đặt ở trên đỉnh trái tim mình mà yêu thương.

“Tốt lắm, Thanh ca cùng Đại Vũ, mười năm này đã trải qua rất nhiều chuyện, ”

Quách Đào giơ tay lên ý bảo mọi người im lặng, chậm rãi mở miệng,

“Nhưng là bọn họ vẫn thực hiện được cam kết lúc ban đầu đối với các bạn, mười năm ước hẹn có đúng hay không?”

“Đúng vậy! ”

“Ai, đã mười năm rồi mọi người không phải đều đã lập gia đình hết rồi sao a, vừa nãy tôi còn thấy muối tử ôm bảo bảo đến a ~” Quách Đào cười nhạo báng.

“Không có! ” Một làn sóng người ở phía dưới la hét.

Nói nhảm, còn chưa thấy được Đại Vũ cùng Thanh ca kết hôn, mình cũng không lòng dạ nào mà kết hôn a!

Mà nam sinh đứng bên cạnh hiện lên vẻ mặt **sinh vô khả luyện, có một bạn gái là fan CP quật cường thì hậu quả chính là, kết hôn cũng là một việc vô cùng chặt vật.

“Được rồi được rồi, mọi người còn nhớ rõ câu nói kia không, màu thiên thanh chờ cái gì?” Quách Đào giả vờ làm đưa tay làm động tác lắng nghe tay “Chờ cái gì a?”

“Yên vũ!” Người hâm mộ kích động lắc lắc lighsticks cùng banners.

“**Màu thiên thanh chờ yên vũ! Mà chúng ta! ” Quách Đào cười đem micro hướng về người hâm mộ.

“Đại Thanh Vũ! ” Người hâm mộ không kiềm được hô to.

“Tốt lắm, kế tiếp cùng nhau vỗ tay hoan nghênh Thanh ca Đại Vũ! ” Quách Đào hòa chung người hâm mộ cười tươi, từ từ lui về hậu đài.

//

Nhạc dạo Sứ Thanh Hoa bắt đầu vang lên, nhiều người kích động trên người nổi đầy da gà, khói mù lượn lờ, Vương Thanh tay cầm hoa hồng chậm chậm xuất hiện.

**

“Phác họa trên nền sứ trắng vài cánh hoa xanh, nét bút uyển chuyển đậm đà rồi dần phai nhạt

Hoa mẫu đơn điểm trên thân bình tựa như hình bóng nàng điểm trang

Hương gỗ đàn thoảng bên khung cửa, ta chợt hiểu lòng nàng

Nét bút trên giấy Tuyên Thành đến đây đứt đoạn”

Kèm theo là tiếng la thất thanh của người hâm mộ, Vương Thanh mỉm cười ôn hòa chậm rãi đi ra giữa sân khấu.

Mặt trên người áo sơ mi trắng giống hệt như năm đó.

**Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thể vô song.

Vương Thanh bộ dáng công tử hoa nhã giống như là phát triển ngược, mặc dù đã ngoài ba mươi nhưng vẫn đẹp trai trẻ trung như thiếu niên hai mươi tuổi đầu năm ấy ra mắt khán giả.

“Nét bút trên giấy Tuyên Thành đến đây dứt đoạn

Bức tranh mỹ nữ phủ men mang đầy ẩn ý thâm sâu

Nụ cười của nàng rạng rỡ tựa như nụ hoa chớm nở

Nét đẹp của nàng như làn hương phiêu tán

Bay đến nơi ta mãi mãi không thể chạm tới được”

Đại Vũ mặc áo sơ mi trắng xuất hiện, người hâm mộ trực tiếp kêu rất cổ hòng.

Đại Vũ vẫn là duy trì nụ cười nhu hòa ấm áp kia, kèm theo nhịp điệu vẫy vẫy tay.

Vương Thanh cười đi qua ôm lấy bả vai của Đại Vũ, hoa hồng cầm trong tay đưa qua cho Đại Vũ.

Hai người cùng mỉm cười nhìn thẳng vào mắt nhau, cùng nhau hát bài tình ca kia.

Cộng thêm ba vạn người hâm mộ cùng hợp ca.

Khí thế khôi hoành.

“Trời trong xanh đợi cơn mưa phùn, còn ta đang chờ đợi nàng

Khói bếp nhà ai lượn lơ, vẫn vương ngàn dặm bên sông

Nơi đây bình viết Hán lệ, phóng theo nét bút phóng khoáng của thư pháp tiên triều

Xem như vì gặp được nàng mà ta **phục bút

Trời trong xanh đợi cơn mưa phùn, còn ta đang chờ đợi nàng

Ai vớt lấy ánh trăng soi tỏ một đoạn kết sầu thương

Như gổm sứ Thanh Hoa vẫn mãi mỹ lệ trong truyền thế

Tiểu ý trong ánh mắt của nàng.”

Đại Vũ cùng Vương Thanh ngồi ở mép sân khấu, nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, người hâm mộ cũng phối hợp lắc lightsticks.

Phảng phất thời gian vèo một cái quay ngược lại trở về mười năm trước.

Bọn họ vẫn như thuở ban đầu.

Mọi người vẫn như thuở ban đầu.

Nhạc kết thúc.

“Màu thiên thanh chờ yên vũ.” Vương Thanh cười nói.

“Còn chúng em đợi Thanh Vũ! ” Người hâm mộ phối hợp trả lời.

Đại Vũ lệ quang lóe lên đáy mắt.

“Nhiều năm sau, một lần nữa bước lên sân khấu, thật may các bạn đều vẫn ở đây.”

“Chúng em một mực ở đây! ”

Một hỏi một đáp.

Tràn đầy tình yêu.

** Por una Cabeza là một bản nhạc tango Argentina với phần nhạc của Carlos Gardel và phần lời của Alfredo Le Pera, viết vào năm 1935.

**Nhất bộ chi dao: khoảng cách của một bước chân giữa hai người, gần như là tương tự.
Cũng có thể nói khoảng cách giữa hai vật gì đó, cũng có thể chỉ khoảng cách của sự thành công.

**Mệnh trung chỉ định: số trời an bài.

**Sinh vô khả luyện: không còn lí do gì để sống.

**Màu thiên thanh chờ yên vũ (câu gốc: Thiên thanh sắc đẳng yên vũ): Trời xanh chờ đợi mưa phùn.

**lời bài hát Sứ Thanh Hoa

**Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thể vô song: khô ngô tuần tú, thanh thoát như ngọc, tài năng vẹn toàn.

**Phục bút: là một trong những phương pháp nghệ thuật khó sử dụng. Phục bút là sử dụng lại nét bút trước đó, hình ảnh trước đó, hay chi tiết trước đó thêm một lần nữa. Mà chính ở lần thứ hai này, dù tác giả không nói hết lời, dù người viết có bỏ lửng lơ, người đọc vẫn liên tưởng đến, vẫn nhận thức được việc gì đang xảy ra.

70. Chương 69

Sau khi hai người lui về hậu đài thì trên màn hình lớn bắt đầu phát một đoạn VCR.

Nhạc nền chính là bài hát của Ngõa ca mà bọn họ đã từng song ca Chúng Ta .

”Chuối ngày chúng ta cùng nhau vui cười nghịch phá hôm nay đã trở thành kinh điển,
Mặc kệ là niềm vui hay nỗi buồn,
Từng giây từng phút ta đều sát cánh cùng nhau.”

Là lúc ở tiệc sinh nhật của Vương Thanh hai người đã cùng nhau hát bài này, âm thanh từ tính quen thuộc vang lên.

Từng chuối ký ức cứ thế mà ùa về.

Fan Thanh Vũ mắt dâng ngậm lệ nóng nhìn chăm chú vào màn hình.

Những ngày tháng khi quay Nghịch Tập, những mập mờ ở fanmeeting, lời nói ẩn ý lúc phỏng vấn, tất cả xâu chuỗi lại thành một đoạn hồi ức mà trong tim mọi người vĩnh viễn không thể nào quên.

Hai người khắc sâu trong dòng hồi ức đó, lần nữa lại gặp lại nhau.

”Chia ly nhất thời sẽ khiến chúng ta hiểu rõ hơn thế giới phức tạp này.
Biết đâu ngày nào đó khi chúng ta gặp lại,
Nhìn thấy từng gương mặt quen thuộc,
Sẽ nhớ lại những chạt vật khi cùng nhau chịu phạt nơi sân trường.
Khoảnh khắc ấy tất cả dường như một lần nữa quay trở lại.”

Những người hâm mộ dưới khán đài rơi lệ đầy mặt.

Sau đó màn hình lớn xuất hiện gương mặt của Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ.

“Hello chào mọi người tôi là Vương Thanh.”

“Tôi là Đại Vũ! ”

“Hiện tại cuối cùng đã đến ngày trùng phùng nào đó rồi, chúng ta nhìn thấy vẫn là những gương mặt quen thuộc phải không?”

Hai người trên màn hình cố làm tư thế vĩnh lỗ tai lắng nghe.

“Phải!!! ” những người hâm mộ lập tức tích cực giơ cao banners và lightsticks đáp lại màn hình lớn.

“Tốt lắm, chúng tôi rất yêu mọi người a ~”

Hai người cười tươi, vươn tay làm hình trái tim.

Sau đó VCR kết thúc.

“Wow, lúc luyện tập tôi còn không biết có cái này a.”

Quách Đào tiến lên trước sân khấu bĩu môi, giọng ý bất mãn chọc cười người hâm mộ dưới đài.

“Đoạn video này mọi người cảm thấy hài lòng không?”

“Hài lòng! ” Người hâm mộ cực kỳ phối hợp.

“Vậy Ok, kế tiếp là màn biểu diễn solo của Vương Thanh, ”

Quách Đào giơ tay lên, ra hiệu kỹ sư ánh sáng đem toàn bộ đèn ở hiện trường đều tắt hết.

“Chuyện gì đây?”

“Xin mời Vương Thanh – Không Tạm Bợ ! ”

Quách Đào mỉm cười lui xuống.

“Ba” toàn trường ánh đèn trong nháy mắt đều tắt.

Chỉ có một luồng sáng trực tiếp chiếu thẳng vào Vương Thanh một thân tây trang hòa nhã.

Vương Thanh cầm micro, trong ánh sáng nhu hòa, cả người dường như bừng sáng.

“Không tạm bợ, ” Vương Thanh tử tử lại ôn nhu mở miệng “Tặng cho các bạn, còn có..... Đại Vũ.”

” y ~” Người hâm mộ dẩu dẩu môi, bắt đầu nổi da gà.

Chúng tôi không nhận nổi món quà này đâu, cảm ơn! Gà cay!

”Anh khi đó vốn xem tình yêu như chính sinh mạng mình,

Cũng xem như hiểu được điều gì thích hợp, điều gì không.”

Nhưng khi Vương Thanh vừa cất tiếng, người hâm mộ vẫn đồng lòng cùng nhau hợp ca.

Hòa âm hòa khí đến tuyệt vời.

Vương Thanh thâm tình thành thực cười, ánh mắt loan tỏa ái ý động lòng người.

”Giày vò lẫn nhau đến bạc đầu,

Dẫu có đau khổ cũng kiên quyết không buông tay.”

Thanh âm của Đại Vũ đột nhiên chen vào, người hâm mộ hưng phấn bắt đầu xao động.

Một luồng sáng khác ánh lên người Đại Vũ, Đại Vũ vẫn cầm trên tay đóa hoa hồng lúc này từ từ bước ra.

Tất cả ảo tưởng ở năm đó, hôm nay tất cả đều thành hiện thực.

Vương Thanh không gấp không vội hướng phía vị trí ánh đèn trên người Đại Vũ bước đến.

Sau đó hai luồng đèn sáng kết hợp lại một chỗ.

Người hâm mộ bắt đầu nghẹn ngào.

”Nếu như anh nói không hôn được em anh không buông tay,

Thì ai có thể ép anh nhượng bộ đây?

Bọn họ chẳng qua là sự nhượng bộ của anh mà thôi.”

Hai người rớt cuộc nắm chắc hai tay, cùng nhau hát đến kết thúc.

“Anh không có nhượng bộ.” Vương Thanh cười đến mi mắt cong cong, trong nhịp điệu cuối cùng của bài hát nói lên một câu cáo bạch.

“Àn, em cũng vậy.” Đại Vũ trong mắt lóe quang, hướng người hâm mộ kích động dưới đài vừa vẫy vẫy tay vừa mỉm cười, “Mọi người thì sao?”

“Không nhượng bộ!!! ” Người hâm mộ cười đến rơi lệ.

“Chúng tôi ngày hôm nay, không hát bài hát mà bản thân đã luyện tập, nhiều năm như vậy tôi cũng từng tổ chức không ít fanmeeting, nhưng fanmeeting ngày hôm nay, chúng tôi quyết định hát một bài hát gắn liền với ký ức của chúng ta, có được hay không?”

Vương Thanh mười ngón tay đan chắc lồi kéo tay của Đại Vũ, lời nói nhỏ nhẹ hỏi thăm người hâm mộ.

“Được!!! ”

“Được, kế tiếp là một bài hát tiếng Anh, tôi cùng Thanh ca cùng nhau luyện rất lâu, rất khổ cực nha~” Đại Vũ tiểu ý nháy mắt mấy cái, chọc cho một đồng người hâm mộ nữ thét chói tai.

“ All of me ” Thanh ca câu lên khoe miệng, nói ra tên ca khúc như thể nói một lời tình thoại.

“”Cause all of me

Loves all of you

Love your curves and all your edges

All your perfect imperfections

Give your all to me

I’ll give my all to you

You”re my end and my beginning

Even when I lose I”m winning”

Đại Vũ mỗi một lần cùng Thanh ca song ca đều là ăn ý đến mãn phần, bài tình ca này quá là thâm tình ôn nhu.

Mỗi một lần nhìn thẳng vào mắt cũng làm cho những người ái mộ thét chói tai.

Huống chi, hai bàn tay kia mười ngón tay đan chắc, một mực không hề buông ra.

//

“Nói thật, ngay từ đầu tôi đã cùng Vương Thanh nói qua tôi chỉ muốn làm một người khán giả mà thôi.”

Đợi đến khi hai người đã hát xong, Quách Đào một lần nữa lại xuất hiện, bắt đắ dĩ đưa mắt nhìn một đám bạn tốt đang ngồi ở khu VIP.

Anh cũng muốn ngồi ở chỗ đó, yên lặng xem bọn họ ngược cầu a. Anh bước lên đây cũng không biết bản thân nên đứng trạm nào a...

“Đừng a Đào ca.” Vương Thanh cười hì hì ôm lấy bả vai Đại Vũ, lẳng lặng đổi vị trí, để cho Đào ca cùng Đại Vũ ở giữa cách khá xa một chút.

“Ai dō Vương Thanh, cậu mới vừa rồi hát bài hát kia hình như lời dịch rất có hàm nghĩa nha.” Quách Đào lại bắt đầu đào hố.

“Cái gì?” Vương Thanh không có phát hiện cái gì không đúng, lần nữa tò mò hỏi lại.

“Đào ca nói hai chúng ta hát bài kia lời dịch ra Trung văn hình như không đúng lắm.” Đại Vũ ngay lập tức bấu môi nhìn Vương Thanh, bắt đầu nhớ lại lời bài hát mới vừa ca.

“Cậu xem a, ”Cause all of me - Bởi vì tất cả của anh Loves all of you - Yêu tất cả của em Love your curves and all your edges - Đường nét của em, đường cong của em All your perfect imperfections - Luôn cả những khuyết điểm hoàn mỹ của em.”

Quách Đào nói một câu tiếng anh phiên dịch thêm một câu tiếng trung.

“Cậu yêu Đại Vũ vẫn còn có khuyết điểm phải không? ”

Vương Thanh phốc một tiếng cười vui lên, nở một nụ cười gà cay đến nỗi người hâm mộ không dám nhìn.

Đại Vũ cười băng quơ, “Anh ấy không phải đã sớm chê em keo kiệt rồi sao?”

“Nhưng cậu ấy cũng nói thích nhất là Đại Vũ keo a.” Quách Đào ý vị thâm thường cười.

“**Duras đã viết câu nói đó trong The Lover , Đào ca anh không biết sao?” Vương Thanh đột nhiên mở miệng cười.

Quách Đào không hiểu, “A?”

Cái quỷ gì vậy?

**Marguerite Duras (1914 - 1996) là nữ nhà văn và đạo diễn người Pháp.

The Lover, hay còn gọi là “Người Tình” (tiếng Pháp: L’Amant) là tác phẩm tiểu thuyết nổi tiếng của bà, đã được chuyển thể thành phim. Tác phẩm dựa trên câu chuyện tình có thật giữa bà và diễn chủ gốc Hoa, Huỳnh Thủy Lê bắt đầu từ cuộc gặp gỡ bất ngờ trên chuyến phà Vĩnh Long- Sa Đéc, khi bà theo ba mẹ đến làm việc ở Việt Nam.

71. Chương 70

“Mở đầu Người Tình chính là câu nói —— **Tôi yêu thích khuôn mặt bà như nó đang là lúc này hơn là khuôn mặt bà khi còn là thiếu nữ, một khuôn mặt bị tàn phá.”

Vương Thanh một mực chăm chú ánh mắt trên người Đại Vũ, gần từng chữ nói.

“Nga ~ nói cách khác, tất cả khuyết điểm, đều là hoàn mỹ có đúng hay không,”

Quách Đào cười đến ý vị thâm thường, cuối cùng cũng hiểu được trọng điểm trong câu nói của Vương Thanh rồi.

“Bất luận là thương hải hóa tang điền, cho dù dung nhan của Đại Vũ trở nên tiều tụy như thế nào, cậu vẫn sẽ như cũ thương em ấy, bất kể thời gian đổi dời, cậu cũng chỉ biết càng ngày càng thêm yêu thương em ấy có đúng không.”

“ y ~” Những người hâm mộ tỏ ý cười nhạo, nhưng vẫn là cảm động cười đến chảy nước mắt.

“Đào ca hiểu em, Đào ca hiểu em.” Vương Thanh cười vỗ vỗ bả vai Quách Đào.

Lại bất động thanh sắc tú ân tú ái.

Một đám bạn tốt ở khu VIP một mặt sinh vô khả luyện.

“Kỳ Lân, đi đi đi, cậu đi lên đài cùng Vương Thanh nhảy một đoạn, đừng để cho cậu ta đắc chí như vậy.” Táp Bối Ninh bắt đầu lăm lăm, ngón tay chọt chọt Quách Kỳ Lân đang ngồi bên cạnh.

Quách Kỳ Lân vẻ mặt sinh vô khả luyện, “Không được, tôi sợ người hâm mộ sẽ đánh chết tôi.”

Nói giỡn sao, hơn ba vạn ba ngàn người hâm mộ lặn đó, một người một bãi nước miếng cũng có thể nhận tôi chết chìm, được không.

“Không phải chứ, cũng đã nhiều năm như vậy rồi mà các người vẫn còn nhớ rõ việc hai người bọn họ từng nhảy cặp với nhau sao a?” Đại Trương Vĩ một mặt ngờ nghệch “Tôi đều quên hết rồi a.”

“Cái tên như cậu thì đầu óc có quên cũng là việc bình thường.” Ông Hàm biểu lộ vô cùng khinh bỉ nói ra một câu.

“Bộ dáng hai người bọn họ như vậy thật sự là không còn muốn ngây ngô trong vòng giải trí nữa rồi.” Tường Bảo thở dài, đã nhiều năm như vậy, từ đại học đến hiện tại, hai người rốt cuộc cũng đã thẳng thắn. “Thật là tốt.”

“Chỉ cần người mình yêu đang ở bên cạnh, từ bỏ tất cả thì có làm sao?” Lưu Phương Kỳ nhún nhún vai, nhiều năm như vậy cũng xem như là tu thành chánh quả rồi đi, thật sự không hề dễ dàng.

“Bài hát của tôi bị bọn họ hát tốt đến như vậy.” Ngõa ca lẳng lẳng nhìn hai người đang đứng trên sân khấu “Lần sau tôi nhất định sẽ tặng tiền bản quyền.”

“Có vẻ đơn giản quá ha.” Ông Tô Lang liếc liếc mắt.

//

“Người cùng bạn cười vui, bạn có thể sẽ quên mất. Nhưng, người khóc cùng bạn, bạn tuyệt đối sẽ không quên.”

Quách Đào tổng kết một câu, sau đó cố làm ra vẻ bí hiểm hỏi hai người.

“Hai người hẳn là đã cùng nhau cười cùng nhau khóc qua rồi ha.”

“Ân, đúng vậy.”

“Vậy” Quách Đào nhướn miệng “Mấy năm nay rốt cuộc là có quên hay không quên.”

“Dĩ nhiên là không.” Vương Thanh theo phản xạ bật thốt lên.

“Vậy Đại Vũ thì sao?” Quách Đào nghiêng đầu hỏi.

“Không có không có.” Tất cả mọi người đều nhìn thấy được vành tai Đại Vũ bắt đầu hồng lên.

“Cứu cứu thật là hư a” Người hâm mộ ở phía dưới tự lẩm bẩm.

“Vậy ý nghĩ của Đại Vũ khi ở Mỹ có phải là dùng bài hát tiếp theo để bày tỏ phải không a?” Quách Đào đào hố cực kỳ hài lòng, “Đến đến đến, Đại Vũ của chúng ta nói kế tiếp muốn hát bài gì a?”

“Em thật sự có điểm hối hận khi mời Đào ca làm chủ trì.” Đại Vũ đỡ khóc đỡ cười.

“Ân được, bài hát tiếp theo Đại Vũ muốn hát là, ai ui, 827 năm ấy cũng từng hát qua nha, vẫn là muốn hát tặng người kia đi a.”

Quách Đào liếc nhìn kịch bản trong tay, neho mắt cười gian.

“Cần Người Bên Cạnh, đến đến đến, người ta cần người bên cạnh, hai chúng ta mau đi xuống đi.”

“Không không không, Đào ca em vẫn là nên ở lại trên đài đi, anh đi xuống đi.” Vương Thanh gà cay cười, khoát khoát tay, bày ra một tư thế mời một tay.

“Gà cay! Gà cay! Gà cay! ” Người hâm mộ ồn ào lên.

“Suyt” Vương Thanh cố nghiêm túc đưa lên một ngón tay, “Nghe Đại Vũ hát.”

Đại Vũ nhún nhún vai, nguyên ý anh muốn nháo thì mặc anh nháo đi, dù sao cũng là nam nhân nhà mình a.

Âm nhạc vang lên.

Đại Vũ thâm tình hát, Vương Thanh đứng ở một bên im lặng không lên tiếng cùng người hâm mộ cổ động.

“Nhắm mắt lại sẽ không thể thấy rõ,

Chiếc giường đôi không còn đủ hơi ấm của hai người,

Ai có thể ở bên em cho đến lúc trời sáng.”

Vương Thanh lúc này cứ nhiên gà cầy cười chỉ hướng về mình, còn hài lòng gật đầu một cái.

“Một mình em, cần có ước mơ, cần có có phương hướng, cần có nước mắt,

Càng cần hơn một người đem lại ánh sáng trong đêm tối.

Em đã không còn sức lực, không cách nào chống chọi, không thể rút lui,

Trong đêm tĩnh lặng, em bây giờ, rất cần người bên cạnh.”

Vương Thanh nghiêng đầu đến gần Đại Vũ, làm ra tư thế lắng nghe, sau đó gật đầu ý bảo mình đáp ứng.

“.....” Người hâm mộ không còn gì để bình luận, này không phải là quá quang minh chính đại tú ân ái rồi sao, đúng là đồ đại gà cầy.

Một bài thể là hát xong.

Quách Đào chưa kịp xuất hiện, Vương Thanh nhanh nhẹn mở miệng “Àn, anh đáp ứng ở bên em.”

“Em như thế nào cứ như vậy mà ghét bỏ anh được chứ hả?” Đại Vũ liếc mắt khinh thường.

“Chúng em ở bên anh! Bên anh! Bên anh! ” Một loạt người hâm mộ nữ dưới đài hưng phấn kêu la.

“Mấy người là đồ con gái bất hiếu! Không nghe thấy Đại Vũ mới vừa rồi hát thể nào sao?” Vương Thanh giả vờ tức giận mở miệng “Ai có thể ở bên em ấy đến trời sáng, mấy người có thể sao a.”

“.....” Ân ân ân, chỉ có anh mới có thể ở bên cạnh người ta, được chưa.

“Ai dồ, không phải là,” Quách Đào người chưa thấy đã nghe thấy tiếng “Nói cách khác chỉ có cậu mới có thể ở bên cạnh chứ gì.”

“Không sai, ” Vương Thanh cười đắc ý “Mấy người a, chỉ có thể ở bên em ấy lúc ban ngày mà thôi.”

Đại Vũ vội vàng mở miệng, “Đào ca anh mau dẫn anh ấy đi đi, nếu không....”

Chỉ có một mình Vương Thanh thừa lúc mọi người không chú ý nhìn đi nhìn lại màn hình đồng hồ tính giờ.
89:20.

“Được rồi Vương Thanh cậu sợ cái gì a, ngoại trừ sợ độ cao?” Quách Đào lần nữa hỏi tới.

“Ma!!! ” Người hâm mộ dưới đài cười lớn đáp lại.

Vương Thanh cười đến răng trắng đều lộ ra hết, còn Đại Vũ ở một bên thì dở khóc dở cười.

Lúc còn ở ký túc xá đại học xem phim ma, Vương Thanh ngoài dự đoán lại là người sợ nhất.

Chuyện này tất cả người hâm mộ ai ai cũng biết.

“Được, vậy kể tiếp, Vương Thanh sẽ hát cho Đại Vũ nghe bài gì đây?”

“—— Cùng Đến Tận Trời ”

Nhạc nền vang lên, Quách Đào lần nữa lui thân vào trong.

“Em thích xem phim kinh dị, nhưng em lại sợ ma, nên muốn anh xem cùng.

Ngồi cạnh bên em, anh thật sự rất muốn nói với em rằng,

Anh còn sợ ma hơn cả em nữa kìa.”

Vương Thanh một bên hát một bên bắt chước theo, Đại Vũ ở một bên thì cười đến run người.

“Anh không tiếc thời gian, không oán không hận,

Chỉ mong cho em mỗi ngày đều không lo nghĩ muộn phiền.

Em nói ra mệnh lệnh, anh lập tức làm theo, tuyệt đối không chậm trễ.

Em nhú mảy một cái, mặt anh lập tức có ba vạch đen, bật cảnh báo ở mức cao nhất.
Anh không tiếc thời gian, không oán không hận,
Để cho em tự do không xem trời đất là gì, làm ra đủ trò giương oai.”
Đại Vũ đưa tay ra, Vương Thanh đang hát tự giác đưa mặt dán lại.
Người hâm mộ cảm thấy đây không phải là ngược cầu, đây là tàn sát cầu mới đúng a.
Nhưng mà vì cái gì ăn cầu lương mà còn ăn vui vẻ đến như vậy?!

“Em là bạn thân, cũng là baby của anh,
Dù em có đánh anh, có đá anh, cũng đều OK.
Chỉ muốn cưng em, chiều em, sung em đến tận trời.
Cả thiên đường cũng muốn đem xuống cho em.”

Hai người mười ngón tay đan chặt, cùng nhau hợp ca.
Bong bóng từ hai bên sân khấu bay vào, khiến cho khung cảnh trở nên vô cùng ảo mộng ngọt ngào đầy màu sắc.
Màn hình lớn phía sau cũng đang phát vô số hình hai người chụp chung.
Mùi vị tình yêu này thật là chua a.
Nguyên khu vực VIP đồng lòng âm thầm ghen tỵ oán hận.
Người hâm mộ dưới đài vừa khóc vừa cười.
Cái fanmeeting này thật sự là vô cùng độc đáo a.

****Nguyên gốc câu nói là trong đoạn mở đầu của tiểu thuyết “Người Tình”**

Một ngày nọ, khi tôi đã già, một người đàn ông tiến đến bên tôi, ở lối vào một nơi công cộng. Ông ta tự giới thiệu mình, rồi nói, “Tôi biết bà đã từ nhiều năm rồi. Ai cũng nói khi còn trẻ bà rất là xinh đẹp, nhưng tôi lại muốn nói với bà rằng tôi nghĩ hiện giờ bà còn xinh đẹp hơn thời ấy nữa. Tôi yêu thích khuôn mặt bà như nó đang là lúc này hơn là khuôn mặt bà khi còn là thiếu nữ, một khuôn mặt bị tàn phá.”

72. Chương 71

“Mới vừa rồi tôi vừa cùng nhân viên làm việc nói không bằng tôi đứng lên đây nữa.” Quách Đào xuất hiện lần nữa, cầm micro ủy khuất hít mũi một cái “Lúc tôi không có mặt hình ảnh thật là vô cùng trong sáng.”
Vương Thanh nhin không được cười, “Không không không, Đào ca anh nên đi lên đây, vẫn là nên lên đây chứ.”
“Đào ca anh không lên đây người hâm mộ của anh sẽ cảm thấy đau khổ đó.” Đại Vũ cũng hòa theo giải vây.
“A?” Quách Đào trong nháy mắt cười cợt mở, cố ý hướng người hâm mộ hỏi thăm “Có người hâm mộ tôi sao?”
“Có!!! ” Người hâm mộ phối hợp kêu lên.
“Hừ, Cừu mụ của mấy người đang ở đây a.”
“.....” Ngõa ca đang yên vị ở khu VIP lập tức đảo mắt một vòng.

Bỏ đi, cầu độc thân vẫn là nên ôm đầu khóc rống.

“Đúng rồi, mới vừa rồi thời điểm mọi người xét vé vào hội trường có phát hiện được hai con rối đi qua đi lại không a ~” Quách Đào cố ý hướng về khán đài nói.

Sau đó Đại Vũ và Vương Thanh cùng phối hợp bắt đầu lảo đảo lắc lư.

“Đúng vậy, không sai! Hai con rối kia chính là Đại Vũ và Thanh ca giả trang nha ~”

.....

“Tiểu Bạch lời cậu nói muốn giết ba ba có thể bị Thanh ca nghe rồi a.” A Tinh bất ngờ nói một câu liền phát hiện không có đáp lại. Sau đó quay đầu đảo dặt “Tiểu Bạch? Tiểu Bạch! ”

“Đừng có gọi mình!” Tiểu Bạch sâu kín mở miệng, cả người cứng ngắc “Sau này mình muốn ẵm núp ba ba đi.”

“ ”

.....

“Tiếp theo đây là tiết mục tương tác cùng người hâm mộ.” Quách Đào liếc nhìn kịch bản trên tay, “Ai nha, nói đến fan hâm mộ, Đại Vũ tôi hỏi cậu một vấn đề.”

Đại Vũ nghiêng đầu nhìn về phía Quách Đào, “Vấn đề gì a?”

“Lúc trước 827 tiệc sinh nhật cậu nói muốn tìm người dựa vào, tôi thế nào nhớ cậu nói chính là người hâm mộ a.” Quách Đào ý vị thâm thường nhìn Vương Thanh.

Vương Thanh trực tiếp giơ micro cướp lời, “Thì chính là người hâm mộ a, người nào mà không biết tôi chính là lãnh đạo fanclub của Đại Vũ. Ân? Mấy người không biết sao?”

“A a a a ——” Người hâm mộ kích động vẫy vẫy lighsticks.

“Trời ơi...” Vương Thanh tiểu nãi âm một lần nữa bộc phát.

Người hâm mộ nội tâm sâu kín thở dài.

Quả nhiên, chỉ khi Đại Vũ ở bên cạnh Vương Thanh, mới là điểm tựa thoải mái nhất.

“Như vậy đi Đào ca,” Đại Vũ nhìn hơn ba vạn người cảm thấy có chút chóng mặt “Quá nhiều người, fans cổ động quá không công bằng.”

“Vậy cũng đúng, mọi người muốn cổ động sao?” Quách Đào cũng khó khăn nhìn nhìn cả biển người.

“Không muốn ——! ”

“Chúng tôi muốn xem Đại vũ cùng ba ba cổ động! ”

“Thanh Vũ! Thanh Vũ! Thanh Vũ! ”

“Vũ Thanh! Vũ Thanh! Vũ Thanh! ”

Fans CP chính giáo thật quật cường a.

Quách Đào yên lặng than thở.

“Ai, Đại Vũ, cậu xem nhiều người cổ động Vũ Thanh nhiều như vậy a.” Quách Đào vỗ vỗ bả vai Đại Vũ, chỉ chỉ một đồng banners cùng bảng đèn Vũ Thanh.

“Ai ai ai,” Vương Thanh một tay kéo Đại Vũ trở về, mặc dù ánh mắt vẫn là nhìn người hâm mộ, nhưng tay vẫn là đến chết ôm Đại Vũ “Mấy người không biết chủ đề của fanmeeting sao? Mười năm chớp mắt bởi Thanh Vũ, là Thanh Vũ hiểu không?”

“Vũ Thanh! Vũ Thanh! Vũ Thanh! ” Người hâm mộ quyết thề không bỏ qua.

“Quả nhiên, mười năm, mấy người còn chưa có trưởng thành.” Quách Đào yên lặng mở miệng, bất đắc dĩ cười cười.

“Được rồi, chỉ cần Đại Vũ vui vẻ, Vũ Thanh thì liền Vũ Thanh đi.” Vương Thanh nhú nhú mi, mở miệng tỏ ý không vấn đề gì cả...

“Dù sao chuyện nhà của hai người chúng tôi mọi người cũng không thể biết được.”

Đây chính là giọng nói đặc ý vô cùng thiếu đánh.

Người hâm mộ đồng loạt lạnh mặt.

“Thanh Vũ! Thanh Vũ! Thanh Vũ! ” Người hâm mộ rối rít hô hào.

“Ngoan ~” Vương Thanh cười thỏa mãn.

“Đại Vũ cậu có muốn nói gì không?” Quách Đào tham gia náo nhiệt, không ngại chuyện càng thêm lớn, càng ra sức châm dầu vào lửa.

“Về nhà sẽ từ từ chinh anh ấy~” Đại Vũ giọng nói mang theo điểm khả ái buông lời hâm dọa.

Nhưng người hâm mộ thế nào mà cảm giác đây không phải là uy hiếp, mà là chân chính làm nũng đây a.

“Thê quần nghiêm! Thê quần nghiêm! Thê quần nghiêm! ” Người hâm mộ trách trách hô hô.

Bởi vì quá nhiều người, Vương Thanh lúc đầu không nghe rõ tiếng, sau đó chăm chú tai lắng nghe rồi đặc ý mở miệng.

“Tôi chính là bị thê quần nghiêm thì thế nào, tôi rất vui lòng.”

Tốt lắm ba ba.

Cho phạt quỳ.

Chúng tôi cần thuốc hạ đường huyết, cảm ơn.

//

Nói cũng nói xong, nháo cũng đủ loạn rồi.

Hai người cuối cùng hát lên bài hát kinh điển của mình Nay Hạ .

Đây là bài hát của riêng Thanh Vũ, thuộc về hồi ức chung của fan Thanh Vũ.

Mùa hè của một năm kia.

Bọn họ một mực ở nơi cách mùa hè gần nhất chờ Thanh Vũ.

“Anh nói duyên phận gặp gỡ,

Chính là một phần không thể chia cách,

Từ đó thế giới của em lại có thêm một người.

I am missing you and I need you

Em muốn bay xa hơn nữa, chỉ cần có anh ở bên cạnh em.

I am missing you and I need you

Cất cao tiếng nói,

Mong muốn theo đuổi mọi thứ thuộc về em.”

Hai người mười ngón tay lồng chặc vào nhau, đứng đưa qua lại rồi một lần nữa nhìn thẳng vào mắt nhau.

Chung quy có một loại người khi yêu, sẽ sinh ra một loại đồng cảm ăn ý như thế này,

Không cần thiên ngôn vạn ngữ liền có thể hiểu được ý nghĩ của đối phương, một thoáng gặp nhau ngỡ như là được vạn năm.

Đây là Nay Hạ thuộc về hơn vạn người đại hợp hát.

Càng lúc càng có nhiều người hâm mộ lệ rơi đầy mặt.

Vương Thanh nhìn thấy đồng hồ tính giờ đã là 128:56.

Vừa đúng lúc kết thúc diễn hát Nay Hạ .

Hắn nắm lấy tay Đại Vũ yên lặng một hồi.

Nhìn cả một biển người dưới khán đài, cười khẽ.

Người hâm mộ cũng đều an tĩnh trở lại.

Vương Thanh mở miệng nói ra một đoạn văn.

“Chúng ta nên sớm ở chung một chỗ, nhưng trời đất xui khiến lại muộn đến rất nhiều năm. Nhưng không sao cả, nếu như người cuối cùng kia lại là người mà mình yêu nhất, tựa như có chậm một chút cũng không hề gì.”

“Chưa từng tỏ vẻ không còn tình sâu như biển, lại giống như chưa từng buông tha cho nhau, lại giống như chưa từng bỏ lỡ nhau.”

“Chưa từng tỏ vẻ không còn hướng về thâm tình nghĩa nặng, phảng phất như quên đi, mất đi phương hướng.”

Vương Thanh mắt lóe lệ quang, trông mắt nhìn về phía Đại Vũ vẫn như thường lệ một mảnh thâm tình.

Đại Vũ cũng kiên định nhìn lại.

“Chúng tôi quen biết nhau mười bốn năm, đã từng trong thế giới của tôi dám yêu nhất chỉ có em ấy, ”

Vương Thanh bắt đầu thấp giọng cười yếu ớt, trong miệng nhắc đến người kia phảng phất như lâm vào hồi ức, sau đó cả khuôn mặt trở nên ôn nhu bất khả tư nghị.

“Tôi trước kia từng suy nghĩ, người như Vương Thanh tôi sẽ bị người như thế nào thu phục a? Thời thiếu niên vui chơi qua thật lâu, cho đến khi tôi gặp được một người, người đó chính là Phùng Kiến Vũ.”

Người hâm mộ yên lặng như tờ, lắng lắng nghe Vương Thanh giải bày quá khứ khảm đầy phong trần của hắn, lắng nghe sự ẩn nhẫn mà thâm tình trong nhiều năm qua của người đàn ông này.

“Chúng tôi quen biết nhau từ rất sớm, từ ngay sau khi thi tốt nghiệp trung học. Có người luôn nói, thi tốt nghiệp trung học chính là bước ngoặt trong cuộc đời học sinh của mỗi người. Tôi luôn luôn xem nhẹ những lời nói như thế này, cho nên tôi đã không tin. Nhưng một khắc kia khi tôi gặp được Phùng Kiến Vũ, khiến tôi tin rồi.”

“Không riêng gì mọi người a, tôi có lúc cũng ở đây ngẫm nghĩ, rốt cuộc là bản thân từ lúc nào đã yêu em ấy rồi đây? Vương Thanh tôi từ lúc nào lại yêu một người đàn ông vậy?”

Ánh sáng nơi đây mắt lưu chuyển, tất cả mọi người đều rõ ràng nhìn thấy, viên mắt Vương Thanh đều ẩm ướt, ánh mắt so với bình thường thoát nhìn càng thêm lấp lánh.

Đồng hồ vẫn đang tính giờ.

Người hâm mộ lại bắt đầu rơi lệ.

73. Chương 72

Chương cuối

“Chúng tôi đã từng thân mật đến không có kẽ hở, cũng từng tách ra rất nhiều năm. Nếu như chẳng qua chỉ là nhất thời cao hứng, hoặc chẳng qua mà nói chỉ là một loại thói quen, vậy kết quả cuối cùng chỉ có thể xem như phủ nhận toàn bộ mọi chuyện kia.”

“Tám năm Đại Vũ rời đi, tôi gặp gỡ vô số người, đã trải qua vô số chuyện, nhưng bất luận tôi nhìn thấy bất kỳ thứ gì có liên quan đến tình yêu, điều đầu tiên tôi nghĩ đến chính là Đại Vũ.”

Vương Thanh cầm micro nhẹ nhàng cười, mà người hâm mộ ở phía dưới đáy mắt lại bắt đầu hiện lên ẩm ướt.

“Bất luận trong tám năm này phát sinh qua chuyện gì, bất kể tôi đối với Đại Vũ từng có bao nhiêu loại tâm tình, bất kể thời điểm em ấy từng tuyệt vọng nói buông tay tôi, khi nhìn thấy em ấy và phụ tá vô cùng thân mật mà tức giận, một mình ôm lấy tất cả hồi ức này nhưng lại vô lực oán hận, từng đêm từng đêm đều cảm thấy thống khổ đến mức không ngủ được...”

Vương Thanh một lần nữa nghẹn ngào, người hâm mộ phía dưới bắt đầu xôn xao, nhưng phần lớn là che miệng rơi lệ không phát ra âm thanh nào, sợ quấy rầy đến tâm tình hai người trên kia, cho dù chỉ là nhất cử nhất động, chờ một lúc sau Vương Thanh lại lần nữa ngẩng đầu lên, lại đầy ôn nhu mỉm cười.

“Cho dù đặt hết tất cả tâm tình cùng cảm xúc chung một chỗ cũng không bị được nỗi nhớ nhung của tôi đối với em ấy, tôi vẫn luôn thương em ấy, không hề thay đổi.”

“Tôi cũng từng một lần sa sút, ” Vương Thanh tiếp tục mở miệng “Tôi một mình chống đỡ vượt qua tám năm này cũng chỉ bởi vì em ấy. Đại Vũ từng hỏi tôi, có hối hận không? Tôi cũng rất buồn bực a. Làm sao mà sẽ hối hận đây? Yêu Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh tôi làm sao có thể hối hận. Gặp được Phùng Kiến Vũ, là việc trong năm tháng sinh mệnh của tôi, đã dùng hết tất cả may mắn mà đánh đổi được. Đào ca cũng hỏi tôi tại sao không đi tìm một cô gái tốt, tôi cũng cảm thấy thiên hạ rộng lớn như vậy sẽ có người so với Phùng Kiến Vũ còn thích hợp với tôi hơn, nhưng có ích gì chứ, cho dù vô cùng thích hợp thì thế nào, tôi chính là không muốn.”

Người hâm mộ phía dưới đã sớm khóc đến mất hình tượng.

“Tám năm trước khi Đại Vũ vừa rời đi, tôi hận em ấy, oán em ấy, nhưng tôi vẫn là thương em ấy hơn.”

“Sau đó em ấy trở lại, chúng tôi cùng nhau quay Ý Thiên , cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện...” Vương Thanh mặc dù vẫn duy trì nụ cười nhưng giọng nói lại nghẹn ngào “Em ấy bị tai nạn giao thông, mắt bị mù, lại bị người khác chụp trộm, còn sợ hãi liên lụy đến tôi mà ngu ngốc đến nỗi cắt cổ tay tự sát, em ấy đúng thật là vô cùng ngu ngốc, tôi sợ nhất chẳng qua chính là em ấy rời bỏ tôi mà thôi...”

“Tựa hồ cho đến bây giờ tôi chưa từng cùng mọi người nói qua, tôi đối với Phùng Kiến Vũ là nhất kiến chung tình, nhất kiến chung tình của người nào mà không khắc cốt ghi tâm...”

“Phùng Kiến Vũ, em ấy không phải là Đại Vũ của tôi.”

“Em ấy là sinh mạng của Vương Thanh tôi.”

Vương Thanh yên lặng một hồi, giống như là hạ quyết tâm tiếp theo mở miệng mỉm cười.

Chỉ chỉ mình, tay phải phủ lên ánh mắt mình rồi lại chỉ chỉ Đại Vũ, cách nhiều năm như vậy lại một lần nữa làm động tác tay chỉ thuộc về riêng Thanh Vũ.

“Anh, yêu, em.”

Cười nói xong rồi chậm rãi từ trong túi áo phục lấy ra một chiếc hộp hình vuông màu xanh đậm.

Loại đồ trang sức đeo tay đựng vừa trong chiếc hộp nhỏ như vậy chỉ có thể nghĩ đến một thứ.

Tất cả mọi người mông lung đôi mắt đắm lệ trợn to hai mắt.

“Đây là chiếc nhẫn mà sinh nhật năm ấy của Đại Vũ tôi tính toán muốn tặng cho em ấy, món quà này cũng muộn mất tám năm rồi a. ”

Phùng Kiến Vũ từ đầu đến cuối vẫn luôn không dám nhìn về hướng Vương Thanh, cậu không biết cuối cùng sẽ có một màn kết thúc như vậy. Vương Thanh luôn lừa gạt cậu, đột nhiên xuất hiện cầu hôn khiến cho cậu không biết làm sao, cúi đầu nước mắt cứ vậy tách tách rơi trên mặt đất.

“Đại Vũ,” Vương Thanh đưa tay xoay người Đại Vũ về phía mình, nghiêm túc mở miệng “Còn nhớ rõ em để cho anh hát tặng em một ca khúc không?”

Đại Vũ khóc không thành tiếng.

”Giày vò lẫn nhau đến bạc đầu,

Dẫu có đau khổ cũng kiên quyết không buông tay.

Nếu như anh nói không hôn được em anh không buông tay,

Thì ai có thể ép anh nhượng bộ đây? ”

Vương Thanh tử mị mà ôn nhu từ tốn hát, bởi vì nghẹn ngào nên nhịp điệu có hơi chút rối loạn, nhưng người hâm mộ không ai cảm thấy buồn cười, ngược lại cảm thấy chân thật đắm vào nơi mềm mại nhất trong lòng mình, ai cũng kích động che miệng rơi lệ, chỉ sợ thanh âm phát ra sẽ làm quấy rầy đến hai người.

”Kỳ lạ là,” Vương Thanh cười khê lên tiếng “Mỗi lần anh nghe thấy bài hát này anh đều nghĩ đến, em có nhớ đến anh không, không phải bình bình đạm đạm mà nhớ lại, mà giống như anh, khắc sâu đến đau thương.”

Phùng kiến Vũ vẫn cảm thấy mình vượt qua sóng to gió lớn nhiều năm như vậy, sẽ không còn có cái gì khiến cho tâm tình bị kích động mãnh liệt nữa, cả đời này cho đến bây giờ chưa từng có bộ dáng giống như thời khắc hiện tại, nước mắt người hâm mộ rơi như suối trào.

“Chúng ta... dùng đến tám năm... mới nhìn thấy rõ phần này... tình cảm, ”

Đại Vũ cố gắng mỉm cười lại phát hiện căn bản không làm được, đơn giản một câu nói bởi vì nghẹn ngào mà bị cắt đứt đến nhiều lần, mà ánh mắt thâm tình của Vương Thanh một mực không có rời đi Đại Vũ.

“Có phải hay không... quá mức xa xỉ?”

“Vậy...” Trên mặt Vương Thanh vẫn là nét cười, sau đó cúi người quỳ một chân trên đất.

Bất kể là Đại Vũ ở trên đài hay là người hâm mộ ở phía dưới cũng không khỏi hít một hơi lạnh khí.

“Cũng đã mười năm trôi qua, em của bây giờ,”

“Vẫn còn nguyện ý cùng anh kiên nhẫn hòa hợp hay không?”

Dưới ánh đèn nhu hòa, Vương Thanh thẳng lưng quỳ vững vàng, thâm tình thành thực đối với Đại Vũ mỉm cười, thành khẩn ôn nhu thỉnh cầu, trong mi mắt tràn đầy một mảnh ôn nhu thâm tình.

Hắn làm được rồi, hoa tươi, quỳ xuống, nhẫn.

Thứ Đại Vũ muốn, hắn sẽ đưa hết cho em ấy.

Thật may, tất cả đều không muộn.

Chúng ta đã từng nói qua mười năm ước hẹn.

Mà đây là năm thứ mười anh chờ đợi em.

Cho nên, gả cho anh, được không?

Thời khắc Vương Thanh quỳ xuống, đồng hồ tính giờ vừa đúng lúc hiện lên 131:40.

Hơn nữa liền dừng lại, không còn tính giờ nữa.

Người hâm mộ chợt hiểu ra.

Sau đó nước mắt tuôn như suối.

Tất cả mọi người đều hâm mộ mà cảm động hô to “Đáp ứng anh ấy! Đáp ứng anh ấy! ”

Đại Vũ mắt ngân lệ nóng.

“Được a.”

Thanh âm nhàn nhạt nói ra hai chữ, khiến cho nước mắt Vương Thanh rơi đập lên trên giày Đại Vũ.

Vương Thanh lấy ra chiếc nhẫn, nhẹ nhàng mà kiên định đeo lên ngón giữa của Đại Vũ.

Đại Vũ tay run run đeo lên lại cho Vương Thanh, còn chưa kịp nói gì thì đã cảm thấy trước mắt tối sầm, bị Vương Thanh chợt đứng lên kéo vào trong ngực.

Đại Vũ cũng không khống chế tâm tình của mình được nữa, vùi đầu vào trong ngực Vương Thanh, nước mắt nóng bỏng thấm ướt áo sơ mi trắng của Vương Thanh.

Người hâm mộ dưới đài đã sớm khóc không thành tiếng.

Quách Đào đã yên vị ở khu VIP đột nhiên đứng lên chạy về hướng sân khấu, ôm lấy hai người cầm micro dùng sức hô to.

“Đại Vũ, Vương Thanh, chúc hai người hạnh phúc! ”

Kích tỉnh tất cả người hâm mộ đang lâm vào cảm động.

Đám bạn tốt ở khu VIP đang hô hào.

Hội trường hơn ba vạn người hâm mộ cũng đều hô to.

“Chúc hai người hạnh phúc.”

Âm thanh chúc phúc thay nhau vang lên, hai người ôm nhau cười rơi lệ.

Thật may, cho dù bỏ lỡ tình yêu đến tận tám năm, kết cục cuối cùng vẫn là chung một chỗ, thật là tốt.

Tám năm.

Hai ngàn chín trăm ngày.

Đối với một đôi yêu nhau tương tư khắc sâu xương tủy mà nói, thật sự là quá mức xa xỉ.

Cũng may, cuối cùng anh vẫn xem như là chờ được em.

Đoạn đường này, cũng xem là chưa từng phụ lòng.

Mười năm ước hẹn, bất kể là người nào, anh đều không phụ lòng.

Phùng Kiến Vũ.

Nhất kiến chung tình của ai mà không khắc cốt ghi tâm.

Em chung quy chính là sinh mạng của Vương Thanh anh.

—— Hoàn chính văn ——

74. Chương 73: Phiên Ngoại 2

Liên quan về những việc chuẩn bị cho hôn lễ

Vẫn luôn cảm thấy cử hành hôn lễ hẳn là việc vô cùng hạnh phúc, thật sự đến lúc này mới biết hóa ra lại là một công trình rất mệt nhọc và quy mô.

Hai người một mực duy trì vui vẻ là được rồi, vũng vàng hạnh phúc là tốt rồi, đợi đến lúc hôn lễ cử hành thì anh quan tâm một chút, em chú ý một chút, vậy thì cũng rất là náo nhiệt rồi a.

Lúc ban đầu cứ ngỡ đã thương lượng với nhau rất tốt rồi, nhưng cũng không khỏi tránh được, càng đến gần ngày cử hành hôn lễ thì vấn đề vị trí cô dâu và chú rể lại bị nháo loạn lên.

Hai người không ai chịu nhường ai.

Thanh Vũ hay là Vũ Thanh?!

Thật là muốn lấy mạng nhau luôn a. Vương Thanh cảm thấy ở bên ngoài cũng chịu Đại Vũ, cũng chịu người hâm mộ đến **vô thương đại nhĩ, nhưng phân định danh phận trong một ngày trọng đại như hôn lễ thì không thể nhường cho Đại Vũ được. “Em cho anh cái tát miệng! Em mặc kệ! Phải là Vũ Thanh! Nếu không em không thèm kết hôn với anh nữa em nói cho anh biết! ”

“.....”

Muốn lật lọng?

Vương Thanh tự mình có diệu chiêu.

Ôm một cái.

Dụ dỗ lại dụ dỗ.

Còn không được?

Vậy thì..... đề nghị một cái là được rồi.

Cho nên Thanh Vũ đại kỳ vẫn đứng vững vàng bất khuất không ngã, Vũ Thanh trạm một giây vẫn phải lao lực a.

Vương Thanh cười đắc ý.

Đại Vũ cắn chặt tức giận.

Cuối cùng đương nhiên vẫn phải là Thanh Vũ, chủ đề của hôn lễ vẫn là sơ tâm không đổi.

——Thiên Thanh Sắc Đằng Yên Vũ——

Loại đại sự chuẩn bị hôn lễ này đương nhiên phải kéo người nhà ngoại Quách Đào trấn giữ rồi.

Vốn là Vương Thanh cảm thấy đầu óc của Quách Đào rất tốt, dù sao lúc ban đầu đào hố cho hắn và Đại Vũ đến hăng say như vậy, cho nên hắn muốn để cho Quách Đào dẫn đầu đến lúc đó bồi hắn qua năm cửa ải chém sáu tướng rước dâu.

Nhưng kể từ sau khi Đại Vũ trở về nước, Quách Đào thật sự là chịu đủ mọi ngược đãi của Vương Thanh rồi. Thật vất vả mới có được cơ hội thật tốt để khi dễ hắn lại, sống chết muốn làm bên nhà ngoại Đại Vũ, muốn đứng bên tổ chận Thanh, tự mình nghĩ ra đủ loại âm mưu, mục đích khiến cho Vương Thanh không thể nào mà thuận thuận lợi lợi đem Đại Vũ đi được.

Địa điểm hôn lễ đương nhiên là ở nơi đã được định trước là Provence, Pháp.

Địa phương tràn ngập một màu lavender, là nơi mà Đại Vũ vô cùng yêu thích.

Vốn là Vương Thanh rất muốn gà cay dự định ngày cử hành hôn lễ là vào ngày hai mươi tháng năm.

Nhưng kỳ hoa lavender nở sớm nhất là vào tháng sáu.

Cho nên trước ngày hai mươi tháng năm người đã bay qua Mỹ để cho Trịnh Tề giúp một tay chuẩn bị ổn thỏa hết thảy, sau đó vào đúng tháng năm ngày hai mươi thuận thuận lợi lợi ký nhận giấy kết hôn tại Mỹ.

Danh phận thì đã xác định rồi nhưng vẫn cần phải tổ chức một cái hình thức đi. Mặc dù Đại Vũ cảm thấy kết hôn chẳng qua là chỉ là một hình thức, nhưng ngăn không được là Vương Thanh muốn tuyên cáo khắp thiên hạ về cái hình thức này a.

Kỳ hoa lavender thật ra là từ tháng sáu đến tháng tám,

Vậy tại sao hôn lễ phải định ở tháng sáu? Còn không phải là vì muốn sớm một chút đem Đại Vũ lấy về nhà!

Nhìn thấy danh sách kế hoạch bày ra cho hôn lễ Quách Đào yên lặng bĩu môi, lòng của Vương Thanh cả người đi đường cũng đều biết đi!

Trong khách sạn, Quách Đào còn có Ngõa ca, Tường Bảo, Khải Hi mấy người đang thương lượng đủ các loại tổn chiêu để chuẩn bị đến lúc đó làm thế nào để triệt để hành hạ Vương Thanh.

Còn có một bảo bảo vừa mới sinh không bao lâu rãnh rồi đến lên mốc của Anna và Trịnh Tề mang theo tham gia náo nhiệt.

Đại Vũ mặc dù không ra chủ ý nhưng nhìn mấy người bọn họ thương lượng đến khí thế ngút trời, một chiêu so với một chiêu vô cùng ngây thơ, không khỏi hóa thân thành Phùng đô đô bắt đầu phun tào.

“Hắc hắc hắc, chống đẩy, hít đất không phải là quá đơn giản rồi sao, Vương Thanh vẫn luôn chăm chỉ rèn luyện thân thể, có được không?”

“Ai ui, còn chơi cái trò ôm công chúa, mấy người không cảm thấy chán mà tôi thấy chán rồi đây này.”

“Uy uy uy, đại lão gia tôi mà sử dụng loại phương thức chặn cửa này thì quá không thích hợp đi!!! Giấu giày là dành cho phụ nữ, đại lão gia như tôi mà mấy người muốn giấu giày tôi làm cái gì!!! ”

“Ca hát cái gì, mấy người các người chê Vương Thanh luyện tập ca hát trong mấy năm qua là quá ít rồi sao?”

“Ăn chanh..... Các người còn không bằng để cho anh ấy xem phim ma đi.....”

Phùng đô đô từng cái một từng cái một đều hủy bỏ, sau đó bủ bủ môi phun tào, thuận tiện phụ tặng cho vô số ánh mắt xem thường.

Nhưng Đào ca, Ngõa ca bọn họ lập tức bày tỏ: Khinh bỉ đi, cứ việc khinh bỉ đi, đến lúc đó chỉ có mình cậu đau lòng.

Vẫn là Ngõa ca nghĩ ra được một phương án thiết thật có thể thực hiện được.

“Chúng ta là người có văn hóa, có tư chất, có tài nghệ a..... không bằng đợi đến khi Vương Thanh cùng mấy người Trương Đại Đại đến nơi, cho mỗi người bọn họ làm một bài thi viết tốt nghiệp trung học quốc gia, bài làm 600 điểm trở lên thì được thông qua, không phải tốt lắm sao? Ân trong lúc đó tắt máy điện thoại di động, tôi với mấy người nghiêm khắc làm giám khảo ~”

“.....”

Ngõa ca anh thắng.

Mấy người kia yên lặng bật ngón cái.

Trịnh Tề và Anna cũng hiểu rõ đề thi tốt nghiệp trung học của Trung Quốc, không khỏi im lặng chấp tay vì Vương Thanh cầu nguyện.

Cái này mà lại thắng.

Đại Vũ thực lực trợn trắng mắt.

Thật đúng là của ai người nấy đau lòng a.

Đào ca yên lặng quan sát thần sắc của Đại Vũ sau đó ghi xuống định luận.

//

Tổ cướp Vũ bên kia cũng đang buồn vân thâm đàm thương lượng.

“Lần đầu tiên kết hôn nên tôi thật không có kinh nghiệm a.” Vương Thanh nhú mày, bộ dáng như đứng trước đại địch. Đội chặn Thanh không kinh khủng, nhưng đội trưởng đội chặn Thanh là Quách Đào mới là kinh khủng a, nào là hổ sâu, nào là sáo lộ; cộng thêm Trịnh Tề, Ngõa ca mấy người bọn họ, trong lòng Vương Thanh vẫn không khỏi có chút sợ hãi.

“.....” Nói giống như là chúng tôi kết hôn được mấy lần rồi a.

Mấy người Trương Đại Đại, Vương Vũ, Mã Tùng ra sức trợn trắng mắt.

“Vậy Đại Vũ của tôi thì sao đây?” Vương Thanh lại mở miệng, ở trong phòng đứng ngồi không yên đi tới đi lui. Tổ chặn Thanh như bị mất trí nhớ có chọn lọc, tất cả đều quên đã thảo luận xong xuôi mấy ngày trước hôn lễ không được phép cho hai người Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ gặp mặt.

Cái này chỉ là gọi thuận miệng thôi a.

Toàn thể tổ cướp Vũ một mặt khinh bỉ.

Đúng đúng đúng, của cậu của cậu,

Lập tức sẽ là người của cậu.

“Không phải là, cậu không sợ bọn họ chặn cậu, không để cho cậu đem Đại Vũ lấy đi sao?” Trương Đại Đại khản trương nhe răng toét miệng làm mặt quỷ, thật là hoàng đế không vội thì thái giám gấp làm cái gì.

A phi,

Dĩ nhiên, anh cũng không phải là thái giám.

Lâm vào một trận lạnh mặt.

“Dù có ra sao thì Đại Vũ chịu đi theo tôi là được rồi.” Vương Thanh nheo nheo mi, ý khí hưng phấn kiên cường làm bộ ho khan hai tiếng.

“Dù sao cũng đã xác định danh phận Thanh Vũ rồi còn gì?”

“.....”

Tập Bối Ninh lão sư thật sự là một câu nói bạo kích một loạt.

Chính vì vậy mà đã vô cùng sang chảnh gia nhập vào tổ chiến đấu của Vương Thanh.

“Dù sao hai chúng tôi chẳng qua chỉ là ăn dưa quần chúng.” Cũng đã sớm xác định mình là người chứng hôn, Lưu Phương Kỳ cùng Tô Hữu Bằng ở một bên song song bắt chéo tay.

Toàn bộ chỉ có hai người anh này là khỏe nhất.

“Đại Vũ còn nhớ rõ hai chúng ta từng nhảy cặp không vậy?” Quách Kỳ Lâm cũng không hiếm chuyện lớn đến tham gia náo nhiệt.

“Tôi làm sao mà nhớ đến Phùng Kiến Vũ có không ít fan hâm mộ nữ, phải không?” Uông Hàm cười đến ý vị không rõ.

Vương Thanh đột nhiên có chút đau đầu.

Thế nào mà hắn đột nhiên cảm thấy, cưới vợ sao mà khó khăn quá vậy a.

Trước không nói mấy người trong tổ chặn Thanh kia chính là những người có kiến thức rất rộng, chỉ cần đơn đơn giản giản nói một tiếng cũng sẽ khiến cho tổ cướp Vũ lâm vào hoang mang.

Suy nghĩ liền cảm thấy có chút,

Con đường này thật là nhiều gánh nặng a.

—— Phiên ngoại hôn lễ TBC ——

**vô thương đại nhâ: vô hại, chỉ cần không động đến hệ nghiêm trọng thì việc gì cũng không phản kháng.

75. Chương 74: Phiên Ngoại 3

Liên quan về việc rước dâu của hôn lễ

Đầu mùa hè, ánh mặt trời ấm áp, gió nhẹ thoang thoảng không trung.

Vừa đúng dịp, cũng chính là thời điểm Vương Thanh cùng Đại Vũ cử hành hôn lễ.

Thật ra thì Đại Vũ thật sự cảm thấy hôn lễ chẳng qua là một hình thức mà thôi, hai đại nam nhân vì sao phải làm nhiều việc phức tạp như vậy làm gì.

Nhưng là ngăn không nổi quyết tâm của Vương Thanh muốn xác lập cái danh phận a. Địa điểm hôn lễ được cử tại Provence, ứng theo lý sẽ không có hình thức chặn cửa của Trung Quốc, nhưng Vương Thanh thiên tính vạn tính lại quên mất nhà ngoại nhất đẳng Quách Đào.

Hôn lễ chỉ có ba mẹ hai nhà cùng một đám bạn tốt. Hôn lễ được cử hành ngay trên bờ biển Địa Trung Hải ở Provence, thật sự chính là một lễ cưới tại bờ biển.

Cảnh tượng như vậy hần đã nghĩ đến rất nhiều lần, nhưng luôn không có cơ hội áp dụng.

Lavender tím, cùng với bầu trời đầy sao, bờ cát trắng, vô vàn bóng bay trắng lẫn tím trang trí xung quanh, tạo nên một khung cảnh vừa đơn giản, ưu nhã, vừa tạo nên một tổng thể thanh lịch.

Mấu chốt nhất chính là, Đại Vũ lại tuyệt không hiểu tình, đều là do một tay Vương Thanh tận lực bố trí hết thảy.

Khách mời của hôn lễ không có truyền thông ký giả, không có người hâm mộ, chẳng qua chỉ có ba mẹ đôi bên và một đám bạn thân.

Vương Thanh chỉ muốn thật đơn giản nói cho mọi người biết, từ nay về sau, Phùng Kiến Vũ chính là thuộc về Vương Thanh hần rồi.

Một vạn năm quá lâu, chỉ tranh sớm chiều.

Thật ra thì..... tình yêu thật sự là một chuyện rất thần kỳ.

Bởi vì thích một người, bạn sẽ khuếch đại tất cả những ưu điểm của đối phương, thậm chí còn có thể chấp nhận những chuyện mà bạn từng không có cách nào dễ dàng tha thứ.

Tựa như toàn thế giới chỉ có cậu mới có thể không chút kiêng kỵ cho hần một cái tát miệng.

Tựa như toàn thế giới chỉ có cậu mới có thể khiến cho hần muốn dốc hết toàn lực đem tất cả những thứ thuộc về hần đều dành cho cậu, chỉ cần có thể nhìn thấy được lúm đồng tiền khi cười của cậu.

Cho dù là cậu hồng bét chỉ còn hai bàn tay trắng, nhưng hần vẫn muốn ôm lấy cậu, bao dung cho cậu.

Vương Thanh nhìn đồng hồ nơi cổ tay,

Ân thời gian sắp đến rồi, lập tức sẽ lên xe đi đón Đại Vũ đến hiện trường hôn lễ rồi a.

Nhiệt độ ánh nắng sớm mai ấm áp, Vương Thanh đã sớm ăn mặc chỉnh tề bước đến trước gương, sửa sang lại áo sơ mi trắng trên người, cài lại nút tay áo, khoác thêm áo khoác ngoài tây trang màu đen.

“Vương Thanh a, cậu có thể nhanh lên một chút không a! ”

Mã Tùng một mặt sinh vô khả luyện, tại sao hai người các cậu kết hôn mà người gấp gáp lại là chúng tôi a!

“Tôi nói cho cậu biết, tôi nghe nói đội chặn Thanh đã sớm tập hợp. Đào ca đã buông lời nói hôm nay cậu sẽ không thể đem Đại Vũ đi dễ dàng như vậy đâu.”

“Mã Tùng ca, anh xem em hôm nay có đẹp trai không?”

Vương Thanh tựa như không có nghe thấy vẫn đứng trước gương tự mãn, ngắm nhìn vóc dáng anh tuấn cao ngất của mình, nhìn thấy được bộ dạng gấp gáp của Mã Tùng nhưng vẫn cố chấp duy trì bộ dáng ngạo kiều vuốt vuốt cằm.

“Đừng như vậy, hôm nay là ngày đại hỉ của em nha ~”

“Mã Tùng cậu đừng để ý đến cậu ấy nữa.” Trương Đại Đại một mặt xem thường, nhìn nhìn đồng hồ đeo tay không nhìn được trong lòng muốn phun nước miếng “Để cho cậu ta ngắm đi, ngắm một hồi ngay cả của cũng không vào được xem cậu ta làm thế nào bây giờ! ”

“Lưu đạo anh không đi cùng em sao?”

Vương Thanh làm như không nghe thấy, đảo mắt nhìn về Lưu Phương Kỳ, người vẫn luôn bình tĩnh đứng đằng sau bắt chéo tay, một mặt âm thầm.

“Người chứng hôn như tôi sẽ không đi, nhưng tôi sợ tới đó rồi cậu không đem người ta đi được, nên tôi nghĩ có thể sẽ trực tiếp chứng hôn tại đó luôn.”

“.....”

“Vương Thanh a,” Tô Hữu Bằng ngữ điệu nghiêm túc “Một lát nữa tùy cơ hành sự nghe không?”

“Yên tâm đi Bằng ca,” Vương Thanh lòng tin tràn đầy sửa sang lại cổ áo sơ mi, xoay người lại gà cạy nở nụ cười, không sợ hãi mà bày tỏ.

“Đại Vũ nắm trong tay, hình tượng là cái gì?”

“.....” OK, cậu thắng.

//

Mặc dù không có công khai truyền thông nhưng là có thể phát weibo a.

Quách Đào quay một đoạn video hơn mười giây, là Đại Vũ đang ở phòng hóa trang làm tạo hình sửa sang trang phục, còn cố ý quay một vòng toàn bộ phòng khách cùng căn phòng, dường như chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhìn thấy được quạ hỷ và thiệp mời hôn lễ Thanh Vũ.

Gỗ chữ –

“Đào hồ cũng đã đào nhiều năm như vậy, lần này là một lần cuối cùng, tôi cũng xem như là công đức viên mãn.” Còn tag cả Vương Thanh và Đại Vũ.

Người ngốc cũng nhìn ra được đây là tiền lễ kết hôn: chặn cửa rước dâu đó!!!

Các cá mẫn nổ tung rồi.

Rối rít bày tỏ hy vọng Đào cứ có thể phát trực tiếp hiện trường hôn lễ.

Nhưng Đào cứ phát xong weibo đã đi ngay cùng mấy người Ngõa ca, Tường Bảo thương lượng đối sách, không hề nhìn thấy khu bình luận một mảnh gà bay chó sủa khắp nơi.

“Đào ca anh tốt nghiệp **đại học Lam Tường phải không?”

Đại Vũ ở khách nơi rước dâu đứng trước cửa sổ sát đất sửa sang lễ phục của mình, nhìn nhìn Quách Đào thần tình vừa kích động vừa bí hiểm, không khỏi mở miệng trách đối Đào ca.

“Àn?” Quách Đào cười híp mắt tiến lên trước “Có ý gì?”

“Vậy là anh có thể đào hồ giỏi lắm ha.” Đại Vũ vừa nghiêng răng nghiêng lợi vừa tặng cho Đào ca một cái trợn trắng mắt.

Quách Đào cười ý vị thâm thường vỗ vỗ bả vai Đại Vũ.

“Yên tâm đi, tôi sẽ không để cho cậu dễ dàng từ trong hồ bò ra.”

“.....”

Những người khác có mặt đều không kiềm được biểu lộ nhin cười đến nhăn nhúm mặt.

Phùng đô đô lập tức bày tỏ một mặt cự tuyệt cùng mấy người nói chuyện, hơn nữa còn tặng cho mỗi người một cái liếc mắt.

Chín giờ hai mươi, Vương Thanh mang theo một đám người đội cướp Vũ đến rất đúng giờ.

Trong dự liệu cửa lớn đóng chặt.

Còn có một đám người đội chặn Thanh chờ sẵn bên trong trấn giữ tứ phương, sẵn sàng tiếp chiến.

Vương Thanh lúc này mới bắt đầu khăn trương, quả táo Adam ngay cuống họng không ngừng lay động lên xuống.

Vẫn là Trương Đại Đại một người hiên ngang tiến lên gõ cửa.

“Người nào a?” Đám người Quách Đào ở trong phòng nghiêm trang đặt câu hỏi.

“Chúng tôi là tới hàn huyền a!” Táp Bối Ninh dùng chút khí thế kêu lớn.

“Đúng vậy a, chúng tôi là tới đàm thông gia a!” Đại Trương Vĩ thuận miệng hứa theo.

“Đúng đúng đúng, mau nhanh một chút cho chúng tôi đi vào!” Quách Kỳ Lâm cũng gõ gõ cửa, còn có ý đồ muốn nhìn vào trong khe cửa xem xét tình cảnh phía bên trong.

“.....” Người bên trong không lên tiếng, bảo trì yên lặng.

Người bên ngoài hai mặt nhìn nhau.

Được rồi, thất bại.

“Cái đó, Đào ca, là em đây.” Vương Thanh thanh thanh cổ họng, bắt đầu nói điều kiện. “Anh xem em đây mười năm cũng thật không dễ dàng, thật vất vả mới ôm được mỹ nhân vào tay, anh vẫn nên để cho em vào trong đi a.”

“Dễ dàng như vậy sao~” Quách Đào hừ hừ hai tiếng, bị Ngõa ca đẩy một cái mới phản ứng được muốn làm gì.

“Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, nhanh lên một chút để cho tôi vào trong!” Vương Thanh không có kiên nhẫn, tay đập vào cửa ầm ầm, gân xanh trên cổ cũng nổi hết lên.

“Hỏi cậu mấy vấn đề, nhất định phải trả lời trong vòng ba giây!”

Rất hiển nhiên, người phía bên trong thật sự là không chịu nổi loại thanh âm hù dọa này, Quách Đào rút cuộc chịu lùi một bước mở miệng.

“Được được được, mau hỏi nhanh một chút.” Vương Thanh nghiêng răng hé miệng, bắt đầu hăm hừ “Đừng lãng phí thời gian của tôi!”

Hắn đây là đang vội vã muốn thấy Đại Vũ được không!

“Cậu.....” Quách Đào cố ý kéo dài hơi rồi dừng lại.

Vương Thanh nóng nảy.

“Tôi cái gì a! Đào ca anh muốn hỏi gì thì hỏi nhanh một chút!”

“Cậu từ khi nào thì bắt đầu thích Đại Vũ?” Đào ca nhin cười, cũng hăm hăm hừ hừ.

Vương Thanh ở bên ngoài đang không ngừng đập cửa, khẩn trương đến nỗi muốn tăng huyết áp vì thiếu oxy, nghe được vấn đề này cũng trở nên sững sốt.

Từ lúc nào thích?

Lần đầu gặp gỡ khi thi nghệ thuật sao?

Hay là lúc cùng nhau chung sống thời đại học?

Hay là lúc mập mờ lúc bắt đầu diễn phim?

“3-2-” Quách Đào ở bên trong bắt đầu đếm ngược.

“Vừa gặp đã yêu! Tôi vừa nhìn thấy em ấy thì liền yêu!” Vương Thanh vừa nghe thấy âm thanh đếm ngược thì đột nhiên gấp gấp hẳn lên.

Êu!

Da gà rơi đầy đất.

Cái gì mà hành hạ Vương Thanh, bọn họ rõ ràng là tự tìm ngược.

– Phiên ngoại hôn lễ TBC –

**Đại học Lam Trường: đại học chuyên về kỹ thuật công nghiệp

76. Chương 75: Phiên Ngoại 4

Liên quan về việc cử hành hôn lễ

Thủy triều trên biển rì rào từng đợt từng đợt sóng đổ vào bờ, hiện lên một tầng lại một tầng bọt nước trắng.

Bong bóng màu tím và màu trắng nhẹ nhẹ chấp chờn theo gió, mang theo hương hoa lavender nhàn nhạt từ những vòm hoa trang trí tạo nên một khung cảnh động lòng người.

Hàng ghế màu rượu dành cho khách mời được trang trí vô cùng tinh xảo, bao quanh bởi hoa hồng trắng và hoa lavender xen kẽ nở rộ.

Nhạc nền phát lên những giai điệu êm dịu nhẹ nhàng của bài hát *Nay Hạ*.

**Thiên địa chi gian, nhất phiên tình hảo.

Ánh mặt trời lấp lánh, gió nhẹ êm dịu.

Mà Phùng Kiến Vũ, ngày hôm nay sẽ chính thức trở thành người có tư cách cùng Vương Thanh đi hết cả đời này.

**Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

Mỗi người trên mặt đều mang theo ý cười, ba mẹ hai nhà yên vị ở ngay hàng ghế đầu.

Quách Đào thân là người chủ trì hôn lễ, đứng ở phía sau trên bục cao,

Một thân tây trang chỉnh tề mỉm cười tươi rói.

Hôn lễ bắt đầu, hai người tay trong tay tiến vào hiện trường.

Thấm nhung trải thật dài, từ đầu bên này sang đến hết đầu bên kia. Đại Vũ cúi môi mỉm cười, Vương Thanh thần sắc ổn trọng, từng bước từng bước ôn nhu tiến vào, rất nhiều người mặt đều đã sớm rơi lệ.

Đã qua nhiều năm, cho dù vật đổi sao dời, cuối cùng cũng nhận được đền bù mong muốn.

Đoạn đường này, hai người đã đi qua vô cùng chông gai và khổ cực rồi.

Thời gian giống như một cái sàng lớn, sàng qua rất nhiều tri kỷ và ái nhân, cuối cùng sót lại, chỉ còn có anh và em.

“Anh còn có gì muốn nói với em sao?” Đại Vũ len lén mở miệng, liếc trộm Vương Thanh bên cạnh.

“Đợi anh khoác lên người áo giáp, đạp thất thải tường vân, bay đến trước mặt em.”

Cả hai nhìn nhau cười phì một tiếng.

Đó là lời tỏ tình mập mờ trên weibo của mười năm trước.

“Anh làm được rồi.” Đại Vũ nghịch ngợm nháy mắt một cái.

“Bởi vì em là Tử Hà của anh.”

//

“Tôi một mực tin tưởng hai người yêu nhau cho dù lượn quanh bao nhiêu vòng lớn, cuối cùng cũng sẽ trở về bên cạnh nhau.” Lưu Phương Kỳ mang theo nụ cười chúc phúc mở miệng, “Có thể được làm người chứng hôn cho hai người bọn họ tôi cảm thấy rất là vinh hạnh, mười năm này, bọn họ đã đi qua không ít gian nan.”

Tuyên thệ của người chứng hôn, vốn là chuyện rất đứng đắn và nghiêm túc, nhưng lại bị một câu nói xen ngang của Quách Đào làm phá vỡ khung cảnh này.

“Vương Thanh cậu mau đứng thẳng người lên cho tôi! Vương. tháp nghiêng Pisa. Thanh! ” Quách Đào một mặt xem thường. “Vừa nhìn thấy Đại Vũ thì liền cười đến mất thể diện, cậu còn có thể có chút xú tiền đồ không hả Vương Thanh?”

Không riêng gì đám bạn thân phá lên cười, mà ngay cả ba mẹ hai nhà đang ngồi ở hàng ghế đầu cũng không nhịn được mỉm cười.

Vương Thanh nắm chặt tay ngăn trở khóe miệng vui vẻ, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, sau đó nắm chặt lấy tay của Đại Vũ, cư nhiên đối mặt với sự nhạo báng của Quách Đào cũng không có phản bác.

“Cái đó, Đào ca anh chuyển micro cho em.” Đại Vũ một mực yên lặng không lên tiếng đột nhiên mở miệng, còn đưa tay ý bảo Quách Đào đưa micro đến cho cậu.

Tất cả mọi người một mặt mờ mịt, bao gồm cả Vương Thanh.

Ánh mắt Phùng Kiến Vũ ảm Ứt, so với thường ngày càng thêm sáng ngời.

“Vương Thanh tiên sinh tôn kính, anh có nguyện ý một đời một kiếp, bất ly bất khí, kiên định không dời, gả cho Phùng Kiến Vũ tiên sinh không?”

Vương Thanh sửng sốt, sau đó trong nháy mắt minh bạch.

Mười năm trước, cậu cũng từng hỏi qua hán như vậy.

Vương Thanh cầm lấy micro của Lưu Phương Kỳ, dưới tất cả ánh nhìn nghi hoặc cùng khó hiểu của mọi người, mở miệng trả lời một câu giống y như đúc của mười năm trước.

“Không muốn.”

“Bởi vì cưới và gả không giống nhau.”

Đại Vũ bởi vì không có được câu trả lời mình mong muốn, cũng giống như mười năm trước mang theo nụ cười nhưng ánh mắt lại thẳng tắp nhìn Vương Thanh.

“Mười năm cũng đã qua rồi, chúng ta hòa hợp với nhau một chút đi, em nói như vậy có được hay không? Vương thái thái của anh.”

Khóe mắt Vương Thanh tất cả đều là ôn nhu, đem tràn đầy cứng chịu thân mật dành cho người trước mặt, trong không khí xung quanh đều là hơi thở ngọt ngào nồng đậm cứng chịu.

“Được a.”

Phùng Kiến Vũ chớp mắt một cái, vẫn không nhìn được mà rơi lệ.

Em chờ đợi khoảnh khắc này đợi đến thật lâu, làm sao mà sẽ không được.

“Anh.....” Đại Vũ nghẹn ngào, hắng hắng cổ họng “Anh cần phải suy nghĩ kỹ a, em đây rất khó phục vụ.”

Vương Thanh đeo lên nhẫn cho Đại Vũ, nâng tay lên lau nước mắt cho cậu rồi mỉm cười, lớn tiếng nói một đoạn.

Từ micro truyền vào, thanh âm cứng rắn vọng ra, vây lượn bên tai của mỗi một tân khách đứng bên dưới.

“Anh biết em rất khó phục vụ a, nhưng anh chính là muốn phục vụ em, vậy phải làm sao đây?”

“Sinh mạng ngắn ngủi như vậy, thế giới lại loạn như vậy, anh không muốn cùng em cãi vã, cũng không muốn cùng em thấp thỏm, càng không muốn cùng em có một giây tiếc nuối nào.”

“Anh làm gì mà có được chút tính khí tốt nào, tất cả tính khí tốt của anh có được, còn không phải là bởi vì do yêu em sao.”

“Anh không có khả năng cho em được nhiều thứ, nhưng anh lại có một thứ gọi là tận lực hết mình, anh mặc dù có chút ích kỷ, nhưng có lúc nào anh đối với em ích kỷ chưa, cho nên chỉ cần là thứ Vương Thanh anh có, em nếu muốn thì liền có thể cầm toàn bộ mang đi hết.”

“Cho nên đối với anh a, ”

Vương Thanh nâng lên tay Đại Vũ, hai người mười ngón tay đan chặt, hai chiếc nhẫn dưới ánh quang chiếu rọi lấp lánh, ánh vào trong mắt mỗi một người có mặt.

“Anh muốn bắt nhốt cả người em lại, có như vậy thì cho dù sau này em muốn nháo với anh như thế nào, anh cũng không sợ em sẽ chạy mất.”

“Bắt đầu từ giây phút đầu tiên anh nhìn thấy em,”

“Bắt đầu từ khi chúng ta không ngừng gặp mặt nhau,”

“Bắt đầu từ khi em cùng anh trải qua mỗi một lần sinh nhật,”

“Bắt đầu từ khi em không ngừng mang đến cho anh vui mừng và cảm động,”

“Bắt đầu từ khi em theo anh bước vào vòng giải trí phức tạp này,”

“Bắt đầu từ khi em ở đây cùng anh đáp ứng mười năm ước hẹn của chúng ta,”

“Bắt đầu từ khi em được gọi là Phùng Kiến Vũ,”

“Chúng ta đã mệnh trung chỉ định phải cùng nhau đi hết con đường gọi là tình yêu này.”

“Em luôn là chê anh thích ăn dấm, nhưng anh chỉ là bởi vì yêu em, nên anh xem ai cũng giống như tình địch.”

“Anh bây giờ cũng bắt đầu thấy hối hận, nếu như anh từ sớm đã tỏ tình với em, có phải chúng ta sẽ không phải ngây ngốc bỏ lỡ nhau tận tám năm trời.”

Khi đó Vương Thanh chỉ mới bước vào độ tuổi hai mươi, cho dù có bày tỏ, đoán chừng cũng là một gương mặt ngạo kiều, vả lại còn không được tự nhiên.

Nhưng khi đã trải qua nhiều năm như vậy, một lần nữa nhìn thẳng vào tâm ý ẩn sâu của năm đó, hôm nay cũng chỉ còn dư lại một mảnh ôn nhu hồ đồ.

Vương Thanh ý cười càng lúc càng sâu, nhìn Đại Vũ khóc đến mất hết hình tượng không nhận được vươn tay kéo người vào trong ngực.

“Bất kể như thế nào, hôm nay em rốt cuộc đã trở thành vợ của anh rồi,”

“Vương Thanh anh, rốt cuộc cũng đã đợi được Phùng Kiến Vũ.”

Tiếng vỗ tay náo động vang lên.

Ngay cả trong mắt Lưu đạo và Đào ca cũng lóe lệ quang.

“Nguyên vọng sinh nhật hai mươi bốn tuổi của em chính là hi vọng có một ngày hai chúng ta có thể ở bên nhau thật hạnh phúc.”

Đại Vũ nói xong, sau đó không nhận được nghĩ đến lời bài hát song ca kia của hai người,

Em vì anh ôm ấp ước nguyện, anh lại vì em thực hiện.

Vương Thanh nhe răng cười thật tươi.

“Chỉ nguyện có được tâm của người, bạc đầu không tương ly.” Quách Đào hít hít mũi, mặc dù có chút ghen ngào nhưng vẫn duy trì nụ cười tràn đầy “Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ, chúc phúc hai người! ”

Vương Thanh đỡ lấy cả vai Đại Vũ, trước mặt tất cả mọi người cúi người hôn môi sâu.

Anh không biết tương lai chúng ta có thể gặp phải khó khăn gì, anh cũng không chắc sau này chúng ta có cãi vã hay không,

Anh chỉ biết là, phần tình yêu này của chúng ta mãi không thay đổi,
Em là **độc gia ký ức của anh, là người mang đến cho anh quãng thời gian tốt đẹp nhất,
Là người khiến cho anh vừa gặp đã yêu đến khắc cốt ghi tâm.

Phùng Kiến Vũ,

Anh yêu em.

—— Phiên ngoại hôn lễ TBC ——

**Thiên địa chi gian, nhất phiên tình hảo: Giữa trời và đất, một mảnh tình trong.

**Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão: Nắm tay người, cho đến bạc đầu.

**Độc gia ký ức: Ký ức độc quyền

77. Chương 76: Phiên Ngoại 5

Liên quan về cuộc sống sau này

Sau khi fanmeeting ngày đó kết thúc, Vương Thanh và Đại Vũ cùng nhau phát weibo.

//

—— Weibo Vương Thanh

May mắn cả đời của tôi được dùng cho hai việc, một là vào ngày tận thế năm 2012 gặp được Phùng Kiến Vũ, một là sau khi trải qua vô số chuyện, chúng tôi vẫn duy trì được tình yêu dành cho nhau.

Lúc ban đầu chúng tôi không biết tình yêu là gì.

Hiện tại tôi nghĩ chúng tôi đã hiểu rồi.

Tương lai chúng tôi nhất định sẽ gạt bỏ tất cả mọi sợ hãi mà yêu thương lẫn nhau.

Tôi và Đại Vũ quyết định rút lui khỏi vòng giải trí. Tôi biết quyết định này của chúng tôi sẽ làm thương tổn đến rất nhiều người, thành thật xin lỗi.

Nhưng trong những năm tháng tiếp theo đây, tôi chỉ muốn cuộc sống của tôi chỉ hoàn toàn thuộc về một người Phùng Kiến Vũ.

Xin hãy tha thứ cho sự ích kỷ của tôi.

**Ngải Thanh từng viết một câu thơ thế này: Trên thế gian này, mọi thứ sẽ già đi, chỉ có tình yêu, vĩnh viễn trẻ mãi.

Nếu đúng như vậy, lần sau nếu các bạn gặp phải hai chúng tôi, có thể sẽ phát hiện chúng tôi sẽ trông trẻ thêm vài tuổi, ha ha ha.

Đương nhiên, nếu có một ngày bạn đụng phải hai chúng tôi, xin không cần lộ ra, chúng tôi chẳng qua chỉ là hai người bình thường, không còn có bất kỳ hào quang nào của minh tinh nữa, chúng tôi chẳng qua chỉ là một đôi tình nhân bình thường so với bất kỳ đôi tình nhân nào khác trên thế giới này đều giống nhau.

Nếu như có vô tình bắt gặp chúng tôi, xin hãy nói cho chúng tôi biết các bạn cũng đang trải qua vô cùng hạnh phúc.

Mỗi một người các bạn cùng hai người chúng tôi vẫn thủy chung là người một nhà.

Vương Thanh tôi nói được làm được, chúng ta lại hẹn ước thêm mười năm nữa đi.

Mười năm sau, tôi và Đại Vũ vẫn còn có thể cùng các bạn thực hiện ước hẹn.

Không biết khi đó, sẽ có bao nhiêu người đến a.

Bất kể như thế nào, tôi và Đại Vũ đều luôn thực tâm chúc phúc cho các bạn.

Hi vọng mọi người cũng sẽ giống như chúng tôi, bất kể quá trình có chập vậ đến nhường nào, đến cuối cùng vẫn có thể nhận được đền bù mong muốn trong tình yêu.

Năm 2035, bạn sẽ lại phó ước?

//

—— Weibo Đại Vũ

Tôi đã nói rồi, Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ, giữa chúng tôi vĩnh viễn sẽ không xuất hiện bất kỳ ngăn cách nào.

Bây giờ tôi muốn nói, hai chúng tôi cùng các bạn cũng sẽ không có bất kỳ ngăn cách nào.

Hai chúng tôi đều ý tưởng nhất trí, từ lúc bắt đầu vẫn đều giữ vững ý tưởng này, là một chuyện chỉ có thể mong chứ không thể cầu.

Khi Thanh ca cùng tôi nói muốn rút lui khỏi vòng giải trí, thật ra nội tâm của tôi hiện lên rất nhiều nỗi buồn.

Không phải không nỡ từ bỏ vòng giải trí, thật ra là tôi không nỡ buông bỏ các bạn.

Các bạn đối với tôi mà nói không phải đơn giản chỉ là người hâm mộ, các bạn chính là người nhà của tôi.

Nhưng là hai chúng tôi muốn yên lặng trải qua cuộc sống sau này, nói ra hình như có một chút ích kỷ,

Nhưng tôi tin tưởng các bạn sẽ hiểu được.

Bất kể sau này chúng tôi ở nơi nào, các bạn thủy chung là người nhà của hai chúng tôi, đã là người nhà thì nhất định sẽ biết được tin tức của chúng tôi.

Sau này chúng tôi không còn là minh tinh hay diễn viên gì nữa, chúng tôi chính là hai người bình thường, chỉ là người nhà của các bạn.

Sau này vẫn còn có thể cùng các bạn phát trực tiếp, thế nhưng cũng không phải là vì quảng cáo hay tuyên truyền nữa, mà đơn thuần chỉ là người một nhà ngồi xuống cùng nhau hàn huyên.

Cho nên mỗi một ngày thứ sáu sau này vẫn sẽ có hội đàm, khi đó tôi sẽ không có lịch trình công việc, như vậy nhất định có thể cùng các bạn phát trực tiếp đến thiên hoang địa lão.

Chỉ cần vẫn còn có một người xem, tôi nhất định sẽ vì bạn phát trực tiếp.

Các bạn đều sẽ xem mà,

Đúng không?

//

Provence nằm ở vùng đông nam nước Pháp.

Khắp nơi tràn ngập một màu lavender, cùng với bầu trời thoáng đoãng thuần túy nhất.

**Sửng nhục bất kinh, khán đình tiền hoa khai hoa lạc; Khứ lưu vô ý, vọng thiên không vân quyển vân thư.

Trước khi kết hôn Vương Thanh đã sớm mua một căn biệt thự ở Provence, nhưng Đại Vũ lại là một người hoài niệm, chỉ dự định ở Pháp nghỉ phép một thời gian ngắn, nên khi hôn lễ hoàn tất vẫn là một hai đôi quay trở về Bắc Kinh.

Nguyên nhân cụ thể không chỉ bởi vì muốn thỉnh thoảng đến thăm ba mẹ một chút, mấu chốt là đại đa số bằng hữu của hai người đều ở tại Trung Quốc hết, huống chi tín hiệu lúc Đại Vũ phát hội đàm trực tiếp có lúc rất là kém.

Cũng may cuộc sống ở Pháp chỉ kéo dài một hai tuần lễ, nếu mà thời gian còn kéo dài thêm chút nữa, Đại Vũ sẽ liền ngày ngày nháo đòi trở về nước.

Nhưng Vương Thanh vẫn rất hài lòng, bởi vì cuối cùng hắn đã có được một cuộc sống vô ưu vô lo, lại có người yêu ở ngay bên cạnh, cho dù là ở nơi nào, đơn giản là nằm mơ cũng có thể bật cười.

“Thanh ba tuổi, anh lại len lén đem Sóc Nhỏ ném ra ngoài rồi phải không!!! ” Một cổ thanh âm như sấm rền vang lên chạy thẳng vào lỗ tai Vương Thanh.

Đương nhiên, trừ thanh âm thỉnh thoảng rống giận của Đại Vũ thì không còn ai khác...

“ ... ”

Con mèo chết tiệt kia lại cố ý đem thân thể bắn đi tổ cáo.

“Tặng cho em.”

Vương Thanh cười tà từ phía sau lưng lấy ra một nhánh lavender.

Màu tím ưu nhã chính là màu sắc Đại Vũ yêu thích nhất.

Nhưng ý nghĩa của hoa lavender chính là chờ đợi tình yêu,

Mà bọn họ hiện tại không cần phải chờ đợi nữa rồi.

Bây giờ mỗi ngày khi tỉnh lại, ánh mặt trời cùng người yêu cùng nhau tồn tại,

Tương lai chờ đợi phía trước chính là điều lúc ban đầu mà bọn họ hằng mong muốn.

“...” Vốn là đang rất vui mừng, Đại Vũ đột nhiên nghĩ tới điều gì đó ngay lập tức trầm xuống nụ cười “Hoa này ở đâu ra! ”

“...” Thanh ba tuổi ánh mắt hoảng hốt.

Đại Vũ chợt chạy về hướng vườn hoa nhỏ, sau đó thấy được cảnh tượng trước mắt tức khắc bắt đầu nổi đóa.

“Vương Thanh em cho anh cái tát miệng! Em và anh lập tức cùng nhau liều mạng đi! Anh cứ nhiên đem hoa lavender của em khổ nhục trồng được cắt xuống hết!!! ”

“ ... ”

Ấn, chúng tôi rất hạnh phúc.

Các bạn thì sao?

//

“Vương Thanh, lúc ở fanmeeting anh nói anh nhất kiến chung tình với em?” Một ngày Đại Vũ đột nhiên nhớ đến câu nói kia ở fanmeeting lần đó, bắt đầu đắc ý.

“.....” Vương Thanh im lặng không lên tiếng.

“Anh thật sự lần đầu tiên nhìn thấy liền đem lòng yêu em sao a?” Đại Vũ tò mò hỏi dồn Vương Thanh.

“.....” Vương Thanh duy trì bất động thanh sắc.

“Hắc hắc hắc, anh đúng thật là cảm thú, sớm như vậy liền mơ tưởng đến em.” Đại vũ đắc ý ngạo kiều sờ sờ cằm.

“.....” Vương Thanh mặt mũi phản kích.

“Không phải là..... anh sao lại không lên tiếng vậy a?” Đại Vũ nháy nháy mắt.

“Anh dù cho như thế nào đi nữa thì cũng đã nhất kiến chung tình với em, cũng chờ đợi em hơn mười năm, em nói xem hai ta người nào cảm thú hơn?” Vương Thanh thở dài.

“.....” Đại Vũ tức cười tự biết đuối lý, sau đó cố ý tìm chuyện tra hỏi.

“Anh có phải hối hận rút lui khỏi vòng giải trí phải không, dù sao có nhiều người như vậy yêu thích anh mà.”

Thấy Vương Thanh không có chút nào phản ứng, Đại Vũ cố ý ra vẻ tức giận xoay người rời đi, trong nháy mắt vừa xoay người, lại bị hấn vững vàng hãm vào trong ngực.

“Nhưng anh chỉ thích mình em.”

Toàn thế giới hô hào anh, anh cũng có thể không để mắt tới, ánh mắt của anh chỉ luôn kiếm tìm hình bóng em.

Quần hấn rốt cuộc là vừa gặp đã yêu hay là lâu ngày sinh tình,

Dù sao thì đúng chính là khắc cốt ghi tâm.

Nhất kiến ghi tâm của người nào vừa mà không khắc cốt ghi tâm?

Tựa như Vương Thanh, bắt đầu từ giây phút gặp được Phùng Kiến Vũ,

Đã mệnh trung chỉ định quần quít lấy nhau.

Ngay từ lúc hơn mười năm trước,

Vương Thanh đã nhận định Phùng Kiến Vũ chính là vợ của mình rồi.

Vì vậy, Vương Thanh đối với tài dự đoán của mình luôn lấy làm rất tự hào, luôn dựa vào điều này mà dương tự đắc.

Hey,

Vậy người mà bạn nhất kiến chung tình,

Bây giờ có đang ở bên cạnh bạn không?

—— Phiên ngoại hôn lễ END ——

—— Toàn văn hoàn ——

25.11.2016 — 17.03.2017

****Ngải Thanh (1910-1996)** tên thật là Tưởng Hải Trùng, quê ở Triết Giang, là nhà thơ hiện đại Trung Quốc.

Nguyên văn cho hai câu thơ kia chính là:

Thế gian này, mọi thứ sẽ già đi, duy chỉ có tình yêu là vẫn luôn trẻ mãi; Thế giới này có bao điều xảo trá, duy chỉ có tình yêu vẫn mãi sáng trong.

Chỉ cần có tình yêu, sẽ như cá quẫy đuôi dưới nước, chim tung cánh trên trời, đêm cũng như ngày; Nhưng mất đi tình yêu, chẳng khác nào đèn đứt dây, đèn không dầu, hạ rét như đông.

**** Một bộ câu đối thuyết về cách thưởng thức phi thường:**

Sủng nhục bất kinh, khán đình tiền hoa khai hoa lạc;

Khứ lưu vô ý, vọng thiên không vân quyển vân thư.

Tạm dịch:

Nhân nhục không kinh động, nhìn hoa nở rồi tàn trước sân,

Không nghĩ ngợi quá khứ lưu lại gì, ngắm mây hợp rồi tan giữa bầu trời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-vu-nhat-kien-ghi-tam>